Maria bejelölt
a Facebookon.

Ismerősnek jelölt

De Maria 25 éve halott.
Vagy mégsem?

21. Század Kiadó

LAURA MARSHALL

LAURA MARSHALL

Ismerősnek jelölt

SZÁZAD KIADÓ

Budapest, 2018

Fordította
ALFÖLDI ZSÓFIA

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Laura Marshall: *Friend Request*

Copyright © 2017 by Laura Marshall
borítófotó © Calle Stoltz
Hungarian translation © Alföldi Zsófia, 2018
© XXI. Század Kiadó, 2018

21. Század Kiadó – XXI. Század Kiadó Kft., Budapest
Felelős kiadó Bárdos András és Rényi Ádám
Kiadványfelelős Kovács-Rényi Anna
Szerkesztette Laik Eszter
Előkészítés Balázs Piroska
Korrektúra Harrach Judit
Tördelés Váraljai Nóra

Elektronikus változat
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5915-09-3

M., C. és A. részére, sok szeretettel

1. fejezet

2016

Az e-mail időzített bombaként landolt a laptopomon: *Maria Weston ismerősnek jelölt a Facebookon.*

Egy pillanatra elfeledkezem a Facebookról, csak az villog a szemem előtt: „Maria Weston a barátod akar lenni”. Ösztönösen lecsapom a laptop fedelét. Úgy küzdök a lélegzetvételért, mintha nedvességtől megduzzadt szivacs akadt volna a torkomon. Megpróbálok nagy levegőt venni, és visszanyerni az önuralmamat. Csak tévedésről lehet szó, hiszen ez lehetetlen. Óvatosan felhajtom a laptop tetejét. Reszket a kezem, újra megnézem az e-mail-fiókomat, minden kétséget kizáróan mered rám a puszta tény: Maria Weston ismerősnek jelölt.

Mostanáig átlagos napom volt. Henry Samnél tölti az éjszakát, így egész nap egy új ügyfél első tervvázlatával foglalkoztam. Az illető szeretné, ha a lakása a falaktól a szőnyegeken át egészen a kanapéig a bézs és a szürkésbarna különböző árnyalataiban pompázna, ugyanakkor nem akarja, hogy unalmasnak tűnjön. Amikor észrevettem, hogy e-mail érkezett, még örültem is, hogy egy kicsit eltereli a figyelmemet, reméltem, hogy üzenetet kaptam, és nem egy újabb ügynök akar valamit rám sózni.

Most viszont hálás lennék a kéretlen reklámért, és szívem szerint visszatérnék a pár perccel korábbi lanyha unalomhoz. Csakis beteges tréfáról lehet szó. De ki tehette? Ki tartja viccesnek az ilyesmit? Egyáltalán, ki tudhatja, milyen hatással van rám egy ilyen üzenet?

Természetesen könnyen megoldhatnám a helyzetet. Elég lenne törölnöm az üzenetet, visszamennem a Facebookra, és anélkül, hogy megnézném az oldalt, elutasítanom a felkérést. Egyik részem üvöltve követeli, hogy itt és most vessek véget ennek, de a lelkem mélyén egy halk, rég eltemetett hang azt suttogja, látnom kell. Meg akarom érteni.

Tehát megteszem. Rákattintok a jelölés visszaigazolására, és egyenesen rámegyek az oldalra: Maria Weston Facebook-oldalára. A digitális korszak előtti, régi profilképet nyilvánvalóan szkennelte valaki. Maria zöld iskolai egyenruhát visel rajta, hosszú barna haját fújja a szél, az arcán halvány mosoly játszadozik. A képernyőt fürkészve válaszok után kutatok, de az oldal alig tartalmaz információt. Nincsenek ismerősei, és az oldalán a profilképe az egyetlen fotó.

Szenvtelenül tekint rám a számítógép képernyőjéről. Több mint huszonöt éve nem éreztem magamon ezt a hűvös pillantást, nem viszonoztam a tekintetét, amely bár nem tolakodóan, de felmér, és amely többet lát, mint amennyit meg szeretnék osztani a világgal. Eltűnődöm, vajon rájött-e valaha, mit tettem vele.

Az iskolaépület ismerős, mégis furcsa vörös téglái adják a hátteret, olyan, mintha valaki más emlékeihez tartoznának.

Öt éven át mindennap ide jártam, aztán ez az időszak véget ért, és soha többé nem mentem arra. Mintha nem is létezett volna.

Nem tudom sokáig nézni az arcát, elkapom a tekintetem, egyéb látvány után kutatva körülnézek a konyhában. Felkelek, kávét főzök, megnyugtatnak a megszokott mozdulatok, behelyezem a sima, fényes kapszulát a gépbe, a szokásos, precíz mozdulattal megnyomom a gombot, és felmelegítem a tejet a tejhabosítóban. A nagyon kényelmes, nagyon középosztálybeli, alig középkorú életem csapdájában üldögélek. A divatos konyhai berendezések között, a hűtő melletti polcon egy fénykép van rólam és Henryről. A szelfi tavaly nyáron készült a medence partján, az első kettesben töltött nyaralásunkon: napsütötte bőrünk sós, a napi fagyiadag maradványaira tapadt por árnyékot rajzol Henry ajka köré.

Odakint, az erkélyajtó előtt az apró udvar felöltötte zord, késő őszi ruháját, a járólapok síkosan csillognak a korábbi ónos esőtől. Kudarcra ítélt kísérletemet a saját fűszernövények nevelésére a kicsorbult virágcserepekben meredező kiszáradt, megbarnult kórók tanúsítják, az alkonyati égbolt fakó, palaszürke lepedőként terül szét a kert fölött. Épp rálátok a toronyházak egyikére. Homályosan, ellenséges óriásként emelkednek itt-ott a Délkelet-Londonra jellemző viktoriánus sorházak fölé, amilyenben a mi lakásunk is található. Nagy gonddal alakítgattam ki ezt a helyet, ezt az otthont, ezt az életet. A kis, kéttagú családomat. Ha valamelyikünk elvész, a maradék már nem is tekinthető családnak. Mi tehetné

tönkre mindezt, mi forgathatná fel és rombolhatná földig? Talán nem is kell hozzá olyan sok, mint gondoltam. Lehet, hogy elég egy enyhe taszítás, egy apró, alig érezhető lökés.

A halvány, galambszürke fal és a matt fa konyhapult nyugtalanítóan szívélyes. A kávéfőző a megszokott hangon zümmög, fél füllel hallom a konyhában reggeltől estig bekapcsolt rádióban a híreket: egy sportgyőzelemről, kormányalakításról, egy tizenöt éves kislányról beszélnek, aki öngyilkos lett, mert a barátja meztelen képeket tett fel róla az internetre. Elfintorodom a gondolatra, szégyenszemre megkönnyebbülés keveredik az iránta érzett részvétbe, amiért az én kamaszkoromban még nem létezett kamerás mobil. Az erkélyajtóhoz megyek, kinyitom a dupla ajtó egyik szárnyát, úgy érzem, friss levegőre van szükségem, de egy jeges fuvallat becsapja.

Elkészül a kávé, így kénytelen vagyok visszatelepedni a laptophoz, ahol Maria vár rám: kitartóan és kifürkészhetetlenül. Rászánom magam, hogy a szemébe nézzek, amelyben hiábavalóan kutatom a vele történtek legapróbb nyomát. Megpróbálok közönséges megfigyelőként tekinteni a fényképre: átlagos iskolás lány, a régi fénykép évek óta egy édesanya pohárszékén áll, hetenként portalanítják, majd újra a helyére teszik. Nem megy. Ismerem a sorsát, tehát nem tudok így tekinteni rá.

Maria Weston a barátom akar lenni. Talán mindig is ez volt a baj. Maria Weston velem akart barátkozni, de én cserben hagytam. Egész felnőtt életemben megbújt valahol a tudatomban, bár sikerült ügyesen távol tartanom, csupán elmosódott árnyék volt a szemem sarkában, majdnem kívül

esett a látómezőmön, de mégsem teljesen.

Maria Weston ismerősnek jelölt.

Csakhogy Maria Weston immár több mint huszonöt éve halott.

2. fejezet

1989

Egész éjszaka ébren maradtam, a történtek jártak a fejemben, az, amit tettem. Vöröslött és szúrt a szemem a kimerültségtől, de nem mertem elaludni. Ha elaludtam, mindjárt fölriadtam, és egyetlen üdvözült, rettenetes pillanatig, az álom és ébrenlét határán sokszoros erővel törtek rám az emlékek.

Eszembe jutott az utolsó hajnal, amit Sophie ágyából néztem végig. Ez a mostani sokkal viharosabb és szelesebb volt. A nyári eső egész éjjel szakadatlanul zuhogott, a közeli fa ágai folyamatosan verték az ablaküveget. Nemcsak a kemikáliák tartottak ébren, bár még éreztem átkozott, nemkívánatos hatásukat az ereimben. Négy órája ültem a földön, sötét hálószobámba közben fokozatosan beszivárgott a halványszürke hajnal. Körülvettek az előző este rafinált előkészületeinek nyomai, amelyek korábban hívogatóan, az elfogadás és a helyeslés könnyed ígéretével kecsegtettek. Három ruha hevert az ágyon, a hozzájuk illő cipők félrehajítva árválkodtak a nagytükör előtt. Tunya tekintetem megpihent a foltos szőnyegen, ahová Sophie az új barnítópúderemet ejtette, én pedig ügyetlenül próbáltam feltörölni a szétszóródott maradványait egy poshadt vízbe

mártott papír zsebkendővel.

A ruha, amit végül viseltem, most gyűrött csomóban hevert mellettem – régi pulóvert és leggingset húztam magamra. A szemem alatt sötét karikák éktelenkedtek, cserepes ajkamra rúzsmaradványok tapadtak a mély, vérző repedésekben.

Csupán azért ücsörögtem ilyen régen a földön, mert képtelen voltam megmozdulni. Arra számítottam, hogy vadul kalapál majd a szívem, ehelyett mintha vasmarok szorítaná, már az is csoda volt, hogy egyáltalán képes dobogni. Minden kimértnek és lassúnak tűnt. Bármilyen gyorsan söpörtem egy hajtincset a fülem mögé, vagy csippentettem fel valamit a földről, mintha lassított felvételen mozogtam volna. Az agyam küszködve próbált értelmet találni a történtekben, a gondolataim lomhán tértek vissza az utolsó pár hónapra, és próbálták megfejteni, hogyan jutottam idáig.

Sejtésem szerint pár hónappal korábban kezdődött, amikor az új lány megjelent. A szünetben Sophie-t hallgattam, aki Claire Barnesszal és Joanne Kirbyvel beszélgetett, én magam nemigen szóltam közbe. A játszótér távolabbi végén ültünk egy padon. Ők hárman úgy feltekerték a szoknyájukat a derekuknál, hogy azt már szinte nem is lehetett szoknyának nevezni. Matt Lewis a játszótér túloldaláról figyelte Sophie-t, és pontosan tudtam, mire gondol. Az év első olyan napja volt, amikor a tavasz illata járja át a levegőt. A pad végén ültem, élveztem a nap sugarait az arcomon, és reméltem, nem várják el tőlem, hogy hozzászóljak. Az ég elképesztően kék volt, Sophie a

másik két lánnyal együtt szinte ragyogott, őrületesen fényes hajukon megcsillant a napfény, sima bőrük aranylott. Természetesen tisztában voltak a hatással, amelyet keltettek, nem voltak annyira naivak.

Sophie megigazította a sminkjét, és a fiúról mesélt, akivel Claire Barnes szülinapi partija előtt jött össze előző hétvégén. Engem nyilvánvalóan nem hívtak meg. Claire és Joanne csak azért viselt el, mert Sophie a barátnőm volt, és néha úgy éreztem, mintha tíz körömmel kapaszkodnék ebbe a barátságba.

– Tulajdonképpen csókolóztunk, meg ilyesmi, aztán… nos, tudjátok, mi a legkínosabb dolog, ami egy fiúval megeshet? Hát az történt.

Claire és Joanne felvisított.

– Ó, te jó ég! – sopánkodott Claire. – Milyen kellemetlen! Tudod, hogy én akkor Markkal jöttem össze Johnny buliján? Akciózni kezdtünk, odalent voltam, tudjátok, leszoptam, de nem sok minden történt, így felnéztem, és tudjátok, mit láttam? Elaludt.

Sophie és Joanne hahotában tört ki, én is elmosolyodtam, hogy mutassam, értem a tréfát. Azt legalább tudtam, mi a szopás, még ha a részletek ködösek voltak is. Megpróbáltam elképzelni magam akció közben, még olyannal is, akit egyébként kedvelek, de nem ment. Először is fogalmam sem volt, hogy működik ez a gyakorlatban; mit kéne csinálnom a számmal, a nyelvemmel. Megborzongtam.

Claire úgy bújt össze a másik két lánnyal, mintha valami hatalmas bölcsességet készülne közölni velük.

– Rendben, nektek ez még új, de tudjátok, nekem már egy

kicsit elegem van a szexből. Dan semmi másra nem hajlandó. Megértitek, hogy néha szeretnék bemenni a városba, moziba menni, ilyesmi…

Sophie és Joanne ügyetlenül próbált egyetérteni. Vicces, mert Sophie mindig megfontolt és összeszedett volt, de néha Claire társaságában észrevettem, milyen sebezhető, láttam a repedéseket a felszínen. Újabban hagyták, hogy velük tartsak iskola után a városba. Csapatosan haladtunk, de a folyó melletti keskeny ösvényen csak kettesével fértünk el, és ilyenkor éreztem, hogy Sophie és Joanne némán tolakszik, mind a ketten inkább Claire-rel szerettek volna párban lenni, mint velem.

Aznap estig még csak nem is csókolóztam, és emlékszem, azért imádkoztam, nehogy a többiek rájöjjenek. Sophie tudott róla, de nem hinném, hogy elárult. Legalább így nem próbáltak bevonni a hasonló beszélgetésekbe. Folyton rettegtem, hogy valami ostobaságot találok mondani, és elárulom a tapasztalatlanságomat. A szexuális ismereteim nagy részét a *Tinivilág* magazin lapjairól szereztem, bár a fene tudja, lehetett volna hasznosabb is. *A szakember válaszol* rovat írója mintha már feltételezte volna a téma alapjainak ismeretét, így olyan szavakat és kifejezéseket használt, amelyeknek a jelentésében nem voltam biztos. Gondolhatnánk, hogy az iskolai oktatás gondoskodik az alapismeretek elsajátításáról, de nem. Egészen mostanáig egy elavult, hetvenes években készült videót láthattunk a szülésről, amit kínos beszélgetés egészített ki arról, hogyan hatol be a pénisz a vaginába. Nos, ezzel még én is tisztában voltam. Az volt az egyetlen hasznosnak ígérkező óra,

amelyen Mrs. Cook megtanította volna, hogyan kell óvszert húzni egy banánra, és mi történt? Mrs. Cook aznapra beteget jelentett, így be kellett érnünk a velünk egy évfolyamos másik osztály beszámolójával, akik egy héttel korábban foglalkoztak a témával.

Az új lányt Maria Westonnak hívták. Egész rendesnek tűnt, normálisan nézett ki az egyenruhája, nem volt szuperdivatos, de túl szabályos sem. Miss Allen Sophie-t bízta meg a pátyolgatásával, de ő csak megmutatta, hol vannak a mosdók és az ebédlő, és a továbbiakban hanyagolta. Esther Harcourt megpróbált Mariával barátkozni, de még az új lány is rájött, hogy a vastag szemüvegkeretes, elnyűtt ruhás Esther nem a megfelelő út a társadalmi beilleszkedéshez az iskolában. Fura volt arra gondolnom, hogy az általánosban még együtt lógtam Estherrel. Szerettem náluk lenni, mert az anyja megengedte, hogy órákat töltsünk az erdőben, bár vegetáriánus hippik lévén, mindig valami fura kaját kaptunk uzsonnára. Bizonyos szempontból hiányzott, rengeteget röhögtünk együtt. De akkor sem barátkozhattam vele tovább – kész rémálom.

Az ebédnél Sophie még csak nem is ült az új lány mellé, és már Esther is kerülte, mert Maria barátságtalanul viselkedett vele a délelőtti szünetben. Miközben a pénztárhoz közeledtem, szokás szerint felmértem az önkiszolgáló éttermet, és megpróbáltam kitalálni, hová üljek. Maria egyedül ült az egyik asztal végén, az asztal másik oldalán egy csapat igazi stréber, köztük Natasha

Griffiths (vagy ahogy Sophie a narancssárga alapozója és fehér nyaka miatt nevezte, „Nyakig Vakolat”). Nyakig Vakolat az angol házi feladatáról szónokolt, amely Mr. Jenkins szerint fantasztikusan sikerült, és arról, hogy a tanár kérte, maradjon még ott óra után. (Naná: mindenki vén perverz bakkecskének tartotta.) Épp elhaladtam Maria mellett, és azon tűnődtem, odaülhetek-e Sophie mellé (a valamilyen rejtélyes oknál fogva menőnek számító sarokasztalnál ült Claire-rel és Joanne-nal a terem bal végében – általában kínos volt ide ülni, ha valakinek egy joghurtnál több étel volt a tálcáján), amikor elkaptam Maria pillantását. Héjában sült krumplit evett, közben Natasha szóáradatát hallgatta a Shakespeare-esszéjéről, és úgy mosolygott, mintha máris rájött volna, mekkora hantás ez a Natasha, én pedig valamiért lelassítottam mellette.

– Ül itt valaki?

– Nem, senki! – válaszolta, és a tálcáját odébb tolva helyet csinált nekem. – Ülj le.

Átraktam az asztalra a szégyenteljesen zsíros lasagnét a tálcáról, leültem, és a szívószál hegyes végét pattanásig döftem a dobozos almalé kis ezüstszínű nyílásába, mire egy csepp borostyánszínű folyadék szivárgott elő a lyukból.

– Milyen az első napod?

– Hát, elég jó; persze nehéz… gondolhatod…

Elhallgatott.

– Szóval szar – vigyorogtam.

– Hát igen – mosolygott megkönnyebbülten. – Nagyon szar.

– Korábban hová jártál? Elköltöztetek?

Maria elmélyülten összpontosított a krumpli héjának felvágására.

– Igen, Londonban laktunk.

– Ó, értem – mondtam. Az érettségi évében elég fura időpont a költözésre az április.

Az új lány tétovázott.

– Akadt egy kis problémám néhány lánnyal.

Éreztem, hogy nem szeretné, ha erőltetném a dolgot, így nem is tettem.

– Nos, itt mindenki elég rendes – füllentettem. – Nem lesz ilyen gondod. Páran be szoktunk menni a városba suli után, te is velünk jöhetnél.

– Ma nem lehet, a bátyám értem jön a suli elé, és együtt megyünk haza. De máskor szívesen mennék.

Ebéd után matek volt az első óra, és Sophie a mosdóban lebonyolított pletykaparti után frissen sminkelve, Christian Dior Poisonjától émelyítően illatozva becsusszant mellém. Elmeséltem neki, hogy beszélgettem Mariával, és elhívtam, hogy tartson velünk a városba. Sophie felém fordult.

– Elhívtad, hogy jöjjön velünk? – kérdezte fenyegetően éles hangon.

– Igen… nem baj? – Próbáltam úrrá lenni remegő hangomon.

– Claire tud erről?

– Nem… Eszembe sem jutott, hogy valakinek kifogása lenne ellene.

– Először megkérdezhettél volna, Louise.

– Bocs, én azt hittem… most jött, és… – Zavaromban igazgatni kezdtem a könyveket az asztalon, hatalmába

kerített a pánik. Mit tettem?

– Tudom. De máris hallottam róla ezt-azt, a régi iskolájában történtek bizonyos dolgok.

– Ja, az! Beszélt róla. – Talán így rendben lesz. – A fele sem igaz.

– Legalábbis ő így gondolja, ugye? Elmondta, miről van szó?

– Nem – ismertem be lángoló arccal.

– Hát ez az. Talán tisztáznod kéne a dolgokat, mielőtt mások nevében is meghívsz valakit.

Egy darabig némán folytattuk a matekfeladatok megoldását, bár észrevettem, hogy Sophie átkukucskál a vállam fölött, és lemásolja a válaszaimat.

– Történetesen ma nem is tud velünk jönni – kockáztattam meg végül. – A bátyjával találkozik.

– Hallom, ő is egy kicsit elvarázsolt fazon. Egyébként ma én sem megyek a városba. Claire-rel van programom.

Engem nem hívtak meg erre a titokzatos programra, így csak hallgattam. Meglepett, hogy Sophie nem érzékeli a pórusaimból sugárzó hőt, amit a belőlem áradó döbbenet és aggodalom keltett.

Megszólalt az óra végét jelző csengő, ő fellapátolta a cuccait, és egyenesen elindult a következő órára. Tőlem el sem köszönt a nap végén, kuncogva belekarolt Claire Barnesba, és vissza se nézett. Rettenetesen megrémültem, hogy talán elszúrtam a barátságunkat. A francba, a francba, a francba. Mit műveltem?

3. fejezet

2016

Még mindig sokkos állapotban ülök a konyhaasztalnál, Maria Facebook-oldala nyitva van előttem. Kérdések sorjáznak az elmémben. Ki tesz ilyet, és miért pont most? Próbálom felfogni a borzalmas lehetőséget, hogy Maria életben van valahogyan, valahol. Ekkor újabb Facebook-értesítés ugrik fel, remegve rákattintok.

> A Sharne Bay Középiskola meghív
> az 1989-es évfolyamának találkozójára.

Évfolyam-találkozó? Izgatottan kattintok a linkre, és már ott is van: A Sharne Bay Középiskola 1989-es évfolyamának találkozója két hét múlva, szombaton kerül megrendezésre a régi iskolai nagyteremben. A Mariától érkezett felkérés mellé ez olyan, mintha jól gyomorszájon vágtak volna. Lehetséges, hogy véletlenül kaptam a két üzenetet ugyanazon a napon? A szervezőbizottság Facebook-oldalára kattintok, és bár nem derül ki a küldő, a meghívás komolynak tűnik. A régi angoltanárunktól, Mr. Jenkinstől áll egy hozzászólás a hír fölött. Nyilvánvalóan még az iskolában tanít. Mindenféle pletykát terjesztettek róla –

hogy benntartja a lányokat óra után, és bekukucskál az öltöző ablakán meg ehhez hasonlók –, de nem hinném, hogy igaz lett volna. Azt hittük, hogy a tornatanár leszbikus, csak mert az egyik szeme üvegből volt, szóval nem voltunk épp szavahihető tanúk.

A többi hír pár hónapra visszamenőleg tele volt az osztálytalálkozó résztvevőinek izgatott cseteléssével. Miért tartott idáig, hogy engem is meghívjanak? Vöröslik a nyakam, az ostoba, alattomos könnyek szúrják a szememet. Milyen könnyedén és bután röppenek vissza az időben; milyen gyorsan elborít az ismerős szégyenérzet, a mellőzöttség és elhagyatottság megaláztatása. Még mindig nem tartozom a bandához. Egy elkésett gondolat.

Rákattintok a résztvevők névsorára, és dühödten keresem a nevét. Igen, ott van. Összehúzott szemmel néz rám a profilképéről, a jobb karjával láthatatlan alakot ölel. Sam Parker részt vesz az eseményen. Miért nem említette? Magától értetődik, hogy nem tereferélünk órákat, de azért szólhatott volna, amikor otthagytam nála Henryt. Talán azt reméli, hogy nem szerzek róla tudomást.

Felismerek néhány felugró nevet: Matt Lewis, Claire Barnes, Joanne Kirby. Egy pillanatra eláll a szívverésem a Weston név láttán. Hirtelen azt képzelem, Maria, de nem, Tim Weston az. Istenem, a bátyja. Nem is járt velünk egy iskolába. Egy évvel idősebb lévén, a helyi egyetemi előkészítőbe[{1}] járt, de gyakran lógott együtt Sammel és más fiúkkal a mi évfolyamunkról, így gondolom, nem meglepő, hogy eljön. Sorjáznak a nevek, sok az ismerős, másokra egyáltalán nem emlékszem. De az enyém nincs köztük.

Tovább vizsgálom a résztvevők listáját, és megtalálom Sophie-t. Tudtam, hogy rajta lesz. Rákattintok a Facebook-oldalára. Már korábban is láttam, de ellenálltam a kísértésnek, és nem jelöltem be. Ezúttal egyenesen az „ismerősök” fülre kattintok, de Maria nincs köztük. Ez persze nem jelenti azt, hogy Sophie-t nem jelölte be, lehet, hogy ő elutasította. Ötszázhatvannégy ismerőse van. Nekem hatvankettő, és egy részük munkahelyi ismeretség. Korábban fontolóra vettem, hogy megszüntetem a fiókomat, nehogy magába szippantson ez a rettenetesen időrabló örvény, és azon kapjam magam, hogy tök idegen párok esküvői fotóit nézegetem a megbízásaim határideinek betartása helyett.

A Facebook azonban fontos a számomra, különösen az utóbbi pár évben. Amióta Sam elhagyott, bezárkóztam, mert nem akartam, hogy széthulljanak a fontos dolgok, mint Henry és az üzletem. Nincs sem időm, sem energiám másra, a Facebook ugyanakkor lehetővé teszi, hogy valamilyen szinten kapcsolatban maradjak a barátaimmal és régi kollégáimmal. Tudom, mi történik velük, milyenek a gyerekeik, hol nyaraltak, aztán ha nagy ritkán találkozunk, szorosabb köztünk a kötelék, mint egyébként lenne. Így aztán folytatom a posztolást, lájkolást, kommentek írását, és nem kényszerülök teljesen a pálya szélére.

Odakint feltámad a szél, az erkélyajtó előtt csapkodó lilaakácág nekikoppan az üvegnek, és én rémülten ugrom egyet. Tudom, hogy a lilaakác keltette a zajt, mégis felkelek és kilesek, de a sötétség miatt csak a saját tükörképemet látom.

Visszaülök a konyhaasztalhoz, és rákattintok Sophie profilképére. Tipikus, mesterségesen lazára vett kép, amelyen még mindig hihetetlenül gyönyörű. Bár közelebbről nézve látszik a „természetes” smink, a félprofi világítás, a szerkesztéshez használt filter. Még közelebbről a ráncok is láthatók, de meg kell hagyni, jól tartja magát. A haja még mindig olvadókaramell-színű, zuhatagként hull alá, az alakja kamaszkorától fogva irigylésre méltóan változatlan, ahogyan az előre látható volt.

Eltűnődöm, vajon ő megnézte-e valaha az oldalamat. Visszamegyek a saját profilképemre, és megpróbálom az ő szemével nézni. Azt a képet tettem fel, amit Polly készített. A kezemben egy pohár borral ülök egy pub asztalánál. Új, kritikus látásmódommal olyan személy fotóját látom, aki kényszeredetten próbál viccesnek tűnni. Rövid ujjú felsőben hajolok az asztal fölé, jól érvényesül a gusztustalanul dudorodó felkarom, amely kíméletlen ellentéte a Sophie fotóján látható, fitnesztermekben tónusosra edzett, mézszínű végtagoknak. Közönséges barna hajamban semmi tartás, a sminkem elmaszatolódott.

A borítófotó Henryről készült a múlt hónapban, az első iskolai[{2}] napján. Szívszorítóan büszkén áll a konyhában, vadiúj egyenruhája kissé nagy rá. Csak én tudtam a belső vívódásairól, amelyekbe előző este bizalmasan beavatott a pehelypaplan alól: „Mi lesz, ha senki nem akar velem játszani, mami?” „Mi lesz, ha túlságosan hiányzol?” „Mit csinálok majd, ha ölelésre van szükségem?” Tőlem telhetően igyekeztem megnyugtatni, de én magam sem tudtam a választ a kérdéseire. Túlságosan kicsinek tűnt,

semhogy egyedül menjen ki a nagyvilágba, ahol nem védhetem meg. Egy pillanatra eszembe jutott, tudja-e Sophie, hogy Samnek és nekem közös gyerekünk született, vagy hogy egyáltalán összeházasodtunk. Elhessegetem Henry gondolatát, megpróbálok nem arra gondolni, mit csinálhat ma este Samnél, próbálok nem aggódni miatta – mintha megpróbálnék levegővétel nélkül létezni.

Végiggondolom, mit jelent majd, ha Sophie Facebook-ismerőse leszek. Átpörgetem az idővonalamat, megpróbálom az ő szemével nézni. Egy csomó fénykép Henryről; posztok a bölcsődei nehézségekről, egy dolgozó anya bűntudata, különösen amikor Henry iskolás lett. Kíváncsi lennék, Sophie-nak van-e gyereke. Ha nincs, akkor rém unalmasnak találhatja az idővonalamat. Ha elég régre visszamegy, legalább láthatja a fényképeket a közös nyaralásunkról. Mind a ketten barnák és kipihentek voltunk Henryvel, az otthontól való távolságtól és a melegtől feloldódott bennünk minden feszültség.

Hacsak nem tudja amúgy is, nem láthatja, hogy feleségül mentem Samhez. Két éve rájöttem, hogy Sam megszüntette a Facebook-oldalát a kapcsolatunk történetével együtt, így én is mindent töröltem vele kapcsolatban az idővonalamról. Egyszerűen új életet kezdett. Az összes nyaralásunkat, randinkat, a pár évvel később gondosan beszkennelt esküvői fotókat mind törölte, és helyettesítette az új, felhőtlen élete képeivel. Letörölt engem, akár egy szennyfoltot az ablakról.

Ellenőrzöm, hogy Sophie és Sam ismerősök-e a Facebookon, és látom, hogy igen. Sam nyilván nagyon

magasra tette az oldala adatvédelmét, mert csak a profilfotóit látom, amelyeken egyedül van, vagy tájképeket, és a két évvel ezelőtti dátumot, amikor csatlakozott a Facebookhoz. Nehezen veszem le a szemem a fényképéről. Tudom, hogy nélküle jobban megy a sorom. A lelkem mélyén mégis égek a vágytól, hogy vele legyek, hogy mi ketten együtt ragyogjunk ki egy unalmas világból, ahol mindenkinek ugyanolyannak kellene lennie.

Végignézem a laptopomon a rólam készült fényképeket, megpróbálok egy jobban sikerült példányt találni a Facebook-profilomhoz, és azon gondolkodom, megváltoztassam-e, bár a szelfik mindig borzasztóak, úgyhogy talán mégsem teszem meg. És mi a helyzet azokkal a mulatságos profilokkal, amikor valaki a tarkójáról készült képet teszi fel vagy egy homályos fotót? Megjegyzem, talán Sophie korábban ránézett az oldalamra, és látta a jelenlegi profilképemet. Ez esetben ha most megváltoztatom a képemet, aztán ismerősnek jelölöm, pontosan tudja majd, hogy az egészet azért csináltam, mert le akarom nyűgözni.

Ettől hirtelen megtorpanok: lenyűgözni őt? Istenem, tényleg ezt akarom tenni, még ennyi évvel később is? Az időben visszatekintve világosan látom, hogy Sophie a saját egója megerősítésére használt engem. Szüksége volt valakire, aki kevésbé vonzó, kevésbé menő, mint ő, mert így még fényesebben ragyoghatott. Akkor ezt nem vettem észre, de éppúgy könyökölt a társadalmi rangért, mint én, csak épp a ranglétra felsőbb fokáról indult. A Mariától kapott üzenet visszarepített a játszótérre és az ebédlőbe, ahol a beilleszkedés jelentette az egész világot, a barátság pedig

élet és halál kérdése volt. A szakmai karrierem, a barátaim, a fiam, az élet, amit felépítettem – mintha mindez homokra épült volna. Kicsúszik a lábam alól a talaj, érzem, milyen kevés választ el az eleséstől.

Végül a régi fényképemet hagyom fent, és némi megfontolás után nem írok üzenetet, egyszerűen ismerősnek jelölöm Sophie-t. Elvégre, mi a fenét írhatnék? *Szia, Sophie, hogy töltötted az elmúlt huszonhét évet?* Ez egy kicsit fura. *Cső, Sophie, ismerősnek jelölt a Facebookon a rég halott osztálytársunk, és téged?* Ez még hátborzongatóbb, különösen ha őt nem jelölte be.

A konyhaasztalnál üldögélve szórakozottan rágcsálom a számat, az „értesítések" ikont szuggerálom. Két perc múlva felugrik az üzenetet jelző egyes, és én azonnal rákattintok. Sophie Hannigan visszaigazolta az ismeretségünket. Természetesen ő azok közé tartozik, akik folyamatosan a Facebookot nézegetik. Nem küldött üzenetet, ettől egy kicsit émelygek és pánikba esem, de azért átfésülöm a profilját. Nem ad túl sok bepillantást a valódi életébe, viszont kétségtelenül sokat elmond arról, mit szeretne megmutatni a világnak. Minden héten egyszer-kétszer megváltoztatja a profilképét, vég nélkül váltakoznak a hízelgő képek, amelyeket a mindkét nemhez tartozó barátok szükségszerű bókjai kísérnek. Az egyik férfi ismerőse, Jim Prett (aki úgy tűnik, valaki mást vett feleségül) minden egyes képet kommentel: „Megkívánnám", jegyzi meg az egyik, „Megvolt", így szól a másik. „Ó Jim, te mindig olyan durva vagy" – válaszolja Sophie, mintha visszautasítaná, de közben imádja.

Tisztában vagyok vele, hogy a Facebook az élet idealizált, szerkesztett és kozmetikázott változatát kínálja, azt, amit látni szeretnénk. Mégis képtelen vagyok elfojtani a belém nyilalló irigységet ragyogó szépsége, a fényképei, az egzotikus helyszínek, a hozzászólások, a harsányan kavargó társadalmi élete, a sikeres barátai miatt. Bár nem tesz említést sem élettársról, sem gyerekekről, és azon kapom magam, hogy ezért egy kicsit elítélem. Úgy tűnik, annak ellenére, amin keresztülmentem, még mindig a siker mércéjének tekintem, ha egy nőnek van társa és gyermeknek ad életet.

Amikor arra kerülne a sor, hogy üzenetet küldjek neki, megbénít a határozatlanság. Hogyan vessem fel a történteket? De ki mással beszélhetnék erről? Valaha Sammel megbeszélhettem volna, de erről most már szó sem lehet. Aztán a lehető legegyszerűbb megoldást választom, és igyekszem fesztelennek mutatkozni:

„Szia, Sophie, hosszú idő telt el – gépelem, és falra mászom tőle, hogy biztosan érzékeli a szavaimból áradó kétségbeesést. – Úgy tűnik, mind a ketten Londonban vagyunk! Szívesen találkoznék veled valamikor!” Túl sok a felkiáltójel, de nem tudom, hogy fejezhetném ki másképp a lelkesedésemet. Fölöslegesen aggódom, a válasz szinte azonnal érkezik:

„Hé! Szuper, hogy hallok rólad! Alig várom a találkozást!!! Jössz az évfolyam-találkozóra?”

„Remélem! – gépelem, az ujjaim siklanak a billentyűkön. – Számítok rá, hogy esetleg közbejön valakinek valami, pedig jó lenne mindenkivel találkozni!”

Tudatában vagyok, mennyire nem illik ez a könnyed hangvétel az írás közben érzett zavarodottságomhoz és szorongásomhoz. A fejemben egy halk hang (talán Pollyé) azt súgja, álljak le, és ne is vegyek tudomást erről az osztálytalálkozóról, de képtelen vagyok rá.

„Igen, tudom. Nagyszerű lesz!!!” – válaszolja.

Istenem, kiborítanak ezek a felkiáltójelek. Nem tudom e-mailben megtenni; találkoznunk kell. Összeszedem magam, és gépelni kezdek:

„Nagyon jó lenne még a nagy nap előtt összefutni – esetleg egy ital mellett?”

Még mielőtt meggondolhatnám magam, megnyomom a küldést. Egészen mostanáig érzelemmentesen ide-oda pattogtak az üzenetek, de az utolsó után kissé hosszabb szünet következik. Visszafojtom a lélegzetem.

„Persze, miért is ne? Gyere át hozzám egy italra – mit szólnál a most péntekhez?”

Kifújom a levegőt. Kicsit furának érzem, hogy elmenjek a lakására, szívesebben találkoztam volna semleges helyen. Nem várhatok túl soká, így beleegyezem. Megadja a kensingtoni lakása címét, majd záporoznak tőle a csók és mosolygó arc emojik, én pedig néhány félénk puszi-jellel búcsúzom. Máris egy újabb értesítés ugrik fel. Sophie Hannigan kiposztolt az üzenőfalra: „Alig várom, hogy péntek este összefussak a régi cimborámmal, Louise Williamsszel!” Reszkető kézzel lájkolom a bejegyzést. Örülök, hogy online került sor az első beszélgetésünkre Sophie-val, így van rá időm, hogy összeszedjem magam. *Nem vagyok már gyerek,* gondolom. *Nincs szükségem a*

helyeslésére. Ezt még én magam sem hiszem el.

Odakint leszáll az éj. Becsukom a laptopot, és sokáig ülök mozdulatlanul a konyhaasztalnál. Először az ismerősnek jelölés a Facebookon, aztán az osztálytalálkozó, és most a randi Sophie-val… Úgy érzem, mintha körhintán ülnék, vagy olyan utazáson vennék részt, amelyre akaratomon kívül neveztek be. Bár mélységesen sokkolt az események ilyetén fordulata, a lelkem mélyén mindig is tudtam, hogy egyszer valami hasonló történik majd. Nem tudom, ki ül a kormánynál és hová tartunk, de a kerekek mozgásba lendültek, és nem hiszem, hogy meg tudom állítani őket.

4. fejezet

2016

Épp mielőtt megszólalna a csengő, veszem észre, hogy hiányzik a fénykép.

A hűtő melletti polcrendszeren van a helye. Mint említettem, a szelfi engem ábrázol Henryvel a tengerparti strandon, valószerűtlenül kék az ég felettünk, hunyorogva nézünk a kamerába a ragyogó napsütésben. Ezen a polcon tartom a kifizetetlen számlákat, a hivatalos leveleket, a bevásárlólistát és a tennivalóimról lefirkantott emlékeztetőket. Tudtam, hogy egyedülálló, dolgozó anyaként lelkileg megterhelő lesz az élet megszervezése, a valóság mégis meglepett. Néha úgy érzem, már csak egy szalmaszálon kapaszkodom az életbe, és egy pillanat választ el a zuhanástól.

Otthagyom az asztalnál ülő Henryt, aki gondosan, egyenként tekeri fel a tésztát a villára, mielőtt a szájába teszi, és ajtót nyitok.

– Korán jöttél.

– Igen, ugyan ezerszer is bébiszitterkedtem már nálad, tudom, hogy minden alkalommal hosszú listával látsz el: Henry jelenlegi kedvenc olvasmányáról, a nyitva hagyott ajtó megfelelő szögéről, arról, hogy milyen sorrendben kell

beállítani és megpuszilni a plüssöket. Márpedig mindez időt igényel. Bejöhetek?

– Bocs. – Hátralépek, és Polly elviharzik mellettem, közben letekeri magáról a gyakorlatilag teljes testhosszát eltakaró, hatalmas, csíkos sálat, leveszi a pufidzsekit, lehúzza a térdig érő csizma cipzárját, és láthatóvá válik a szürke leggings, amely nem ér le felemás zoknijáig, a kettő közti résből pedig kivillan borotválatlan lábszára.

– Mi újság veled? – kérdezem, miközben felakasztom a kabátot és a sálat.

– Ó, a szokásos. A munkahelyem egy rémálom, nagyon igazad volt, amikor otthagytad, és saját vállalkozásba kezdtél.

Ezt nagyjából minden egyes alkalommal szóvá teszi, amióta három évvel ezelőtt felmondtam a Blue Door belsőépítészeti irodánál, de mindketten tudjuk, hogy egyetlen otthon eltöltött nap elég lenne hozzá, hogy begőzöljön. Neki szüksége van a csevegésre, az irodai pletykákra, a nyüzsgő, megerőltető munkahely hangulatára. Nekem viszont cseppet sem hiányzik. Néha egy-egy régi kollégával beülök valahová egy italra, de Polly az egyetlen, akit a barátomnak tartok.

– Tudom, de néha azért jól jönne, ha lenne valaki, akivel megoszthatnám a terheket – jegyzem meg a vállam fölött visszanézve a konyhába menet.

Polly elvigyorodik. Rendszeresen próbálom meggyőzni, hagyja ott a Blue Doort, és vállalkozzon velem. Akkor elvállalhatnám azokat a megbízásokat, amelyeket most kénytelen vagyok visszautasítani.

Eleinte nehéz volt egyedül, de úgy éreztem, eljött az ideje. Henry már majdnem egyéves volt, és a maximális egy év szülési szabadság után vissza kellett volna térnem a Blue Doorhoz. Rémülettel töltött el a teljes munkaidő gondolata, és hogy Henry ébren töltött óráit házon kívül töltsem. Sam aggodalmaskodott, hogyan birkózunk meg a helyzettel, ha visszamegyek dolgozni – tulajdonképpen buzgón győzködött, hogy hagyjak fel teljesen a munkával, de anyagilag ez nem volt alternatíva. Én különben is készen álltam rá, hogy visszatérjek a munka világába, csak a mókuskerékbe nem akartam újra beszállni. Azt hiszem, egyetértettünk abban, hogy könnyedebb életritmust jelentene, ha otthonról dolgoznék, és csak lassacskán építeném fel az üzletemet. Végül aztán nem így lett.

Felvettem a kapcsolatot Rosemary Wright-Collinsszal, akivel évekkel korábban dolgoztam együtt, és kiderült, pont olyasvalakire van szüksége, aki az összes ingatlanához elvégzi a belsőépítészeti feladatokat. Rosemary ingatlanbefektető, kifogástalan az ízlése és feneketlen a pénztárcája. Fantasztikus húzás volt őt első ügyfelemként megszerezni. Hatalmas büszkeséggel tölt el a siker, és hogy mind a mai napig engem bíz meg az új projektek belsőépítészeti munkáival. Még egy ragyogó ajánlólevelet is írt a weblapomra. Ez viszont azt jelentette, hogy rögvest teljes sebességre kellett kapcsolnom, gondoskodnom kellett Henry felügyeletéről, és profiként dolgoznom.

– Caro teljesen megőrjít – panaszkodott Polly. – Már megint új pasija van, kábé tízpercenként felhív, és megkérdezi, mit jelentenek a különböző szöveges üzenetek,

mit vegyen fel, és leborotválja-e a micsodáját. Fogalmam sincs, mivel érdemeltem ki egy ilyen nővért. Az ég szerelmére, honnan tudhatnám, hogy manapság borotválják-e a nők az izéjüket? Aaron annyira boldog lenne, ha szexelnék vele, hogy szerintem az sem érdekelné, ha tetőtől talpig szőr borítana… Henry! Hogy van az én kis kedvencem?

Hirtelen lehajol, és puszit nyom Henry feje búbjára.

A fiam paradicsomszószos szájjal mosolyog.

– Szia, Polly.

– Egész nap téged várt – mosolygok. – Úgy tűnik, te sokkal több mesét olvasol neki, mint én.

– Nos, *Thomas, a gőzmozdony* nekem is új, a lányokat nem érdekelte. Van új részed, Henry?

– Igen! Aputól három új thomasos könyvet is kaptam: Charlie-t, Arthurt és Dieselt. Felolvasod nekem?

– Hát persze! Ezért vagyok itt!

– Anyu! Felmehetek értük?

– Igen, ha már elég tésztát ettél. Én még beszélgetek egy kicsit Pollyval, aztán elmegyek, és felolvassa neked az összeset.

– Tudod mit, Henry, menj, és amíg én anyukáddal beszélgetek, láss neki egy jó kis vasúti sín megépítésének, aztán jövök, és játszunk. Megegyeztünk?

– Rendben! – lelkendezik Henry, szemmel láthatóan majd kicsattan az örömtől. Kiviharzik a konyhából, fejben máris a síneket tervezi.

Polly leül az asztalhoz, és egy kis hideg tésztát pakol a szájába Henry tányérjából. Letérdelek a polc mellé, kissé

elhúzom a faltól, mire a tartalma bizonytalanul imbolyogni kezd. A tenyeremmel végigsimítok a polc mögött a földön, de nincs ott semmi.

– Te meg mit csinálsz?

– Itt tartok egy fényképet a polcon, tudod, amelyiken Henryvel vagyok a tengerparton.

– Ó, igen, tudom, melyik az. És…? – gesztikulál felém.

– Eltűnt.

– Hogy érted, hogy eltűnt?

– Hozzá se nyúltam, de nincs ott. Pedig ott a helye.

– Talán port töröltél, szórakozott voltál, és máshová tetted. Tudod, milyen vagy néha.

– De hová? Nem olyan hatalmas ez a lakás. – Vannak bútorok az étkező két oldalán, aztán a szoba egy kissé kitágul a végén, és pont annyi hely van, ahol elfér egy kis étkezőasztal a teraszajtó mellett. De a fénykép sehol nincs.

– Nem lehet, hogy Henry tette el valahová?

– Lehet, talán ő volt! – Épp belép Henry, az egyik kezében egy fából faragott híddal, a másikban egy műanyag elefánttal, ami kétszer akkora, mint a híd.

– Nem láttad valahol a kettőnkről készült fényképet? Azt, amelyik itt a polcon szokott lenni?

Henry megrántja a vállát.

– Nem. Visszamehetek a sínekhez?

– Igen, persze. – Pollyhoz fordulok: – Akkor hol lehet? – A fejemben végig ott motoszkál Maria üzenete, és ettől minden más értelmet kap. Pár nappal ezelőtt egyáltalán nem törődtem volna egy eltűnt fényképpel, és a józan eszem most is azt súgja, hogy ez nevetséges. De a fejemben egy

apró, rémült hang azt kérdezi, nem járt-e valaki a lakásban.

– Ó, ne izgulj, majd előkerül. Biztosan megvan valahol. Ki ez a régi osztálytárs, akivel ma este találkozol? – érdeklődik Polly.

Vizet öntök a kannába, egy darabig elbabrálok vele, az agyam egy zugában még mindig ott motoszkál az eltűnt fotó rejtélye. Nem vagyok biztos benne, el akarom-e mondani Pollynak. Nem beszéltem neki (ami azt illeti, senkinek sem) a Mariával történtekről. Túl súlyos, túl megfoghatatlan. Nem tudom, hogyan magyarázhatnám el neki, hogy megértse. Ezért volt megkönnyebbülés Sammel lenni. Neki soha nem kellett elmagyaráznom, mert ő ott volt. Néha azon töprengek, hogyan birkóztam volna meg olyan sokáig ekkora teherrel, ha nem tudom: ő egyike a keveseknek, akik tudták, mit tettem. Látott a legrosszabb formámban, mégis szeretett engem a maga módján.

– Á, csak egy lány, akivel évek óta nem találkoztam. Csak a Facebookon tartottuk a kapcsolatot, és most összefutunk, hogy behozzuk a lemaradást – próbálok könnyed hangnemben beszélni. Nem ma este fogok ebbe mélyebben belemenni. Ha most elkezdeném Pollynak elmagyarázni, mi történt Mariával, még a legkozmetikázottabb változat is reggelig tartana, pedig még azt sem találtam ki, mit vegyek fel. Ebben, bármennyire szeretnék, nem kérhetek tanácsot Pollytól, mert akkor meg kéne indokolnom, miért fontos, hogy ma este jól nézzek ki.

– Ez remek – biztat Polly. Mindig győzköd, hogy járjak el többet itthonról, találkozzam a barátaimmal. Szerinte, és talán igaza is van, a Sammel való válás után annyira

Henryre és a munkámra koncentráltam, hogy elhanyagoltam őket. Ő az egyetlen, aki nem maradt el, mert nem volt hajlandó.

– Tehát ez a lány, akivel találkozni fogsz, Samet is ismerte? – folytatja szemöldökráncolva Polly.

– Igen, természetesen.

– Tud róla, hogy elhagyott téged azért… azért… a *cafkáért?* – Polly rettentően haragszik Samre, amiért elbánt velem, és határtalanul megveti Catherine-t, az új, fiatalabb feleségét.

Belém hasít, mennyire szeretem Pollyt. Ő, Aaron, Sam és én soha nem voltunk igazán barátok, maximum néha együtt vacsoráztunk. Régen szerettem volna, ha egy társaságot alkotunk, mint más párok, akik együtt vakációznak, de most már örülök, így legalább Polly megmaradt nekem, míg Aaron és Sam nem tartották a kapcsolatot.

– Abban sem vagyok biztos, tudja-e egyáltalán, hogy összeházasodtunk Sammel – válaszolom. – Bár nem lepne meg, ha képben lenne: az iskolában mindig az összes pletykát ismerte.

– Hmm. Jól van. Most pedig válaszolj – kezdi, és pontosan tudom, hogy bármit is készül mondani, azt már az érkezése előtt eltervezte –, gondolkoztál azon, amit mondtam? Az internetes társkeresésről?

– Nem is tudom, Polly. Nem biztos, hogy készen állok a randizásra. – A szükségesnél tovább keresem a teát a konyhaszekrényben. – Tudod, Henryvel és a munkámmal kell foglalkoznom. Nemigen jut időm semmi másra. – Valójában nem az időhiány jelenti a gondot. Hanem én. Lehet, hogy összetört bennem valami. A sok Sammel töltött

év után gőzöm sincs, mit kezdenék egy friss kapcsolattal.

– Pontosan ezért kellene megtenned! Szükséged van a változatosságra, valamire, amit csak saját magadért teszel. Teljesen megértem, miért szenteled minden energiádat Henrynek, különösen, hogy idén kezdte az iskolát, de két év telt el, amióta Sam elhagyott. Ez hosszú idő, Lou.

Mintha csak tegnap lett volna. A fájdalom tompult, de azért még érezhető, akár a hézag, amit a kihúzott fog hagy maga után. Bizonyos napokon nem zavar, máskor viszont önkéntelenül is folyton odadugom a nyelvemet, hogy ellenőrizzem, még mindig fáj-e. Mindegy, hogy végződött, nem tudom elfelejteni, mennyire egy test és egy lélek voltunk hajdan, mennyire elmerültünk egymásban, hogy az ő szemével nézve sokkal szebbnek láttam magam, mint valaha. Annyira beteltünk egymással, hogy senki másra nem volt szükségünk. Elterelem a gondolataimat, újra Pollyra figyelek.

– Tudom – nyögöm ki vonakodva. – Valószínűleg igazad van. De jól megvagyok egyedül. Sőt, jobban.

– Nos, bizonyára jobb neked egyedül, mint vele. Az egy dolog, és rendben is van, de talán lehetnél ennél boldogabb is. Megérdemelsz egy kis vidámságot, és élhetnél olyannal, aki jól bánik veled, és akinél te vagy az első. Aki gondoskodik rólad.

– Sam mindezt megtette – védekezem. Néha úgy érzem, Polly elfeledkezett róla, pár éve, mielőtt elromlottak a dolgok, milyen boldog voltam Sammel. Mennyire szeretett, és mennyire szüksége volt rám. Amikor tizenhat éves volt, úgy tűnt, senkire sincs szüksége. Duzzadt a

magabiztosságtól, már-már az arrogancia határát súrolta, bár akkoriban nem mondtam volna rá ilyesmit. Akkoriban titokban tartottam az iránta érzett rajongásomat, mert féltem, kigúnyolna. De amikor tíz év múlva újra összefutottunk, egészen más volt: kicsit lágyabb, sérülékenyebb. Valami a lelke mélyén hálásan válaszolt a fenntartás nélküli kamaszrajongásra, amit még akkor is éreztem iránta.

– Ó, istenem – sopánkodik Polly. – Miért véded még mindig? Annyira szemét volt veled!

– Igen, tudom. De nem ő volt a hibás egyedül.

– Dehogynem! Teljes mértékben ő tehetett róla! – Polly lófarokba fogja rakoncátlan haját, és elkeseredetten megcsavarja. Számtalanszor lefolytattuk már ugyanezt a párbeszédet, és mindketten tudjuk, hogy soha nem fogunk megegyezni, ezért inkább visszavonulót fújok.

– És… ha belemennék ebbe az online randizásba, mégis mit mondhatnék magamról?

– Na ugye! Ezen aztán nincs mit aggódnod – mosolyog Polly egy pókerjátékos magabiztosságával, aki épp kihúzta az ütőkártyát. Többek között azt szeretem benne, hogy képtelen a neheztelésre. Az egyik pillanatban lehet, hogy igazán ingerült valami miatt, de amint megnevettetem, elfeledkezik mindenről. – Van egy oldal, ahová egy barátod felteszi a profilodat – megírja, elmondja milyen vagy meg mindent. Neked csak hátra kell dőlnöd, és várnod a befutó ajánlatokat.

– És ez a bizonyos barát… – mosolygok, nekipréselem a teafiltert a kanna szélének, és tejet öntök hozzá.

– Ta-daa! – Polly egy pantomimmozdulattal köröz a saját arca előtt. – De komolyan, mit veszíthetsz?

Tény, hogy többet nyerhetek vele, ha újra játékba állok, mint amit veszíthetek. De tényleg ki akarom tenni magam az esetleges fájdalomnak? Olyan keményen dolgoztam, amíg sikerült idáig eljutnom – független vagyok és önálló, boldog vagyok kettesben Henryvel a mi kis burkunkban. Vannak ugyan napjaim, amikor szívesen visszafordítanám az időt, de alapjában jól vagyok. Valójában el sem tudom képzelni, hogy bárki mással összejöjjek. Félek, hogy valami elromlott bennem. Anyám szavai visszhangoznak a fejemben. Amikor gyerek voltam, azt mondogatta: *sérült áru.*

– Oké, ne légy pipa – folytatja Polly –, de már feltettem a profilodat arra az oldalra. Nézd meg, és mondd el, hogy tetszik. – Magához húzza a laptopomat az asztal túloldaláról.

– Várj! – Felugrom és kiragadom a kezéből. Maria Facebook-oldalánál van nyitva.

Polly zavartan húzza vissza a kezét.

– Még nem él a profilod. Csak telepítettem, hogy ellenőrizhesd, mielőtt letöltöm.

– Ó, nem, bocsi, nem erről van szó – magyarázkodom, felnyitom a laptop fedelét, és közben remélem, nem veszi észre a kezem remegését. – Csak jelszóval védett a laptopom. Majd én megnyitom.

Találomra leütök néhány billentyűt, bezárom a Facebook-oldalt, és odaadom Pollynak a számítógépet. Kinyit egy új ablakot, és kis ideig pötyög.

– Rendben, itt is van: „Független, jó humorú nő hasonló

férfi társaságát keresi 35-50 éves korig, kiránduláshoz, finom ételekhez, esti programokhoz.”

– Utálok kirándulni.

– Tudom, de úgy tűnk, mindenki odavan érte, ezért gondoltam, így több lehetőséget adsz magadnak.

– Jó, rendben… és a finom ételek? Nem gondolják, hogy így figyelmeztetem őket, hogy dagadt vagyok?

– Láthatják a fényképedet, tehát tudni fogják, hogy nem vagy kövér. Nézd! – Rákattint a fotóra. Ezt a képet még soha nem láttam, múlt nyáron készült, amikor Aaronnál és nála grilleztünk. Élénk, mintás pamutruhát viselek és napszemüveget, nevetek, a kezemben egy pohár bor. Boldognak és gondtalannak tűnök. Mintha nem is én lennék.

– Tehát? – kérdi reménykedve Polly. – Feltölthetem a hálózatra?

– Na jó, legyen. – Úgysem fog békén hagyni, és gondolom, nem árthat, ha felteszem magam arra az oldalra. Elvégre attól még nem kell tényleg randiznom.

– Juhé! – lelkendezik Polly, és boldogan kattintgat. – Rendben, most már átöltözhetsz. Én ezt befejezem, aztán játszom Henryvel. Nyitok neked egy új e-mail-címet, ahol a válaszokat fogadhatod, rendben?

Felpróbálom az öt legjobb ruhámat, de túlöltözöttnek érzem magam, és olyan, mintha nagyon igyekeznék megfelelni, ezért végül inkább kényelmes, de divatos farmerszoknyába bújok, leggingset és garbót veszek hozzá. Amikor bedugom a fejem a nappaliba, hogy elköszönjek, Henry és Polly teljesen belemerül egy

vonatszerencsétlenség-drámába, de Henry elszakad a játéktól, hogy kellő komolyságot adjon az elválásunknak, mert úgy érzi, így kell. A búcsú fontos dolog a számára, nem lehet ellazáskodni.

A Crystal Palace állomás felé tartok, amikor rezegni kezd a telefon a zsebemben. Előveszem, és izgatottan látom, hogy Facebook-üzenetem van. Rákattintok, de csak Polly frissítette az állapotomat. „Élvezd az életet, míg Louise Williams megkeresi a párját a matchmymate.com-on”, írta nekem címezve, így az én oldalamon is megjelent. „Kösz, hogy minden ismerősömmel tudattad”, válaszolom, és egy szmájlit biggyesztek a végére, hogy tudtára adjam, nem haragszom. Úgy tűnik, manapság mindenki az interneten keres kapcsolatot, még a kutyák is, ezért nem bánom, ha látják az ismerőseim. Mosolyogva gondolok rá, hogyan reagál majd némelyikük Polly posztjára. Alig várom a hozzászólásokat, és meglepetten jövök rá, már egy ideje keresem az életbe visszavezető utat. Talán ez az.

5. fejezet

2016

A bérletem után turkálok a táskámban, amikor először támad olyan érzésem, hogy valaki figyel.

Nehéz volna meghatározni, mitől érzem, eltekintve a bizsergéstől a tarkómon. Körbepillantok, de az állomás tele van hazafelé tartó ingázókkal és helyiekkel, akik London központjába mennek szórakozni. Igyekszem egyenletesen lélegezni: túlreagálom, hagytam, hogy elragadjon a képzelet. De hiába szorítom ökölbe a kezemet a táskámban, a feszültség felkúszik a vállamba, és összehúzom magam, mintha felkészülnék a támadásra.

Körülnézek, a szemem végigsiklik a várakozókon, és megállapodik egy korombeli nőn. Ő lenne az, a bejáratnál álló nő a drágának tűnő teveszőr kabátban? Púdertartót húz elő a táskájából, és kissé felém fordul, miközben ellenőrzi a sminkjét az éles neonfényben. Nem, kétségtelenül nem ő, de azért meglep ez a hiábavaló mozdulat. A Mariáról bennem élő kép már több évtizedes, és ki tudja, milyen csapásokat mért rá az élet, ha valahogy életben is maradt? Szinte nulla az esélye, hogy felismerném, mégis végigsöpör a tekintetem a jegyirodán: ez nem ő… ez sem ő… és ez sem.

Fürgén megyek át a csapóajtón, szinte futva igyekszem le

a lépcsőn, úgy teszek, mintha a vonatot akarnám elérni, és nem valami vagy valaki elől futnék. Lihegve érkezem a peronra, de ezt nem indokolja a korábbi sietségem. Átnyomakszom a várakozó utasok között a megálló távolabbi végébe. A lélegzetem látható a sötét hidegben, mégis izzadság csorog végig a gerincemen. A vonat öt perc múlva érkezik, ezért a hátsó fal elé állok, szorosan magamhoz ölelem a táskámat, és folyamatosan a zsúfolt peront figyelem.

Amikor befut a vonat, felszállok, végigsietek az első kocsin, átmegyek a másodikba, és megállok a mosdó melletti folyosón. Egy ideig ott ácsorgok, és megpróbálom összeszedni magam, de ekkor kinyílik a mosdó elektromos ajtaja, és meglátok egy fiatalembert, aki épp hány a vécében. Összerezzenek, végigmegyek a második kocsin, és leülök egy szabad helyre az ablak mellett. Az üvegnek támasztom a fejem, egy pillanatra behunyom a szemem, miközben elszáguldunk a kivilágított ablakok, a meghitt családi életekbe bepillantást engedő házak mellett. Érzem, hogy valaki leül a mellettem lévő ülésre, hirtelen megfordulok, de csak egy fiatal lány hadar valamit dühödten a telefonjába. Egyáltalán nem figyel rám.

A Victorián mereven előreszegezett pillantással átnyomakszom a tömegen, és arról győzködöm magam, hogy nevetségesen viselkedem. Még ha követne is valaki, egy zsúfolt állomáson vagyok. Biztonságban. A földalatti felé hömpölygő tömeggel tartok, és megállok a peronon. Olyan sokan vagyunk, hogy csak a hozzám legközelebb állókat látom, a többiek csupán a télikabátban izzadó forró

testek, a kinti fagyos levegőtől kipirult és hideg arccal. Kizárt, hogy valaki még most is kövessen: túl nagy a zsúfoltság.

Mire a földalatti megérkezik a Dél-Kensington állomásra, sikerül meggyőznöm magam, hogy paranoiás vagyok. Hagytam, hogy elhatalmasodjon rajtam a félelem, amit Maria ismerősnek jelölésekor éreztem először, és mindent sötétbe borítson körülöttem. Senki sem követ. Egyenletes léptekkel megyek fel a peronról a lépcsőn, a gyomromban kissé enyhül a görcs.

A Sophie lakásához vezető legrövidebb út, amit korábban kinéztem, egy aluljárón vezet keresztül, amely az országút alatt fut egészen a múzeumokig. Napközben tele van emberekkel – családokkal, akik a Természettudományi Múzeumba tartanak dinónézőbe, és a Viktória és Albert Múzeumba igyekvő turistákkal –, most azonban elég csöndes, bár nem teljesen elhagyatott. Megfontolom, hogy egyenesen a főbejáraton kiözönlő többséggel tartok, de aztán észre térítem magam. Nevetséges vagyok. Elindulok az alagút felé.

Körülbelül félúton járok, amikor meghallom a lépteket. Egy férfit látok úgy negyven-ötven méterrel előttem, de eltekintve attól, aki mögöttem jön, egyedül vagyok. Épphogy egy kicsit gyorsítok, remélem, nem annyira, hogy észrevehető legyen, de biztos vagyok benne, hogy a léptek is gyorsulnak. Visszhangzanak az alagútban; rendes városi cipő, nem edzőcipő. Megint gyorsítok, gyorsul a cipőkopogás is. Hátralesek, egy fekete kabátos, kapucnis alakot látok. Nem merem jobban megnézni, és ilyen

távolságból a nemét sem tudom megállapítani. Most már nem vagyok messze az aluljáró végétől, és alig várom, hogy kijussak az autók és emberek közé. Futni kezdek, de a mögöttem haladó alak is rákapcsol. A táskám le-fel röpköd, a szatyrom, amelyben az áruházban tegnap este negyven perc alatt gondosan kiválasztott bor lapul, minden lépésnél a combomnak ütődik. A fejembe tódul a vér, szúr a tüdőm, végre megpillantom a kijáratot. Egy csapat kosztümös nő közeledik felém csacsogva és nevetgélve. Lihegve lassítok. Az egyik nő aggodalmasan néz rám.

– Jól van?

Mosolyt erőltetek magamra.

– Igen, minden rendben. Csak sietek.

Rám mosolyog, majd folytatja a beszélgetést a többiekkel. Elmennek mellettem, és már majdnem a kijáratnál járok, amikor hátranézek. Nyoma sincs a fekete kabátos alaknak: a nőkön kívül senkit sem látok, a nevetésük visszhangzik az alagútban.

Amikor végre kiérek az utcára, a falnak támaszkodom, míg szakadozott zihálásom elcsitul. Idekint, a kivilágított, emberekkel, autókkal és élettel teli utcán hirtelen túlzónak tűnik a korábbi félelmem. Mégis, mit hittem, mi történik majd?

Ellenőrzöm a térképet a telefonomon, és még mindig rogyadozó léptekkel elindulok Sophie lakása felé. Hamarosan elegáns, krémszínű György korabeli sorházak előtt haladok el, a gondosan ápolt, virágos ablakfülkéket fekete kovácsoltvas kerítés óvja. Máskor irigyen

kukucskálnék be a hatalmas ablakszárnyakon az antik bútorokra, a kandallókra, a gondosan felújított lakásokba, amelyekhez képest a saját otthonom zsúfolt és közönséges. Némelyik házban az alagsort alakították át barátságos, de drágának tűnő konyhává, ahol egy puha kanapénak és a szinte kötelező konyhapultnak is jut hely. Ma viszont csak Maria jár a fejemben, nem tudok másra figyelni.

Egyenruhás munkások előznek meg, nekifekszenek a fagyos szélnek, hazafelé sietnek, ahol forró fürdő, meleg szoba és a szeretteik által főzött vacsora várja őket. Elmegyek egy csapat kezeslábast és báránybut csizmát viselő, feltűnően göndör tini mellett. Hisztérikusan kacagnak, összefont karral ugrándozva védekeznek a hideg ellen. Belém hasít a szégyenkezéssel vegyes irigység, hirtelen rám tör a vágy, hogy a kanapén összekucorodva Thomasról, a mozdonyról olvassak fel Henrynek.

Megérkezem Sophie ajtajához, felnézek a virágágyás fölött, a leengedett redőny mögül kukucskáló, kivilágított ablakra. Megállok egy pillanatra, összeszedem magam, aztán becsöngetek. Hamarosan hangosan kopogó lépteket hallok, valaki fokozatosan alakot ölt a bejárati ajtó festett üvege mögött. Nyílik az ajtó, és ő ott áll előttem. Pár pillanatig egymásra meredünk, mindketten érzékelhetően bizonytalanok vagyunk, hogyan is viselkedjünk. Aztán Sophie elmosolyodik, szép arca minden szeglete felderül.

– Louise! – Meg akar puszilni, de meggondolja magát, magához húz és megölel, beborít a parfümje, a személyisége. Rám törnek az emlékek, elárasztanak az érzések. Egy pillanat alatt semmivé válnak a közben eltelt

évek, amelyek során igyekeztem kitörölni a múltat. Újra esetlen, konfliktusokkal teli, élénk tizenhat évesnek érzem magam.

Közelről ő sem egészen az a ragyogó teremtmény, akit a Facebook-fotón láttam, de nem áll tőle távol. A barátságtalan időjárás ellenére vékony farmert visel zokni nélkül, és ezüstösen csillogó, világos, finom fátyolszövet mellényt vaskos, feltűnő nyaklánccal. Mézszínű csíkokkal melírozott haja napbarnított vállára hull, az arcán enyhe, de mesteri smink. Mielőtt eljöttem otthonról, és megnéztem magam a tükörben, meglehetősen magabiztos voltam, de most csak slamposnak érzem magam.

– Szia, szia! – kiáltja. – Nagyon örülök, hogy látlak!

Még a beszédében is felkiáltójeleket használ.

– Én is örülök – sikerül kinyögnöm. – Fantasztikusan nézel ki. Hogy vagy?

– Ó, nagyszerűen, igazán, nagyon-nagyon pompásan – hadarja, behúz a tágas, kövezett előtérbe, és oldalra hajtott fejjel tanulmányoz. – Hű, te semmit sem változtál.

Odafönt, az emeleti lakásban fullasztóan meleg van, érzem, hogy az izzadság lassacskán átitatja a hónaljban túl szűk ruha anyagát, és összegyűlik a melleim között. Legszívesebben levenném a pulóvert, de nem akarom, hogy Sophie meglássa az integetőizmaimat.

A lakás makulátlan, a szobák tágasak és magasak, a padló masszív fából készült, mégis lakályos. Extravagáns kristálycsillár lóg a nappali plafonjáról.

– Milyen gyönyörű lakás – jegyzem meg, és átadom a bort, amit hoztam.

– Ó, igen, kösz. Gyere, menjünk a konyhába.

Utánamegyek a kicsi, de ízléses és drágán felszerelt konyhába, ahol a hűtőbe teszi a bort, és egy másik palackból tölt a poharakba.

– Hát ez… egyedül laksz itt?

Rövid csönd.

– Öö… igen. – A hűtő ajtajára pillant, amelyre mágnesekkel fényképeket és tagsági kártyákat rögzített. Mintha kényelmetlenül érezné magát, gondolom, nem szívesen ismeri be, hogy szingli. Noha én is az vagyok, a lelkem mélyén egy apró, titkos részecske gonoszul kárörvend, amiért a negyvenes évei ellenére ő is egyedül van.

A borral a kezünkben visszamegyünk a nappaliba, és Sophie int, hogy üljek a bíborszínű bársonykanapé egyik végébe, ő pedig a másik végébe kuporodik, akár egy macska. A kanapé olyan mély, hogy ha a padlón tartanám a lábamat, nem tudnék hátradőlni, így inkább pedánsan összezárt lábakkal a szélén egyensúlyozom, és a pohárral játszadozom.

A kiszámított könnyedsége ellenére biztos vagyok benne, hogy ő is ideges. Elhadar néhány kérdést – miből élek, hol élek, élvezem-e a munkámat –, csak hogy ne legyen lehetőségem feltenni a saját kérdéseimet.

– És hogy vannak a szüleid? – kérdi, amikor kimerítettük a többi témát.

– Igazán remekül. Még mindig Manchesterben élnek. – Ennél többet nemigen tudok róluk mondani. Nem mintha haragban lennénk, de ami azt illeti, közelebb is állhatnánk

egymáshoz. Valamiféle szakadék tátong közöttünk, ugyanígy van ez mindenkivel kapcsolatban, aki nem tudja, ki vagyok valójában, és mit tettem.

– Gyakran látogatod meg őket? – erőlteti Sophie.

– Nem túl gyakran. Tudod, elég nehéz, lefoglal a munkám meg minden. – Igazság szerint egyáltalán nem lenne olyan nehéz. Londontól Manchester csupán pár óra vonattal. Valójában nehezemre esik velük tölteni az időt. Érdektelen a kapcsolatunk, a beszélgetéseink csak a valóság felszínét karcolják, soha nem ásnak mélyebbre. Komoly erőfeszítésembe kerül hébe-hóba néhány óránál tovább fenntartani a látszatot.

– És a te szüleid? – érdeklődöm.

– Ó, mind a ketten meghaltak. Huszonegy éves voltam, amikor apu elment, anyu pedig pár évvel ezelőtt követte. – Ugyanazon a vidám, gondtalan hangon beszél, mint pár perccel korábban, de érzem a szavai mögött a keserűséget.

– Igazán nagyon sajnálom.

– Hát igen, kösz. – Ügyesen és gyorsan elhárítja a részvétnyilvánításomat. – Mesélj még a munkádról. Nem nehéz a saját főnöködnek lenni?

Túl hosszan ecsetelem a belsőépítészeti vállalkozásom veszélyeit és előnyeit, és egy idő után üvegessé válik a tekintete. Egy csöppet felélénkül, amikor megemlítem, hogy Sharne Bayben szerepeltem a helyi újságban, amikor formatervezési díjat nyertem, de csak azért, mert ő is szerepelt egyszer ugyanebben az újságban, amikor egy jótékonysági futóversenyen vett részt.

– És te? – kérdezem végül. – Mivel foglalkozol?

– A divatszakmában vagyok.

– Ó, nagyszerű. És mit csinálsz?

– Hát, tudod, hogy van ez, ezt-azt, apróságokat. Eladok, reklámozok.

Érzem, hogy valamiért szándékosan ködösít, így nem faggatom tovább. Egyáltalán nem kérdez a társamról vagy a gyerekeimről. Vajon azért, mert tud rólam és Samről, vagy csak nem akar a saját helyzetéről beszélni? Idegesnek tűnik, és mintha a folytonos kérdezősködéssel el akarná terelni valamiről a beszélgetésünket. Amikor végre kifogy a kérdésekből, csend borul ránk, és én új témán töröm a fejem. Sophie lesüti a szemét, a poharával játszadozik, rá nem jellemző módon bizonytalan.

– Annyira örülök, hogy látlak, Louise – áradozik. – Tudod, nagyon fontos voltál nekem. Azt hiszem, te voltál az egyetlen, akivel… beszélni tudtam. Te igazán törődtél velem, nem úgy, mint egyesek.

Ettől majdnem elnémulok. Biztos én voltam, aki az iskolában nyert ezen a barátságon, és nem ő? Ő volt az útlevelem a másik világba, miatta nem lettem Esther Harcourt. Visszatekintve úgy gondolom, én voltam a kritikátlan, rajongó követő, akire olyan nagy szüksége volt, de akkoriban annyira kétségbeesetten meg akartam felelni, hogy eszembe se jutott, mit jelentettem én neki.

Válaszra nyitom a számat, de ő közbevág, mintha máris megbánta volna, ami az imént kicsúszott a száján.

– Szóóóval… izgatott vagy az osztálytalálkozó miatt? – mosolyog, egyértelműen olyan benyomást kelt, mint aki nagyon jól tudja, hogy én csak mostanában jöttem rá erre.

Mennyire jellemző rá. Olyan hirtelen tereli vissza a beszélgetést a megszokott mederbe, hogy eltűnődöm, nem csak képzeltem-e, hogy egy pillanatra elaludt az ébersége.

– Igen, igen. Remek lesz – válaszolom. – Alig várom.

– Tudod, hogy Sam is ott lesz? Hallottam, mi történt veletek, milyen kár. – Tehát tudja. Őszintén gondolja, hogy kár? Soha nem voltam benne száz százalékig biztos, történt-e köztük valami az iskolában, és a lelkem mélyén a nevetséges kamaszban felébred a féltékenység. Mély empátiával pillant rám a szempillái alól, minden pórusából árad az aggodalom.

– Nem gondolod, hogy egy kissé kínos lesz?

– Nem, minden rendben. A legnagyobb barátságban váltunk el – győzködöm, mintha szerepet olvasnék fel. A címe az lehetne: „Az életem, amilyennek én szerettem volna”. Amikor Sophie szájából hallom Sam nevét, a súlyos teherként rám boruló múltam még egy kicsit jobban nyomja a vállamat.

– Kitől hallottad?

– Tudod, hogy van ez – mondja. – Még mindig találkozom néhány emberrel a régi bandából: Matt-tel, Claire-rel. Az emberek beszélnek. Azt hiszem, Matt mondta – ott volt az esküvőtökön, ugye?

Egyedül jött el, esetlenül toporgott az öltönyében, nem ismert senkit. Emlékszem, Polly beszélgetett vele, és utána azt mondta, helyes fiú. Szerintem bejött neki. Természetesen akkor még nem volt férjnél.

Azon tűnődöm, vajon mit mondhatott Sophie-nak Samről és rólam. Senki sem ismeri a kapcsolatunk intim részleteit.

Senki sem tudja, hogy képesek voltunk egész hétvégéket az ágyban tölteni, teljesen elmerültünk egymásban, és visszautasítottuk a baráti meghívásokat, mert nem volt szükségünk másra.

– Gyereketek is született, ugye?

– Igen – szűröm ki összeszorított fogaim között. – Született kisbabánk. Bár már nem kisbaba, most négyéves. – Hirtelen kétségbeesetten vágyom rá, bárcsak otthon lennék, bekukkantanék Henry szobájába az ajtó résén, vajon alszik-e már, bemennék és megpuszilnám, beszippantanám az alvó gyerek illatát.

– Ó, de édes. – Nehezen lehetne ennél érdektelenebb, de egyébként is Henry lenne az utolsó, akiről vele beszélgetnék.

– Mi lett Timmel? Tim Westonnal? – vetem fel, mintha épp most jutott volna az eszembe a neve. – Szoktál vele találkozni?

Sophie metsző pillantást vet rám.

– Nem. Évek óta nem láttam. Miért kérded?

– Csak láttam, hogy ő is szerepel a résztvevők között a Facebook-listán, és tudom, hogy többen haverok voltak Maria bátyjával, így arra gondoltam… – Elcsuklik a hangom. Látványos hiba volt ezzel bevezetni a mondanivalómat.

Sophie felsorol mindenkit, naprakész információkkal lát el a volt osztálytársaink életéről, akikről az 1989-es záróvizsgák óta nem hallottam semmit. A Sharne Bay Középiskolában nem működött egyetemi előkészítő, de a történtek után amúgy sem maradtam volna ott semmiképp. Végül kitűnő eredménnyel végeztem el az előkészítőt a

szomszéd városban, aztán egyetemre mentem, és többé vissza se néztem. Amikor gólya voltam, a szüleim Manchesterbe költöztek, hogy közelebb legyenek a nagyszüleimhez, így a nyári szünetet sem töltöttem Norfolkban, és nem tartottam a kapcsolatot az osztálytársaimmal. Eltökélten, ám minden lelkesedés nélkül belevetettem magam az egyetemi életbe. Mire jóval a diplomázás után összejöttem Sammel, már minden kapcsolatom megszakadt a volt osztálytársaimmal. Bár Sam nagy ritkán összefutott Matt Lewisszal, én soha nem tartottam velük.

Maria ismerősnek jelölése összetapadt tésztaként üli meg a gyomromat, képtelen vagyok a beszélgetés közben mindenre odafigyelni – nem mintha sokat számítana, mert amúgy is csak pár szót nyögök ki. Ugyanolyan bizonytalan, fojtogató érzés lesz rajtam úrrá, mint amikor tudom, hogy a szavaim időzített bombaként robbannak majd, de a másik fél nem is sejti, mi készül.

Végül Sophie elhallgat, és én a pillanatot kihasználva felrobbantom a bombát.

– Sophie, tulajdonképpen azért kerestelek meg… Valamit meg kell veled beszélnem.

– Igen? – kérdez vissza óvatosan, és belekortyol a borba.

– Kaptam egy eléggé… fura üzenetet a Facebookon. – Elhallgatok, adok magamnak pár másodperc haladékot. Amint kimondom, és mást is beavatok ebbe a… bármi legyen is ez, vége a játéknak. Minden megváltozik. – Maria Westontól.

Nem hinném, hogy csak képzelődöm, amikor látom, hogy

Sophie elsápad, a szeme egy pillanatra tágra nyílik, mielőtt újra felölti negédes maszkját.

– Ó, hát te is megkaptad? – kacag. – A lánytól, aki vízbe fúlt?

Tehát nem csak engem jelölt be. Azért ez némiképp megnyugtató. De még Sophie sem lehet annyira kőszívű, hogy ilyesmivel viccelődjön. Az egyetlen lehetséges magyarázat, ha csalásnak tartja, és közönyt színlel egy lány iránt, akinek az élete nem volt hatással az övére.

– Igen, persze, a vízbe fúlt lánytól – jegyzem meg a kívánatosnál sokkal élesebben, mire Sophie hátrahőköl, talán egy kissé meg is rémül, bár gyorsan visszanyeri az önuralmát.

– Ezért jöttél? – nevet fel újra. – Nyilván beteges tréfa, talán olyasvalakitől, aki részt vesz az évfolyam-találkozón. Lefogadom, hogy mindenkit bejelölt.

– Talán – mondom. Igazság szerint négy napja én is ebbe a feltevésbe kapaszkodom, mint a hajótörött a felszínen lebegő deszkadarabba. – De ki csinálna ilyet? És miért engem? Még az osztálytalálkozóról se tudtam, amikor bejelölt. Megjegyzem, szerintem nyilvánvaló.

– Miért lenne nyilvánvaló? – pattan fel Sophie a kanapéról, és tölt magának még egy pohár bort a kávézóasztalkán álló üvegből, de engem nem kínál meg. Leül az asztal túloldalán álló fotelbe, a bort kortyolgatja, az arca kifürkészhetetlen az árnyékban.

– Tudod. Ahogy vele viselkedtem… és amit vele tettünk… – ügyetlenkedem tovább. – Bár aligha tud erről bárki.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz, Louise. Én alig

ismertem. – Határozott mozdulattal lecsapja a borospoharat az asztalkára.

Alig tudom elhinni, amit hallok. A tetteink, a saját tetteim árnyékában éltem le az elmúlt huszonhét évet. Természetesen éltem a mindennapjaimat: tanultam, dolgoztam, bevásároltam, főztem; barátnő, gyermek, feleség és anya voltam. Közben azonban egész idő alatt ott lapult az agyam egy rejtett zugában ez az egyetlen, felejthetetlen cselekedet – összepréselve, kifacsarva, beburkolva, de mégiscsak ott lapult. Egész este kínosan éreztem magam, de az érzés most lecsendesedik, és átadja a helyét a haragnak. Azt hittem, képes leszek beszélni erről Sophie-val.

– Igen, te is benne voltál! Nagyon jól tudod, mit tettünk. Megkeserítettük az életét. És mi van a búcsúbuli éjszakájával?

– Komolyan nem tudom, miről beszélsz – jelenti ki végül. Feláll, felveszi a poharát, lehajol, és elveszi az én poharamat is, pedig még legalább egyujjnyi bor van az alján, majd mindkét kezében egy-egy pohárral a konyha felé indul. – Figyelj, tényleg örülök, hogy láttalak, de attól tartok, ideje menned. Ó – a mondanivalóját félbeszakítja a csengő. – Ez biztosan Pete.

– Kicsoda? – kérdezem zavartan. Még az eltűnt fényképről is beszélni akartam vele, és arról, hogy idefelé jövet valaki követett.

– Pete – a randim – magyarázza értetlen arckifejezésem láttán. – Bocs, de csak egy gyors italról volt szó, nem? Biztosan mondtam, hogy nem tudom rád szánni az egész estémet.

Leteszi a poharakat, gyorsan ellenőrzi a sminkjét a kanapé fölött lógó díszes, aranyozott rámás tükörben, kibontja a haját, és könnyű léptekkel leszökell a lépcsőn. Lángoló arccal ülök a kanapén. Hogyan lehetséges, hogy még mindig ilyen hatással van rám? Dühösnek kéne lennem a faragatlansága miatt, ehelyett szégyenkezem és ostobának érzem magam. Férfihangot hallok, majd felcsendül Sophie nevetése, aztán jönnek fölfelé a lépcsőn.

– Ez itt a barátnőm, Louise.

– Ó! Elnézést a zavarásért – mentegetőzik feszengve a férfi. A negyvenes évei elején járhat, átlagos magasságú, őszülő haját egészen rövidre nyírták. Nem különösebben jóképű, de látszik, hogy fesztelenül mozog a kényelmes fekete farmerben, a fakókék farmeringben és fekete gyapjúszövet kabátban.

– Semmi gond, már épp menni készült. Ugye, Louise?

Égő arccal feltápászkodom a kanapéról, és megjátszottan laza mozdulattal felveszem a táskámat.

– Igen, ne aggódjon – fordulok a férfihoz. – Csak beugrottam egy italra. Már egyébként is várnak rám. Örülök, hogy találkoztunk – nyújtok kezet, és ő pár pillanattal tovább rázza a kelleténél.

– Kikísérlek. – Sophie fürgén kifelé terel a szobából, és lekísér a lépcsőn. Az előszobában a kezembe nyomja a kabátomat, és kinyitja az ajtót.

– Igazán jó mulatság volt találkozni – köszön el derűsen. – Gondolom, összefutunk az évfolyam-találkozón.

Egyértelműen vidám a hangja, de kerüli a pillantásomat. Kurtán búcsút veszünk egymástól, hirtelen egyedül találom

magam az utcán, még jobban összezavarodva, mint amikor érkeztem. Próbálok megbékülni a gondolattal, hogy Sophie csak így átírta a múltat. Talán nem kellene csodálkoznom, tudván, hogy évekig én is pontosan ezt csináltam.

Elindulok, de pár lépés után megtorpanok és visszanézek. A bejárati ajtó színes üvegén át látom Sophie-t. Nem megy fel azonnal, az ajtónak háttal megáll, és nekidől, mintha támaszra lenne szüksége. Úgy fél percig áll szobormereven, aztán dacosan hátraveti a fejét, és felmegy.

6. fejezet

1989

A következő pár hétben Sophie nem említette Mariát, így én sem hoztam szóba. Láttam őt az iskolában, néha beszéltünk, de Sophie szavai visszhangzottak a fejemben: *„Máris hallottam róla bizonyos dolgokat”,* így nemigen kerestem a társaságát. Néhányszor láttam az ebédlőben együtt ülni Esther Harcourttal, mind a ketten hangosan hahotáztak, és Esther boldogabbnak tűnt, mint bármikor az általános óta.

Három héttel azután, hogy először találkoztam Mariával az ebédlőben, épp a folyosón mentem, amikor észrevettem, hogy egyedül áll a sorban az ebédért. Kénytelen voltam csatlakozni hozzá, hacsak nem fordulok sarkon, és nem hagyom ki az ebédet. Sophie Claire-rel együtt távozott a dupla franciaóra után, nem is szólt hozzám, így joggal feltételeztem, ez is egy olyan nap, amikor nem ül mellém. Maria egyenesen előrenézett, ezért megérintettem a karját. Ijedten ugrott egyet, és megfordult.

– Ó! Helló – köszöntött csillogó szemmel.

– Szia. Hogy vagy?

– Kösz, jól. Igen, minden rendben.

Észrevettem Sophie-t, a fejét felszegve nevetett Claire Barnesszal, fényes haja a válla körül repkedett. Hirtelen

elöntött a düh. Miért kell nekem egyedül ülnöm azokon a napokon, amikor nem méltóztatik mellém ülni? Mosolyogva újra Mariához fordultam. Amikor odaértünk a desszertekhez, Maria kivett magának egy fánkot, én pedig követtem a példáját. Amikor Sophie-val voltam, ilyesmi nem fordulhatott elő. Pompás érzés volt, hogy azt vehetek el, amit csak akarok. A pénztárnál Maria kissé zavarba jött az ingyenes ebédre jogosító kupon miatt, de úgy tettem, mintha nem vettem volna észre.

Mielőtt javasolhattam volna, hogy üljünk máshová, Maria letette a tálcáját a Sophie és Claire mögött álló asztalra. Sam Parkerrel és Matt Lewisszal ültek együtt. Hallottam, hogy az előző hétvégén beszedett drogokról beszélgetnek. Olyan bulin voltak, amit egy farmon rendeztek, Claire Barnesék lakásától nem messze, és nyilvánvalóan mindenki lasztit vagy kristályt fogyasztott. Engem soha nem hívtak meg, de különben sem engedtek volna el a szüleim. Emlékszem, aznap arra gondoltam, hogy nem mernék drogozni, bár azért kíváncsi is voltam. Maria a szemét forgatta.

– Istenem, annyira *bosszantóak*, akik drogoznak – fejtegette fennhangon, és egy cseppet sem zavartatta magát. – Semmi másról nem tudnak beszélni.

Talán csak a képzeletem játszott velem, de mintha Sophie háta kissé megmerevedett volna.

– Te kipróbáltál már valamit? – kérdezte tőlem Maria.

– Egyszer füveztem – suttogtam alig hallhatóan. – Azonkívül, hogy baromi rosszul lettem, nem történt semmi.

– Velem ugyanígy volt – helyeselt vigyorogva. – Mint mondtam, *idegesítők*.

A kitörni készülő nevetés a torkomat csiklandozta, kis idő múlva mind a ketten kuncogtunk, de azt sem tudtuk, miért. Láttam, hogy Sophie időnként lopva felénk les, de még ez sem tudott megállítani. Amikor végre lecsillapodtunk, Maria megszólalt:

– Ha akarod, ma be tudok menni veled a városba iskola után. A bátyám ma nem jön értem.

Bár mellékesen jegyezte meg, hallottam a hangjából kicsendülő reményt.

– Sam! – hallottam Sophie szörnyülködést színlelő hangját a hátunk mögül. A hangos, mesterkélt nevetésre hátranéztem, épp megbökte Sam karját, aki megragadta és a háta mögé csavarta Sophie kezét, majd lustán elvigyorodott, egyenesen a szemébe nézett, és Sophie hiába próbált kiszabadulni.

– Menjetek szobára – jegyezte meg Matt Lewis lezseren, de közben elfehéredtek villát markoló ujjai, és a tekintete mindvégig Sophie arcára tapadt.

Én szívesen elmennék vele, gondoltam.

El is felejtettem, hogy a vásár első napja van, a műszálas szoknyákat és diákcsemegét kínáló bódék helyett szín- és fénykavalkáddal telt meg a piactér. Körbesétáltunk, felderítettük a vásári szórakoztatás eszközeit, dodzsembe ültünk a disszonáns hangzavar közepette. Maria akkora vattacukrot vett, mint a feje, én pedig cukorba mártott almát, és amikor a fogam áttörte az édes mázat, a jellegzetes, édes ízt felváltotta a kiábrándító ízű, lágy belső. Még csak délután négy óra volt, így főleg gyerekek ültek a játékokon,

de mi azért kipróbáltuk a körhintázást. A vese alakú gondola körbeforgott a tengelyén, miközben a ringlispíl is pörgött. Utána támolyogtunk, kótyagos volt a fejünk, forgott a gyomrunk, egymásba kapaszkodva, kifulladva röhögtünk.

– Igyunk forró csokit vagy valamit? – kérdezte Maria, és a fagyos szél ellen felhúzta a kabátja cipzárját. Jó helyet kaptunk a Kemenceajtó nevű bisztróban, az ablak mellett. Kellemes, meghitt csendben ücsörögtünk, és kibámultunk az utcára.

– Ott a haverod – intett Maria kifelé, ahol Sophie sasszézott a járdán Sam Parker és Matt Lewis kezét fogva. Belém hasított a féltékenység, de Maria elnevette magát.

– Te jó ég, mekkora kurva! Mégis, mit gondol ez magáról?

– Hát igen. – Elmosolyodtam, meglepett Maria szabadszájúsága, és hogy képes volt ezt mulatságosnak találni. Sophie-t nem volt szokás kinevetni.

– Elmegyünk a Topshopba? – vetettem fel, és felhajtottam a forró csoki maradékát.

– Igen, naná – válaszolta nemtörődöm hangon Maria, de nem tudta leplezni, mennyire örült a kérdésnek.

Egy csomó cuccot vittünk be a próbafülkébe. Maria rá akart beszélni egy élénkpiros miniszoknyára, de rettenetesen állt. Ő egy menő puhakalapot próbált fel, de szerinte olyan volt benne, mintha Michael Jacksont utánozná. Még mindig a kalapon kuncogtunk, amikor kiléptünk a boltból, és megint belefutottunk Sophie-ba, aki a két fiú között ült egy padon. Ezúttal észrevett minket.

– Hahó, ti ott ketten! – kacarászott. – Jól mulattok?

Valamit akartam motyogni, de Maria vidáman, a

hangjában bizonyos éllel megelőzött:

– Igen, köszike! És te?

Sophie hátrahőkölt, aztán önelégülten elmosolyodott.

– Aha, én is – válaszolta, és lezseren átölelte Mattet és Samet. – Nagyon is jól szórakozunk. – Sam a vállára hajtotta a fejét, és félig lehunyt szeme mögül pislogott fel ránk, de Matt a kezét kétoldalt esetlenül a padon nyugtatva, merev derékkal ült tovább.

Maria felvonta a szemöldökét.

– Hmm, látszik. Nos, ha neked ez a szórakozás, akkor megvan rólad a véleményem… Gyere, Louise, menjünk.

Megfogta a kezem, és a házuk felé húzott, ami, mint korábban kiderült, útba esett hazafelé menet. Amikor hallótávolságon kívül kerültünk, félig csodálattal, félig rémülten fordultam felé.

– Ezt meg miért mondtad?

– Ó, szűnj meg, Louise, ez egy liba. Még én is látom, pedig csak pár hete vagyok itt. Megérdemelte, amit kapott. Csak kihasznál téged, hogy jobban érezze magát. Szüksége van valakire, aki csügg minden szaván, akivel együtt lóghat, ha Claire épp nem foglalkozik vele. Látom, hogy bánik veled. Egyik nap a seggedben van, a következőben meg levegőnek néz. Szándékosan flörtöl a sráccal, akiről tudja, hogy tetszik neked.

– Hogy érted ezt? – A nyakamon felkúszott a vörösség, meghazudtolva látszólagos értetlenségemet. Nyilván nem sikerült olyan ügyesen lepleznem a Sam iránti érzéseimet, mint gondoltam. Eddig senki nem kérdőjelezte meg a barátságomat Sophie-val. Gondolom, a lelkem mélyén

mindig is tudtam, hogy egyenlőtlen a kapcsolatunk, de azt hittem, ez az ára, hogy népszerű barátaim legyenek.

– Ugyan már, ne nézz ennyire hülyének! Tetszik neked Sam Parker, nem? És amennyire én látom, Sophie pontosan tudja ezt.

– Te most rám szálltál? Rendben, talán tényleg tetszik – vallottam be. – De tudom, hogy soha semmi nem lesz belőle. Egyébként is, szerintem Sophie-nak bejön, nem azért csinálja, hogy velem kiszúrjon. Ő Samhez való. Összeillenek. Sam soha a büdös életben nem akarna velem járni.

– Talán mégis.

– De nem, komolyan. Az olyan fiúk, mint ő, nem járnak a magamfajta lányokkal, ez a helyzet. Legjobb esetben haverok lehetnénk. De azt sem tudja, hogy létezem.

– Akkor talán változtathatnál ezen – bujtogatott Maria. – Nem tudhatod, ha meg sem próbálod.

Másra tereltem a szót. Bizony, még egy új lánynak is tudnia kellett volna, hogy Sam nem az én szintem, hiába vettem volna a bátorságot, hogy egy mosolynál többet engedjek meg magamnak vele szemben.

Mariáék háza felé menet végig gurultunk a röhögéstől. Maria a titkos megfigyelései alapján parodizálta az évfolyamtársainkat. Ahhoz képest, hogy csak pár hete járt hozzánk, bámulatosan képben volt, felismerte az én kritikátlan szememben fájdalmasan menőnek számító osztálytársak gyarlóságait, bizonytalanságait, ostobaságait. Találóan mutatta be Mr. Jenkinst is, aki kéjvágytól hajtva arra kérte, óra után maradjon az osztályban, hogy

„megvitassák az esszéjét”. A házuk kapujában tétovázott, mintha magában vívódott volna.

– Szeretnél… bejössz egy kicsit?

Odabent az előszobaszőnyegre ráférte volna egy porszívózás, a széle kirojtosodott, és enyhe szalonnaszagot árasztott. Hámlott a tapéta, és észrevettem, hogy a lépcső korlátját eltávolították, ami szaggatott barázdát vájt a falba. Nagy csend volt, de Maria kiáltására az anyukája a kezét jobb napokat látott konyharuhába törölgetve felbukkant a konyhából. Megdöbbentően hasonlítottak egymásra; vékony szálú, enyhén hullámos, hosszú barna hajuk volt, mogyoróbarna szemükbe zöld és aranyszínű pöttyök vegyültek.

– Szia! Bridget vagyok – üdvözölt. Mindig egy kicsit furán érint, amikor a keresztnevükön kell hívnom a barátaim szüleit, és általában megpróbálom kikerülni a megszólítást. – Örülök, hogy megismerhetem Maria egyik barátnőjét. Isten hozott! – Eltúlzott gesztussal tárta szét a karját, a konyharuha nekicsapódott a falnak.

– És téged hogy hívnak?

– Louise. Üdv.

– Ó, te vagy Louise! Igen, már hallottam rólad. – Eltűnődtem, mit mesélhetett rólam Maria.

– Maradj itt teára! Sőt, maradj vacsorára! – Kezdtem a helyzetet kissé fojtogatónak érezni, és épp kifogást kerestem, amikor Maria közbevágott:

– Anyu! Ne légy ilyen nyomulós. Gyere, Louise, menjünk be a szobámba.

– Vigyek fel nektek teát és kekszet? – szólt utánunk

Bridget, miközben Maria felfelé tuszkolt a lépcsőn.

– Ne, anyu. Nem kérünk semmit.

Maria bezárta mögöttünk az ajtót, és leült az ágyra. A falról hámlott a festék, és a szőnyeg nemigen illett a szobához, de Maria szemmel láthatóan minden tőle telhetőt megtett. Indiai takarót terített az ágyra, Salvador Dalí-nyomatokkal takarta el a fal kritikus részeit, és könyvekkel töltötte fel a fehér műanyag könyvespolcot.

– Bocs az előbbiért.

– Semmi baj. – Leereszkedtem mellé az ágyra. – Mindig ilyen a barátaiddal?

– Régebben nem volt ilyen. Mielőtt… nos, mielőtt azok a dolgok történtek a régi sulimban, teljesen normálisan viselkedett. Persze valójában még most is teljesen normális. Csak… ó, nem számít. – Maria a nyakláncán lógó arany szívmedált babrálta. Mindig ezt viselte.

– Miről van szó? Nyugodtan elmondhatod, ha nem akarod, nem beszélek róla senkinek.

– Nem akarok beszélni róla. Nehéz idők voltak. Már első nap is mondtam az ebédnél, olyan rettenetes volt, hogy elköltöztünk és iskolát váltottam. Természetesen nekem is szörnyű volt, de anyut még rosszabbul érintette. Egyszer említette, van egy mondás, miszerint egy anya csak annyira lehet boldog, mint a legboldogtalanabb gyermeke. Ha ez igaz, akkor kibaszott boldogtalan lehetett.

Egy ideig hallgattunk. Világos volt, hogy nem mond erről többet, így témát váltottam.

– Tetszik a nyakláncod. Honnan van?

– Nem tudom. Aputól kaptam. – Újra odatévedt a keze, az

ujja köré csavarta a láncot. – Ez volt az első ajándék, amit ő maga vett nekem. Mindig anyu vette meg az ajándékokat. Tudhattam volna, hogy nem lesz soká velünk. A te szüleid még együtt vannak?

– Igen. – El se tudtam volna képzelni, hogy a szüleim elváljanak. Soha nem gondoltam rájuk úgy, mint két önálló emberre, az én szememben egy egységet alkottak, apu-és-anyu voltak.

– Nos, az enyémek már nem. Elváltak, mielőtt elköltöztünk Londonból. Azt hiszem, a stressz miatt… amiatt, ami történt. – Mi lehetett annyira rossz, ami tönkretett egy házasságot? Nem tudtam, tényleg nem akar beszélni róla, vagy szeretné, hogy faggassam, és megnyílhasson.

– Szóval… mi történt? – kérdeztem.

Egy pillanatig úgy nézett rám, mint aki mindjárt elmondja, de aztán újra bezárkózott.

– Beszéljünk valami másról.

Eltökéltem, hogy taktikát változtatok, meséltem neki a tanárokról és a csípős megjegyzéseikről, elmondtam neki az iskolai pletykákat, hogy ki kivel jár. Ezzel sokkal nagyobb sikerem volt, és több mint egy óra hosszat dumáltunk a szobájában, csak Bridget szakított minket félbe, amikor kéretlenül mégis teát és csokis teasüteményt hozott. Túl soká időzött az ajtóban, figyelte, ahogy Mariával nevetgélünk, még egyszer kérte, hogy maradjak vacsorára, de én visszautasítottam, mert tudtam, hogy a szüleim már várnak.

Maria a küszöbön köszönt el tőlem, és olyan fájdalmasan

meleg érzés járt át, mint amikor az ember túl sokáig és túl hevesen nevet. Nyugtalanító felismerés volt, hogy egész délután nem kellett törődnöm vele, mit beszélek. Nem gondoltam át minden kijelentésemet, és nem foglalkoztam az esetleges kínos helyzetekkel, mielőtt kiejtettem valamit a számon, mint Sophie-val. A Mariával töltött délutánon teljesen felengedtem, és nem éreztem, hogy meg kell játszanom magam.

Miközben a kerti ösvényen sétáltam kifelé, majdnem beleütköztem a zömök fekete srácba, akinek ugyanolyan mogyorószínű szeme volt, mint Mariának és a mamájának. Nem mutatkozott be, csak bizalmatlanul végigmért. Elmosolyodtam, zavarba jöttem és nyugtalankodni kezdtem, de nem tudtam, miért, majd kimentem a kapun. Nem fordultam vissza, de magamon éreztem a pillantását, amely izzón tapadt a hátamra, míg el nem értem a sarokig.

Még aznap este a szobámban a házimat próbáltam megcsinálni, amikor megcsörrent a telefon. A szobám előterében állt a készülék, felvettem.

– Halló?

– Lou? Itt Sophie.

Nyájas és tétova volt a hangja, nem is hasonlított a városban használt harsány magabiztosra. Egy pillanatig azt hittem, elnézést fog kérni. Lecsúsztam a fal mellett, behajlított térddel leültem a földre, az ujjam köré tekertem a telefon zsinórját.

– Aggódom érted. Mostanában nagyon ritkán vagy velem és a csajokkal.

A csajokkal? Mind közül Sophie az egyetlen, aki valaha is érdeklődést mutatott irántam. A többiek csak olyankor vettek tudomást a létezésemről, amikor le akarták másolni a házi feladatomat. Egyik részem ösztönösen mentegetőzött volna, és vissza akart csinálni mindent úgy, ahogy volt. De még mindig hallottam Maria hangját a fejemben, még mindig létezett bennem a magabiztosság illúziója, amit a vele töltött délután adott.

– Hogy érted ezt? Hiszen a suliban szóba se álltál velem.

– Ez olyan igazságtalan – panaszkodott sértetten. – Te vettél semmibe engem. Nem tudtam kivel bemenni suli után a városba. Ma délután Claire olyan szemét volt velem. Mindenhol kerestelek.

– De te Matt-tel és Sammel voltál! Nekem elég boldognak tűntél.

– Ó, azok ketten. Csak azért mentem el velük, mert nem volt más, akivel lóghattam volna. *Te viszont* tényleg úgy néztél ki, mint aki pompásan szórakozik.

– Igen… így volt. – Elpárolgott az eltökéltségem. Tényleg feldúlt volt? Mindent tévesen észleltem volna? – De nyilván… ha tudtam volna, hogy velünk akarsz jönni, jöhettél volna.

– Engem nem érdekel ez a *többes szám* – mondta óvatosan. – Én veled akartam menni.

– Mi bajod Mariával? Igazán helyes lány.

– Biztos nagyon kedves, de bocs, velem elég bunkó volt ma délután. Egyébként meg mit tudsz róla? Honnan bukkant fel ilyen hirtelen? Amiket én hallottam róla… nos, nem kéne pletykálnom. Ha te vele akarsz barátkozni,

természetesen a te dolgod. De ne dobd a régi barátaidat, Louise, különben könnyen elveszítheted őket. Ha nem vigyázol, úgy végezheted, mint Esther Harcourt. – Sophie kurtán, idegesen felkacagott, így jelezte, hogy bár csak viccelt, van némi keserű igazság a mondataiban. – Nyilván te döntöd el, kivel lógsz, de én a te helyedben nagyon meggondolnám, kihez vagyok lojális.

A beszélgetés után, kezemben a telefonnal még percekig ülve maradtam. Átgondoltam, mit jelenthet a társasági életemre nézve, ha szembeszállok Sophie-val; eszembe jutottak a bulik, a pizsamapartik, amelyekre úgy éreztem, nemsokára én is hivatalos lehetek, és hogy mennyire akarom ezt. Elgondolkodtam, vajon kész vagyok-e mindezt sutba hajítani olyasvalakinek a kedvéért, akit nagyon kedvelek, de alig ismerek, és aki lehet, hogy végül az egyetlen barátom lenne.

Másnap délelőtt nem volt közös órám az iskolában Mariával. A biológiaóra utáni szünetben egyenesen a könyvtárba mentem, és húsz percig ott ültem, mintha az angolszászokról olvastam volna. Még az ebédet is ki akartam hagyni, de Sophie megállított, amikor épp vissza akartam menni a könyvtárba, és magával húzott az ebédlőbe. A héjában sült krumpli száraz volt és nyögvenyelős, és amikor elvettem hozzá egy kis adag dermedt babpürét (nem vajat tettem rá), a szemem sarkából észrevettem Mariát, aki pár emberrel mögöttem állt a sorban. Fizettem, és Sophie határozott mozdulattal a távoli sarokasztalhoz terelt, mellém ült, és védelmezőn a karomra

tette a kezét. Inkább csak éreztem, mint láttam, hogy Maria mögém lép. A mellettem álló székhez nyúlt, de Sophie felkészülten várta.

– Bocs, de az a szék már foglalt – közölte ragyogó mosollyal.

– Nem tűnik foglaltnak – ellenkezett Maria. – Szerintem tök üres. Hacsak nem ül rajta valamelyik gebe barátnőd, aki annyira lefogyott, hogy észre sem lehet venni. – Egy mosolyra vagy legalább egy köszöntésre számítva rám emelte a tekintetét, de én buzgón fixíroztam a tálcámat, és egy barna műanyag puklit piszkáltam az ujjammal, mintha vak lennék és a Braille-írást tapogatnám.

– Várok valakit – válaszolta Sophie. – Egy barátnőmet. – Nem is hangsúlyozhatta volna félreérthetetlenebbül.

Maria vetett rám még egy pillantást, de én a tálcára szegeztem a tekintetemet.

– Jól van, rendben. Vágom – mondta, és a tálcájával együtt elvonult a következő üres helyre.

Amikor kimentem az ebédlőből, vetettem rá egy pillantást. Ma is így látom magam előtt: egyedül ült, alig nyúlt hozzá az ebédjéhez, sápadtan görnyedt a tálcája fölé, és üveges szemmel meredt a matek feladatgyűjteményre. Láttam, hogy a másik asztalnál olvasatlan könyvvel a kezében, szintén egyedül ücsörgő Esther Harcourt is őt nézte.

7. fejezet

A hídon áll, és lenéz a borús téli napon a barna, taszító vízre. Olyan erősen markolja a sötét színű fakorlátot, hogy belefehérednek az ujjpercei. Elhagyatott borosüveg úszik be a híd alá le-föl bucskázva, eltűnik a szeme elől, ez az egyetlen világos folt a városon átkígyózó folyó sötét szalagján. A gyerekkori botúsztató verseny kamikáze változataként a vízbe ugorhatna, hogy lássa, sikerült-e az üvegnek átjutnia a túloldalra, és hogy neki sikerül-e.

Jól ismeri ezt a leküzdhetetlen vágyat, sok éve él már együtt vele. Aznap éjjel érezte először, sok évvel ezelőtt, és azóta is vissza-visszatér. Milyen lenne az élete, ha akkor másképp dönt, és milyen lenne az akkori ismerősei élete? A családjának volt a legnehezebb. Mindent elkövettek, hogy támogassák, de nem értették meg igazán. Hogy is érthették volna?

Újra az alant áramló vizet nézi, és a gondolatai, mint mindig, visszatérnek a másik időbe, a másik helyre: egy másik döntéshez, amelynek a következményei még ma is éreztetik hatásukat az életében.

Mindennél jobban szeretné rendbe hozni a dolgokat, egyensúlyba hozni a mérleget. Aznap éjjel a világ kifordult a sarkaiból. Bárcsak megtalálná a módját, hogy megfelelő irányba állítsa a tengelyét. Akkor talán képes lenne

továbblépni. Képes lenne teljes életet élni az árnyékos élőhalott lét helyett, ahol senki nem ismeri az igazi valóját.

Elengedi a hídkorlátot, és az örvénylő vizet maga mögött hagyva lassan továbbsétál. Nem most, gondolja. Most nem.

8. fejezet

2016

Pontosan egy héttel az ismerősnek jelölés és három nappal a Sophie-nál tett látogatásom után, hétfőn reggel megint megtörténik. Verőfényes őszi nap van, ilyenkor úgy érzem, talán nem is ért véget a nyár. Az erkélyajtón át beáramló fényözön felmelegíti a konyhaasztal lapját, ahol dolgozni próbálok. Már így is késésben vagyok két lehetséges ügyfél ajánlatával, és Rosemary projektjével is lemaradtam. Folyamatosan a Facebookot ellenőrzöm, a pillanattól rettegve. Imádkozom, hogy az egyszeri alkalom ne ismétlődjön, és valamelyik osztálytalálkozó-résztvevő beteges tréfájának tulajdoníthassam. Minden egyes nap szárba szökken a remény, hogy többé nem hallok róla.

Amikor megkapom az értesítést, hogy Facebook-üzenetem van Maria Westontól, a kezem megtagadja az engedelmességet, az ujjaim kétségbeesetten matatnak a billentyűkön, miközben kapkodva próbálom megnyitni az üzenetet.

> Futhatsz, amilyen gyorsan csak akarsz, Louise. Soha nem menekülhetsz előlem. Minden seb után marad forradás. Kérdezd csak meg Esther Harcourtot.

Egy-két pillanatig vadul kalapáló szívvel ülök, és újra meg újra elolvasom az üzenetet, mintha ettől közelebb jutnék az elkövetőhöz és az okaihoz. *Futhatsz, amilyen gyorsan akarsz.* Tényleg követett valaki aznap este. Tudtam.

Kérdezd csak meg Esther Harcourtot. A történtek után egyetlenegyszer láttam Esthert a városban. Elfordította a tekintetét, mintha a bűnöm átterjedhetne rá, mintha elkaphatná a szégyenemet, mint valami légi úton terjedő fertőző betegséget. Pedig nem is tudta a teljes igazságot – ha tudta volna, talán többet tett volna annál, hogy elkapja a tekintetét.

Ő volt az egyetlen, akivel az utolsó hónapokban Maria beszélt a szalagavató bál előtt. Hatalmas szakadék, kitöltetlen űr van a Mariával kapcsolatos ismereteimben. Esther talán kitöltheti ezt az űrt. Egész hétvégén a Sophie-val való találkozásom részletein rágódtam, és különös módon vigasztalónak éreztem a gondolatot, hogy olyasvalakivel beszéljek, aki őszintén törődött Mariával.

Begépelem a nevét a keresőbe, de nincs a Facebookon. Elhallgattatom az agyamban tovább élő kamaszt, aki azonnal levonja a következtetést, hogy nincsenek barátai. Sokan nem nyitnak Facebook-fiókot, a legkülönbözőbb okokból. Amikor kimerítem ezt a vonalat, megpróbálok egyszerűen ráguglizni, ami számos találatot dob fel. Az első a LinkedIn. Ügyvéd, és még mindig Norfolkban él. A profilképéből kiderül, milyen jól öregedett; sőt, valójában ezerszer jobban néz ki, mint az iskolai évek alatt valaha is. A szódásüveg szemüveget letisztult, menő szögletes szemüvegkeret váltotta fel, és a kamasz Esther kócos, sűrű,

egérszürke bozontja helyén most sűrű, fényes, mogyoróbarna sörény csillog.

Üzlettárs a cégénél a hagyatéki ügyek osztályán, ami az egyik legnagyobb Norwichban. Úgy tűnik, valódi törekvő karrierista, konferenciákon tart beszédet, cikkeket ír, olyasvalaki, akit az iskolák meghívnak ösztönző beszédet tartani. Eszembe jutott, amikor nemrég megnyertem a belsőépítészeti díjat, és szerepeltem a helyi lapban, akkor engem is visszahívhattak volna beszédet tartani, de nem történt meg.

Most, hogy tudom, hol dolgozik Esther, felhívhatnám vagy írhatnék neki e-mailt, de nem tudom elfelejteni az emléket, amikor sok évvel ezelőtt találkozott a pillantásunk, és ő elfordult. Támad egy őrült ötletem, és felveszem a telefont. Két perccel később Serena Cooknak találkozója van Ms. Harcourttal, hogy végrendeletet írjon. Felvették az adataimat, és megpróbáltak rátukmálni valaki másra, de nem hagytam magam. Normális esetben várnom kellett volna, de a másnap reggeli találkozót az utolsó pillanatban lemondták. Valószínűleg azonnal megismer, de legalább nem lesz ideje lélekben felkészülni, és nem utasíthatja vissza a találkozót.

Másnap reggel korán kelünk. Henry keddenként mindig részt vesz a közös iskolai egészséges reggelin, így ilyenkor dolgozhatok, de ma a szokásosnál egy kicsit hamarabb viszem majd be. Pizsiben ül a konyhaasztalnál, zabpelyhet kanalaz a szájába, a szeme fátyolos, az arca piros, a kis teste még ágymeleg. Lehajolok, hogy megpusziljam, és

gondolatban már mantraként sorolom mindazt, amire aznap szükségünk van: uzsonnásdoboz, hátitáska, vizespalack, olvasókönyv, anyagminta, e-mail Rosemarynek.

– Mami – szólal meg Henry két kanál között.

– Igen – fordulok felé szórakozottan, még mindig azon jár az agyam, mire lesz szükségünk a nap során.

– Tegnap az iskolában Jasper és Dylan nem akart velem játszani.

Mellé ülök, és elfeledkezem a listáról.

– Hogy érted ezt? – kérdezem, és összeszorul a szívem.

– A játékidőben vonatozni akartam, de ők nem jöttek. Többször is kértem őket, de ők az udvaron akartak játszani.

– Nem kényszerítheted a barátaidat, hogy azt csinálják, amit te akarsz, Henry. Nekem ez úgy hangzik, mintha csak mást akartak volna csinálni, és nem úgy, hogy veled nem akartak játszani.

– Nem, mami. Nem akartak velem játszani, pedig kérleltem őket. Dylan azt mondta, én mindig csak vonatozni akarok. Azt mondta, unalmas vagyok. – Leteszi a kanalat, bemászik az ölembe, körém fonja a karját és a lábát, és forró arcocskáját a nyakamba temeti. Annyira szeretem, hogy az már fáj, és próbálom nem túlságosan elítélni Jaspert és Dylant. Elvégre még csak négyévesek.

– Nem maradhatnék ma veled? – A szavait eltompítja a nyakam, de kétségtelenül tele vannak reménnyel.

A bűntudat satuként szorítja össze a szívemet. Ma nem tudok dolgozni. Az anyagminták és a festékszínek, amelyeket egy ügyfélnek kellett volna kiválasztanom, még

várhatnak. Már amúgy is késésben vagyok, mit számít még egy nap? Könnyedén lemondhatnám a találkozót Estherrel, felhívhatnám, hogy Henry beteg, és a kanapén összebújva tölthetnénk a napot Disney-filmeket nézve. Viszont muszáj rájönnöm, mi a helyzet a Facebook-jelöléssel, és ez felülír minden mást.

Lehámozom magamról Henryt, és sikerül meggyőznöm, hogy felöltözzön. Megígérem, hogy ha délután hazajövünk, nagyon sokat vonatozom majd vele.

– Igazán nagyon sokat? – mered rám.

– Évekig – ígérem.

Kiteszem az iskolánál, és kelet felé indulok az ólomszürke ég alatt. Elhagyom az autópályát, az A11-es út kelletlenül terül el előttem. A táj az unalomig ismerős, pedig hosszú évek óta nem jártam erre. A határtalan égen rémítő felhők fodrozódnak, a végtelen síkon egymást váltják a mezők. A forgalom egy magányos, robusztus háborús emlékmű mellett dübörög, közvetlenül utána jön a rejtélyes hangzású Elveden erdő, amely Tolkien könyveibe illő teremtmények képét idézi, akik rémítő kalandokban vesznek részt, pedig csak kerékpárkölcsönzőket, sziklamászást és egyéb egészséges családi programokat kínál. A szél erőteljesen lökdösi az autómat, így pár mérfölddel Elveden után kiállok egy pihenőhelynél, a kormányt markolva ülök egy darabig, és próbálok megnyugodni. Megnézem a telefonomat, mint egyébként is minden szabad pillanatomban, de csak Rosemarytől jött e-mail, amiben rákérdez valamire, amit már rég meg kellett volna csinálnom.

Amikor megérkezem, fényezett faparkettás, antik bútorokkal tökéletesen berendezett szobában kell várakoznom. Olyan, amilyennek az amerikai filmekben ábrázolják az angol ügyvédi irodákat. Egy gazdagon díszített kerevet szélére kuporodom, fészkelődöm, keresztbe, majd egymás mellé teszem a lábam.

Pár percig reménykedem, hogy sikerül képbe kerülnöm és kiismernem magam, de amikor az elegánsan öltözött titkárnő bekísér, nyilvánvalóvá válik, hogy fel kell fednem a kártyáimat. Esther barátságos mosollyal emeli fel a fejét, de azonnal lehervad a mosolya, és döbbenten néz rám a teknőckeretes szemüveg mögül. Megvárja, amíg kimegy a titkárnő, és csak akkor szólal meg tompa, barátságtalan hangon.

– Te nem Serena Cooke vagy.

– Nyilván nem… én…, én nem tudtam, hajlandó lennél-e fogadni.

– Akkor felteszem, nem a végrendeleted miatt vagy itt.

– Hát nem.

– Tehát, mit akarsz?

Még mindig az ajtóban ácsorgok, nem hívott be, hogy hellyel kínáljon. Zavaromban hirtelen mozdulattal a fülem mögé simítom a hajamat, ez a szokás még gyerekkoromban ragadt rám. A mozdulat talán Esther eszébe juttatja azokat az időket, amikor szabadon, sárosan csatangoltunk az erdőben a házuk környékén, picit megenyhülnek a vonásai, az íróasztal előtt álló párnázott bőr karosszék felé int, és én hálásan süllyedek bele.

– Nem tudtam kihez fordulni.

Esther kérdőn felvonja az egyik szemöldökét.

– Történt valami?

A másik szemöldöke is követi az elsőt. Összeszedem magam.

– Ismerősnek jelölt valaki a Facebookon. Maria Weston.

Az együttérzést, amely akarata ellenére, természetes módon tört elő Estherből a zavarom láttán, hirtelen elképedés váltja fel, és még valami, amit nem tudok meghatározni. Talán félelem?

– Mariától? De ez lehetetlen. – Lefogadom, hogy nem szokta elveszteni a lélekjelenlétét.

– Igen, én is tudom. De mégis ez történt. Az jutott eszembe… hátha tudsz erről valamit, hátha te magyarázatot adhatsz.

– Mi a csudáért kéne nekem erről bármit tudnom? – kérdi elvörösödve. – Nem szokásom rég halott osztálytársakat a Facebookra regisztrálni. Hisz még Facebook-oldalam sincs.

– Nem, persze, nem is erre gondoltam. Csak épp… nos, megrémültem. Azt hiszem, valaki járhatott a lakásomban, és biztos vagyok benne, hogy a múltkor követtek.

– Micsoda? – aggodalmasan ráncolja a homlokát. – Szóltál a rendőrségnek?

– Mit tehetnének? Nincs bizonyítékom. A másik… Tegnap újabb üzenetet kaptam. Ugyanattól. Megmutathatom?

Vállat von, mintha azt mondaná, úgysincs más választása, így átadom neki a mobilomat. Összeszorított szájjal olvassa, mintha igyekezne benn tartani a kitörni készülő szavakat. Megérinti a képernyőt, majd ellágyul az arca. Hosszan, lassan kifújja a levegőt, és én tudom, hogy Maria fényképét

nézi.

– Szerinted hogy érti, hogy kérdezzelek téged?

– Elég nyilvánvaló, nem? Mariával együtt én is iskolai zaklatás áldozata voltam. Aki ezt írta, tud róla.

Tiltakozni készülök, de megelőz.

– Tudom, tudom, te soha nem kínoztál. Épp csak ejtettél abban a pillanatban, amikor gimnazisták lettünk, és többé nem szóltál hozzám. De nem hinném, hogy lenne más szó arra, amit te és Sophie Mariával műveltetek, igaz?

A szégyentől a fejembe száll a vér. Képtelen vagyok a szemébe nézni.

– Nem kellett volna idejönnöm – motyogom a padlót bámulva. – Gondoltam, muszáj erről beszélnem valakivel. Sophie nem volt hajlandó, és feltételeztem, talán te tudsz nekem segíteni.

– Te beszéltél erről Sophie Hannigannel? Még mindig tartjátok a kapcsolatot? – Esther olyan benyomást kelt, mintha még mélyebbre süllyednék a szemében, ha erre a kérdésre igenlő választ adok.

– Istenem, dehogy, az iskola óta egyáltalán nem találkoztunk. Őt is úgy kutattam fel.

– A Facebookon?

– Igen.

– Hát persze. Lefogadom, hogy folyton a Facebookon lóg, mi? „Nézd, milyen gyönyörű vagyok, nézd, milyen elképesztő az életem.” Nem bírom. Ezért nem regisztráltam; rohadtul hamis az egész, mintha csak az lenne a célja, hogy szarul érezd magad a saját bőrödben.

Eltűnődöm, hogy törhetném át a falat, amit Esther emelt

közénk, mióta a szobába léptem.

– Nézd, tudom, hogy csúnyán viselkedtem Mariával. – Esther felhorkan. – Jól van, még annál is csúnyábban. Ha most erre gondolok, rettenetesen szégyellem maga, mintha nem is ugyanaz az ember lettem volna. Nem hinném, hogy a mostani énem képes lenne így viselkedni. Alig telik el nap, hogy ne jutna eszembe Maria. De nem változtathatok azon, amit tettem. – Istenem, bárcsak megtehetném. Az a legrosszabb, hogy Esther nem is tud mindent. – Csak a jelenlegi viselkedésem fölött van hatalmam. Viszont nem értem, miért pont most történik ez. Talán az évfolyam-találkozóval van összefüggésben? Felkavarta a kedélyeket?

– Évfolyam-találkozó lesz?

Esther egy pillanatra kiesett a szerepéből, és eljárt a szája, mielőtt rendezni tudta volna az arcvonásait. Egy pillanatra ugyanazok az érzések jelentek meg rajta, amelyeket én magam is átéltem, amikor tudomást szereztem a találkozóról: csalódottság, szégyen, önutálat. Velem ellentétben azonban neki közönsége van, így kénytelen gyorsan összeszedni magát.

– Akkor se mennék el, ha fizetnének érte. Te menni akarsz?

– Úgy gondoltam, talán igen – motyogom. Miért szégyellem emiatt magam? Miért kötődöm még mindig ennyire a kamaszkori énemhez és egy réges-régi világban elfoglalt helyemhez?

– Még mindig itt tartasz, Louise? Istenem, hát egyáltalán nem léptél tovább?

– Nézd, felejtsd el – mondom, és alig várom, hogy

elmenjek. – Nyilvánvalóan nem tudsz segíteni. Vagy nem akarsz.

Megenyhül az arca.

– Nem arról van szó, hogy nem akarok, de nem tudok erről semmit. Amióta kisétáltam az iskola kapuján, nem találkoztam senkivel. Egyébként nem szándékosan. Nézd, hagyd meg a telefonszámodat – ha eszembe jutna valami, felhívlak.

– Köszönöm – mondom gyorsan, és lefirkálom a számomat egy Post-itre.

Lenéz ökölbe szorított kezére, szerintem a tenyerébe vájja a körmét.

– Szörnyű megrázkódtatás lehetett megkapni azt a felkérést. Látni a fotóját.

– Igen. Tudod, nemrég kaptam.

Már nincs miről beszélnünk, így azzal az eltökélt szándékkal távozom, hogy egyenesen hazamegyek. De anélkül, hogy végiggondolnám, a keresztútnál jobbra fordulok, beveszek egy hajtűkanyart, és hirtelen Sharne Bay külvárosában találom magam. Nem sokat változtak a dolgok errefelé, bár látok egy házsort, amelyre nem emlékszem, a sarki üzletből pedig, ahol annak idején édességet vettünk, Tesco Metro lett. A városnak ez a része közelebb van a tengerhez, lehúzom az ablakot és beengedem a sós levegőt.

Végighajtok a fájdalmasan ismerős és megtévesztő új épületek előtt, és gondolatban újra felidézem a találkozásomat Estherrel. Valami nem hagy nyugodni, és amikor ösztönösen jobbra tartok, hogy megforduljak, és rátérjek az útra, ahol a régi iskolám áll, rájövök, mi az: a

futó pillanat, amikor átsuhant az arcán a félelem. Miért félne Esther? Ha valaki beteges játékot játszik velem megtorlásképpen, akkor Esthernek biztosan nincs miért aggódnia. Ő volt az egyetlen, aki mindig kedves volt Mariához. És Mariától sincs miért félnie. Hiszen több mint huszonöt évvel ezelőtt vízbe fúlt.

Vagy nem?

9. fejezet

1989

Legközelebb nem az iskolában beszéltem Mariával. Ott érthető módon elkerült, hetekig szinte nem is láttam, csak ha közös óránk volt, de akkor is igyekezett olyan helyre ülni, hogy ne kelljen a szemembe néznie.

Még soha nem hívtak meg Matt Lewis partijára, de Sophie szerint most Matt határozottan kijelentette, hogy mehetek. Azt sem tudta, ki vagyok, de szerintem bármibe beleegyezett volna, amit Sophie kér. A szülei elutaztak a hétvégére. Egyszer láttam az anyukáját a szaktanári fogadóórán. Míg Mr. Jenkinsre vártunk, szóba elegyedett az én anyámmal, és nevetségesen nagy volt köztük a különbség: Matt anyja méregdrágán öltözött, a sminkje hibátlan, tüntetően viselte ragyogó világoskék nadrágkosztümjét, kifinomult volt és bájos; az én anyukám lefelé bővülő harangszoknyában, bézs színű rövidkabátban volt, az ölében mulatságos kis retikül, és kétségbeesetten próbált lépést tartani a társalgással.

Sophie-éknál készülődtem a partira, a tévében harsogott a *Vakrandi* (anyu otthon soha nem engedte, hogy nézzem), miközben Sophie besütötte a hajamat. Gyakorlatilag az egész ruhatáramat átszállítottam hozzá, és a

gardróbszobában mindent felpróbáltam az egész alakos tükör előtt. Sophie gyorsan átlapozta a fogasokat, és egyik ruháját nyomta a kezembe a másik után, hogy próbáljam fel.

– Ehhez mit szólsz? – érdeklődött, és odalökött egy testhezálló, fekete bársony miniruhát.

– Ilyet soha nem vennék fel – tiltakoztam.

– Dehogynem, naná, hogy felvennéd – erősködött, tartotta a ruhát, amíg beleléptem, aztán megpróbálta felhúzni a csípőmön. Megfogta a vállam és körbefordított. – Ó, jaj! Nem hiszem, hogy felmegy rád – konstatálta végül. – Megpróbálhatnám, de nem szeretném elszakítani…

Égő arccal lehámoztam magamról a ruhát.

– Esetleg ezt? – ajánlotta, és felemelt egy piros ceruzaszoknyát. – Ez csinos, és nyúlik. Talán a hosszú tengerészkék pólóval jó lesz, bár lehet, hogy az is szűk egy kicsit.

– Ne törődj vele, inkább felveszem az egyik sajátomat.

– Hűha, komolyan? Hát jó. – Ő bújt bele a ceruzaszoknyába, lesimította a csípőjén, és oldalra fordulva, kritikus pillantással méregette a tükörben tökéletesen lapos hasát.

– Mit gondolsz? Nem szoros egy kicsit?

Végül talpig feketébe öltöztem, mert az karcsúsít, és mert nem akartam túlságosan feltűnni vagy durva hibát elkövetni. Sophie egy üveget dugdosott a gardróbban, készülődés közben nagyokat húztunk belőle. Különféle italokat – gint, rumot, vodkát, valami nyaralásból maradt fura sárga löttyöt és a jobb íz kedvéért némi kólát – kutyult benne össze, amiket az anyukája bárszekrényéből csent el.

Matték háza olyan környéken épült, ahol minden megtermett, az önállóan álló, vadonatúj épület egy túlméretezett régi villára emlékeztetett. Közelebb érve hallottuk a zene tompán pufogó basszusát, és szemmel láthatólag sokan igyekeztek arra. Amikor végigmentünk a sétányon, az ablakokból áradt a fény. A fiúk és lányok csoportokba verődve tódultak ki a házból az előkertbe, amely már ekkor tele volt cigarettacsikkel, üres poharakkal és üvegekkel. A főbejárat tárva-nyitva állt, bementünk a hatalmas, fekete-fehér járólappal borított előszobába. Tőlünk jobbra széles lépcsősor vezetett felfelé, balra egy folyosó nyilván a konyhába vitt. Számomra vadidegen fiúk üdvözölték Sophie-t, miközben átvágtunk a csődületen az óriási, forró konyhába. Matt egy méretes tölgyfa asztalnál ült, és a jobb oldalán ülő Sammel spanglit hengergetett.

– Sophie! – kiáltotta Matt. – Hát eljöttél!

– Még szép – mondta Sophie, lehajolt, és egyszerre ölelte át mindkettejüket. – Helló, fiúk.

Nem tudom, csak a képzeletem játszott-e velem, de biztos vagyok benne, hogy tovább nyugtatta a kezét Sam vállán, mint Mattén.

Matt bizonytalanul lesett felém.

– Jól vagy? Örülök, hogy eljöttél. Öööö…

– Szia – motyogtam elvörösödve. Még a nevemre sem emlékezett, de nem számított, mert tudtam, hogy a népszerű és szépséges Sophie védelme alatt állok.

– Igyál valamit – vetette oda Matt, és a márványpult felé intett, ami ragadt a kiöntött piától, cigarettacsikkek borították, és tele volt félig üres üvegekkel, hatalmas

almaboros palackokkal, rúzsfoltos műanyag poharakkal és valami élénk világoskék löttyel tele üvegekkel. Még soha nem jártam ilyen bulin, és az ittlétem miatti lázas izgalom, az elfogadás vágya és a gyötrő félelem érzése között hányódtam: ha netán rosszat találok mondani, vagy hibát követek el, mindenki meglátja az igazi énemet.

– Ó, szuper – lelkendezett Sophie, és magával húzott. – Honnan szedted?

– Egy csomót a bátyám szerzett be nekem, de a többiek is hoztak cuccot – mondta Matt. – Szolgáld ki magad kedvedre, Sophie. És – intett felém – te is.

– *Louise,* te hülye – nevetett Sophie. – Te jó ég, Lou, még a nevedet sem tudja! De igazán, mindennap találkoztok a suliban!

– Bocs – dörmögte Matt az orra alatt.

– Hát, ez tök jó – mosolygott Sophie. – Mit igyunk, Louise, vodkát kólával?

Már a bárszekrényből származó kotyvaléktól is szédült a fejem, de Sophie egy-egy adag vodkát töltött két műanyag pohárba, és kólát öntött rá.

– Gyere – mondta. – Menjünk, nézzük meg, ki van még itt!

Otthagytuk Mattet a konyhában, aki vágyakozva bámult Sophie után, visszamentünk az előszobába, és jobbra betértünk a nappaliba. Innen áradt a zene – valaki dobogókat állított fel, és a suliból egy fiú volt a DJ. Felismertem pár lányt, akik a szoba közepén táncoltak, könnyedén hullámzott a testük a szívdobogás ütemére dübörgő zene ritmusára, amelybe tökéletesen beleélték magukat. Megbűvölten figyeltem Claire Barnest, aki egy

nála egy évvel feljebb járó sráccal csókolózott a sarokban álló fotelben. Claire lovagló ülésben ült az ölében, a fiú egyik keze a seggét markolta, a másik a mellét simogatta a felsőjén keresztül. Úgy tűnt, tökéletesen elmerültek a saját külön világukban, de láttam, hogy pár fiú a szoba túloldalán álló kanapéról mereven figyeli Claire vonaglását és a fiú kezének egyre sürgetőbb mozdulatait.

– Hagyjuk itt, jó? – kiáltotta Sophie, de amikor megfordult, hogy kimenjen a szobából, Matt odajött hozzánk. A hangerő átmenetileg alábbhagyott.

– Kérsz egy pirulát, Sophie? – kérdezte Matt.

– Persze. Van nálad valami?

– Pillanatnyilag nincs, de Max nemsokára jön. Majd ő elrendezi.

Matt hozzám fordult.

– És te? – érdeklődött előzékenyen. – Te kérsz valamit?

– Ó, hm, nem. Jól vagyok, köszi.

Magamban megborzongtam. Jól vagyok, köszi? Ilyet akkor mond az ember, ha megkínálják egy csésze teával. Újra felhangzott a vad, ellenállhatatlan ritmusú zene, Matt kézen fogta Sophie-t, és behúzta táncolni a szoba közepére. Sophie engem is hívott, hogy tartsak velük, de én nem tudok ilyen zenére táncolni (sőt semmilyenre), így csak a fejemet ráztam, és belekortyoltam az italomba. Egy darabig ácsorogtam és néztem őket, azon tűnődtem, hogy képesek mások így táncolni, ilyen szabadon és fesztelenül mozogni. Matt le sem vette a szemét Sophie-ról, aki ritmusra rázta testének minden tökéletes porcikáját, a felsője felcsúszott, és kivillant egy hívogató sáv feszes, napbarnította bőréből.

Kiürítettem a poharamat, elhatároztam, hogy megyek és öntök magamnak még valamit, hogy elfoglaljam magam.

A konyhában Sam még mindig az asztalnál ült. Töltöttem magamnak egy adag vodkát és rá kólát az asztal szélén álló üvegből, de a megfelelő arányban nem voltam biztos.

– A kutyafáját, te aztán szereted a vodkát, mi? – hallottam Sam hangját. Ezek szerint túlzásba vittem a vodka mennyiségét.

– Én így szeretem – vágtam vissza nagyképűen, belekortyoltam, és igyekeztem nem elfintorodni.

– Ülj le-Lou – mondta, és jól szórakozott a saját szóviccén.

Dobogó szívvel ültem le vele szemben. Éreztem előreugró hasamat a gondosan kiválasztott, karcsúsított fekete ruhában, és tudatában voltam esetlen, aránytalanul nagy kezemnek, amely mindig útban volt. Sam fehér, V nyakú pólót viselt, és fura kísértést éreztem, hogy megsimogassam az enyhén lebarnult, finom háromszöget. Messze ez volt az eddigi leghosszabb beszélgetésünk.

– Szóóóóval, Louuuuu. – Újra felnevetett, nyilván teljesen be volt állva. – A múltkor láttalak a városban az új lánnyal.

– Mariával? Igen, ő… rendes csaj. – Elhalt a hangom, eszembe jutott a legutóbbi telefonbeszélgetésem Sophie-val.

– Hallottam bizonyos… érdekes történeteket róla. Matt Lewis unokatestvére ismer valakit, aki Londonban ugyanabba az iskolába járt, mint ő.

– Hallottam, hogy pletykálnak róla. Tudod, miről van szó?

A vodka hatása és a Maria iránti érdeklődésem annyira ellazított, hogy szinte már normálisnak éreztem a beszélgetésünket.

– Zabolátlan csaj. Szereti a fiúkat, szereti a lányokat, szeret mindent, ha érted, mire gondolok.

Valójában nem értettem, de volt némi homályos elképzelésem róla. Magamba döntöttem még egy kis vodkát.

– Nyilván túl messzire ment, néhány srác begőzölt, nem hagyták békén, és vadásztak rá. Ezért kellett eljönnie a régi sulijából.

Hajlamos vagyok az ismerőseimet – főleg a velem egykorúakat – két csoportra osztani: azokra, akiket kedvelek, és azokra, akiket nem. Kicsit felháborított, ugyanakkor elkápráztatott ez az új értesülés valakiről, aki (a bevallottan rövid ismeretség alapján) látszólag az én csoportomba tartozott.

– Biztos vagy benne? Nem tűnik olyannak.

– Ó, Louise, lassú víz partot mos, nem jöttél még rá? – vigyorgott. – Te is elég csöndes vagy, ugye?

Elpirultam, kétségbeesetten kutattam az agyamban a megfelelő válasz után, de szerencsére Matt és Sophie érkezése megzavarta az eszmecserénket. Sophie ledobta magát Sam mellé, drámai mozdulattal a vállára hajtotta a fejét, és kijelentette, hogy mindjárt szomjan hal. Matt boldogtalanul nézte őket, míg újabb kólás vodkát töltött neki, aztán leült mellém, velük szemben, és Sophie kezét bámulta, amely pajkosan bökdöste Sam karját. Egyikük sem szólt hozzám, az utóbbi időben kipróbált drogok hatásáról beszélgettek, és én szívesen kimaradtam ebből a témából.

A konyhában sűrűn állt a füst, kezdtem szétesni, képtelen voltam követni a beszélgetés fonalát. Motyogtam valamit arról, hogy a mosdóba kell mennem, de fel sem néztek, így

felkeltem és kimentem.

Felballagtam a lépcsőn, átléptem a smacizó párokat és két lányt, akik elmélyülten beszélgettek. A lépcső tetején döntenem kellett. Balra egy hálószobát sejtettem. A nyitott ajtón át halk suttogás és zihálás szűrődött ki. Jobbra több ajtó közül választhattam. Kiderült, hogy az első egy szárítószekrény, a második pedig zárva volt, ebből arra következtettem, hogy ott a mosdó. Lecsúsztam a fal mellett, és törökülésben várakoztam.

A zene egy pillanatra elhalt odalent, és kiderült, milyen zaj hallatszik a mosdóból. Először azt hittem, öklendezik valaki, de aztán rájöttem, hogy zokogást hallok. Egy lány volt odabent. Nyilvánvalóan megpróbálta visszafojtani a sírást, de hiába. Úgy robbant ki belőle, ahogy a hentes tépi ki a halott állat zsigereit. Lassacskán alábbhagyott a hüppögés, és lehúzta a vécét. Előrehaladott részegségem ellenére megpróbáltam közömbös képet vágni, mintha nem hallottam volna semmit. De amikor kinyílt az ajtó, tátva maradt a szám, mert Maria volt a lány a vécében.

Szégyenkezve, ugyanakkor dacosan nézett rám.

– Van valami bajod? – mintha azt kérdezte volna, szóvá merem-e tenni, amit hallottam.

– Nincs. – Tétováztam. – Egyébként jól vagy?

– Á, remekül, egyenesen nagyszerűen – közölte kásás hangon, és rájöttem, hogy ő még nálam is részegebb. – Kibaszott jól vagyok, és most, hogy látlak, még pompásabban.

Elvörösödtem.

– Ne haragudj, hogy úgy viselkedtem a múltkor az ebédlőben. Neked fogalmad sincs, milyen Sophie. Ha rossz oldalra állok, végem van. Mármint az iskolában.

– Tényleg? Pedig nekem úgy tűnik, sokan megvannak, annak ellenére, hogy nem lihegnek mögötte kölyökkutyaként.

– De Sophie a barátnőm – mentegetőztem. – Az egyik legrégibb.

– Azt hittem, Esther a legrégibb barátnőd. Jobban mondva nem is – csak a legrégibb nem-barátnőd.

– Hogy érted ezt? Mit mondott neked Esther?

– Ne törődj vele – mondta, és megpróbálta megtörölni az orrát. A részegsége miatt elszúrta a dolgot, és az orra helyett véletlenül a szemét találta el. Egy pillanatra úgy tűnt, újra sírva fakad, de aztán inkább hisztérikus kacagásban tört ki, és lecsúszott mellém a földre. Megragadta a karomat, mire belőlem is kibuggyant a nevetés, és hamarosan a könnyeim folytak. Valahányszor csitulni kezdett a röhögőgörcs, Maria úgy tett, mintha megint a szemébe kapna, és tovább vihogtunk.

Végül lecsillapodtunk, Maria egy üveg kotyvalékot húzott elő a kabátjából, ami kísértetiesen hasonlított Sophie korábbi italkeverékére, csak ez vöröses színű volt. Odaadta, és én meghúztam, ezúttal fintorgás nélkül.

– Szóval, mi a baj? – kérdeztem. – Hallottalak odabent.

– Ma találkoztam apuval. – A nyakláncon lógó aranyszívet babrálta. – Biztosan emlékszel, meséltem, hogy ezt tőle kaptam… mielőtt elment.

Emlékeztem. Ez volt az első ajándék, amit tőle kapott.

– Azt mondta, most már nem találkozhatunk olyan gyakran. Elköltözik Londonból. Valahol északon kapott munkát. – Erősen megrántotta a láncot. Amikor lazított a szorításán, halványpiros csíkot fedeztem fel hátul a nyakán. Úgy nézett, mintha még mondani akart volna valamit, de meggondolta magát: – Nem akarok erről beszélni.

– Rendben. De akkor miről beszélgessünk?

– Mondjuk arról, miért voltál ilyen szemét? – vetette fel, és megbökött a könyökével, így jelezve, hogy bár félig-meddig viccelt, azért még nem bocsátott meg teljesen.

– Tényleg sajnálom. De Sophie olyan jó volt hozzám. – Kétkedő pillantást vetett rám. – Tényleg az volt! Tudod, meghívott helyekre. Mint ide is.

Idegesen körülnéztem. A zene szünet nélkül üvöltött, visszhangzott tőle az egész ház, megütötte a fülem valakinek a rekedt hahotázása. Talán Sophie volt? Remélhetőleg nincs miért feljönnie, hogy meglásson, amint Mariával beszélgetek.

– Egyébként mit keresel itt? – kérdeztem.

– Hát ez igazán kedves!

– Tudod, hogy értem. Sophie nélkül engem soha nem hívtak volna meg. Ki hozott be?

– A bátyám, Tim – ismerte be. – Matt bátyjával jár egy egyetemre. Abban a szobában van néhány lotyóval. – A hálószoba felé intett. – A párduc. Igen, jó srác. Tudod, vigyáz rám. Védelmez.

Nem tudtam, hiszen nekem nincs testvérem.

– Jól hangzik – mondtam sóváran.

– Az is. De néha túl sok.

Úgy nézett rám, mint aki még folytatni akarná, de a hálószoba ajtaja nyikorogva kinyílt, és a pólóját felhúzva megjelent a fekete hajú fiú, akivel Mariáék háza előtt futottam össze. A farmernadrágja felső gombja nyitva volt, és nekem akaratom ellenére a lefelé vezető, sötét szőrre tévedt a pillantásom. Odasétált hozzánk.

– Jól vagy? – kérdezte Mariát, rólam tudomást sem véve.

– Remekül vagyok – válaszolta Maria a padlót nézve. A hajával takarta el az arcát, hogy Tim ne vegye észre a sírás nyomait. – Hagyj békén. Menj vissza a kis barátnőidhez.

– Biztos, hogy minden rendben? – kérdezte a fiú, és gyanakodva engem méregetett. – Ez nem az a csaj, aki…?

– Minden rendben, Tim – ismételte Maria, és talpra állt. Én is felkapaszkodtam, nem akartam ezzel a fiúval egyedül maradni. – Kimegyünk egy kicsit a levegőre. Később találkozunk.

– Szólj nekem, mielőtt elmész, rendben? – szólt utánunk Tim. Maria olyan mozdulattal emelte fel a kezét, amely integetésként és bemutatásként egyaránt értelmezhető volt.

Lementünk a lépcsőn, átsétáltunk a konyhán, ahol hála istennek nyoma sem volt Sophie-nak, és kiosontunk a hátsó ajtón. Korábban nem láttam senkit a hátsó kertben, így reméltem, hogy észrevétlenek maradhatunk.

A belső udvarban találtunk pár lécből készült napozóágyat, lefeküdtünk rájuk a tiszta, csillagos ég alatt. Még mindig hallottam a buli zaját – a zene tompa hangját, a beszélgetés zaját, az időnként felhangzó kacajt –, de mindez elhalványult, mintha valahol nagyon messze történt volna, olyan emberekkel, akikhez nincs semmi közünk. Hideg és

tiszta volt a levegő, és egész este most először lélegeztem könnyedén.

Egy ideig hallgattunk, aztán Maria oldalra fordult, és rám nézett.

– Tehát, mesélj, mit hallottál?

Olyan mesterkélt nyugalommal bámultam tovább az éjszakai eget, ami távol állt a valódi érzéseimtől.

– Miről?

– Természetesen rólam. Anyu azt hitte, magunk mögött hagyhatjuk az egészet, de nem vagyok hülye, pontosan tudom, hogy a szóbeszéd ide is követett.

– Tényleg nem hallottam rólad semmit – hazudtam.

Szerintem a lelke mélyén el akarta mondani, meg akarta osztani valakivel, mi az, ami árnyékként kísérte Londonból, ami persze felébresztette az új osztálytársak kíváncsiságát és magára vonta a szemrehányásaikat. Bármi volt is, pattanásig feszültek tőle az idegeim. Nem voltam benne biztos, hogy tudni akarom-e, ezért csöndben maradtam, és nem bátorítottam.

Továbbra is az oldalán feküdt, rövid ideig engem nézett, míg úgy tűnt, elhatározta magát: a hátára fordult, és az eget bámulta. Békés csöndbe süppedtünk. A kezem lecsúszott a napágyról és hozzáért Mariáéhoz, mire ő beakasztotta a kisujját az enyémbe, és a kezünk lassan hintázott, miközben az éjszakai levegőben párálló lélegzetünket néztük.

– Helló, szerelmespár! – hallottam meg Sophie diadalmas hangját.

Nagyot dobbant a szívem. Elrántottam a kezem Mariától, gyorsan oldalra fordítottam a lábam, és fürgén, szédülő

fejjel felültem. Kitárult a hátsó ajtó, egy fénypászma megvilágította a napozóágyak közötti sötétséget. Sophie körvonalai jelentek meg az ajtóban, mögötte Matt és Sam leselkedett. Mit láttak? Megtántorodhattam, mert Matt arcán a perverz érdeklődést enyhe aggodalom váltotta fel.

– Hé, jól vagy? Nem leszel rosszul?

– Jól vagyok. – Megragadtam a napozóágy szélét.

– Gyere, igyál egy kis vizet. – Sophie váratlanul anyáskodón aggodalmassá vált. Felhúzott, átölelte a vállamat, és bekísért. Én engedtem, csak egyszer pillantottam vissza, félúton a nyitott ajtó felé. Arra számítottam, hogy dühöt, megvetést, esetleg sajnálatot látok Maria arcán. De a leplezetlen kétségbeesésére nem voltam felkészülve.

10. fejezet

2016

Közeledem az iskolához, még mindig kényelmetlenül érzem magam az Estherrel folytatott beszélgetés után. Egyik ismerős hely bukkan fel a másik után: a cigarettacsikkekkel borított buszmegálló, a magas kerítés, amely körülveszi a játszóteret, a hirdetőtábla a főbejárat mellett, amelyre különböző témájú, rongyos papírfecniket rögzítettek. Az épületek nagyrészt változatlanok, a régi iskolaépület viktoriánus kori, vörös téglás homlokzata még mindig jól mutat; az „új” épület szürke és szögletes tömbje a hatvanas évek modern építészetét dicséri.

Azt terveztem, hogy egy gyors pillantást vetve rá, megállás nélkül elhajtok mellette, de meglátok a hirdetőtáblán egy rikító plakátot a kifakult cetlik között, amelyek mintha az én időmből maradtak volna ott. Lelassítok, megpróbálom elolvasni, de a szivárványszínnel örvénylő minták között csak annyit tudok kivenni: „Évfolyam-találkozó – 1989-es végzős évfolyam”.

Beletaposok a fékbe, félreállok az út szélére, félig felállok a járdára. Átszaladok az úton – nem veszek tudomást a sofőrök hurrogásáról és dühös mutogatásáról, ahogy farolva kerülnek ki –, és A-tól Z-ig elolvasom a hirdetményt:

diszkót, fizetős bárt, hidegtálat ígérnek; a nyolcvanas évek zenéit és régi barátokat. Hátranézek, megborzongok a bűntudattól, mintha valaki tetten ért volna. Képzeletben Esther hangját hallom: *Még mindig utánuk kullogsz, Louise?*

Visszamegyek a kocsihoz, pár percig ülök a kormánynál, az iskola épületét nézem, megpróbálok megbirkózni a bennem kavargó érzésekkel. Most egészen más vagyok, mint a lány, aki öt éven keresztül ide járt, mégis azon tűnődöm, tényleg így van-e. A lelkem mélyén még mindig ugyanaz vagyok. Én vagyok az a lány, aki elkövetett bizonyos dolgokat. Ezért éreztem magam biztonságban Sam mellett. Ő ismeri az igazi énemet, és tudom, hogy senkinek nem mondaná el, mit tettem. Néha felvetette, amikor egymásba gabalyodva feküdtünk, és megszűnt számunkra a külvilág. Megígérte, hogy bármilyen szörnyűséget tettem, soha nem hagy el. De végül mégis elhagyott.

Beindítom a motort, és elindulok. Az utca végén döntenem kell, hogy balra forduljak a város felé, vagy jobbra, Sharne Bay központi lakónegyede irányába. Jobbra megyek, közben rádöbbenek, mennyire megőriztem az emlékezetemben a tájat, még huszonöt év után is élénken él bennem. Ösztönösen újra jobbra fordulok, a régi házunk felé. Az utcát még mindig ugyanazok az 1970-es években épült házak szegélyezik, gondosan rendben tartott, csinos előkertekkel. Minden felhajtón legalább két autó áll – néhány helyre hármat is sikerült a tulajdonosoknak bepasszírozniuk.

Nem akaródzik megfordulnom ezen a keskeny úton, ezért inkább továbbmegyek, hogy máshol csatlakozzam rá az

országútra, de amikor az elágazáshoz érek, kiderül, hogy az utcát közben egyirányúvá tették, így kénytelen vagyok továbbhajtani. Véletlenszerűen kanyargok jobbra, balra, bízom benne, hogy előbb-utóbb kilyukadok a főútra – elvégre Sharne Bay mégiscsak egy kisváros –, nem tévedhetek el nagyon. De ahogy ismerős tárgyak tünedeznek fel a szemem előtt – a téglából épült postaláda, a magas, szögletesre nyírt sövény a sarkon –, lassacskán rájövök, hogy egyáltalán nem tévedtem el. Azon az utcán járok, ahol Maria lakott, ahol kis viktoriánus sorházak támasztják egymást a keskeny járda mögött. Ezeknek a házaknak nincs felhajtójuk, tele van az utca parkoló autókkal, de a 33-as számmal szemben találok egy üres helyet, és megállok. Amikor utoljára itt jártam, Maria ágyán feküdtünk, és úgy kacagtunk, hogy megfájdult a hasunk. Megpróbálom felidézni, mikor nevettem legutóbb ilyen jóízűt, de nem sikerül. Talán nem is volt ilyen, amióta felnőttem. A kocsiban a fűtés miatt fülledt a levegő, úgy döntök, sétálok egyet, felfrissülök, aztán visszaindulok Londonba – és magam mögött hagyom ezt a nosztalgikus karnevált.

Kiszállok a kocsiból, és egy velem nagyjából egyidős, kopasz férfit pillantok meg. Babakocsit tolva közeledik a járdán. Amikor elmegy mellettem, találkozik a pillantásunk, először nem ismerem fel, de aztán elakad a lélegzetem, és lassan ő is kapcsol.

Mintha jégszilánk szánkázna végig a hátamon. Idősebbnek tűnik a koránál, de felismerem: Maria bátyja,

Tim Weston.

– Louise? – kérdi, és lecövekel a járda közepén. – Louise Williams?

– Tim. Te jó ég, nem tudtam, hogy te még mindig… – A fülem mögé simítom a hajamat, aztán zsebre dugom a kezem, hogy ne vegye észre a remegését. – Mit csinálsz itt? Az anyukád…? – A 33-as számra mutatok.

– Mi? Dehogy, most én lakom itt. Megvettem anyutól. De te mit keresel itt, Louise?

– Egy ügyfélnél voltam a környéken – improvizálok gyorsan. – Eltévedtem, és félreálltam, hogy megnézzem a térképet a mobilon.

– Ó, értem. – Kérdő tekintetet vet rám. – Hol lakik az ügyfeled?

Hirtelen semmi nem jut eszembe, csak a saját régi utcánk neve.

– A Turner Streeten, gondoltad volna? – mosolygok, megpróbálom ezzel a talán befogadható információval enyhíteni a gyanakvását. – Akkor anyukád elköltözött vagy…?

– Pár éve egy kertes házba költözött, így ezt megvettük tőle a feleségemmel. Másképp nem engedhettük volna meg magunknak.

– Ez igazán nagyszerű! – Kissé túlzásba viszem a lelkesedést, a szívem gyorsan ver. – És ő a lányod?

Tim arca kissé megenyhül.

– Igen. Kénytelen vagyok kihozni a babakocsiban, különben nem hajlandó aludni. Ilyenkor a feleségem is tud egy kicsit pihenni. Néha szüksége van rá, különösen most,

hogy újra dolgozik. Saját üzleti vállalkozása van, és nagyon jól csinálja, de nehéz, ő… – Elhallgat, mintha át akarná gondolni, beengedjen-e ilyen szinten az életébe.

Megnézem a babát, mélyen alszik a rózsaszínű, bélelt overallban, piros az arcocskája, hosszú a szempillája.

– De gyönyörű! – Samnek és nekem nagyon sok időbe, erőfeszítésbe és fájdalomba került, mire megszületett Henry, így amikor megérkezett, azt hittem, minden percet, minden sírást, minden ébren töltött éjszakáját élvezni fogunk. Azt hittem, hogy amikor az emberek átvirrasztott éjszakákat emlegetnek, az csak szófordulat. Nem tudtam, hogy tényleg azt jelenti, olyankor egy szülő egész éjszaka szemernyit sem alszik. Gyorsan kiderült, hogy Sam nem tud vagy nem akar megbirkózni a csecsemőkor kegyetlen kihívásaival, így nekem kell minden feladatot ellátnom a baba körül. Attól féltem, ha nem teszem, Sam elhagy. Mindent megtettem, hogy boldoggá tegyem, hogy velem maradjon. Nem tudtam, hogy ha valaki tényleg menni akar, azt nem lehet visszatartani.

Tim mosolyogva lenéz a lányára.

– Kösz.

Kínos csend áll be, beszédtéma után kutatva körülnézek. Mit mondhatnék valakinek, akit több mint huszonöt éve nem láttam, aki egyébként is utál, és meg is van rá minden oka?

– És mivel foglalkozol? – térek vissza a társalgások legkonvencionálisabb témájára.

– Informatikus vagyok. Hetente háromszor bejárok Londonba, egyébként otthonról dolgozom – meséli. – Miatta

– mutat a babakocsira. – És te? Belsőépítész vagy, ugye?

– Igen, így van. – Már azóta szorongok, amióta meghallottam a hangját, és ez most csak fokozódik. Vajon nyomon követi a pályafutásomat? – Honnan tudod?

– Már nem is tudom… talán említette valaki… – A homlokát ráncolva próbálja felidézni, ki lehetett. – Ó, nem, megvan. A helyi újságban láttam – nyertél egy díjat, ugye?

– Igen. – Akkoriban nagyon büszke voltam rá, de most különös módon sértőnek érzem a gondolatot, hogy a múltam szereplői látták a cikket, és megtudtak rólam bizonyos dolgokat, míg ők maguk a homályban maradtak. Hebegek valamit arról, hogy ez érzékenyen érint, de ő közbevág:

– Hallottál az évfolyam-találkozóról?

– Igen. Láttam róla valamit a Facebookon – válaszolom.

– Elmész?

– Még nem biztos. És… és te? – Pontosan tudom, hogy ott lesz. Láttam a nevét a Facebook vendéglistáján. Miért zavar ennyire ez a találkozó? Sophie bezzeg nem szégyelli magát, és a többiek sem, akik feliratkoztak.

– Azt hiszem, én elmegyek – mondja Tim, és lesüti a szemét. – Tudom, hogy szigorúan véve nem tartozom a nyolcvankilences évfolyamhoz, de sokat lógtam együtt velük – és tudod, Maria oda járt, gondoltam, talán részben őt is képviselhetném.

A név említésétől egy pillanatra elakad a lélegzetem. Bár régóta külön helyet foglal el az elmémben, kamaszkoromtól egészen a múlt hétig nem hallottam kimondva a nevét. Azt hittem, képesek leszünk Timmel befejezni ezt a hihetetlenül

bizarr párbeszédet az említése nélkül. Hirtelen rájövök, nem múlhat el úgy ez a pillanat, hogy ne próbálnám legalább elmondani neki, mennyire sajnálom.

– Szerintem ez igazán kedves ötlet – jegyzem meg. – Nézd Tim, ami Mariát illeti – összeszedem a bátorságom. – Tudom, hogy csúnyán viselkedtem vele, és szörnyen sajnálom. Bárcsak… nos, bárcsak visszamehetnék az időben, és megváltoztathatnám, ami történt. – Tudom, akkoriban Tim nem tartott túl sokra, és valószínűleg igaza is volt. Így visszatekintve nekem sincs jó véleményem az akkori önmagamról.

Tim tekintete a távolba réved.

– Én nem hibáztatlak, Louise – közli mereven.

– Tényleg? Pedig Esther Harcourt hibáztat – kottyantom ki meggondolatlanul.

– Esther Harcourt? Te még tartod vele a kapcsolatot? Ügyvéd lett belőle, ugye?

– Igen. Tehát emlékszel Estherre?

Meglep, hogy Tim, aki akkoriban a menők közé tartozott, és nem is egy iskolába járt velünk, emlékszik Estherre.

– Igen, ő mondta a búcsúbeszédet, nem? Tudod, Maria abban az időben gyakran találkozott vele. Anyu is mesélt róla. Az évek múlásával nagyon a karrierjét helyezte a fókuszba. Esther jó barátnője volt Mariának.

A ki nem mondott szavak a levegőben lebegnek: nem úgy, mint egyesek.

– Anyukád hogy van? – Úgy látom magam előtt Bridgetet, ahogyan utoljára találkoztunk Maria eltűnésének éjszakáján: látom a növekvő pánikot, a rettegést a

szemében, amikor a tekintete pár szívdermesztő pillanatra összekapcsolódott az enyémmel.

– Őszintén szólva nincs valami jól. Az utóbbi időben egyáltalán nem érzi jól magát, és nagyon magányos. Apu halála óta nincs senkije. Az unoka enyhít egy picit a magányán, de soha nem dolgozta fel a Mariával történteket.

– Persze hogy nem. Ezt nem is lehet feldolgozni.

– Nézd, Louise, egyikünk sem tudja, mi történhetett aznap éjjel. – Próbálok semleges arcot vágni. – Anyu szerint Maria megölte magát, de én nem tudom… Maria, ő sokkal erősebb annál… ő sokkal erősebb volt, mint amilyennek látszott. Tudom, hogy aznap este sokat ivott. Könnyen elvéthette a lépést, ha elkóborolt és zaklatott volt.

A baba mocorogni kezd a kocsiban, és Tim gyengéden előre-hátra tologatja. A kislány felsóhajt, és újra üdvözült álomba merül.

– Tudom, hogy igazságtalan voltam veled akkor, de úgy éreztem, meg kell védenem a húgomat, különösen azok után, ami Londonban történt vele. Rém dühös voltam apura, amiért elhagyott minket, és néha Mariára is, amiért összejött azzal a sráccal, pedig természetesen nem ő tehetett róla. És persze magamra is haragudtam. Úgy gondoltam, meg kellett volna védenem, tudnom kellett volna, mi történt korábban azzal a fiúval. Azt hittem, az én hibám, és hogyha normálisabban viselkedtem volna, és nem csinálok a Londonból való elköltözésünk miatt akkora hűhót, akkor apu nem hagyott volna el bennünket.

Feltételezte, hogy tudok a londoni ügyről, hogy Maria elmondta. Persze nem, de úgy érzem, most nem

kérdezhetek rá.

– Nem te tehettél róla – nyugtatom.

– Nos – nyögi ki nyilvánvaló erőfeszítéssel –, te sem. Valóban csúnyán viselkedtél, de nem tudhattad, mi fog történni. Senki sem tudta. Jobban oda kellett volna figyelnem rá a búcsúbulin. Maria és én nagyon közel álltunk egymáshoz.

Azon tűnődöm, vajon mennyire közel… Mindenki megjegyezte, mennyire vigyázott Mariára, még ő maga is említette. Elég közel álltak egymáshoz ahhoz, hogy fel akarja tépni a régi sebeket, és megbüntesse a lányokat, akik szerinte felelősek a húga boldogtalanságáért?

– Tudom, hogy… voltak problémái, érted… – folytatja.

Voltak problémái. Így is lehet fogalmazni, de én tudom az igazságot. Megkeserítettük az életét.

– Senki sem felelős a történtekért; vagy ő tette saját magával, vagy baleset volt, egy rossz lépés, aminek az esélye egy a millióhoz. – Közelről néz az arcomba, és én egyik lábamról a másikra állok, alig várom, hogy véget vessünk a beszélgetésünknek.

A szívem mélyén azt kívánom, bárcsak az ő változata lenne igaz, vagy ha ez nem lehetséges (és természetesen nem az), legalább elmondhatnám az igazat, anélkül, hogy elítélne érte vagy még rosszabb.

Tim nem tudja, de elbeszélünk egymás mellett. Ő azt hiszi, hogy csupán hanyagoltam Mariát Sophie és a népszerűség ígérete miatt, és hogy részben felelős vagyok az iskolai kiközösítéséért. Azt hiszi, egy kis gonoszkodásról van szó, csupán fájó szavakról. És ez igaz is: mindezt elkövettem.

Nem vettem róla tudomást, cserben hagytam, elárultam. De Tim nem tudja, hogy ezenkívül elkövettem még valami mást is. Valami sokkal, de sokkal rosszabbat.

Elbúcsúzunk egymástól, lassan hajtok végig gyermekkorom utcáin. Amint kiérek az A11-esre, valami szöget üt a fejemben a Timmel való beszélgetésből. Eltart egy ideig, mire rájövök, mi az, de végül leesik a tantusz. *Ő erősebb, mint amilyennek látszik* – így kezdte Tim a mondatot, de aztán helyesbített. Talán csak nyelvbotlás volt, vagy a találkozásunk felkavarta érzelmek visszarepítették őt 1989-be. De akárhogy is, nem tudom kiverni a fejemből – Tim jelen időben beszélt Mariáról.

11. fejezet

Vannak napok, amikor rabnak érzi magát a saját otthonában. Természetesen nincs olyan ok, ami miatt ne mehetne ki. Ránézésre senki sem mondaná meg, mi lakozik benne. De az olyan napokon, mint ez a mai, úgy érzi, mintha valaki lenyúzná a felső hámrétegét, csak a vörös, nyers hús maradna az arca helyén, ami nem nyújt védelmet a külső hatásokkal szemben. Semmivel szemben. Az ilyen napokon elrejtőzik, és megvárja, míg újra úgy érzi, képes szembenézni a világgal; újra felölteni a maszkot, és mosolyogni.

Néha eltűnődik, milyen soká képes így folytatni. Örökké? Bizonyos értelemben annyira megszokta a titkolózást, hogy a második természetévé vált. És azokon a napokon, amikor nem érzi természetesnek, amikor arra vágyik, hogy kitárja a szívét és kiáradjanak belőle a szavak, olyankor ott van ő, és emlékezteti, mint annyi éven át mindig. Hallgass! Ne mondd el! Rád nézve sokkal súlyosabbak lennének a következmények, mint bárki másra nézve. Tudja, hogy csak meg akarja védeni, és hálás ezért.

Így aztán folytatja, és túlteszi magát a múlt kísértő gondolatain. Nemcsak a múlt tartja rémületben, néha a jelentől is fél, és még az sem segít, ha ilyenkor otthon marad. Néha ott még fullasztóbbnak érzi a levegőt, mint odakint.

Kevés emberrel érintkezik, mert nehezére esik megbíznia

bárkiben. Még azok sem ismerik a teljes történetet, akiket a barátjának tartott. Ő az egyetlen, aki megérti, csak ő segített, és emlékeztette, hogy a többiekben nem bízhat annyira, hogy beavassa őket a történtekbe.

Nem kell rá emlékeztetnie, hogy nem mindenki az, aminek látszik. Ki tudhatná ezt nála jobban?

12. fejezet

2016

A norfolki túrát követő reggel megkönnyebbülten ébredek, hogy otthon vagyok, megközelítőleg normális körülmények között, bár el sem tudom képzelni, hogy mehetnének a dolgok újra normális mederben. Tudom, hogy Polly szerint többet kéne törődnöm magammal, és felvenni a kapcsolatot a barátaimmal, akikről nem vettem tudomást az elmúlt években, de nem tudok megbirkózni semmi újdonsággal az életemben. Örülök, ha a jelenlegi ügyeimmel képes vagyok foglalkozni.

Henry minden szerdán Saméknél alszik, így már reggel egy kis hátizsákba hajtogatom a dolgait – fehérneműt, szabadidőruhát és az alvókendőjét, ami pici baba kora óta megvan. Idővel elrongyolódtak a szélei, ekkor kezdtük Rongyoskának nevezni, és ez a név ráragadt. Henry cuccai Sam lakása és az enyém között ingáznak, így sosem tudom teljesen biztosan, mije van ott, és mire lehet szüksége, Rongyoskából viszont csak egy van, ő pótolhatatlan. Beteszek egy tartalék játszóruhát, és érzem, hogy valami kemény, szögletes tárgy van a táska belső zsebében. Kinyitom, és belenézek. Meglátom, mi az, és lerogyok Henry ágyára. A fényképre meredek, amelyen a napfénytől

hunyorogva, széles mosollyal állok a tengerparton a fiammal.

– Henry, gyere csak ide egy pillanatra – hívom.

Beszalad a konyhából, közben nyalogatja le a lekvárt az ujjairól, de amikor meglátja, mi van a kezemben, mozdulatlanná dermed.

– Ez mit keres a táskádban, Henry?

– Szeretem nézegetni – suttogja az orra alatt.

– Mikor?

Mintha összemenne.

– Amikor apuéknál vagyok. Hiányozni szoktál.

Gombóc van a torkomban, a könnyek szúrják a szememet.

– Gyere ide.

Odafut hozzám, beleugrik az ölembe, szorosan átölel, tömör kis teste valósággal hozzám tapad.

– Te is hiányzol nekem – próbálok könnyed hangot megütni. – De azért szeretsz apuéknál lenni, ugye?

– Igen – suttogja a nyakamba –, de néha látni akarlak.

– Jól van… – Kissé rekedt a hangom, nyelek egyet. – Azért nem kellett volna elvinned a fényképet. Szólhattál volna. Tudod, mit? Csináljunk montázst a közös képeinkből egy nagy keretbe, amit betehetsz apuéknál a hálószobádba.

Még egyszer magához szorít, aztán visszatér a pirítóshoz. Én még ülök egy kicsit az ágyon, és a fényképet nézem, amelyen átöleljük egymást a ragyogó napsütésben. Mintha ezer éve lett volna. Visszateszem a képet a könyvespolcra, és önkéntelenül is megkönnyebbülök. Tehát paranoiás voltam: senki sem járt nálunk.

Most már nem hanyagolhatom el tovább az ügyfeleimet,

különben elveszítem őket. Amíg Henry Samnél lesz, végre foglalkozhatok Rosemary Wright-Collins legutóbbi projektjével. Rosemary nagyon fontos ügyfelem, nélküle csak vegetálna a vállalkozásom. Sam egyszer azt mondta, nem kéne olyan sokat dolgoznom neki, mert nem jó, ha az ember mindent egy lapra tesz föl. Azt akarta, hogy utasítsam vissza az ajánlatát, mert szerinte túl sok energiát pazarolok rá, miközben megpróbálom minden kérését teljesíteni, de közben a többi megrendelőmet is ki kell elégítenem. Ettől függetlenül azért örült a vállalkozásom sikerének, ebben biztos vagyok. De ez nem tartotta vissza attól, hogy elhagyjon egy sokkal fiatalabb nőért, aki jóval lejjebb van a karrierlétrán. Legalábbis Pollynak ez a véleménye.

Csütörtökön délután én megyek Henryért, és amikor hazaérünk, nem hagyom tévézni, inkább játszom vele. Hatalmas, bonyolult vasútvonalat építünk a fából készült vonatkészletével, aztán tekervényes, komplikált történetet talál ki, ahol a mozdonyoknak meg kell menteniük egy tehenet a farmkészletéből, aki a sínek közé szorult. Valahányszor megpróbálok egy megoldási javaslattal véget vetni a történetnek, ő új, és természetesen leküzdhetetlen akadályt talál ki, amellyel továbblendíti a játékot. Nézem, ahogy halálosan komoly arccal tologatja a kis mozdonyokat, és teljesen belemélyed a közösen kitalált világba.

A nappaliban kellemes a hőmérséklet, mégis megborzongok. Ezért nem tudhatja meg soha senki, mi történt Mariával. Nem engedhetem, hogy valaki veszélyeztesse Henry ártatlan hitét abban, hogy a világ jó

hely, ahol senki sem hagyja, hogy a tehenet elüsse a vonat, vagy egy gyerektől elvegyék az anyját.

Amikor Henry végre elalszik, leülök egy pohár vörösborral a konyhaasztalhoz, a lámpa megnyugtatóan világít a sarokban. A sütőben sülő hús, a hagyma, fokhagyma és különböző fűszerek illata betölti a helyiséget. Átnézem az e-maileket. Az otthoni munkával az a baj, hogy bizonyos értelemben folyamatos a munkaidő, soha nem lehet teljesen kikapcsolni. Megnyitok egy másik ablakot, és bemegyek a Facebookra. Folyamatosan ellenőrzöm a laptopomat és a telefonomat, és valahányszor azt tapasztalom, hogy nincs üzenetem, erősödik bennem a csalfa remény, hogy vége. Hogy valaki beteges, nyugtalanító, de ártalmatlan játékot űzött velem. Valamelyik anyuka közben csak úgy okádja az oldalán a legutóbbi szakítása részleteit, de néhány volt haverja és Facebook-ismerőse is beszáll a kommentelésbe, felülvizsgálják az eseményeket, és gúnyolódnak rajta. Ugyanúgy belemerülök, mint évekkel ezelőtt a tévés szappanoperákba, viszont a sajátos varázsa, hogy ez a való élet, vagy legalábbis valami hasonló. Elképeszt, egyesek milyen mértéktelenül képesek ide kipakolni az életüket. Ez a nő még köszönni sem szokott, amikor nagy ritkán összefutunk az iskola kapujában, mégis minden szaftos részletet ismerek a szerelmi életéről.

Rákattintok Maria oldalára, és látom, hogy Sophie közben visszaigazolta a ismeretséget. Épp be akarom zárni az oldalt, amikor észreveszem, hogy Mariának van még egy ismerőse: Nathan Drinkwater. Hiába töröm a fejem, nem ismerős. Biztos vagyok benne, hogy nem járt velünk ilyen nevű srác

az iskolába. Rákattintok az oldalára, de ott nincs semmi – se hozzászólás, se profilkép, semmi. Maria az egyetlen ismerőse.

Facebook-üzenetet kaptam egy zárt csoportból, amelyben néhány régi kollégám hív el valamelyik estére. Hajlok rá, hogy szokásomhoz híven ne vegyek róla tudomást, hadd gondolják, hogy nem érdekel, mert túlságosan lefoglal az üzlet és Henry. Mégis lebegtetem egy darabig a kurzort a válasz gomb fölött. Megpróbálom elképzelni magam, amint egy bárban, a kezemben egy pohár borral csevegek, közbeszólogatok, diskurálok, híreket cserélek. Töltök még egy pohár bort, és megpróbálom rávenni magam, hogy elfogadjam a meghívást, amikor megszólal a csengő. Ijedtemben nagyot ugrom, megbillen az üveg a kezemben, a vörösbor kilöttyen a pohár oldalán, vérszerű tócsát képez a pohár talpán, és leszivárog a tölgyfa asztalra. Leteszem az üveget, és óvatosan végigmegyek a folyosón. Bár megtaláltam a fényképet, nem szabadultam meg az érzéstől, hogy nem vagyok biztonságban, és valaki figyel. Nem felejtettem el, mennyire rám tört a pánik, amikor Dél-Kensingtonban abban az aluljáróban futottam. *Futhatsz, amilyen gyorsan akarsz, Louise.*

Egy alak körvonalait látom a bejárati ajtó tejüvegén át, de nem tudom kivenni, ki az. A sötét előszobában állok, hátulról megvilágít a konyhai lámpa, a testem minden szívdobbanásra megrezzen. Hátrálok egy lépést. Nem nyitom ki az ajtót, visszalopódzom a konyhába, hátha azt hiszi az illető, hogy nem vagyok itthon. De ekkor kinyílik a

postaláda, és beszól egy hang.

– Louise? Ott vagy?

Az ajtóhoz sietek, és feltépem.

– Polly!

Megölelem, és annyira örülök neki, hogy túl soká és túl erősen szorítom magamhoz.

– Hé, jól vagy?

Mosolyogva visszanyelem a könnyeimet.

– Remekül. Csak örülök neked. Mit keresel itt?

– Öööö, nem te hívtál meg vacsorára? Amikor múlt pénteken Henryre vigyáztam.

– Istenem, tényleg. Annyira sajnálom, de elfelejtettem, annyi minden történt…

– Mégis, mennyi minden? Mi folyik itt?

Egy pillanatra elfelejtettem, hogy semmiről sem tud. Hol kezdjem? Talán be kéne avatnom néhány dologba…

– Ó, csak sokat dolgoztam. Egyébként hogy vagy?

– Tudod, a szokásos, a szokásos.

Bemegyünk a konyhába, és lerogy az asztalhoz.

– Valaminek isteni illata van.

– Az csak egy egyszemélyes Marks & Spencer pásztorpite – vallom be. – Sajnálom. De van egy kis salátám, kenyerem, így talán kettőnknek is elég lesz.

– Jó lesz. Én hoztam bort és chipset – teszi az asztalra. – Kinek kell a vacsi?

A könyvespolcra pillant, amelyen ott áll a fénykép rólam és Henryről.

– Tehát megtaláltad? Látod, megmondtam! Lefogadom, hogy eltetted valahová, aztán elfeledkeztél róla, ugye?

– Valójában nem. Henrynél volt. Elvitte Samékhez. Mert hiányzom neki, amikor ott van.

– Jaj, szegény gyerek – Polly aggodalmas részvéttel a mellkasára teszi a kezét.

– Hát igen. Ne is beszéljünk róla, nem bírom.

Mire elkészül a pásztorpite, betermeljük az összes chipset, és megkezdjük a második üveg bort. A nővére szerelmi életével és a Blue Door-beli régi kollégáim ügyes-bajos dolgaival szórakoztat. Rátér az italmeghívásra, amit épp az érkezésekor nézegettem, és hajthatatlan, szerinte jönnöm kell. Mostanáig nem említette a lányait, és Henry felől sem érdeklődött. Bár rajong Henryért, és én is imádom Mayát és Phoebét, nem sokat beszélünk róluk. Vannak, akiket Henryn keresztül ismerek, és akikkel a beszélgetés szinte mindig a tananyag, a magaviselet, az úszás melletti és elleni érvek körül forog, és jólesik, hogy Pollyval más a téma. Ő igazi barát.

Két tányérra kanalazom a szűkös adag pásztorpitét az alufólia dobozból, melléteszek néhány szelet francia kenyeret és egy maréknyi salátát, közben a lányok hogyléte felől érdeklődöm.

– Minden rendben. Nos, legalábbis Mayával.

Maya erőteljes, élénk nyolcéves, akit megdöbbentő és irigylendő módon egyáltalán nem érdekel a mások véleménye, míg a tizenkét éves nővére csöndesebb és zárkózottabb. Feltételeztem, hogy ez a serdülőkor szokásos tünete, az elkerülhetetlen vágy a függetlenség és különbözőség iránt, amelynek következtében a kamasz eltávolodik a szüleitől, és úgy általában a vele kapcsolatban

álló felnőttektől.

– És Phoebe?

– Gondjai vannak az iskolában. A többi lánnyal.

Mintha jeges kéz szorítaná össze a gyomromat, elmegy az étvágyam.

– Úgy érted, hogy terrorizálják?

– Talán én nem nevezném terrorizálásnak. Ez olyan… megfoghatatlan. Az ilyen korú lányok néha annyira *gonoszak*.

Mintha nem tudnám.

– Mit csinálnak?

Inkább nem akarom tudni. Általában is nehezemre esik erről a témáról beszélni, most viszont fogalmam sincs, egyáltalán képes vagyok-e megőrizni a nyugalmamat.

– Nehéz meghatározni. Kihagyják dolgokból, csak akkor szólnak neki, amikor már túl késő, elveszik az önbizalmát a megjelenésével kapcsolatban. Szerintem nem is mond el mindent. Jött egy új lány az év közepén, és mindent a feje tetejére állított. Phoebe ellen fordította a legjobb barátnőjét. Igazi alfanőstény. – Elhallgat. – Tulajdonképpen egy rohadt kis kurva.

Megdöbbent a Polly hangjából sugárzó gyűlölet. Még káromkodni se igen hallottam, nemhogy ilyen rosszindulatúan beszélni egy gyerekről.

– Phoebe mindig olyan vicces és sziporkázó volt, most pedig olyan, mintha összezsugorodott volna. Egészen elhalványult a régi énje. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy a korral változik, és eltávolodik tőlem, de azt hittem, azért megőrzi önmagát. De nem: elveszíti. Az a lány

elvette Phoebét.

Polly nagyon igyekszik, hogy ne sírja el magát. Szörnyen sajnálom, de hihetetlenül nehéz erre normálisan válaszolnom. Számomra érzékeny téma, és nem tudom, mit mondhatnék. Anyaként az egyetlen ilyen tapasztalatom Henry panasza, hogy Jasper és Dylan nem hajlandó vele vonatozni, és mértéktelenül fáj érte a szívem, de azért ez aligha ugyanaz.

– Beszéltél a tanáraival? – sikerül kinyögnöm.

– Persze, nem is egyszer. Megteszik, ami tőlük telik, de mint mondtam, a probléma nehezen megfogható. Nem sokat tehetnek. *Barátnős ügyeknek* nevezik. Szép kis barátság.

Lenéz a majdnem érintetlen tányérjára. Annyira szeretném, ha tudná, hogy megértem őt, és szeretném megvigasztalni.

– Én is… átéltem valami hasonlót, amikor iskolába jártam – mondom nehézkesen.

– Tényleg? – néz fel Polly. – Mi történt?

– Ebbe most nem szeretnék belemenni, de… megértem. Emlékszem, milyen tinédzsernek lenni.

– Ó, Lou, nem beszélnél vele? Úgy felnéz rád. – Kétkedő arcot vághatok, mert folytatja: – De, tényleg. Szerinte nagyon menő a saját kreatív vállalkozásod, és ahogy egyedül neveled Henryt.

– Nem is tudom, Polly. Nem hiszem, hogy tudnék neki használható tanácsot adni…

Istenem, mibe keveredtem?

– Dehogynem. Hisz épp most mondtad, hogy veled is

hasonló történt. Már az is segít, ha ezt elmondod neki. Kérlek!

Természetesen én nem pont ezt mondtam, de nem árulhatom el neki, hogy a tapasztalataim a másik oldalról származnak.

– Jól van, holnap felhívom – adom be a derekamat.

– Köszönöm. Igazán méltányolom. – Könnyedén megérinti a karomat. – Mindenesetre, ebből elég, rosszul vagyok, ha csak rágondolok. Beszéljünk inkább rólad – még nem is meséltél. Van valami?

Most rajtam a sor, hogy lesütött szemmel a krumplipürét nyomkodjam a villával. A lelkem mélyén arra vágyom, hogy eláruljam neki, rázúdítsam ezt a terhet, rá, aki őszintén törődik velem, és akinek semmi köze a múltamhoz. Annyira belefáradtam. Belefáradtam, hogy magamban tartsam, hogy soha nem tudom teljesen elengedni magam.

– Nincs… tulajdonképpen nincs.

– Tudtam! Mi van? Találkoztál valakivel? Ó, te jó ég, valaki a honlapról?

Annyira reménykedik, hogy kísértést érzek, hogy kikerekítsek egy történetet, de nem teszem.

– Nem, ilyesmiről nincs szó. Még az e-mail-címet sem ellenőriztem, amit megadtál. Máshol járt az eszem, Polly.

– Oké, egy pillanat, és megnézzük, De előbb mondd el, mi a helyzet.

Úgy döntök, hogy az igazság erősen felhígított változatát adom elő.

– Facebookon felvettem a kapcsolatot valakivel az iskolából.

– Igen, azzal a lánnyal, akihez múlt pénteken mentél. Sophie, ugye?

– Nem, ez valaki más. Erről még nem beszéltem neked, de az utolsó évben ez a lány meghalt az iskolai bulin.

– Mi van? Az iskolában halt meg?

– Nem. Ő… úgy gondolják… nos, azt hiszik, hogy részeg volt. Az iskola Sharne Bay sziklái közelében volt. Amikor Mariát utoljára látták, arrafelé tartott. Soha többé nem került elő.

Fájdalmasan tisztában vagyok vele, mekkora lyukak vannak a történetemben, akár a kihúzott fog helyén tátongó rés. Polly viszont felélénkül.

– Tehát nem találták meg a holttestet?

– Nem, de ebben nincs semmi furcsa, sokszor előfordult, hogy valaki leugrott onnan, és nem került elő a hullája. Kicsit olyan ez a hely, mint Beachy Head, a híres öngyilkossági helyszín. Sok mindentől – a hullámveréstől, az időjárástól – függ, hogy a hullát a partra mossa-e a víz.

– De akkor kitől jött az üzenet?

– Épp ez a lényeg. Tőle, Mariától.

– A halott lánytól? – Polly villája félúton a tányér és a szája között megáll a levegőben.

– De hát ez szörnyű, és beteges. Ki a csuda csinálna ilyesmit?

– Fogalmam sincs.

– És miért pont neked? A barátnőd volt?

Nem tudom, hogyan válaszoljak erre a kérdésre. A szüleimen (akikkel a kapcsolatomat megmérgezte a kötelességteljesítés, a bűntudat és a köntörfalazás) és

Henryn kívül (akivel vér szerint meghatározott a kapcsolatom) Polly az egyetlen, aki szeret engem. A szüleimhez soha nem álltam igazán közel, mint más gyerekek, de Maria eltűnése után még feltűnőbbé vált a kommunikáció hiánya. A tinédzseréveik közepén a kamaszok életében amúgy is van egy kritikus időszak, amikor elszakadnak a szüleiktől. Én már eleve eltávolodtam tőlük, és a barátaimhoz közeledtem, ahol a „valódi" élet zajlott. Gondolom, felnőttként újra közel kerülhettem volna hozzájuk, de Maria halála olyan nagy törés volt, amit lehetetlen volt áthidalni. Soha nem mondtam el nekik, mit tettem, és miért húzódtam vissza tőlük teljesen. És a maguk részéről ők értetlenül álltak a jelenség előtt, hogy miért van rám olyan katasztrofális hatással egy lány eltűnése, akit tudomásuk szerint alig ismertem.

Polly látott a legrosszabb formámban, amikor Sam elhagyott. Talán nem mondtam el neki mindent, de így is mindenki másnál többet tudott. Összeszedegetett a romjaimból, és újra talpra állított, amikor azt hittem, többé nem leszek képes felállni. Korábban nem volt senki, aki így mellettem állt volna, és nem tudnám elviselni az elvesztését. Nem kockáztathatom, hogy meglássa, ki vagyok valójában, különösen azok után, ami most Phoebével történt.

– Olyasmi – mondom. – De a halála idején már nem voltunk azok. Egyébként nem csak én kaptam, egy másik osztálytársamat is bejelölte. Azt, akihez múlt héten mentem, amíg te Henryre vigyáztál. És van még valami más is. – Nagy levegőt veszek. – Szerintem aznap este, amikor Sophie-hoz

mentem, követett valaki.

– Micsoda? Mi a fenéért követne téged bárki?

– Nem tudom pontosan… de ez az ismerősnek jelölés, aztán a fénykép eltűnése…

– De azt mondtad, Henry vitte magával a fényképet.

– Tudom, tudom. De esküszöm, jött mögöttem valaki Dél-Kensingtonban az aluljáróban, és amikor futásnak eredtem, akkor ő is. – A léptek irama felgyorsul, lépést tart az enyémmel, szúr a tüdőm, az üveg a combomnak ütődik. – Aztán újabb üzenetet kaptam Mariától: „Fuss, amilyen gyorsan csak akarsz, Lousie. Nem menekülhetsz előlem.” Biztos, hogy valaki követett engem.

– De az lehetett egy egyszerű beszédfordulat is, nem? Nem jelenti azt, hogy tényleg követtek akkor este.

Polly nem hisz nekem, és nem is hibáztatom érte. Az egész történet elveszti az erejét, ha valaki nem tudja, mit tettem Mariával. Csakhogy pont ez az, amit nem mondhatok el neki. Valaki nyitott egy Facebook-oldalt Maria Westonnak, és egész úton követett a Crystal Palace állomástól Dél-Kensingtonig. Tudom.

– Viszont ez a Facebook-oldal – mondja Polly, mintha kitalálná a gondolataimat –, ez hátborzongató. Nincs ötleted, hogy ki csinálhatta?

– Jövő hétvégén lesz az évfolyam-találkozónk, gondoltam, elmegyek, és megnézem. Azt sem tudom, hogy rajtunk kívül más is kapott-e hasonló üzenetet…

Komolyan néz rám.

– Egy osztálytalálkozó? Tényleg? Sam is ott lesz?

– Nem tudom – válaszolom, és tekintetem a borospohár

fenekére tapad. Az esemény Facebook-oldalára gondolok, ahonnan pontosan tudom, hogy ott lesz.

– Nem kéne megtudnod, mielőtt elmész? Szerintem nem jó ötlet vele találkoznod.

Néha azt kívánom, bárcsak ne bíztam volna meg Pollyban, amikor Sam elhagyott. Ő nem az a fajta, aki elfelejti a dolgokat, vagy hagyja, hogy én elfelejtsem. Szeretem, hogy olyan hevesen védelmez, és helyettem is dühös Samre, de nem engedhetem, hogy beleszóljon, mit teszek.

– Nézd – kezdem –, megpróbálom kideríteni, ki lesz ott. Talán tudok valakivel beszélni, vagy létezik egy Facebook-oldal vagy ilyesmi. Ha úgy tűnik, ő is ott lesz, akkor én nem megyek.

Utálok Pollynak hazudni, de nem akarok vele vitatkozni, nem akarom, hogy haragudjon rám. Természetesen igaza van. Nem jó ötlet laza társaságban összefutnom a volt férjemmel, ahol sok az ital, nosztalgikus és emelkedett a hangulat, és Polly azt is pontosan tudja, miért. Elkövettem azt a hibát, hogy elmeséltem neki az egyetlen alkalmat, amely nem sokkal Sam távozása után történt. Sam egyik este benézett, amikor Henry már aludt. Egyedül iszogattam, így neki is töltöttem egy pohárral, ő mellém ült, és úgy egy óra hosszat úgy éreztem, mintha nem is ment volna el. Amikor fölém hajolt, hogy kihúzza a fiókot, ahol a dugóhúzót tartom, az idő egy pillanatra megállt. Olyan közel volt, hogy a vonásai ködösen meglágyultak, a lélegzete megcsapta az arcomat, és valami forrróság öntött el. Gyorsan felálltam, remegő lábbal átmentem a szobán, úgy tettem, mintha eszembe jutott volna, hogy reggel korán kell kelnem, és

megkértem, hogy menjen el. Annak ellenére, amit velem tett, még mindig vonzódom hozzá. A lelkem mélyén.

– Hmmm… Oké – válaszolja Polly láthatólag megenyhülve. – Most pedig nézzük meg az e-mail-címedet, volt-e érdeklődés.

Odaadom a laptopomat, rámegy a címre, amit ő nyitott a részemre.

– Óóóó, van egypár!

Megfordulok a székkel, hogy lássam a képernyőt, ő pedig sorra megnyitogatja az e-maileket.

– Nahát! – jegyzi meg. Az első levél buja utalást tesz a tényre, hogy Polly beírta, érdekelnek a házon kívül töltött éjszakák. „A kedvedért egész éjjel ki-be járok”. – Jó, ezt töröljük, lássuk a következőt.

A következő még jobban belemegy a részletekbe, megtudom, egész pontosan mit csinálna velem házon kívül, és hogy érezné magát közben.

– Attól tartok, másképp kellett volna fogalmaznom – állapítja meg elszontyolodva. – Ez volt az első kalandom az online randik világában. Egy kamaszt kellett volna megbíznunk a szöveg megírásával. Ők sokkal jobban értenek az ilyesmihez.

A legtöbb üzenet ugyanazt a témát variálja, de becsúszott közéjük néhány elfogadható válasz is, akik a kirándulás iránti rajongásomra figyeltek fel. Hegymászók, triatlonisták, vasemberek.

– Én ezek közül egyikkel sem randizom – döntöm el. – Már attól is szívdobogást kapok, ha letérek az M25-ös autópályáról.

– Várj egy kicsit – int türelemre Polly. – Valaki épp vonalban van a cseten. „Üdv” – írja. Nos, elég barátságos, nem? Kezdetnek megfelel. „Be kell vallanom, nem rajongok a kiránduláért, de szeretek étteremben enni, és azon tűnődtem, elhívhatlak-e vacsorázni…” Ez az! Ő sem szeret kirándulni!

– Azért ez nem a legerősebb kapocs egy kapcsolatban, ugye?

– Tudom, hogy nem, de soha nem lehet tudni. Vessünk egy pillantást a profiljára.

Greg negyvenkét éves, és a maga módján jóképű, de nem túlságosan. A fényképen nevet, és a fotós válla fölött néz valamit.

– Szép inge van – jegyzi meg Polly.

– De Polly, ez sem elengedhetetlen feltétele a holtig tartó, boldog szerelemnek.

– Á, ne kötözködj már! Inkább válaszolj neki.

Nagyot sóhajtok, de igazság szerint a pasi jóképű, és normálisnak tűnik, már amennyire ez ennyiből megítélhető; megengedem Pollynak, hogy válaszoljon, amit a Messengeren keresztül meg is tesz. A jelölt nyilván a gép előtt ül, mert azonnal érkezik a válasz, és mielőtt tiltakozhatnék vagy átgondolhatnám, Polly már le is szervez nekem egy találkozót Greggel másnap este hétre, London belvárosába egy bárba. A javaslatára csak egy italra ugrunk be. Azt állítja, ha úgy ítélem meg, simán megpattanhatok egy ital után anélkül, hogy kínos lenne, ha pedig jól alakulnak a dolgok, még mindig együtt vacsorázhatunk. Egy pillanatra még el is tudom képzelni, hogy minden rendben lesz, ha

Greg tényleg olyan helyes és normális, mint amilyennek kinéz. Évek óta nem randiztam, így le kell porolnom az ez irányú képességeimet.

Amikor Polly elmegy, kiöntöm a poharamba a második üveg bor zavaros alját, és felnyitom a laptop tetejét. A Facebook még mindig ugyanott van nyitva, ahol korábban jártam, és látom, hogy új üzenetem jött. A Pollyval töltött este elaltatta az éberségemet, feltételezem, hogy a régi kollégáimtól jött értesítés a tervezett találkozónkkal kapcsolatban, így teljes lelki nyugalommal kattintok rá.

A szemem elé táruló üzenettől azonban kifut a vér az arcomból. Maria Westontól jött.

> Élvezted a norfolki kirándulást? Nem felejtettem el, mit tettél, Louise. Figyellek. Soha nem engedlek szabadon.

13. fejezet

1989

Maria hamarosan otthagyta a bulit. Sophie leültetett a konyhában, adott egy pohár vizet, mellém ült, és megsimogatta a hajamat. Úgy tíz perccel később bejött Tim, és a konyhakövön heverő, hatalmas halom kabát közt kotorászott. Aztán Maria farmerdzsekijével ment ki, de előbb gyorsan visszanézett a válla fölött. Gyűlölettel és vádaskodással teli tekintete az enyémbe fúródott. Megrémített a szúrós nézése, és elkaptam a pillantásomat. Az előszobára láttam az asztal sarkáról, ahol ültem. Maria a lépcsőkorlátnál állt, az arcát hajfüggöny takarta. Hagyta, hogy Tim felsegítse rá a kabátot, akár egy kisgyerek, aztán a bátyja kisimította az arcából a haját, és halkan mondott neki valamit. Végül kituszkolta a főbejáraton, közben védelmező mozdulattal átölelte.

A távozásuk után pompásan alakult a buli, életem egyik legjobb éjszakája lett. Egyre jobban éreztem magam, ittam még egy kis vodkát, sőt még táncoltam is, és most először nem zavart. Sophie megpróbált belém diktálni egy ekit, de túlságosan beijedtem. Nagyon aranyos volt, azt mondta, megérti, és hogy ő is ugyanezt érezte, mielőtt először kipróbálta, és nem muszáj bevennem. Később a lelkem

mélyén azt kívántam, bárcsak kipróbáltam volna.

Hajnali négy körül sétáltunk egyet, megkerültük Matték telkét. A félhomályban a házak miniatűr kastélyoknak tűntek. Nem éltem még át ekkora csendet, amelyet csak a lépteink koppanása és Sophie hangja tört meg. Olyasmiket mondott el, amiket nem is tudtam róla, megnyílt előttem:

– Pár éve, nem sokkal a barátságunk előtt én, Claire és Joanne elválaszthatatlan hármast alkottunk.

Emlékeztem rá. Kívülről olyanok voltak, mintha valami díjat nyertek volna, mindennap összebújtak a játszótér egyik sarkában, visítozva röhögtek, és másoknak elérhetetlen eszményként osztoztak az ajakfényen és a titkaikon. Abban az évben mindenki közéjük szeretett volna tartozni, de megbonthatatlan egységüknek a közelébe se engedtek senkit.

– Nem tudom, tartoztál-e valaha hármas csoportba, de szörnyű szám. Csodás volt, amikor jól mentek a dolgok, de mindig kimaradt valaki, és gyakran úgy tűnt, én vagyok az a valaki. Emlékszel arra a kirándulásra Dieppe-be?

1987 nyarán volt. Esther Harcourttal kerültem egy hálóba, és évek óta akkor beszéltünk először. Honvágyam volt, és ő vigasztalt, megnevettetett, és elgondolkodtam, hogy talán hibát követtem el, amikor teljesen eltávolodtam tőle. Másnap viszont, amikor túl rövid farmert vett fel a világoskék, kapucnis pulóverhez, tudtam, hogy jól döntöttem. Lorna Sixsmithszel töltöttem a napot, és aznap éjjel fennmaradtam, a többiekkel beszélgettem a szobánkban, míg Esther az ágyán feküdt és olvasott.

– Azon a kiránduláson csúnyán feloszlott a hármasunk –

folytatta Sophie, és belém karolt. Elhaladtunk a kisbolt mellett, amely kiszolgálta a telepet, és amely kísértetiesnek és elhagyatottnak tűnt az utcai lámpák fényében. – Nos, mint mondtam, feloszlottunk; jobban mondva Claire és Joanne hanyagolt engem, soha nem jöttem rá, miért. Sue-val lógtam, szóval nem voltam egyedül, de folyton láttam, hogy kettesben suttognak egy sarokban, és kuncognak a bennfentes tréfáikon. Hazafelé menet előttük ültem a buszon, ők pedig a saját közös nyelvükön beszélgettek. Nyilván nem egy teljesen külön nyelv volt, de más számára érthetetlen kódokat alkalmaztak bizonyos dolgokra és emberekre.

Szegény, szerencsétlen Sophie. Szinte láttam magam előtt, amint egyedül ül a dupla helyen, az arcát az oldalablakhoz nyomja, és a hideg üveggel hűti a homlokát.

– Azóta nyilván újra barátok vagyunk, de Claire néha olyan… nehézkes, érted? Mindig megpróbál fölém kerekedni, és bármit csinálok, neki mindig jobbnak kell lennie benne. Mindig mindennek úgy kell lennie, ahogy ő akarja. A dieppe-i kirándulás után kerültünk közel egymáshoz, emlékszel?

Természetesen emlékeztem. Amikor először ült mellém az ebédnél, utána olyan izgatott voltam, hogy alig tudtam este elaludni.

– Ezért borultam ki annyira Maria miatt. Tudom, hogy hülyeség, azzal barátkozol persze, akivel csak akarsz. Csak úgy éreztem, mintha újra ugyanaz történne, érted? Mintha elveszítenélek miatta.

– Nem veszítesz el, Sophie. Te… – Megkockáztassam? Nagy

levegőt vettem. – Te vagy a legjobb barátnőm.

Magához húzott.

– Kösz. Mindig tudtam, hogy rád számíthatok.

Kart karba öltve, igazán bensőséges hangulatban sétáltunk tovább, csak arról nem beszéltünk, van-e olyan fiú, aki tetszik nekünk. Talán Sophie úgy érezte, nem ez a megfelelő alkalom az ilyesmire; én pedig nem kérdeztem, mert nem akartam tudni a választ. Inkább a szüleinkről beszélgettünk.

– Tudom, hogy szeretnek engem – vallottam be –, de fogalmuk sincs az életemről. Amikor otthon vagyok, csak egy helyben topogok, és alig várom, hogy elmenjek, és újra éljem a saját életemet. Úgy érzem, egyáltalán nem ismernek.

– Az én anyám szereti azt hinni, hogy jó barátnők vagyunk – vette át a szót Sophie. Az anyja ugyanolyan volt, mint ő, csak felnőtt kiadásban, mindig ápolt és elbűvölő, elkényeztetett és bájos. Sophie egyszer elmesélte, hogy hetente jár kozmetikushoz. Hirtelen elszontyolodva gondoltam a saját anyukám festetlen arcára és praktikus cipőire. Ő valószínűleg még soha életében nem járt kozmetikusnál. – Bármi történik velem – folytatta Sophie –, mindig van egy története, amikor vele is valami hasonló történt, és előrukkol egy bölcs tanáccsal a saját tapasztalatai alapján. Nem mintha megfogadnám a tanácsait. Nézd csak, mire ment a nagy bölcsességével.

– Mire gondolsz?

– Folyton veszekszenek apuval. Megvárják, amíg azt hiszik, már alszom, de én hallom őket.

– Szerinted el fognak válni?

– Bárcsak elválnának – nevet. – Akkor mindenből kettőt kapnék. De ne feledd, ez nem ilyen egyszerű. Ismered Sam Parker anyját?

– Nem – mondom, és próbálom leplezni az érzéseimet. – Miért, mi van vele?

– Egyszerűen fogta magát, elhagyta az apukáját és őt egypár évvel ezelőtt. Meglógott egy másik pasival. Sam azóta nem is látta.

– Istenem, de szörnyű! Szegény Sam.

– Igen. Soha nem emlegeti, de tuti, hogy ki van akadva miatta.

Pár percig csendben sétáltunk tovább, élveztük a nyugalmat. A házak sötétbe borultak, a hideg levegő friss, tiszta illatot árasztott, nem szennyezte a kipufogók füstje, és nem szálltak konyhai illatok. Egymásba karoltunk, olyan volt, mintha csak ketten lennénk a világon. Amikor újra befordultunk Matték utcájába, Sophie figyelmét megragadta valami a nagy sarki épület bejárati lépcsőjén.

– Jólesne egy csésze tej? – vigyorgott.

– Mi van? – meredtem rá zavartan. Megragadta a kezemet, és a lépcső felé húzott. Már majdnem odaértünk az ajtóhoz, amikor felgyulladt a biztonsági jelzőlámpa, és éles sárga fénybe borított minket. Sophie felkapta az üveg tejet a lépcső mellől, megfordultunk, és lélekszakadva, kuncogva rohantunk Matték háza felé. Nem hiszem, hogy valaha is éreztem volna magam ilyen boldognak.

Következő hétfőn az iskolában Sophie hívott, hogy a szünetben tartsak vele egy staubra. Sikerült kicseleznünk a

tanárokat, és félig futva siettünk az erdőig. Tiltott terület volt, és ez idegesített, de nem akartam Sophie előtt pipogyának tűnni. Átmentünk az iskola mögötti kiserdőn, és a túloldalon a szikláknál bukkantunk ki, ami aztán végképp nem volt megengedett. Sophie megállás nélkül sétált el a széléig, és leült a sápadt fűre, a „Továbbmenni tilos!” tábla mellé, és a szakadék fölött harangozott a lábával. Én hátrébb álltam meg, de ő megfordult, és nevetve hívott:

– Ne légy már ilyen gyáva nyúl!

Leültem mellé, a fű szúrta a combomat, a lábam a levegőben lógott. Nem voltam dohányos, de azért elfogadtam a felkínált cigarettát, és ő meg is gyújtotta nekem. A filteren halvány nyomot hagyott a rúzsa; amikor megszívtam, éreztem a nyelvemen és a torkomban a keserű mellékízt.

– Van egy ötletünk – kezdte Sophie, és a tekintete a távolba révedt. – Egy kis csíny. Maria ellen.

– Egy csíny? – kirántottam egy laza fűcsomót, és a szakadékba dobtam a fűszálakat. – Mire gondolsz?

– Egy kicsit fenn hordja az orrát, nem gondolod?

Hallgattam.

– Nos, Claire szerint is így van, ráadásul ott az a sok pletyka, hogy mekkora ribanc volt a régi iskolájában, és aztán ő itta meg a levét. Hallottál róla?

– Nem. – Eszembe jutott, mit mondott Sam Matték konyhájában, de az csak mocskos pletyka lehetett, amit minden bizonnyal felfújtak.

– Durván bizarr az ügy, Louise. Úgy tűnik, lefeküdt

valami fiúval, és postán küldött neki egy tampont. Olyat, amit már használt – feltehetőleg az volt a célja, hogy felhergelje. Szóval, innen jött Claire ötlete, hogy tegyünk heccből a táskájába egy használt tampont. Nyilván nem valódi vérrel. Ebédidőben felmegyünk a képzőművészeti terembe, és egy tampont átitatunk piros festékkel. Gondoltam, te megcsinálhatnád – úgy értem, csúsztasd be a táskájába – folytatta Sophie. – Úgyis mögötte ülsz a csoportban, így neked a legkönnyebb elintézni, igaz?

– Ó, én nem is tudom – kicsit hátrébb csúsztam a szakadék szélétől, felhúztam a térdemet, hirtelen tudatosult bennem a helyzetem bizonytalansága. – De te mellettem ülsz, miért nem csinálod te?

– Nekem át kéne hajolnom. Pont előtted ül, így a legkevésbé észrevehető.

– Gondolom, de… akkor sem tudjuk biztosan, hogy tényleg ilyesmit csinált-e a tamponnal, ugye? – Elnyomom a kövön a félig szívott cigarettát.

– Matt Lewis unokatestvére ismer valakit, aki ugyanabba a suliba jár. Esküszöm, hogy tényleg megcsinálta.

– De még akkor is, ez olyan… – Azt akartam mondani, hogy mindentől függetlenül elég szörnyű ilyesmit csinálni. A buli éjszakája óta Maria nem állt velem szóba, és én sem vele, de reméltem, hogy bimbózó barátságunkat hagyjuk egyszerűen, feltűnés nélkül elillanni. Most pedig Sophie arra kért, hogy romboljam földig.

Nagyot szippantott a cigijéből, aztán füstpamacsokat fújt a sós levegőbe.

– Nos, ha nem akarod, az persze a te döntésed. Én csak

aggódom érted – ha nem vagy benne, talán a végén majd egy kicsit elhanyagolva érezheted magad. Többen talán elgondolkoznak azon, tényleg a csapathoz tartozol-e, érted? Nem állítom, hogy én is, de a többiek ezt gondolhatják.

Pár percig némán üldögéltünk. Sophie újabb cigarettára gyújtott az első csikkjéről, de engem nem kínált meg.

– Jól van, jobb, ha most visszamegyünk a suliba – szólalt meg végül, felállt, és lesimította enyhén felcsúszott szoknyáját. Elindult, faképnél hagyott, és én önkéntelenül is elképzeltem a beszélgetést, ahol elmondja Claire-nek és talán még Samnek is, hogy inamba szállt a bátorságom. Utánamentem az ösvényen, és míg eljutottunk a sziklától az árnyékos erdőig, meghoztam a döntésemet:

– Rendben, megcsinálom.

Megragadta a kezemet.

– Ez a beszéd! Tudtam, hogy megcsinálod. Jó vicc lesz, komolyan.

Úgy nevettünk, hogy a lélegzetünk is elakadt, és karon fogva, vihogva visszasétáltunk az iskolába.

Amint megszólalt az ebédszünetet jelző csengő, felmentünk a rajzterembe. Amíg Sophie bement, én őrködtem. Pár perccel később önelégült vigyorral lépett ki.

– Hát ez gyors volt. Hol van?

– Természetesen a táskámban. Egy nejlonzacskóban. Nem sétálgathatok vértől csöpögve az iskola folyosóján, ugyebár…

– Milyen vérről beszélsz? Azt hittem, festék. – Szörnyű gondolat cikázott át a fejemen.

– Igen, arra gondoltam, festékre.

– Hogyhogy nem lett festékes az ujjad?

– Nem vagyok teljesen hülye, Louise. Ha Maria árulkodik, az lesz az első, hogy megnézik, kinek festékes a keze. A minap elvettem néhány kesztyűt anyámtól. – Sophie anyukája fogorvosi asszisztens.

– A minap? Mégis, mikor határoztátok el ezt a kis tréfát? – Kezdett megfagyni a vér az ereimben. Az egész túlságosan előre kiterveltnek tűnt, kevésbé heccnek, mint inkább támadásnak.

– Az ég szerelmére, Louise, mit számít ez? – Behúzott a közeli mosdó egyik fülkéjébe. A vécében átadta a kis átlátszó uzsonnazacskót. Nem néztem meg túl közelről.

– Jól van, tehát valószínűleg ebéd után lesz a legjobb lehetőség, mielőtt matekra megyünk. Egyszerűen öntsd bele a táskájába. Nyitva szokott lenni, ugye? Nincs rajta cipzár vagy ilyesmi. Vagy ha úgy könnyebb, állj fel, tégy úgy, mintha előremennél valamiért, és közben csúsztasd bele. Amikor kész vagy, kifelé menet dobd a nejlonzacskót az osztály szemetesébe. Akkor nem tudják hozzánk kötni, ha beköpne.

Az osztályban remegve ültem a padomban. Claire és Joanne úgy tett, mintha elmélyülten beszélgetne egymással a padok közötti folyosón keresztül, de közben élénken, izgatott várakozás közepette izegtek-mozogtak. Maria Estherrel együtt jött be az osztályba, nevetgélve mentek végig a padok között. Maria feltűnően kerülte a pillantásomat, de a nyakát beszédes piros foltok borították, amikor a széktámlára akasztotta a táskáját, és leült elém. A haját gondosan lófarokba fogta.

A táskámba csúsztattam a kezem, éreztem a sima, síkos uzsonnazacskót, a tampon cuppogó darabját az ujjaim között. Tényleg ezt teszem? Éreztem, hogy Sophie tőlem jobbra majd kipukkad a röhögéstől, és elképzeltem, hogy majd az elismerésében fürdőzöm. Az én karomat keresi majd, amikor iskola után bemegyünk a városba, és nem Claire-ét. Talán meghív, hogy aludjak náluk, és a paplan alatt kuncogva, bűntársakként újra átélhetjük, amit tettünk. Megszorítottam a zacskót és borzalmas tartalmát.

Próbáltam nem nézni Mariára, miközben kihúztam a zacskót a táskámból, és igyekeztem arra gondolni, mi történik, ha nem teszem meg, mennyire megvet majd Sophie. Elképzeltem, ahogy magányosan bandukolok haza, gondosan elkerülöm Sophie-t, aki hivalkodva Claire-hez tapad, míg együtt parádéznak a városban. Egy pillanatra behunytam a szemem, és amikor újra kinyitottam, az első, amit megláttam, Maria fehér, törékeny nyakszirtje volt, amelyen az aranyszíves nyaklánc kapcsolója egy kicsit félrecsúszott.

Abban a pillanatban úgy éreztem, mintha forró fürdőbe merültem volna. Elöntött a megkönnyebbülés, már tudtam, hogy én ezt nem fogom megcsinálni. Reszkető kézzel visszadobtam a nejlonzacskót a táskámba. Bármit is követtem el korábban Maria ellen, és bármilyen érzéketlenül félredobtam a barátságunkat, azért erre nem voltam hajlandó. Túlságosan kiterveltnek, trágárnak és gonosznak éreztem. És bár a megkönnyebbülésem egy része Mariáról szólt, amiért ez nem történik meg vele, a másik része saját magam miatt volt: hogy nem vagyok olyan

ember, aki ilyeneket művel. Pedig egy borzalmas pillanatig azt hittem.

Már csak pár perc volt hátra a becsöngetésig a matekórára. Sophie nekem nyomta a lábát az asztal alatt, Claire és Joanne nyíltan engem bámult, így próbáltak cselekvésre ösztönözni. Tudtam, hogy Sophie is engem néz, de én mereven az osztályfőnökre szegeztem a tekintetem, bár mintha kínaiul beszélt volna, a szavai nem hatoltak át zúgó fejemen.

Csökkent a lábamon a nyomás, és rájöttem, hogy Sophie a saját kezébe vette a dolgokat. Benyúlt a táskámba, kivette a zacskót, és az összezárt tenyerébe rejtette. Ha Maria nem a szék Sophie-hoz közelebb eső oldalára akasztotta volna a táskáját, szerintem nem tudta volna feltűnés nélkül megcsinálni, de így egyszerűen áthajolt rajtam, megrázta a táskát, és egyetlen laza mozdulattal visszahúzta a kezét. Utolsó simításként visszacsúsztatta az üres zacskót az én táskámba, és átható tekintetet vetett rám.

Nem tudom pontosan, mire számított, hogyan reagál majd Maria.

Maria odaszólt Esthernek, hogy meg kell néznie, nála van-e a matek feladatgyűjteménye. Gondolkodás nélkül megveregettem a vállát.

– Maria, van valami, amit el kell…

Ő azonban nem hagyta végigmondani.

– Hagyj békén! – szólt rám mély, fagyos hangon, és fel sem nézett.

– Igen, tudom, de kérlek…

– Mondtam már, hogy hagyj békén. – Ezúttal rám nézett,

de a vonásai kemények voltak, a legcsekélyebb érzelmet sem árulták el.

Legyőzötten hátradőltem. Kinyitotta a táskáját, és belenyúlt. Mintha az egész világ visszatartotta volna a lélegzetét. Maria keze mozdulatlanná merevedett. Inkább csak éreztem, semmint láttam Sophie várakozásteljes izgalmát, de ha sikításra és hisztire számított, akkor csalódnia kellett.

Maria pár pillanatig a táskájára meredt, teljesen kifutott az arcából a vér, sápadt bőre az arccsontjára feszült. Centiről centire visszahúzta a kezét, és lassan felállt.

– Kimegyek a mosdóba. A matekórán találkozunk – szólt oda Esthernek. Lassan, de lenyűgözően nyugodtan beszélt.

Mielőtt kiment a teremből, megfordult, és merev arccal rám nézett. Lehet, hogy a sírás határán állt, de nem mutatta. Sötött róla a fortyogó düh, az a fajta, amely a puszta erejével képes tárgyakat mozgatni. Egyetlen szó nélkül a tudtomra adta, hogy most felbecsült, és biztosított róla, hogy ezt a napot még megbánom. Mozdulatlanul ültem a padban, és a gerincemen végigkúszott a jéghideg félelem.

14. fejezet

2016

Általában felébredek, amikor Henry belöki az ajtót, de a Pollyval való vacsorát követő reggelen mire feleszmélek, a meleg kis teste a paplan alatt van a félhomályban, a haja az arcomat csiklandozza, miközben magához ölel. Az órára pillantok, már kilenc óra van, Henry jóval tovább aludt, mint szokott. Magamhoz húzom, a nyakába temetem az orromat, és mint mindig, most is eltűnődöm, meddig lesz ilyen finom illata. Tizenöt évesen már biztosan nem, de mi lesz öt év múlva? Akkor is képes leszek még ugyanígy beleszagolni a nyakába, mint most? Néha azon töröm a fejem, milyen hatással lesz a későbbi életére ez a sok szeretet. A szakértők egyetértenek abban, hogy a szeretetet nem lehet túlzásba vinni, de mi van, ha mégis. Mi van, ha megfojtom vele, vagy örökre tönkreteszem, mert megnövelem a más emberek érzéseivel kapcsolatos elvárásait? Senki sem fogja többé ennyire szeretni.

Boldogan felsóhajt.

– Milyen nap van?

Függetlenül attól, hányszor gyakoroltuk már a hét napjait, semmivel sem tudja jobban, és minden új nap egy pompás meglepetés.

– Szombat.
– Apás szombat?
– Igen.
– Az jó.

A néhány dolog közül az egyik, amiért hálás vagyok Samnek, az időzítése. Henry csak kétéves volt, amikor elhagyott, így egyáltalán nem emlékszik arra, amikor én és Sam együtt éltünk. Nemrég meghívták játszani az egyik kis barátjához, és ez volt az első alkalom, amikor nélkülem ment vendégségbe. Aznap este lefekvéskor, épp az alvós játékait raktam megfelelő sorrendbe, amikor nagy csodálkozva elmondta, hogy Joshnak a papája és a mamája is ott volt, és mindannyian együtt élnek. Azzal a fantazmagóriával ámítottam, hogy szerencsés, amiért neki két otthona is van, és még több ember szereti, de komolytalanul hangzott a számból.

Kiszáradt a torkom, és fáj a fejem a Pollyval elfogyasztott bortól. Otthagyom Henryt az ágyban, hogy nézze a tévét, kibotorkálok a konyhába, hogy elkészítsem a dzsemes pirítósát. A laptopom még mindig nyitva van az asztalon, és emlékeztet rá, hogy a múltam nem enged el. Nagyon szeretném felhívni Pollyt, és elmondani neki mindent. Nehéz kőként nyomja a szívemet a vágy, hogy megszabaduljak a tehertől. De emlékeztetem magam, hogy nem tehetem, nem kockáztathatom meg, hogy Polly eltávolodjon tőlem. Soha nem értené meg, különösen annak fényében, ami Phoebével történik.

Mindennél jobban szeretném, ha az életem újra olyan lehetne, mint mielőtt megkaptam a Facebook-üzenetet,

amikor még minden a helyén volt a fejemben. Nagyon soká tartott, amíg mindent a megfelelő rekeszbe tettem. Csak az utóbbi időben tértem vissza a rendes kerékvágásba, és kezdtem új nyomokat követni. És most Maria felforgatja a dolgokat, előássa a múltat, és felemeli a hideg, tiszta napfénybe.

A tej energikusan habzik, a gép a kávé előhírnökeként hirtelen felforralja a vizet, és a telefon csörögni kezd a konyhaszék hátuljára akasztott táskámban. Használt zsebkendők, vonatjegyek, törött tollak között turkálok, és épp időben találom meg, mielőtt hangpostára kapcsolna. Ismeretlen számról jön a hívás.

– Halló?

– Louise? Esther vagyok. Esther Harcourt.

Némán állok, a szívem majd kiugrik a helyéről. A kész pirítósok ugranak egyet, de én nem törődöm vele. Véletlen lenne, hogy egy nappal Maria legújabb üzenete után telefonál? A félelem kifejezésére gondolok az arcán, amikor beszámoltam neki a Facebook-üzenetről. Úgy tűnt, őszintén megdöbbent, de az is lehet, hogy számított a felbukkanásomra. A hangja hallatán rájövök, mennyire szerettem volna újra látni, de annyira megszoktam, hogy becsapjam magam, már azt sem tudom megmondani, miért. Talán mert lehetségesnek tartom, hogy ő küldi az üzeneteket? Vagy olyasvalakivel akarok lenni, aki bár nem ismeri az egész történetet, mégis érti?

– Gondolkoztam – mondja. – Van valami, amit nem mondtam el neked, de nem tudom, van-e köze a történtekhez.

– Mi? Mi az?

– Találkozóm lesz ma Londonban egy barátommal. Együtt töltjük a délutánt, aztán korán megvacsorázunk, de legkésőbb nyolcra végzek. Találkozhatnánk utána? Akkor részletesen megbeszélhetjük.

Fél kilencre egyeztetünk időpontot egy Seven Dials környéki pubba. Sokkal kényelmesebben érzem magam egy hangulatos sörözőben, mint egy puccos borbárban, és az a gyanúm, hogy Esther is ugyanígy érez, a drága ruhák és az általános helyzete ellenére.

További kenyeret teszek a pirítóssütőbe Henrynek, és lomha mozdulattal vajat kenek a kihűlt szeletekre. A pultnál állok, pirítóst rágcsálok, és szórakozottan bámulok ki az erkélyajtón. A kertben egy galamb peckesen lépked körbe, és láthatatlan morzsát csipeget, én pedig tétován azon tűnődöm, vajon mit eszik.

Kihívom Henryt a konyhába a pirítósért, és ő Rongyoskát szorongatva kiporoszkál. Egy hajfürtje feláll a feje tetején, akár egy szarvacska, a pizsamája kifordítva van rajta. A szívem csordultig telik szeretettel.

– Nagyon szépen köszönöm a pirítóst, mami – udvariaskodik komolyan, leül, és gondosan összehajtva lefekteti Rongyoskát a mellette álló székre. Az iskolában a jólneveltség volt a téma, és mint mindent, ezt is nagyon komolyan veszi.

– Nagyon szívesen, Henry – válaszolom ugyanolyan komolyan.

Egy pillanatra elképzelem, milyen más lenne ugyanez a jelenet, ha lenne egy fészekalja rakoncátlan gyerekem, akik

csak úgy előhúzzák a müzlisdobozt a konyhaszekrényből, feldöntik a poharakat, verekszenek egymással, és feleselnek velem. Szerettük volna, ha Henrynek testvére születik (mind a ketten egykék voltunk, így egyikünk sem akarta neki ugyanezt a sorsot), de olyan sok időbe, pénzbe és szívfájdalomba került, mire teherbe estem Henryvel. Olyan ijesztő volt a gondolat, hogy elölről kezdjük az egészet, mintha egy maraton végén közölték volna, hogy most azonnal elölről le kell futni az egészet. Kudarcként éltem meg, hogy képtelen vagyok egy gyermeket kihordani a méhemben. Nem voltam képes az egyetlen dologra, amire egy nőnek erőfeszítés nélkül képesnek kéne lennie. Amikor először tanulunk a szexről és a terhességről, csakis azt halljuk, milyen könnyű teherbe esni. Arról senki sem beszél, amikor nehéz. Sam igyekezett nem hibáztatni, de tudtam, hogy magában mégis azt teszi. Hogy is ne tette volna, amikor hónapról hónapra elmaradt a gyorsteszten a második vonal vagy a nagy kövér kék kereszt.

Most mégis imádom a szoros kis egységünket – mi ketten összefogunk a világ ellen. Bárhová megyünk, Henry a kezemet szorítja, mintha meg akarná akadályozni, hogy elillanjak. Amikor a parkban vagy a játszótéren vagyunk, a barátaival játszik, de időnként odajön hozzám, és biztosít a szeretetéről.

A születése előtt nem tudtam, milyen anya leszek. Bár a dolgok nyomban megváltoztak, amikor kiderült, hogy küzdenünk kell a fogantatásért. Előzőleg soha nem vágytam különösebben gyermekre, nem éreztem a biológiai óra sokat emlegetett sürgetését. De amikor Henry megszületett,

még engem is meglepett, hogy a tapasztalatlanságom ellenére milyen türelmesen és ösztönösen bánok vele. Tudtam, mikor mire van szüksége, és hogyan nyugtassam meg. Teljesen beborított a szeretet, aminek a hiányától korábban tartottam.

Sőt, talán túl messzire mentem, amikor háttérbe szorítottam a saját és Sam igényeit Henry kedvéért. Sam legalábbis így gondolta. Henry születése után nagyobb szüksége volt rám, mint korábban bármikor, de nekem nem maradt rá energiám. Nem tudom, miért nem látta be, hogy felnőttek vagyunk, és képesek gondoskodni magunkról; függetlenül attól, hogy boldogok vagyunk-e vagy sem. Semmi más nem számított, csupán Henry. Még most is így van.

– Utána felöltözöl? – kérdezem, és lesimítom a felálló hajtincsét. – Akkor marad még egy kis időnk vonatozni, mielőtt átviszlek apuhoz.

A fiam arca felderül.

– Lesz időnk egy igazán nagy vasútvonalat építeni?

– Hatalmasat – mosolygok. Ő megölel, és nem bánom, hogy ragacsos ujjacskái beletúrnak a hajamba. Magamhoz szorítom, nagyon felkavar a gondolat, hogy később otthagyom Saméknél, úgy nehezedik rám, mintha súlyos kövek nyomnák a vállam.

Amíg Henry felöltözik, nehéz szívvel felveszem a telefont, és legördítem a kapcsolataim menüpontot, míg rálelek Phoebe telefonszámára.

– Szia, Louise. – Meglepett és boldog a hangja. Azt hiszem,

még soha nem hívtam fel, bár néha írásban csetelünk.

– Szia, Phoebe. Hogy vagy?

– Minden rendben – válaszolja óvatosan.

– Anyukád szólt, hogy esetleg felhívlak?

– Nem, ma reggel nem találkoztunk. Még mindig ágyban vagyok.

– Nos – megacélozom magam, hogy hazudjak Phoebének, akit kisbabaként a karomban tartottam –, említette, hogy gondod volt egy lánnyal az iskolában.

– Jaj, ne! Miért mond neked ilyeneket? – Világos, hogy Phoebe szívében a kamasz átvette a szerepet a gyermektől.

– Csak aggódik érted – mentegetem Pollyt. – Beszélgettünk, megemlítettem, hogy velem is történt valami… hasonló, és megkért, hogy beszéljek veled. – Hasonló volt valóban, de nem úgy, ahogy ő gondolja.

– Értem – mondja –, de akkor sem tudom elhinni, hogy kibeszélt a hátam mögött.

– Segíteni akart neked. És én is. – Kétségbeesetten szeretnék segíteni. Talán a lelkem mélyén, a nagy kozmikus igazságtétel szintjén így akarok vezekelni azért, amit Mariával tettem?

– Szóval, mi is történt veled? – érdeklődik Phoebe, és a kíváncsisága felülkerekedik az óvatosságán.

– Ó, ebbe most nem mennék bele – válaszolom, és próbálok könnyednek tűnni. – De ne felejtsd el, hogy a gonoszkodások nagy része bizonytalanságból adódik. Még akkor is, ha ez a lány… hogy is hívják?

– Amelia.

– Tehát ez az Amelia talán érinthetetlennek tűnik, és

látszólag tele van önbizalommal, de belül valószínűleg nagyon is bizonytalan, ezért érzi szükségét, hogy egymás ellen játsszon ki téged és a többieket. – Bárcsak képes lettem volna ezt már az iskolában átlátni! Ha észrevettem volna, hogy Sophie kegyetlensége a bizonytalanságából fakad, akkor talán nem tudott volna így rászedni. Ha én magam nagyobb önbizalommal rendelkeztem volna, akkor talán nem lett volna olyan könnyű rábírni a gonoszkodásra, és arra, hogy ijesztően távol tartsam magam mindentől és mindenkitől, akit a legcsekélyebb mértékben megfertőzött a népszerűtlenség.

– Ő nem bizonytalan – válaszolja meggyőződéssel Phoebe. – Komolyan, Louise, tuti nem az.

– Nos, jól van. Az a helyzet, hogy a többi lány valószínűleg ugyanígy érez: félnek, hogy a rossz oldalra állnak, és kimaradnak valamiből. De ha néhány másik lánnyal össze tudnál fogni, akkor csapatként erősebbek lennétek. Ha nem tud elszigetelni, akkor nem bír olyan nagy hatalommal fölötted. Van valaki, esetleg egy másik barátnőd, akivel szövetséget köthetnél, és együtt csinálhatnál dolgokat? Bárki, akiről úgy gondolod, talán kevésbé fél Ameliától, mint a többiek? – Claire és Joanne jut az eszembe, akik az emlékezetemben talpig ajakfényben és élénk magabiztossággal tündökölnek. Vajon ők is küszködtek? Vajon akkoriban nem minden úgy volt, ahogy én gondoltam?

– Háát – mondja lassan –, ott van Esme. És talán Charlotte.

– Nagyszerű! Na, látod. Hívd át őket, vagy szervezz velük egy találkozót Amelia nélkül. Amint észreveszi, hogy nem

hódoltok be neki, és nem teszitek mindig azt, amit mond, nos, talán még mind barátok lehettek. – Kíváncsi lennék, vajon Maria elmondta-e bizalmasan valakinek, mi történt vele, és mennyire alakult volna másképp az élete, ha van egy aggódó felnőtt az életében, aki tanácsot ad neki és megvigasztalja.

– Nem is tudom – kételkedik. – Szerintem nem is normális emberi lény. Csak egy hülye liba. – Kuncogni kezd, és futólag meghallom a régi Phoebét, akit annak idején magasba emelve megforgattam, mire ujjongott és boldogan visongott. – Lehet, hogy kipróbálom, amit Esmével és Charlotte-tal kapcsolatban tanácsoltál. – Rövid hallgatás után szinte félénken szólal meg. – Köszönöm.

– Nagyon szívesen – válaszolom. – A másik, amit nem szabad elfelejtened, hogy az iskola és az ottani barátaid az életednek csak egy kis részét teszik ki. Tudom, most nem így érzed, inkább azt hiszed, ez jelent mindent. De majd továbblépsz, és elképesztő dolgokat csinálsz, és lehet, hogy Amelia nem. – Estherre és a magasan ívelő karrierjére gondolok, a kifogástalanul ápolt frizurájára, és az arcán átsuhanó pírra, amikor megemlítettem neki az évfolyam-találkozót, amire senki nem hívta meg. Vajon örökké magunkkal hordjuk a kamaszkorban szerzett sebeinket?

Elköszönök Phoebétől, és gondosan leteszem a telefont az asztalra. Emlékeztetem magam, hogy hasznos tanácsot adtam. Miért van mégis bűntudatom? Tudom, miért. Mert hagytam, hogy azt higgye, áldozat voltam, és nem elkövető.

Későn indulunk el, a Phoebével folytatott

telefonbeszélgetés miatt, és mert Henry képtelen volt abbahagyni a vonatozást. A forgalom is rettenetes, így csak fél tizenkettőre érünk oda Samhez. Kiszállok, hogy kinyissam Henry ajtaját és kikössem a biztonsági övét, aztán feladom rá a thomasos hátizsákot.

Felemelem, hogy elérje a csöngőt, és szokás szerint Sam jön ajtót nyitni. Kócosan, farmerben és abban a sokéves, ósdi pólóban nyit ajtót, amelynek kifakult pamutanyagán gyakran nyugtattam a fejemet. Azt gondolhatnánk, két év alatt hozzászoktam, de még mindig meghökkenek, amikor ebben az ismeretlen környezetben látom az ismerős arcot, amely annyira az életem részévé vált. Még mindig letaglóznak a velünk történtek, a tény, hogy átadom neki a gyerekünket, és semmiségekről csevegünk a bejárati ajtó előtt.

– Bemehetek? – kérdi tőlem Henry.

– Igen, persze. – Letérdelek, meg akarom ölelni, de ő már ott sincs, úgy siklik át széttárt karjaim közt, akár egy angolna. Még mindig utálom itt hagyni, amíg nincs velem, végig görcsben áll a gyomrom az idegességtől, az óramutató alig halad, az idő gyötrően lassan telik.

Őszintén hiszek benne, hogy Henry jól van a különélő szüleivel, de talán soha nem fogom megszokni a látványt, amikor elsétál tőlem egy olyan világba, amiről semmit sem tudok. Mindig is tisztában voltam vele, hogy tinédzserként meglesz a saját, számomra ismeretlen élete, amit nem tudok ellenőrizni, de elkeserítőnek érzem, hogy ez már négyéves korában is így van. Vannak emberek, akik részei az életének, ugyanakkor gyakorlatilag semmit sem tudok

róluk. Egy mostohaanya, aki soha nem jön az ajtóhoz. Egy hugica, akit még nem is láttam. Honnan tudhatnám, hogy biztonságban van, amikor nincs velem?

– Kicsit későn jöttetek – jegyzi meg Sam.

– Tudom, sajnálom, vonatosat játszottunk, aztán dugóba keveredtünk…

– Jól van, Louise, nem érdekes. – Közvetlen közelről néz rám. – De… valami baj van? Bármi, amiről tudnom kéne? – Zsebre dugott kézzel nekidől az ajtófélfának.

– Mire gondolsz? – Vajon ő is megkapta a Facebookon az ismerősnek jelölést?

Egy pillanatig hallgat, mintha mérlegelne valamit.

– Semmire. Csak olyan… szórakozottnak tűnsz mostanában. És párszor késve érkeztetek Henryvel. Csak azon tűnődtem… Minden rendben van?

– Igen, minden remek. – Legyőzöm a vágyat, hogy berohanjak a házba, felkapjam Henryt, és elvigyem valahová, ahol örökre kettesben lehetünk. Valahová, ahol soha nem kell végignéznem, hogy eltűnik előlem az ismeretlenbe.

– Biztos vagy benne, Louise? Úgy tűnik… – elhallgat.

– Jól vagyok. Egyébként meg semmi közöd hozzá, nem igaz? Hogy hogyan nézek ki… – Tudom, hogy túlreagálom, de nem tudom abbahagyni.

Sam megadóan felteszi a kezét.

– Jól van, na. Csak kérdeztem. Tudod, még mindig törődöm veled. Tudom, nem úgy alakultak a dolgok, ahogy terveztük. – Az év megállapítását hallva felvonom a szemöldököm, de ő nem törődik vele, és folytatja: – De

mindig is törődtem veled. – A fejemben megszólal Polly bosszús hangja: *Törődik veled? Elég furán mutatja ki.* Meddig tettem volna úgy, mintha minden rendben lenne, ha nem találom meg a telefonján Catherine üzenetét?

Sarkon fordulok, de Sam megállít.

– Louise, várj!

Zavartan megfordulok.

– Mi van?

– Hallottál az osztálytalálkozóról?

– Ööö, igen. – Miért érdeklődik hirtelen erről?

– És elmész? – kérdezi, és mintha veszélyes reménykedést hallanék ki a hangjából.

– Nem tudom. És te? – Ott a neve a Facebook-oldalon. Pontosan tudom, hogy ott lesz.

– Igen, miért is ne? Biztosan vicces lesz. – Könnyednek tetteti magát, de engem nem ejt át. A népszerű, menő tizenhat éves Samre gondolok. Talán azt reméli, hogy egy estére újra az a fiú lehet, akinek a lábai előtt hever az egész világ?

– Lehet – mondom, és közben elindulok kifelé a gyalogösvényen. – Akkor, holnap ötkor jövök.

– Rendben, szia. – Halkan beteszi az ajtót, én pedig visszamegyek az autóhoz, és igyekszem egyenletesen lélegezni. Hogy képes még mindig ilyen hatással lenni rám? Mikor jutok el odáig, amikor már nem tud bántani, amikor a szavai egyszerűen leperegnek rólam? Elhajtok, és közben azon morfondírozom, képes leszek-e valaha a szörnyű, lélekrágcsáló aggodalom nélkül nála hagyni Henryt.

15. fejezet

2016

A nap hátralévő részében vánszorog az idő. Ez is olyasmi, amihez nem tudok hozzászokni: az üres hétvégék. Amikor együtt voltunk Sammel, kifejezetten élveztem a becses alkalmakat, amikor végre egyedül lehettem. Néha, a Henry iránt érzett feltétlen szeretetem ellenére úgy éreztem, mintha csak ennyi időm lett volna igazán magamra, amikor megszabadultam a betolakodótól, aki Henryvel egyszerre lépett be az életembe: az anyától. De most, ha Henry Samnél van, elveszettnek érzem magam. Tudom, hogy elmehetnék galériákba, múzeumokba vagy moziba, de azt is tudom, ha megteszem, kis családokat látok, akik épp egy Disney-filmre készülnek beülni, vagy az interaktív családi múzeumba igyekeznek, és fizikai fájdalmat érzek, amiért Henry kis keze nem pihen a kezemben.

Gondolom, meglátogathatnám a barátaimat, de Polly hétvégenként elfoglalt, mert a lányokat szállítja különböző programokra, és ha nem, akkor sem akarom megzavarni a család együtt töltött idejét. Nem akarok ünneprontó lenni, aki arra emlékezteti őt és Aaront, milyen lehet az élet, ha nem vigyáznak eléggé egymásra. Vannak más barátaim is, de ijesztő, milyen könnyű elszakadni tőlük. Ha az ember

elég meghívást visszautasít, végül a legelszántabb barátok is befejezik a hívogatást. Herkulesi erőfeszítéseket kéne tennem, hogy visszaszivárogjak az életükbe, és erre nincs energiám. Inkább a Facebook partvonaláról figyelek, lájkolom a hússütésekről, szülinapi partikról, kirándulásokról készült fotókat, és közben tudom, csakis magamat hibáztathatom, amiért én nem vagyok rajta ezeken a képeken.

Viszont gyakran megragadom az alkalmat, hogy behozzam a lemaradást a munkában. Rosemary több e-mailt is küldött az egyik projektjével kapcsolatos problémákról, és biztosan meglepi, hogy még nem válaszoltam, de ma egyszerűen képtelen vagyok bármit elintézni.

Amint az óramutató arra az időpontra kúszik, amikor már elindulhatok otthonról, és nem érek oda észszerűtlenül korán a randira, elhagyom a lakást. Órákat kellett volna eltöltenem a megfelelő ruha kiválasztásával, az előnyös smink elkészítésével, a frizurámmal. A tény viszont az, hogy kelletlenül szárítom a hajamat, feldobok egy kis szemfestéket és rúzst, farmerbe bújok, felveszem az egyik „kimenős” felsőmet, amely nem is illik igazán az alkalomhoz.

A Piccadillyn leszállok a buszról, és átsétálok a Sohón. Nekem, aki az isten háta mögött nőttem fel, még mindig sokat jelent és felvillanyoz, hogy Londonban élek – nemcsak a csillogó fények, de a homályosabb mélységek miatt is. Amikor ideköltöztem, csordultig teltem izgalommal, amiért egy igazi tervezővállalatnál kaptam munkát, még akkor is, ha a feladatom kimerült a

teafőzésben. Amikor nem volt más elfoglaltságom, bementem a Sohóba. Sétáltam, beszívtam a fokhagyma, a bor, a chips, a cigarettafüst, a szemét és a csatornák mámorító szagát, és élőnek éreztem magam. Névtelenül is része voltam valaminek, a más városból érkezők szilaj keverékének, akik *A nyomorultak*at készültek megnézni, lánybulikra tartottak, éjszakai műszakban dolgoztak, és megtapasztaltak egy csipetnyit a régi Sohóból – a szívtiprókat, a szexmunkásokat és a bűnözőket.

A Soho rengeteget változott az utóbbi húsz évben. Több a gyorsétterem, a turista, és kevésbé nyilvánvaló a szenny. Eszembe jut, vajon én is változtam-e. Valószínűleg nem olyan ütemben, mint a Soho. Én nem vagyok olyan nyitott a változásokra; nekem mindvégig résen kellett lennem. Megalkottam a rendíthetetlen, elégedett személyiséget, a teljesen átlagos Louise-t. Sam volt az egyetlen, aki tudta, ki vagyok valójában.

Pár perccel korábban érkezem, a bárban nyoma sincs Gregnek. Sokáig tanulmányoztam a fényképét, hogy biztosan felismerjem. Kérek egy pohár bort, és egy ablak melletti helyre ülök, ahonnan jól rálátok az érkezőkre. Általában nem lelkesedem a randizásért, a várakozástól most mégis ideges vagyok, hisz tizenhét éve ez az első találkám. Valahányszor egy fekete hajú férfi közeledik, összeszorul a gyomrom, aztán amikor kiderül, hogy nem ő, újra megnyugszik. Negyed nyolcra már éles fájdalom áll bele. Nem adtam meg Gregnek a telefonszámomat, de ha késik, azért írhatna egy e-mailt. Ellenőrzöm a telefonomat,

de semmi. Fél nyolc előtt megelégelem a dolgot. A közeli asztalnál fiatal nők ülnek, biztosra veszem, hogy figyelnek, és kinevetnek majd, ha felállok. Számíthattam volna erre, hiszen ezt érdemlem. Bolond voltam, amikor megengedtem magamnak az ábrándot, hogy normális kapcsolatom lehet. Tudhattam volna, hogy a múlt nem enged el ilyen könnyedén.

Megiszom a maradék bort, a megaláztatástól pirulva állok fel, hogy távozzak. Amint kimegyek a bárból, berreg a telefonom, előhúzom, mert értesítésre számítok az e-mail-címről, amit Polly nyitott a részemre, és amelyet a telefonra telepítettem. De Facebook-üzenetem jött. Mariától:

> Ilyen gyorsan elmész, Louise?

Megtorpanok, a lábam földbe gyökerezik. Nagy a zaj, én mégis csak a saját zihálásomat és szívdobogásomat hallom. Valaki figyel. Körülnézek, de a zsúfolt utca tele van átlagemberekkel, akik a barátaikkal, szerelmükkel találkoznak. Az út túloldalán áll egy étterem, szabadtéri asztalokkal, az ételeket kerti fűtőberendezéssel tartják melegen. Próbálom az arcokat fürkészni, de túl sokan vannak, egymás hegyén-hátán állnak az asztalok, különben sem tudom, kit keresek. Újra sípol a telefonom:

> Nem érdemled meg a boldogságot. Nem, azután, amit tettél.

Felhúzom a kabátom kapucniját, és leszegett fejjel végigloholok az utcán. Igaza van. Nem érdemlem meg, hogy

boldog legyek. Természetesen Greg nem is létezett. Egy helyes, normális férfit soha nem érdekelnék. És még ha érdekelném is, nem tudnám, hogyan reagáljak, hogyan legyek vele.

De hogy csinálta? Úgy érzem, mintha Maria bekúszott volna a fejembe, kinyújtotta volna az ujjait, körbekapirgálta volna a gondolataimat, kivette és elém tárta volna a legsötétebbeket. Aztán eszembe jut Polly könnyed Facebook-frissítése: *Randi Louise Williamsszel a matchmymate.com-on.* Hát persze. Bárki letöltheti egy jóképű férfi fényképét. Bárki tud e-mailt írni. Mariának csak szerencséje volt, hogy a többi válasz annyira alkalmatlan volt.

Továbbmegyek, zsúfolt utcákon haladok, folyamatosan nézegetek körbe, és a lehetséges veszélyforrást keresem. Úgy érzem, a túloldali járdáról valaki lépést tart velem, de aztán befordul egy mellékutcába, rám se néz. Átvágok a túloldalra, majd vissza. Lelépek az útra, de nem nézek körül. Egy taxi hangos fékcsikorgással pár centire áll meg előttem, a sofőr dühösen mutogat és hadonászik. *Ostoba tyúk!* Elkerülöm a kihalt utcákat, a sötét sarkokat, a homályos, vizeletszagú kapualjakat, de még a jól kivilágított, forgalmas részek is fenyegetőek, mert nem tudom, honnan érhet támadás. Azt sem tudom, kitől félek, ki elől futok.

Este nyolckor szöveges üzenetet kapok Pollytól: „Hogy megy? Szükséged van egy ál-vészhívásra?”

Visszaírok neki: „El se jött, hazafelé tartok.” Nem beszélhetek neki a találkozómról Estherrel a részletek taglalása nélkül, arra pedig nem állok készen. „Ó, basszus –

válaszol. – Hívsz, ha hazaérsz?” Nem, mert nem haza megyek. „A fejemre húzom a paplant, és elrejtőzöm. Reggel hívlak.”

Szünet áll be a levelezésünkben, tehát vagy hosszú üzenetet ír, vagy azon gondolkodik, felajánlja-e, hogy átjön, és a vállán sírjam ki magam. Nyilván másképp dönt, mert a következő üzenete csak ennyi: „OK. Hívj, ha szükséged van rám. Szeretlek, puszi.”

Fél óra van még hátra az Estherrel való találkánkig, de legszívesebben megírnám neki, hogy nem alkalmas, és visszahúzódnék a lakásom biztonságába. De volt valami a hangjában, ami arra késztet, hogy ne mondjam le, így kalapáló szívvel továbbmegyek, egyik utcát szelem át a másik után, míg végül a megbeszélt pubnál találom magam.

Esther még nincs ott, így rendelek egy nagy pohár bort, és leülök egy szabad helyre a sarokban, ahonnan a hátam a falnak vetve belátom az egész pubot. A beszélgetők zsongásához a *Fall at Your Feet* adja a háttérzenét a Crowded House-tól. Egyetemistaként nagyon szerettem ezt a számot, és jelentőségteljes kapcsolatról álmodoztam egy név nélküli, arctalan lelki társsal. Óvatosan körülnézek a helyiségben, azokra a férfiakra gondolok, akik mellett kiköthettem volna, és hogy mennyire más lett volna akkor az életem. De valójában talán soha nem volt választásom.

Épp belekortyolok a borba, amikor meglátom Esthert az ajtóban. Élénkpiros, hosszú kabátot visel, fényes haja kontyba fogva, az arca kipirult a hidegben. Tíz évvel fiatalabbnak tűnik a koránál, és fogalma sincs róla, hogy

néhány középkorú pasas elismerően méregeti. Észrevesz és integet, gesztikulálva érdeklődik, kérek-e valamit inni. Megrázom a fejem, ő a bárhoz megy, és két perccel később leül velem szemben egy gin-tonikkal.

– Milyen napod volt? – kérdezi, gondolom, inkább társalgási fordulatként, semmint őszinte kíváncsiságból.

– Hát, tudod… – kezdem, és kerülöm a tekintetét. Hol is kezdjem? – És a tiéd?

– Kösz, jó. – Esze ágában sincs beszámolni nekem a napjáról. Már az irodájában is azt éreztem, hogy védekező állásban figyel engem. Nem akar megnyílni, és nem is hibáztatom ezért. De bennem erősen él a vágy, hogy kimondassam vele, amit elhallgat.

– Nézd, Esther, arról van szó, amiről legutóbb beszéltünk, tudod, amikor meglátogattalak. Arról, ahogy Mariával bántam. Most nyilván azt hiszed, csak azért mondom, mert nem szeretném, ha rosszat gondolnál rólam, de most már más ember vagyok. Szörnyű és megbocsáthatatlan, amit vele tettem. Megkeserítettem az életét, és azt kívánom, bárcsak visszamehetnék a múltba, és megváltoztathatnám, de nem lehet. Csak annyit tehetek, hogy elismerem, mekkorát tévedtem, és, nos… most megpróbálok jobb ember lenni.

Esther a szívószállal játszik a gin-tonikban, és a jégkockák a pohár oldalához koccannak.

– Oké – szólal meg végül. – Megértem, bár meg kell mondanom, nem mindig tudok hideg fejjel gondolni az iskolás időszakunkra.

A pánik újra eluralkodik rajtam az iskola említésére, és körülnézek. A bárnál várakozó férfi elkapja a pillantásomat,

és enyhén elmosolyodik. Összeszorul a szívem, újra Estherre nézek.

– Amikor azokra az időkre gondolok, valahogy újra visszakerülök – mondja. – Minden elhalványul, amit azóta elértem, újra ott vagyok, egyedül ülök az étkezdében, és úgy teszek, mintha egy könyvet olvasnék. Az ilyen tapasztalatok velünk maradnak. Megváltoztatnak. Tudom, hogy most sikeres vagyok, és… – végigmutat saját magán, képtelen kimondani a szavakat, de így is értem. – De belül, egy kis részem ottragadt.

Tudom, mire gondol, mert a különböző iskolai tapasztalataink ellenére én ugyanezt érzem.

– Néha beszélgetek valakivel, akit már felnőttként ismertem meg – folytatja. – Egy anyukával az iskolából, vagy egy munkatárssal, megemlítenek valamit, ami még kamaszkorukban történt, és rögtön rájövök, hogy az illető a menő csajok közé tartozott. Tudod, megemlítenek egy bulit, amin ott voltak, vagy a futballcsatár szerelmüket, és akkor azt gondolom, „istenem, szóval te is közéjük tartoztál”. És a lelkem mélyén – elvörösödik és elcsuklik a hangja – *szégyenkezem.* Így inkább nem mondom el nekik, ki voltam az iskolában, csak nevetgélek, és hagyom, hogy azt higgyék, az én kamaszkorom is tele volt részeg kalandokkal, kacarászó ottalvásokkal, a terhességtől való parával. De nem így volt, igaz? Az én tapasztalataim ezekről az évekről fényévnyire vannak az övéiktől.

– Tudom, hogy nehéz elhinni, de megértem, mit érzel. Az én iskolás időszakom… – elakad a hangom, képtelen vagyok szavakba önteni, különösen neki.

Mosolyogva föl-le simítja az ujjbegyével a poharat, az nyomokat hagy a páralecsapódáson.

– Nem az életed legboldogabb időszaka volt? Amióta nálam jártál, ezen töprengek.

– Hogy érted ezt? – Mintha lelassulna az idő. Mit tudhat Esther? Mit látott?

– Még az általánosból ismertelek, emlékszel?

– Persze, emlékszem. – Felhőgomoly úszott át az azúrkék norfolki égen. Sebesen rohant a fák fölött, kiemelkedett a kiterjedt homokpad fölött, egyre terjeszkedett, míg elérte a tengert, aztán a titokzatos kék vonalat, ahol az ég találkozik a tengerrel. Hosszú napokat töltöttünk a parton, és csak este tértünk haza, forró és sós volt a bőrünk, a cipőnk telement homokkal. Esther és én egymás mellett, hanyatt feküdtünk a kertjükben, de nem értünk egymáshoz, fölöttünk a határtalan kék ég, rovarok döngtek, a napsugarak felforrósították napbarnított végtagjainkat. Addig hevertünk ott, amíg a ház árnyéka be nem borította a füvet, elnyelte a nap melegét, és lehűtötte a földet és a bőrünket. Mindenre emlékszem.

– Végignéztem, hogyan változtál meg, amikor elkezdtük a Sharne Bay Középiskolát – emlékeztet Esther. – Te gyorsabban nőttél fel, mint én. Tizenegy, tizenkét, tizenhárom évesen én még javában gyerek voltam. Te nagyon hamar magadba zárkóztál, azt hiszem, már elsőben. És amikor újra előbújtál, mintha tudatosan eldöntötted volna, hogy valaki más leszel. Mindenkinek, aki régen ismert téged… nos, mennie kellett. Minden Sophie és a társai körül forgott. De mintha mindig a perifférián lettél

volna, soha nem voltál igazán tagja a csordának. Egészen a záróbuliig. Valami történt, ugye?

Bólintok, nemigen tudok megszólalni. Amikor Esthertől eltávolodtam (és igaza van, tudatos döntést hoztam), többé szinte nem is gondoltam rá, legfeljebb arról gondoskodtam, hogy a múltbéli barátságunk a lehető legkevésbé legyen köztudott.

– Más voltam. Másnak éreztem magam akkoriban. Gondolom, mintha azzá váltam volna, aki mindvégig lenni akartam. – Így érzem, és az igazság esetlenül, idegenül bukik ki belőlem. Zúg az agyam, képtelen vagyok uralkodni gyötrő félelmemen, hogy valaki még mindig figyel.

– És, így volt? – kérdez vissza. – Úgy értem, tényleg azzá váltál?

A boromat nézem.

– Nem igazán. De a dolgok aztán örökre megváltoztak. Az után az éjszaka után.

– Igen, tényleg. – Most Estheren a sor, hogy elkapja a tekintetét. Képtelen a szemembe nézni. Vajon mit tud?

Túl közel merészkedtem az igazsághoz. Érzem, ahogy kiemelkedik, mint egy jéghegy éjszaka, a sötét óceánon. Nem tudom pontosan, hol van, de annyira félek, hogy váratlanul nekiütközöm, belém szalad, széttép, darabokra tör és elsüllyeszt. A lelkem mélyén szeretnék mindent elmondani Esthernek, szeretném feltárni előtte az engem elemésztő, lesújtó félelmet. Legszívesebben megráznám, és a tudtára adnám: *valaki figyel engem.*

A tekintetem visszasiklik a bárra, de már elment a férfi, aki rám mosolygott. Most egy nő ül ott nekem háttal, hosszú

barna haját laza lófarokba fogta. Felém fordítja a fejét, mire a gyomrom felugrik a torkomba, de meglátom az arcát, a húszas évei végén jár, ránctalan, a bárba lépő barátjára mosolyog. Újra Esther felé fordulok.

– Találkoztam Tim Westonnal. – Nem is tudom, mit akarok mondani, a szavak csak úgy kibuknak a számon.

– Mi? Hol?

– Azután, hogy nálad jártam Norwichban, a partra hajtottam. Sharne Baybe. Nem volt szándékos döntés, egyszerűen ösztönösen arra mentem. Tudtad, hogy a régi házukban lakik? Pár évvel ezelőtt megvette az anyjától, aki kertes házba költözött.

– Ezt nem tudtam. Tehát ott találkoztál vele.

– Igen. A régi házunkat akartam megnézni, aztán… eltévedtem, és ott lyukadtam ki. – A saját fülemnek is hamisan cseng, amit mondok, és eltűnődöm, valójában mennyire volt véletlen, hogy Maria kamaszkori otthonánál kötöttem ki.

– Milyen volt? – kérdezi Esther megigézve. – Mindig úgy éreztem, van benne valami hátborzongató. A széltől is óvta Mariát.

– Tulajdonképpen, az adott körülmények között… teljesen normálisnak tűnt. Nagyon kedves volt, tudod… azzal kapcsolatban. Azt mondta, nem hibáztat a történtekért. – Felidézem a találkozásunkat. – De úgy tűnt, elég sokat tud rólam, ami azért fura… és rólad is, ha már itt tartunk.

– Hogy érted ezt?

– Ó, valójában semmi fontosat. Tudta, mivel foglalkozunk, ez minden. Kicsit az volt az érzésem, hogy mind a kettőnket

figyelemmel kísér.

– Talán úgy érzi, mi jelentjük a kapcsolatot Mariához. Nehéz lehet elengednie. El sem tudom képzelni, mekkora nyomást jelenthetett testvér nélkül maradni.

– Igazad van. – Pár pillanatig a gondolatainkba merülve hallgatunk. – Van még valami – teszem hozzá bizonytalanul.

– Micsoda?

– Talán nincs jelentősége, de… még valami, amit Tim mondott. Amikor arról beszéltünk, mi történt Mariával. Azt mondta: „ő sokkal erősebb, mint amilyennek látszik”, és nem azt, hogy „ő sokkal erősebb volt, mint amilyennek tűnt”. Jelen időben beszélt róla.

Arra számítottam, hogy Esther kinevet, vagy azt mondja, biztosan nyelvbotlás volt, de nem. Sápadt arccal mered rám, a szemüvegkerete éles kontrasztot képez a bőre fehérségével. Egy darabig kínos csendben ülünk, aztán beszélni kezd.

– Tulajdonképpen épp erről akartam veled beszélni.

– Hogy érted ezt? – Nem tudom levenni róla a szememet, pedig tartok attól, amit mondani akar.

– Maria eltűnése óta minden születésnapomon ajándékot hoz a postás.

– Aha.

– Általában valami apróságot – gyertyát, fürdőolajat, sálat. Soha nincs hozzá kártya, és nincs feltüntetve a feladó. Csak egy felirat van rajta: „Kedves Esther, boldog születésnapot. Szeretettel Mariától.”

Keményebben teszem le a poharat, mint szeretném,

megrándul a kezem, és a bor majdnem az asztalra löttyen. Elmosódik körülöttem a zsongás és a beszélgetések moraja, csupán Esther arcát látom nagyon élesen.

– Minden évben, azóta…?

– Igen.

– Honnan adják fel?

– Különböző helyekről. Londonból, egyszer Brightonból, néha Norwichból.

– Norwichból?

– Aha, néha.

– De szerinted kicsoda… ugye nem gondolod, hogy *tőle jön?* – Suttogássá halkul a hangom. Fájdalom hasít a tenyerembe, és rájövök, hogy belevájtam a körmömet.

– Hidd el, minden lehetőséget fontolóra vettem. Aztán abbahagytam a találgatást. Legalábbis addig, amíg fel nem bukkantál az irodámban. Részben ezért is voltam olyan elutasító veled. Én… kiakadtam a gondolatra, hogy talán életben van, és az ajándékok tényleg tőle jönnek.

– Beszéltél erről valaha valakinek? Szóltál a rendőrségnek?

– Az első pár év után elvittem az ajándékokat a rendőrségre. De nem vették komolyan – elvégre nem volt fenyegetés, igaz? Mit tehettek volna?

Hátradőlök a széken, kattog az agyam. Lehetséges, hogy Maria életben van? És engem miért csak most zaklat, ha Esther évek óta kapja az ajándékokat? Túldramatizálom a dolgokat, amikor úgy érzem, veszélyben vagyok? Nem tekinthetek el a ténytől, hogy ma este valaki figyelt engem. Ide-oda szökken a tekintetem, mindenkit jól megnézek a

közelemben. Lehet, hogy az a vörös hajú nő? Vagy a bárnál ülők egyike?

Esther engem figyel.

– Sajnálom. Nem akartalak felidegesíteni. Csak arra gondoltam, talán jobb, ha tudod. Még mindig megdöbbenek, amikor meglátom a fekete-fehérrel írt nevét a címkén, pedig minden évben számítok rá. El sem tudom képzelni, milyen érzés lehetett üzenetet kapni tőle a Facebookon.

Erős kísértést érzek, hogy megnyíljak Esther előtt – vágyat, hogy feloldjam az egyre szorosabb csomót a lelkemben.

– Nem egy egyszerű üzenetről van szó, Esther.

– Hogy érted ezt? – Megissza a gin-tonik maradékát, és az órájára pillant.

– Több üzenet is jött, és biztos vagyok benne, hogy aznap, amikor meglátogattam Sophie-t, valaki követett, és aztán… – elcsuklik a hangom, képtelen vagyok beismerni, milyen könnyedén lépre csaltak az internetes randival. – Kérsz még egy italt? – érdeklődöm inkább. Még egy pohár bor, és talán megpróbálom elmondani, mi történt valójában Mariával.

– Nem, inkább nem – utasít vissza, és szedelőzködni kezd. – A Liverpool Streetre kell sietnem, a férjem utálja, ha kések. De hogy érted ezt: azt hiszed, követ valaki?

– Ó, nem érdekes. Valószínűleg csak képzeltem.

Kétkedő pillantást vet rám.

– Tényleg, minden rendben – győzködöm, és próbálok fesztelennek tűnni. Témát váltok: – Nem is tudtam, hogy férjhez mentél. – Ostoba módon azt képzeltem, ő is olyan magányos, mint én.

– Ez nem tűnt fel? – mosolyog szélesen, és az orrom alá dugja a bal kezét, ahol most már látom a gyűrűsujján a gyémántköves platina jegygyűrűt.

– Mivel foglalkozik a férjed? – Pánikba esem a gondolattól, hogy egyedül maradok, és megpróbálom tovább marasztalni.

– Ügyvéd, ugyanúgy, mint én – mosolyog. – Unalmas! – Látom rajta, hogy a legkevésbé sem mondja komolyan.

– Nagyszerű. – Hiába töröm a fejem, semmilyen értelmes kérdés nem jut az eszembe. Aztán: – Ő is társtulajdonos?

Az alig észrevehető hallgatás alatt számomra érthetetlen árnyék fut át Esther arcán, mielőtt válaszol.

– Nem, még nem.

– Gyerekek? – Ha tovább kérdezgetem, talán itt marad.

– Igen, van kettő. Egy fiú, egy lány. És neked? – kérdezi, és a tekintetét olyan gyorsan kapja el a gyűrűtlen kezemről, hogy szinte észre sem veszem.

– Van. Csak egy. – Belém hasít a szokásos fájdalom. De legalább amióta elváltam, nem kérdezik meg, mikor jön a következő. – Henry. Négyéves.

Vajon Esther tud a Sammel való házasságomról? Valami megakadályoz benne, hogy elmondjam neki. Felveszi a kabátját, és már nem tudom mivel visszatartani. Mindjárt újra egyedül leszek, és szembe kell néznem a magányos hazaúttal az üres lakásba. És ha követ valaki?

– Jól van, mennem kell, hogy elérjem a vonatot. Biztos, hogy rendben leszel? Jó volt… újra találkozni, Louise. – Amennyire meg tudom állapítani, küzd a szavakkal, és amikor elmegy, szeretnék utánarohanni, hogy

megkérdezzem, nem lehetnénk-e barátok. De tudom, hogy reménytelen. Úgy tűnik, Esther meg akar bocsátani azért, ahogy Mariával és vele viselkedtem. De ha tudná a teljes igazságot, soha nem bocsátana meg. Soha.

16. fejezet

Mindig is… védelmezte. Tudta, min ment keresztül. Tudta, hogy a gyerekkora és a kamaszkora nem volt éppen fáklyásmenet. Ő csak azt akarta, hogy boldog legyen az élete, ez minden. Nem akarta, hogy bárki bánthassa. Minél inkább a közelében maradt, annál nagyobb biztonságban volt.

Amikor terhes lett, szerinte titokban reménykedett benne, hogy többé nem megy vissza dolgozni, pedig ez nem volt járható út. Megpróbálta elhessegetni a gondolatot, hogy rossz néven veszi az üzleti sikereit, és jobban szeretné, ha otthon ülő háziasszony lenne, aki vacsorával várja. Őt viszont aggasztotta, hogy képtelen megbirkózni vele, hogy kettejük közül ő a sikeresebb. Mivel nem szerette a munkáját, csak vonakodva mert beszámolni neki a saját sikereiről. Jelentéktelennek tüntette fel őket.

A terhesség is hatással volt a kapcsolatukra. A szülés és a szoptatás fizikailag megviselte, és új szintre léptek a testiséggel kapcsolatban. Már nem tudta, mi értelme az egésznek. Azok a dolgok, amelyek régen hangos elragadtatásra késztették, most teljesen hidegen hagyták.

Úgy vélte, örülnie kellene, amiért még kívánja. Voltak barátnői, akikhez a férjük az apás szülés után többé nem akart hozzáérni: a vér, a ragacsosság, a sikoltozás és a gátmetszés gyötrelme miatt – elutasították a lötyögő hasú,

szivárgó mellű feleségüket.

Elég gyakran kénytelen volt bátorítani magát. Tökéletesen normális, amit a férje tőle akar. Megmarad az elfogadható határok között. Egyébként is, mi számít normálisnak? Valójában minden az, amíg senkinek nem esik bántódása. Persze, néha megsérült, de hát ez is a játék része, nemde?

Nem szabad elfelejtenie, hogy az övé. Ő ismeri – az egyetlen, aki tudja, kicsoda. Ezt senki más nem adhatja meg neki. És ha valaha felejteni kezd, nos… ő ott van, hogy emlékeztesse.

17. fejezet

1989

Sophie megbocsátotta, hogy elszúrtam a tamponügyet. Valójában kifejezetten aranyos volt, azt mondta, megérti, és nem kell olyasmit tennem, amit nem csinálok szívesen. A közelemben maradt, velem sétált Claire és Joanne helyett, mindennap egy asztalnál ebédeltünk. Hál' istennek Maria távol tartotta magát tőlem, nemigen láttam, legfeljebb csak az órákon. Mindenki a búcsúbuliról beszélt, amelynek június végére tűzték ki az időpontját, és addig már csak pár hét volt hátra. Főleg az volt a téma, ki mit vesz fel, vagy hogyan védjék ki, hogy a tanárok bekavarjanak és elszúrják.

Sophie-nak támadt egy őrült ötlete, egy különleges heccet akart végrehajtani, hogy stílusosan távozzunk. Valami látványosat, amivel bevonulunk az iskola történetébe. Átmentem hozzájuk, és megnéztük a *Carrie* című filmet; még soha nem féltem ennyire. Sophie tervében nem szerepelt vérfürdő, de azt mondta, minden bizonnyal jelentős rész jut nekem a végrehajtásban. Még Claire-nek és Joanne-nak sem beszélt róla. Csak mi ketten tudtuk, meg Sam és Matt. A fiúkra szükségünk volt a nyersanyag beszerzéséhez, különben is, azt hiszem, Sophie le akarta nyűgözni az egyiküket. Nem is akartam rágondolni,

melyikük az.

Tudtam, hogy még egyszer nem szúrom el, és nem hagyom cserben Sophie-t. Biztos voltam benne, hogy helyes döntést hoztam, amikor ragaszkodtam Sophie-hoz és a többiekhez. Láttam, hogy Maria többnyire Estherrel ebédel. Minden rendben lesz vele. Esther valószínűleg amúgy is megfelelőbb barátnő a számára.

A következő nagy buli Samék házában volt. Ezúttal illendően meghívtak, és nem csak Sophie miatt. Valójában Sophie szerint Sam kifejezetten megkérte, hogy engem is vigyen magával. Próbáltam nem túl sokat rágódni ezen. Megint Sophie-éknál öltöztem fel, és tőlük sétáltunk át. Nem tudtam, Sam hol lakik, így meglepődtem, amikor jobbra fordultunk a fish and chips boltnál, és elindultunk felfelé a Coombe Roadon. Nem sznobságból, épp csak nem tudtam, hogy ilyen környéken lakik. Elhaladtunk egy csapat szurtos kisfiú mellett, akik az utcán fociztak. Az egyik durva megjegyzést tett ránk, de nem foglalkoztunk vele.

Sam olyan kitágult pupillával nyitott ajtót, hogy szinte feketének tűnt a szeme. Mind a kettőnket megölelt, aztán eltáncolt az előszobába.

– Te jó ég, ő már most jól beindult, mi? – jegyeztem meg Sophie-nak. Reméltem, hogy elég lazának látszom, és megmutatom neki, észrevettem, hogy Sam be van állva, de Sophie csak lebiggyesztette az ajkát. A padlót émelyítő zöld színű szőnyeg borította, a tapéta mintha a hetvenes évekből maradt volna ott. Sophie végighúzott a folyosón, a ház hátsó részébe, be a konyhába. Ha a tapéta a hetvenes évekből

maradt, akkor a konyha szemmel láthatóan még régebbi volt. Sophie leült a műanyag asztalhoz, amit porréteg borított és égésnyomok tarkítottak. Komoly arckifejezéssel nézett rám.

– Figyelj, beszélnünk kell.

Hallgattam, és a körmömmel szedegettem össze a morzsákat az asztalról. Reméltem, nem hagy ott megint, amikor épp most kaptam vissza.

– Észrevettük, hogy van egy kis problémád a drogokkal.

Ki az a mi?, gondoltam, de nem szóltam.

– Ha nem akarsz semmit kipróbálni, az természetesen a te döntésed. De ha az a szándékod, hogy gyakrabban lógj velünk, mi ezt csináljuk, tudod? Nem szeretném, ha úgy éreznéd, hogy kihagyunk.

Gyorsan kapcsoltam.

– Nem arról van szó, hogy problémám van vele. Egyszerűen egy kis füves cigin kívül még nem próbáltam ki mást, így egy kicsit bizonytalan vagyok. Milyen ez az ecstasy?

– Ó, te jó ég, elképesztő. *Imádni* fogod. Minden olyan gyönyörű lesz, a színek élénkek, mindenkit szeretsz, és különleges érzés. Könnyű vagy és boldog. Mintha elúsznál.

– Jól hangzik – mondom sután, és zavarban vagyok a szégyenteljes naivitásom miatt.

– Több, mint jól. Szeretnéd ma este kipróbálni?

– Ma este? Itt? Ó, én nem is tudom… – Félek a kábítószerektől, megrémít, hogy elveszíthetem a kontrollt, hogy leégetem magam.

Sophie komoly arccal vállat vont.

– Mint mondtam, rajtad áll. Megyek, megkeresem Claire-t.

Kisétált a konyhából, és én ott maradtam magányosan a konyhaasztalnál ülve. Az ablakból a gyomos hátsó kertre láttam. Volt ott egypár szakadt, rozsdás napágy, az egyik az oldalára borult. Eszembe jutott, amikor Matték házánál Mariával a kertben feküdtünk, és teljesen felengedtem a társaságában, miközben hol ötletszerűen fecsegtünk, hol meghitten hallgattunk. Beszívtam az arcomat, puha húsát rágcsáltam, és döntésképtelenül tépelődtem. Túl késő megmenteni a bimbózó kapcsolatomat Mariával? Egy igaz barát – vicces és érdekes, aki olyannak szeret, amilyen vagyok. Egyszer megbocsátott, talán megteszi még egyszer? Elvégre én megpróbáltam figyelmeztetni a tampon miatt. Csak annyit kellett volna tennem, hogy kisétálok innen, hazamegyek és felhívom.

Kitárult az ajtó, én felnéztem. Sophie-ra számítottam, de elfacsarodott a szívem, amikor Tim Westont pillantottam meg, a sarkában Matt Lewis bátyjával.

– Ó, nem tudtam, hogy te is itt vagy.

– Tedd ezt a hűtőbe, haver, rendben? – kérte Timet Matt bátyja, és a kezében hozott négyes csomag lager sörre mutatott, majd sarkon fordult, és visszament bulizni.

Amennyire csak tudtam, közel húztam a székemet az asztalhoz, miközben Tim némán átpréselte magát mögöttem. Kivett egy dobozt, a többit betette a hűtőbe. Az ajtó felé félúton eszébe jutott valami, és odafordult hozzám:

– Nézd, tartsd távol magad a húgomtól, rendben?

– Ne izgulj. Azt teszem. – Megijesztett, milyen éles a hangom, lesütöttem a szemem, és a felsőm cipzárját

babráltam. – Ő is itt van? – kérdeztem immár halkabban.

– Nem, természetesen nincs. – Ledobta magát velem szemben egy székre, lecsapta a dobozt az asztalra, úgy, hogy a sör kipezsgett a lyukon. – Van fogalmad róla, mit csináltál?

– Miről beszélsz? – kérdeztem, de nem mertem a szemébe nézni.

– Elmondott nekem mindent. Tudom, mit műveltél vele. Te talán nem tudod, min ment keresztül Londonban, de én igen. Erre volt a legkevésbé szüksége.

– Ott van neki Esther, nem? – motyogtam.

– Igen, hála istennek, hogy ő ott van, de te is éppolyan jól tudod, mint én, hogy Esther barátsága azt jelenti, hogy az évfolyam kilencven százalékától elvágta magát. Különben is, ő veled akart barátkozni. Kedvelt téged. Te pedig elárultad. És miért? Azért a mócsingért odabent? – Az előszoba felé lódította a kezét, ahonnan a zene dübörgött. – Remélem, legalább megérte. – Felállt, hátralökte a széket, amelynek a lába megcsikordult a viseltes linóleumon.

Hosszú percekig csak ültem az asztalnál, és nem tudtam, vajon elbírna-e a lábam, ha felállnék. Végül döntöttem, az ajtó felé botorkáltam, és már csak azon filóztam, szóljak-e Sophie-nak, hogy elmegyek. De éppen amikor végre eldöntöttem, hogy észrevétlenül meglépek, újra nyílt az ajtó. Összeszedtem magam, felkészültem egy újabb összecsapásra Timmel, de furán megremegett a gyomrom, amikor megláttam Samet. Piszkosszőke haja a szemébe lógott, amelynek kékjét szinte teljesen elfedte kitágult pupillája.

– A bájos Louise! Hát itt vagy! – rikoltotta, mire a pír

felkúszott a nyakamon, pedig tudtam, hogy merőben fizikai vonzalmat érez irántam. Magához húzott, én pedig megöleltem, éreztem a teste melegét a mellemen, a kezem a hátára simult. Behunytam a szemem, és belélegeztem az elnyűtt bőrkabát, az izzadság, a harsány citrusos illat és valami más, azonosíthatatlan szag keverékét. Szokatlan érzés ébredt bennem, kétségbeesett vágy, amit nem tudtam hova tenni.

– Leülsz velem? – kérdezte Sam. Leültünk egymással szemben, ő elmosolyodott, és a kezemért nyúlt. Úgy éreztem, a szívem mindjárt kiugrik a helyéről.

– Elnézést ezért itt – pillantott körbe a konyhában.

– Mire gondolsz? – végigfutott a tekintetem a rozsdás mosogatón, az ősrégi konyhabútorokon, a lógó szekrényajtón, a hiányzó fiókokon, a foltos, kicsorbult pulton.

– Tudod, mire gondolok. Ez egy koszfészek.

– Jó ez – szorítottam meg bátorítóan a kezét. – Kit érdekel? Legalább megkaptad a lakást éjszakára. Az én szüleim soha nem mennek sehová. Vagy ha véletlenül igen, ki is nyírnának, ha bulit szerveznék.

– Az apám le se szarja – borult el az arca. – De örülök, hogy itt vagy. – A mosolya a lelkembe hatolt, és felmelegített belülről.

Épp válaszolni akartam, amikor ismét kicsapódott az ajtó, ezúttal Sophie jelent meg. Mosolygott, és szúrósan nézett összefont kezünkre az asztalon. Sam elhúzta a kezét, felállt, és még egyszer utoljára rám mosolygott.

– Nemsokára találkozunk, rendicsek? – mondta. Sophie

széttárta a karját, amikor elment mellette.

– Engem meg se ölelsz, Sammy?

Sam megölelte, ő pedig átfogta a fiú derekát, és a válla fölött rám nézett. Sam elindult a nappali irányába, Sophie pedig a velem szemben álló székre penderült.

– Nagyon meghittnek tűntetek ti ketten – jegyezte meg gonoszkodó mosollyal. – Szóval, mit gondolsz? Kipróbálod?

Nagy levegőt vettem.

– Van nálad valami, amit bevehetek? Úgy értem, ma este…

Mosoly terült szét az arcán, és tudtam, átmentem a vizsgán. Azt is tudtam, bármi volt is köztünk Mariával, annak most örökre vége. Nem lesz több esélyem.

Sokkal később, még aznap éjjel, már hajnalodott, Sophie mellett feküdtem a nehéz libatoll paplan alatt, a puha franciaágyon. Úgy éreztem, sikerült átlépnem egy másik világba vezető, láthatatlan határt. Mindig éreztem egy csekély távolságtartást a bandától. A többiekkel való kapcsolatomat mindig Sophie szabályozta, de amióta bevettem az ekit, most először úgy éreztem, tényleg közéjük tartozom. Az előző este képei futottak át az agyamon: tánc, ölelkezés, kacaj; Sam ölelő karja, amint felemel és körbeforgat, mindez kavargó színekkel és fényekkel átszőve. A gyenge napfény átszűrődött Sophie virágos Laura Ashley függönyén, a madarak odakint csivitelésbe és rikoltozásba kezdtek.

Nem tudtam aludni, újra meg újra átfutott a fejemen Sophie ötlete. Először volt bennem egy kis bizonytalanság, de Sophie megígérte, hogy nem lesz utóhatása – sőt, Maria

valószínűleg imádni fogja, és talán egy kicsit felenged. Sam és Matt is falrengető ötletnek tartotta. Elhatároztuk, hogy senki mást nem avatunk be, még Claire-t és Joanne-t sem. Ez a mi titkunk, csak a négyünké. Tudtam, hogy ez majd megszilárdítja a helyemet a csapatban – én voltam az egyetlen, aki végrehajthatta. Csupán meg kellett őriznem a hidegvéremet.

18. fejezet

2016

Egész délelőtt ég a villany, de nem űzi el az októberi mélabút, a kékesszürke égből hulló eső csapkodja az erkélyajtót. Egész héten halogattam a döntést az osztálytalálkozóval kapcsolatban, és még most, a rendezvény napján sem klikkeltem rá a Facebookra, hogy bejelöljem magam. Polly készenlétben áll, hogy szükség esetén vigyázzon Henryre. Nem akartam neki elmondani, hogy megyek, de nem találtam mást, aki Henryvel töltötte volna az egész éjszakát. Látni akarta a Facebook-oldalt, így nem tudtam elrejteni előle, hogy Sam ott lesz. Nem volt lenyűgözve. Tudom, hogy csak meg akar védeni, de nem érti, miért érzem, hogy mennem kell. Nem is értheti a történetemben tátongó hatalmas hézagok miatt, a részek miatt, amelyeket nem mondtam el neki. Nem tudja, hogyan húz vissza Sharne Bay, akár egy viszkető heg, amely odavonzza az ujjadat akkor is, ha tudod, békén kellene hagynod, hogy gyógyulhasson.

Nagyon örülök, hogy Henry Pollyékhoz megy, mégis fáj, amikor nagyszülőket látok, akik Henry iskolástársaiért jönnek a kapuhoz. Látom a könnyed meghittségből, amellyel az unokáikat üdvözlik, hogy részesei egymás

életének. Henry számára alkalom, ha találkozhat a szüleimmel: olyankor különös gonddal választja ki az öltözékét, már napokkal korábban erről beszél, belehajszolja magát az aggodalomba, aztán végül mindig csalódik, amiért a nagyszülei nem alkalmazkodtak hozzá megfelelően. Soha nem ajánlották fel, hogy vigyáznak rá, akkor sem, amikor még pici volt, és én magamon kívül voltam a kimerültségtől. Részvétteljesek voltak ugyan, de fel sem merült bennük, arra lenne szükségem, hogy valaki elvigye pár órára. Talán ha közelebb álltunk volna egymáshoz Henry születése előtt, akkor képes lettem volna segítséget kérni tőlük, de addigra áthidalhatatlanul nagy volt köztünk a távolság. Huszonhárom év udvarias társalgás megtette a magáét, és az őszinteség lehetősége rég elillant.

Sam szülei sem voltak soha a színen. Az apja évekkel ezelőtt meghalt, amikor Sam még egyetemista volt. Az anyja, aki lelépett, újra felbukkant, de a kapcsolatuk nem nevezhető közvetlennek. Egy időben megpróbáltam kipuhatolni, mikor és hogyan lépett vele újra kapcsolatba, de ő nem beszélt róla. Bizonyos értelemben nagyon közel álltunk egymáshoz, de voltak olyan dolgok, amelyekről nem beszélt. Henry alig párszor találkozott a „másik nagyival”, így valamilyen mitikus helyet foglalt el a szívében.

Visszariadtam attól, hogy Sophie-n kívül bárkivel kapcsolatot tartsak az iskolából a Facebookon, így legfeljebb arra a kevés nyilvános információra hagyatkozhattam, ami elérhető volt az oldalukon: főleg profilképek, bár néhányukról fotókat is láthattam, és azokat a bejegyzéseket,

amelyeket Sophie lájkolt vagy megjegyzéssel illetett. Úgy tűnik, Matt Lewis összeszedett néhány kisgyereket, bár nem a sajátjai; amikor még együtt voltunk, Sam időnként összejött vele, és akkor még nem voltak gyerekei. Nyilván találkozott valakivel, akinek már voltak. Claire Barnesnak nagyobb gyerekei voltak, és a Sophie-val való eszmecseréből ítélve elvált.

A laptopomat nézegetem a konyhaasztalnál, míg Henry gondosan majszolja a mogyoróvajas szendvicset, megnyalja az ujját, és minden harapás után a tányérra nyomja, hogy felszedje a morzsákat.

– A húgom nem ehet mogyoróvajat – jelenti be. – Mert különben feldagad.

Még mindig fáj, amikor a „húgom” szóval illet egy gyereket, akit nem én szültem. Ritkán említi Daisyt vagy a mostohaanyját. Természetesen nem tudja, hogy Sam elhagyott engem Catherine-ért, de tudat alatt érzi, hogy nem kell róluk beszélnie.

– Feldagad – ismétli. – Mint egy lufi.

– Értem – mondom szórakozottan, a Facebookba mélyedve. Egyre messzebb barangolok, épp valakinek a nyaralási fotóit nézegetem, akivel Claire Barnes együtt dolgozik. Búgni kezd a telefonom a konyhapulton, és egy Facebook-értesítés ugrik fel a képernyő jobb felső sarkában. Rákattintok, a szobában minden más elhomályosul, míg már csak én létezem és a képernyő. Újabb üzenet érkezett Mariától.

> Visszatérsz a bűntett színhelyére? Figyelni foglak, Louise.

Minden egyes tőle érkező üzenet úgy hat rám, mintha egy ismeretlen támadó arcul csapna, összezavarodom és forog velem a világ. Henry semmit nem vesz észre, csak a szendvicsre koncentrál, megvédi a kicsikre jellemző önzés.

Ez nem ér véget, amíg szembe nem nézek vele. Fogalmam sincs, mit akar az ismeretlen, de nem old meg semmit, ha elrejtőzöm és kitörlöm az üzeneteit. Beviharzok a hálószobába, áttúrom a ruhásszekrényt, egymás után lököm félre a ruhákat: túlságosan hivatalos, előnytelen, túl anyukás. Becsomagolok Henrynek éjszakára, felmegyek az internetre, és lefoglalok egy szobát Sharne Bay külvárosában, egy motelben. Kizárt, hogy ivás nélkül túléljem az estét, és Norwichból nagyon korán, úgy tíz óra tájban indul az utolsó vonat Londonba.

Még mindig fontolgatom a meghátrálás lehetőségét, de pár óra múlva már a kocsiban ülök, az unalmas, ámde mutatós fekete kisestélyimben. Gondosan kisminkeltem magam, mellettem az utasülésen magas sarkú cipő pihen. Henryt beszíjaztam a hátsó gyerekülésbe, és már nem tehetek úgy, mintha nem mennék az osztálytalálkozóra. Az üzeneteket sem hagyhatom figyelmen kívül, és megremegek a gondolatra, hogy mi vagy ki vár rám a Sharne Bay Középiskolában. Ráadásul Sam miatt is görcsben áll a gyomrom, hiszen egy térben leszek vele, és nem egy elkerülhetetlen ügylet miatt, nem azért, hogy nála hagyjam a gyerekünket. Ezeket az alkalmakat átitatja az alkohol és a nosztalgia, és magasra csapnak az érzelmek. Intenzíven figyelem az utat, mintha a vezetés lecsendesíthetné a bennem dúló indulatokat.

Pollyhoz érve Henry nem is foglalkozik velem, azonnal kibontakozik az ölelésemből, hogy megkeresse Phoebe-t, aki boldogan felolvassa neki a Thomas-könyveket, amelyeket a hátizsákjában hozott magával.

– Phoebe-nek hamarosan indulnia kell – figyelmezteti Polly. Aztán hozzám fordul: – Pizsamapartira megy. Az a kis liba is ott lesz.

– Miféle kis… ja. Ő.

– Igen. Ő. Figyelj, nagyon köszönöm, hogy beszéltél Phoebe-vel. Úgy tűnik, tényleg segített. Tegnap pár másik lánnyal ment moziba, és nagyon jól érezték magukat. Azt hiszem, sokat jelentett neki, hogy beszélhetett valakivel, aki ugyanezt élte át.

Halványan elmosolyodom, és hálás vagyok, amiért soha nem voltam a zaklatott iskolás lány szerepében.

– Most pedig válaszolj – folytatja Polly, és szigorúan néz rám. – Teljesen biztos vagy benne? Itt a jó alkalom arra, hogy meggondold magad. Nem ítéllek el, ne gondolj ilyesmire. De aggódom érted. Már olyan ügyesen túlléptél Samen, és olyan erős voltál. Nem akarom, hogy beszippantson ez… bármi. Tudod, mire gondolok. Itt maradhatnál. Van borom. Megnézhetnéd a *Kötelező táncok*at velem és Mayával.

Csak egypár pillanatra kísértett meg.

– Nem. Elmegyek. Nem lesz semmi baj, Polly. Nem Sam miatt megyek; valószínűleg nem is nagyon beszélek majd vele. Hiszen rendszeresen találkozunk, nem kell hozzá egy osztálytalálkozó.

– Igen, de olyankor nem igazán beszélgettek, ugye?

Olyankor minden Henryről szól. Az összes személyes kapcsolat köztetek, hogy átadjátok Henryt, mint egy stafétabotot a váltófutáson. Ami egyébként szerintem jó. De ez más: egy társasági esemény, ahol mindenki ittas, nagyon érzelmes, és azon a helyen lesz, ahol először találkoztatok.

– Az iskolában még nem voltunk együtt. Huszonhat évesen kezdtünk járni.

– Igen, tudom, de érted, mire gondolok. Ott voltam, amikor elhagyott, emlékszel? Tudom, milyen, és azt is, min mentél keresztül. Nem akarom, hogy elölről kelljen kezdened.

– Tudom. És hálás vagyok érte, Polly. De nem lesz baj, hidd el.

Kelletlenül enged el, kihúz belőlem egy semmitmondó ígéretet, hogy ha bármi történik, vagy kezdek ideges lenni, eljövök.

Az út meglepetésszerűen világos, és álmodozással telik. Mintha alig telt volna el egy kis idő, és máris az iskola előtti úton hajtok. Azt terveztem, a motelnél parkolok, és taxival megyek a találkozóra, de most úgy döntök, inkább itt hagyom az autót. Így, ha egy ital után menekülőre fogom, egyenesen a kocsihoz mehetek, és visszahajtok Pollyhoz, ha pedig maradok, akkor majd reggel taxival visszajövök a kocsiért.

Nem akarok a parkolóban megállni, így az út szélén keresek szabad helyet. Lehajtom a napellenzőt, és még utoljára ellenőrzöm a sminkemet a tükörben. Alig tudok a saját szemembe nézni. Még nem késő. Még mindig

visszafordulhatok. Visszamehetek Pollyhoz, megnézhetjük a *Kötelező táncok*at, vagy bekuckózhatok a motelszobámba. Pár percig telefonnal a kezemben üldögélek, a kijelzőn Polly száma villog, az ujjam a hívógomb fölött tétovázik. Két nő megy el az autó mellett, nem ismerem fel őket, felcsigázottan csacsognak, nevetgélnek. Befordulnak az iskolakapun, és az egyikük felrikolt.

– Ó, te jó ég! – A barátnője kuncogva böki meg. Kik ezek? És ha fel sem ismerem őket, akkor mi a csudát keresek itt?

Ekkor észreveszem Samet. Egyedül van, könnyedén, magabiztosan lép színre. Máris kiszárad a szám és bedagad a nyelvem. Egy pillanatig attól tartok, rosszul leszek, de elmúlik, és a hányingert felváltja a düh. Hogy képes ilyen gondtalanul betáncolni, miközben én borzongok és reszketek a lassan jégveremmé váló autóban? Éppannyira az ő múltja is, mint az enyém. Kikapcsolom a telefonomat, kiszállok az autóból, és határozottan a bejárat felé masírozom.

Meglepve ismerem fel az ajtóban felügyelő tanárban Mr. Jenkinst. Nem is olyan öreg, mint gondoltam. Akkoriban vénségesnek láttam, pedig valószínűleg csak a húszas évei második felében járt, és most ötvenes lehet.

– Üdvözlöm! – köszönt. – A neve…?

– Louise Williams – mutatkozom be.

– Ó, persze – mondja, és miközben átadja a kitűzőmet, világosan látom, hogy nem emlékszik rám. – Alig várja, hogy találkozzon a régiekkel? – mosolyog. – Van, aki szinte semmit sem változott!

Szükségtelenül hosszú időt töltök a kitűző felerősítésével

a ruhámra, de amikor már nem nyújthatom tovább, besétálok az előtérből a nagyterembe, és a kezem ökölbe szorul. Először a szag csap meg. Mint minden iskolában, radír és fertőtlenítő szaga terjeng egy csipet édes illattal fűszerezve, de az ismerős szagok úgy hatnak rám, mintha arcul csapnának. Olyan emlékeket ébreszt, amelyeket el is felejtettem: amikor csokoládéért álltunk sorban a szünetben a büfében; a forró tea, amely megégette az ember kezét az automata vékony, bézs színű műanyag poharán keresztül; a játék, amit elsőben játszottunk a szünetben… Aztán persze ott van még egy másik emlék, egy éjszakáról, ugyanebben a nagyteremben, ami örökre beleégett az agyamba, és undorító forradást hagyott maga után.

Már-már a pánikkal határos szorongás közepette ébredek rá, hogy senki mást nem látok egyedül. Kis körök formálódnak és olvadnak össze, a volt diákok egyik csoporttól lebbennek a másikhoz, sikoltozva ismerik fel egymást, szertelen ölelkezés és puszilkodás kíséretében.

Sam nekem háttal áll a bárnál, de nem bírnám elviselni, hogy ő legyen az első ember, akivel szóba elegyedem. A tekintetem átfésüli a termet, ugyanúgy, ahogy mostanában mindent. A nagyterem másik felében a nekem háttal álló nő bonyolult kontyba tekert haja láttán kihagy a szívverésem, és megfordul velem a terem. Elfordítja a fejét, hogy mondjon valamit a mellette álló férfinak. Aztán hátranéz, felkacag valamin, amit a partnere mondott, és látom, hogy nem Maria az. Felismerem ugyan, de mint sok más jelenlévő esetében, törnöm kell a fejemet, hogy eszembe jusson a neve. Janine? Sarah?

A két nő, akik korábban az autóm mellett mentek el, sugdolózva felém mutogatnak, és egy szörnyű pillanatig azt hiszem, rólam beszélnek. De aztán rájövök, hogy valaki más, egy gyönyörű, mogyoróbarna hajú jelenség érdekli őket. Magas, káprázatosan jóképű férfi társaságában érkezik, aki szorosan köré fonja az egyik karját. A férfira meredek, és megállapítom, milyen ritkán találkozom a való életben olyasvalakivel, aki jóképű, mint egy filmsztár. Ekkor észreveszem, hogy az oldalán közeledő nő nem más, mint Esther. Nevetségesen és szánalmasan boldog vagyok, hogy látom, és odasietek hozzá.

– Azt mondtad, nem jössz! – Szeretném megölelni, de rájövök, hogy túlzás lenne.

Esther zavarba jön.

– Úgy látszik, mégiscsak emberi lény vagyok – jegyzi meg a férjére pillantva. – Tudod, miért döntöttem végül így? Mert olyan meglepettnek tűntél, amikor elmondtam, hogy férjnél vagyok. Apropó, ő Brett. Brett, Louise.

Brett az egyik kezével még mindig Estherbe kapaszkodik, a másikkal kezet fog velem.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Louise. Kérsz valamit inni?

– Igen, fehérbort kérek.

– Neked is ugyanez, drágám? – fordul Estherhez, aki beleegyezően mosolyog.

A férje elengedi, a bárhoz indul, én pedig Estherhez fordulok.

– Mit értesz azalatt, hogy mégiscsak emberi lény vagy?

– Nem gondoltam volna, hogy érdekel, ki mit gondol

rólam a jelenlévők közül. Nem akartam foglalkozni vele. De tudod, mit? Rohadt keményen dolgoztam, mire eljutottam idáig. Fantasztikus karrierem van, csodás férjem, két tündéri gyerekem. Jól vagyok. Sőt több mint jól: igazán boldog vagyok. És attól félek, a lelkem mélyén mégis lapul egy kis rész – talán nem is olyan kicsi –, aki meg akarja mutatni nekik, azoknak, akik talán még mindig kinevetnek, vagy ami még rosszabb, gondolatban szánakoznak rajtam.

– Nos, én örülök, hogy itt vagy. Felismertél egyáltalán valakit?

– Látok arcokat, amelyek homályosan ismerősek, de egyik sem tartozik olyanhoz, akit jól ismerek vagy aki a mi osztályunkba járt. Az évfolyamunkon négy osztály volt, egyenként harminc diákkal, így sokakat alig ismerek.

A bejáratnál zűrzavar támad, ölelkeznek és kiáltoznak. Egy férfi áll az új érkezőt körülvevő csoportosulás mögött, hatalmas fehér szőrmebundával a karján, zavartnak és kívülállónak tűnik. Ismerős az arca, és pár perc gondolkodás után rájövök, hogy nem egy régi osztálytárs, hanem Pete, akivel Sophie aznap éjjel randizott, amikor elmentem hozzá.

Találkozik a pillantásunk, és én rámosolygok. Pár pillanat bizonytalanság után felismer, hálásan elmosolyodik, és félénken int. Sophie három hasonszőrű, szuperdivatosan öltözött szőkével bocsátkozik elmélyült társalgásba. Amikor nyilvánvalóvá válik, hogy nem siet elszabadulni, Pete odajön Estherhez, hozzám és Bretthez, aki közben visszaérkezett a bárból a borokkal.

– Szia. Louise, ugye? – üdvözöl Pete.

– Igen, én vagyok. Tehát emlékszel…

– Ó, minden névre emlékszem, ez az egyik különleges képességem. Emlékszem mindenre, amit valaha valaki nekem mondott. Rémálom a régi barátaimnak, hogy nem felejtek el semmit.

Megfordulok, hogy bemutassam Pete-nek Esthert és Brettet, de közben egy számomra ismeretlen nővel elegyedtek beszédbe, így otthagyom őket. Brett egy pillanatra sem engedi el Esthert, mintha a hátához ragadt volna a karja.

– Nem is tudtam, hogy jártok Sophie-val. Mióta vagytok együtt? – kérdezem Pete-et. Nem tudom határozottan, miért, de aznap este Sophie lakásán az volt a benyomásom, hogy friss a kapcsolatuk. Amíg meg nem jelent, Sophie még a nevét sem említette.

– Valójában nem járunk – nyögi ki zavartan Pete. – Ez csupán a harmadik randink.

– A harmadik randitok? És elkíséred az évfolyam-találkozóra? Jézusom, ez aztán a komoly harmadik randi.

– Na igen… – Pete elkeseredetten csóválja a fejét. – Nem is tudom, mit gondoltam. Nos, igazából tudom. Amolyan… vezérelvnek nevezném.

– Vezérelv? – Ez a pasas egyre furább. Az eddig látottakból ítélve egyáltalán nem illik Sophie-hoz.

– Igen. Pár évvel ezelőtt egy meglehetősen ocsmány váláson estem át.

– Ó, ezt ismerem. Én is. – Bárcsak ne érezném még mindig kudarcnak a beismerését. Negyvenévesen elváltan. Általában nem mesélgetek erről ismeretleneknek, de ő

kezdte. Azt azért nem árulom el, hogy a volt férjem is itt van.

– Tényleg? – meglágyulnak a vonásai. – Akkor ismered az érzést. Tehát, úgy egy évvel ezelőtt eldöntöttem, hogy újra pályára lépek. Feljelentkeztem néhány társkereső oldalra.

– Online ismerkedtél meg Sophie-val?

Rögtön védekező állást vesz fel.

– Igen. Talán régen voltál benne az ismerkedés körforgásában – manapság mindenki online ismerkedik. Nem kell szégyellni.

– Igen, tudom. – Épphogy. – Csak ez más… ez Sophie. Nem gondoltam, hogy ő is. – Sophie, akinek a fiúk itták a szavait, és fürtökben lógtak rajta.

– Mint mondtam, mindenki ezt csinálja. Egyébként amikor elkezdtem, egymás után utasítottam vissza a jelentkezőket. Elég volt egy fura hang, túl hosszú köröm, ilyesmi. A nővérem szerint szándékosan kerestem bennük a hibát, hogy ne kelljen elköteleznem magam. Így aztán a saját érdekemben szabályokat alkottam. Ha randizom valakivel, legalább háromszor kell vele találkoznom – persze, ha ő is akarja –, és bármit javasol, elfogadom. Amíg nem törvénytelen vagy veszélyes.

– Tehát így kötöttél ki egy idegen osztálytalálkozón? Valakién, akit alig ismersz?

– Aha. Ezért örülök annyira, hogy látlak. Ezen a helyen te is régi barátnak számítasz.

Elnevetem magam, iszom egy kortyot, közben valami témán töröm a fejem, aztán az elkerülhetetlenül nyilvánvaló megoldást választom:

– Mivel foglalkozol?

– Építészmérnök vagyok a Foster and Lyme-nál.

– Ó, őket ismerem. Régen én is dolgoztam nekik, amikor John Fuller még ott volt.

– Akkor én még nem dolgoztam náluk, de hallottam róla. Te pedig…?

– Belsőépítész vagyok. Most már szabadúszó, régebben a Blue Doornál dolgoztam.

Sophie bosszús pillantással bukkan fel Pete könyökénél.

– Hát itt vagy – mondja Pete-nek. – Louise, szia, remekül nézel ki. – Gépiesen megpuszilja az arcom mindkét oldalát. – Hát nem klassz? Istenem, nézd csak, az ott Emma Frost. Hogy meghízott! És Graham Scottnak milyen borzasztó a szakálla. És láttad Mr. Jenkinst az ajtóban? Esküszöm, megpróbált letapizni, amikor segített feltenni a kitűzőmet, ugye, Pete?

Pete vállat von.

– Emlékszel a sok vele kapcsolatos szóbeszédre, Louise? Natasha Griffith volt, ugye? Kíváncsi vagyok, ő itt van-e. Pete, hoznál nekünk valamit inni? Még egy kis bort, Louise?

Pete elballag a bárhoz, és Sophie hozzám fordul.

– Láttad Samet? – érdeklődik rosszul leplezett kíváncsisággal.

– Még nem. De egyébként folyton találkozom vele. Közös gyerekünk van, emlékszel? – vágok vissza, felbátorodva a bortól, ami máris a fejembe szállt. – Miért hoztál magaddal olyat, akit alig ismersz?

Sophie-nak leesik az álla.

– Elmondta neked?

– Igen, de csak mert megkérdeztem, hogy mióta vagytok együtt.

Sophie mintha zavarba jönne, és nehezen tudom elhinni, hogy rést találtam a páncélján.

– Jobb, ha szólok neki, ne említse másnak. Ugye te sem szólod el magad, Louise? Nem voltam képes egyedül jönni, amikor tudtam, hogy mindenki más a férjével parádézik, és képeket mutogat majd az angyali kis csöppségeiről. – Keserűnek hangzik, de valójában inkább szomorú hatást kelt.

– Hékás, én is egyedül vagyok itt. És szerintem még sokan mások. – Felé nyújtom a kezem, hogy megérintsem a karját, átjár a közös múlt bajtársiassága. Ma már fájdalmasan világos számomra, hogy az iskolában csupán az egója fényezésére használt, de most váratlanul bepillanthattam a viselkedését meghatározó bizonytalanságba.

– Igen, de az te vagy, igaz? – Lerázza a kezemet. – Nem számít, hiszen tőled úgysem vár sokat senki. – A sérülékenység egyetlen szempillantás alatt eltűnt, és újra odacsap. – Jó ég, hol van már Pete azzal a borral? – fortyan fel. – Egy pillanat, és jövök. – Elmasírozik a bár irányába.

Rám férne egy újabb pohár bor, és nem én vagyok az egyetlen. A nagyteremben mindenki gyorsan és idegesen tölti magába az alkoholt, mintha tudnák, hogy az este csak akkor kezdődik el igazán, amikor mindenki legalábbis spicces lesz. Valaki megkopogtatja a vállamat, és azt hiszem, Pete vagy Sophie jött vissza az italommal. Türelmetlenül megfordulok, de amikor meglátom ki az, összeszorul a szívem.

– Szia, Louise – mosolyog óvatosan Sam. A legutóbbi találkozásunk után valószínűleg felkészült a kellemetlenségekre – sírásra, talán jajveszékelésre, de minimum szarkazmusra és tüskés megjegyzésekre.

Mosolyogva megpuszilom.

– Szia! Hogy s mint?

– Jól. Jól vagyok – válaszolja megkönnyebbülten. – Hol van Henry? – Úgy néz körül, mintha azt várná, hogy meglátja, amint a fiunk a terem szélén kiszolgálja magát az aprósüteményekből.

– Pollynál van. Minden rendben, imád ott lenni. – Máris védekezni kezdek.

– Tudom, tudom. Nem kell… mindegy. – Úgy tűnik, eszébe jut, hol vagyunk. – Emlékszel Matt Lewisra?

A mellette álló férfira mutat. Nem találkoztam vele az esküvőnk óta, vagyis tizenhárom éve. Felszedett pár kilót és őszül, de még mindig felismerhetően Matt.

– Hát persze. Nagyon örülök, hogy látlak.

Előrehajolok, hogy udvarias üdvözlő puszit adjak Mattnek, amikor izgatott mozgolódás támad mögöttem. Sophie érkezik hozzánk, mögötte Pete közeledik az italokkal.

– Ó, istenem! Fiúk!

Először Matt karjába veti magát egy gondtalan „Szia, ez káprázatos” felkiáltással, és nekem eszembe jut, hogy ők virtuális barátok, nem mint mi, többiek. Ők még mindig találkoznak. Matt számolt be Sophie-nak rólam és Samről. Ezután Sam következik, Sophie a nyaka köré fonja a karját, és hosszú puszit nyom az arcára.

– Hű, de jól nézel ki, Sophie – áradozik Sam.

– Még vannak tartalékaim – kacsint, és kacéran meglöki a csípőjével.

Pete odaadja a boromat, és én belekortyolok. Fanyar, és a legkevésbé sem hideg, de azért felhajtom. Világos, hogy szükségem lesz rá.

– Tehát, mi a pletyi? – érdeklődik Sophie. – Kit láttatok? Egek, láttátok Graham Scott szakállát?

Matt összenéz velem, enyhén felvonja a szemöldökét és elmosolyodik, de aztán a tekintete egyenesen visszavándorol rá.

– Még nem pletyiztünk, Sophie. Adj egy kis időt, még csak most érkeztünk. Különben is, mindig te voltál az, aki az összes bennfentes információt ismerte.

– Ó igen, mindent tudok és mindent látok – nevet, és megfenyegeti Samet az ujjával. – Ne próbáljatok eltitkolni előlem semmit!

Pete a felső zsebéből kihúz egy doboz Marlboro Lightsot. Észreveszi, hogy feszülten nézem, és felém nyújtja.

– Kérsz egyet?

– Igen, akkor menjünk ki – mondom mosolyogva.

– Azt hittem, leszoktál – jegyzi meg Sam meglepetten.

El szeretném mondani neki, hogy sok mindent nem tud rólam. Hogy megváltoztatott, amit velem művelt, más ember lettem, de természetesen nem teszem. Csak megrántom a vállam, és követem Pete-et. Amikor a szemem hozzászokik a sötétséghez, a sarkokra tapad a tekintetem, az árnyékokra: azokra a helyekre, ahová el lehet rejtőzni, és ahonnan figyelni lehet másokat.

Egy alacsony falra kuporodunk, megborzongok, és eltűnődöm, ne menjünk-e be a kabátunkért. A szél folyton eloltja a gyufát, többször próbálkozunk, mire sikerül meggyújtanunk a cigarettát. Kifújom a füstöt, és egész este most először érzem, hogy kissé ellazulnak az izmaim, a meleg és a nagyterem alig leplezett hisztériája után jólesik a hideg.

– Tehát – kérdezem –, valami hasonló helyen nőttél fel? Egy kisvárosban a világ végén?

– Nem – cáfol meg. – Londonban születtem, és ott is nőttem fel. Az ilyen helyek a frászt hozzák rám.

– Szoktál osztálytalálkozóra járni? Úgy értem, a sajátodra, és nem egy interneten vaktában megismert nőére.

– Istenem, dehogy. El sem tudok képzelni rosszabbat.

– Ó, tényleg – mondom csípősen.

– Bocs, nem úgy értettem, hogy másnak se kéne mennie, de nem nekem való, ez minden. Az iskola sem tartozik a legjobb időszakaim közé. Gondolom, kissé magányos farkas voltam.

– Nincs ezzel semmi baj – enyhülök meg. – Elég hátborzongató elfoglaltság. Úgy értem, a közösségi média nélkül senki nem tudna semmit azokról, akikkel egy iskolába járt. Akkor mindannyian csak élnénk az életünket. Mostanában hallottam olyan eseteket, amikor valaki a Facebookon újra felvette a kapcsolatot a gyerekkori szerelmével, amikor tönkrement a házassága, és visszatért hozzá.

– Én az egész cirkusztól távol tartom magam – közli Pete. – Minden egyébtől eltekintve, nekem kolosszális

időpocsékolásnak tűnik.

– Igen, valószínűleg igazad van. – Elhallgatunk, és eltűnődöm, vajon ha nem lennék fent a Facebookon, akkor Maria keresett volna-e más módot arra, hogy elérjen. Mindenképpen megkönnyítettem a dolgát, de manapság nehéz elrejtőzni és teljesen a hálózaton kívül maradni. Nagyot szívok a cigarettámból, a füst brutálisan végigperzseli a légcsövemet. Az idekint érzett röpke lazaságot átveszi az ismerős szorongás, és előregörnyed a vállam.

– Tehát – vág bele Pete, szándékosan témát váltva –, épp el akartad mondani, kinek dolgoztál.

Úgy tűnik, az a sorsunk, hogy soha ne fejezzük be ezt a beszélgetést, ezúttal az iskola kocsifelhajtója felől érkező ingerült férfihang zavar meg minket. A felhajtó nem túl hosszú, és a tetejét megvilágítja az utcai lámpa. Megborzongok, amikor felismerem rajta a velünk szemben álló Tim Westont, aki széles kézmozdulatokkal kísérve tesz szemrehányást valakinek. A másik személy nekünk háttal áll, fekete kabátot visel felhúzott kapucnival. Innen nem látom, vajon férfi vagy nő, és bár halljuk Tim hangját, a szél miatt lehetetlen megérteni, miről beszél.

Pete-tel együtt felállok, én mereven, növekvő félelemmel nézem, ő valószínűleg kíváncsian. Mindketten a fülünket hegyezzük, de nem hallunk semmit. A jeges szél mintha bevenné magát a bőröm alá, és a csontomig hatolna. A szememet meresztgetve próbálom belelátni az árnyékos alakba a felnőtt Mariát. Lehetséges volna, hogy ő az, és visszatért ide, ahol minden kezdődött? Lehet, hogy erről

szól ez az egész este? Rájövök, hogy fogalmam sincs, ki szervezte a találkozót, és eddig nem beszéltem senkivel, aki magára vállalta volna. Bizonytalanul előrelépek, de ekkor Tim átkarolja a másik személyt, és a városközpont felé indulnak. Visszaereszkedem a falra, a tüdőmből kiáramlik az összes levegő.

– Kíváncsi lennék, mi volt ez az egész – veti fel Pete. – Szörnyű, de szeretem nézni, ahogy mások vitatkoznak. Mindenki annyira kínosan odafigyel, hogy a legjobb arcát mutassa a külvilág felé – tudod, nézzétek, milyen tökéletes az életem, milyen gyönyörű a családom, milyen különleges sütit sütöttem. Megnyugtatónak találom, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki elszúrja a dolgokat.

Erőltetetten elmosolyodom, de a nyugtalanságom nem tudom leplezni. Még egy utolsó borzongató szippantás a cigarettából, felállok, és hangosan megcsikordul a cipőm sarka.

– Rohamra még egyszer? – jegyzi meg Pete, és ő is feláll.

Együtt sétálunk vissza a főbejárathoz, és érzem a testéből áradó meleget, miközben majdnem összeér a karunk.

19. fejezet

1989

Jól indult az este. Sophie egy csomó ruhát áthozott, hogy próbáljam fel, köztük volt az is, amelyik ott hevert mellettem összegyűrve a földön. Hosszú, smaragdzöld, atlaszselyem zsákruha.

– Soha nem fogom felvenni – mondta Sophie. – Nekem nagyon előnytelen, lóg rajtam, mint tehénen a gatya.

Teljesen más volt, mint amiket eddig viseltem: mélyen dekoltált, karcsúsított, fedetlenül hagyta a vállam, kiemelte a vonalaimat. Hirtelen szexinek és merésznek éreztem magam. Szédítő, fekete magas sarkút vettem fel hozzá (ezt is Sophie selejtezte ki), és gyémántfüggős nyakláncot, amit a szüleimtől kaptam a tizenhatodik születésnapomra, és ami hívogatóan csillogott a dekoltázsom fölött.

Mozdulatlan babaként ültem az ágy szélén, míg Sophie varázslatosan átalakított. Először hátrasimította és lófarokba fogta a hajamat, aztán feltekerte, és csillogó hajcsattal rögzítette, majd hozzáértő mozdulatokkal kiszabadított az arcom körül néhány tincset.

Következő lépésben rutinosan alapozót, púdert, barnítót és pirosítót rétegzett, majd felkente a csillogó zöld szemhéjfestéket, amit azon a héten vettem a

Woolworthsben. A szemhéjamat fekete szemhéjtussal hangsúlyozta, a szemem sarkánál macskásan kihúzta, és végül olajosan sima szempillafestéket kent a szempillámra. Figyelmen kívül hagyta a *Tinivilág* magazin tanácsát, miszerint vagy a szemet, vagy az ajkat hangsúlyozzuk, de semmiképp ne mind a kettőt, és sötét szilvaszínnel rúzsozott ki, amitől a szám úgy fénylett, mint egy duzzadt, fekete cseresznye.

Az ágyról nem láttam a tükröt, így amikor felálltam és szemügyre vettem a végeredményt, a tükörből visszanéző idegentől elakadt a lélegzetem. Csak sejteni lehetett a tömzsi, unalmas, barna hajú lányt, és azt is inkább csak az alig észrevehető bizonytalanságból a tekintetemben. Kihúztam magam, behúztam a hasamat, és hátrafeszítettem a vállamat. Az unalmas barna még inkább meghátrált, miközben hozzászoktam az újonnan megalkotott homokóra alakhoz, a csillogó macskaszemhez, a nyakamban sziporkázó gyémánthoz.

– Imádni fogja – jegyezte meg Sophie, és ezúttal nem tettem úgy, mintha nem tudnám, kiről beszél. Sophie előttem ment le a lépcsőn a fekete lycraruhában, amely olyan rövid volt, hogy gyakorlatilag látni engedte a bugyiját. Láttam, hogy apámnak tátva maradt a szája, remélhetőleg a döbbenettől; bár felháborodott elragadtatást is érzékeltem az arckifejezésén. Sophie leért a lépcső aljára, mikor én hirtelen teljes pompámban megmutatkoztam, és az anyám arcán felfedeztem a meglepetés, az önkéntelen büszkeség és még valami más, talán az irigység vegyes érzését.

Apukám összeszedte magát annyira, hogy eljátssza a

sofőrt *(a hintó előállt, hölgyeim),* de elkaptam az anyu felé lövellt, aggódó pillantását. Nagyon tetszett, hogy aggódnak értem. Még soha nem éreztem, hogy bármilyen hatalmam volna felettük, és ez mámorossá tett. Megrémültek – attól, hogy ki lett belőlem, és mihez kezdek ezzel.

– Vigyázz magadra, drágám! – búcsúzott aggodalmasan apu, amikor kitett minket az iskola előtt.

– Nagyon köszönjük, Mr. Williams – dorombolta Sophie, és a kezében ezüstszínű kistáskáját szorongatva, hivalkodóan kipakolta meztelen lábát a hátsó ülésről.

– Nagyon szívesen – szólt vissza apu, és szorgalmasan maga elé bámult.

Amikor elhajtott, egymásra néztünk Sophie-val. Boldogan felnevettem, és ő megfogta a kezem.

– Gyerünk!

Végigmentünk a suli kocsifelhajtóján a nagyterem felé, ahol már dübörgött a zene. Mr. Jenkins egy kis asztal mögött állt a bejáratnál, az érkezőket fogadta, és a világ legcikisebb ingét viselte. Lenyírta a szakállát és a bajszát, és lerítt róla, mennyire menőnek képzeli magát.

– Jó estét, lányok. A táskákat, legyetek szívesek – tetőtől talpig végigmérte Sophie-t.

– Tessék? – kérdezte Sophie, a szeme rémülten villant felém.

– A táskákat, lányok – ismételte. – Tegyétek ide az asztalra, és nyissátok ki, legyetek szívesek.

A szívem olyan hangosan dobolt, alig tudtam elhinni, hogy Mr. Jenkins nem hallja. Megpróbáltam elkerülni Sophie tekintetét, miközben az apró fekete válltáska

zárjával babráltam, és amikor kinyitottam, egy kis flitteres pénztárca, egy tükör és egy szilvaszínű rúzs bukkant elő. Visszaadta, aztán Sophie felé bólintott, aki lassan az asztalra tette az ezüst kistáskát, közben a lábát az enyémhez nyomta. Mr. Jenkins kinyitotta, belepiszkált az ujjával és végigtúrta. Egy pillanatra megállt a keze, elvörösödött, aztán visszaadta neki a táskát.

– Jó mulatást, lányok.

Végigsétáltunk a folyosón, közben Sophie-hoz fordultam.

– Hová tetted? Miért rúgtál belém? – sziszegtem.

Sophie elvigyorodott, lehúzta a ruhája elejét, és a fekete csipke melltartóba tűrve láthatóvá vált a kis műanyag zacskó a kék pirulákkal.

– Csak ugrattalak! Látnod kellett volna, milyen képet vágtál. A buzgó Mr. Jenkins nem kísérletezett a testi motozással, mert ez is eléggé sokkolta! – Óvszert húzott elő a táskájából, és meglobogtatta az orrom előtt. – Megjegyzem, imádja a testi motozást, micsoda perverz alak!

Beléptünk, és körbenéztünk a nagyteremben. Még csak fél nyolc volt, kint még világos, de behúzták a függönyöket és bekapcsolták a diszkófényeket, ami különös alkonyati hatást keltett. Neneh Cherry *Manchild*ja szólt, de csak Lorna Sixsmith és Katie Barr táncolt. Felfoghatatlan módon rajongtak ezért a számért, és kívülről fújták a szövegét.

– Ott van Matt – taszigált a bár felé Sophie, ahol persze csak gyümölcslét, kólát vagy limonádét szolgáltak fel. Matt a termet fürkészte, lazának és menőnek tűnt az öltönynadrágban, fehér pólóban és a Converse edzőcipőjében.

– Istenem, ez nagyon béna – mondta Sophie-nak. – Tényleg maradni akarunk?

– Naná! – válaszolta Sophie. – Különben, ne izgulj. Elhoztam a cuccot, amit Sammel választottál ki nekem.

Újra lehúzta a ruhája elejét, és megmutatta Mattnek a melltartó tartalmát, bár ezúttal egy kicsit lassabban. Incselkedett vele. Matt próbált nem odanézni, hogy ne adja meg Sophie-nak ezt az elégtételt, de nemigen tudta elszakítani onnan a pillantását.

– Figyelj, biztos vagy benne? – fordult hozzám Matt, levéve a szemét Sophie dekoltázsáról. – És ha valami rosszul sül el, úgy értem, igazán rosszul?

– Ó, az isten szerelmére, ne károgj már, mint egy vénasszony! – torkolta le Sophie. – Nem lesz semmi baj: ez csak ecstasy. Mi is folyton ezt szedjük, nem? Louise nem aggódik, igaz? – fordult felém türelmetlenül.

– Nem – füllentettem. Valójában halálra váltam, de biztonságosan elzártam a félelmet a lelkem mélyére, a többi kellemetlen igazsággal együtt.

– Csakhogy Louise lesz az, aki végrehajtja – makacskodott Matt. – Te könnyen beszélsz. – Meghatott, hogy hajlandó szembeszállni Sophie-val az érdekemben, pedig nyilvánvalóan vonzódott hozzá.

– Nem, semmi baj – mondtam. – Meg akarom csinálni. – Nem táncolhattam még egyszer vissza. A tamponügyet ugyan megbocsátotta, de ha ezt is elszúrom, Sophie többé nem áll szóba velem.

– Rendben, akkor ezt megbeszéltük. Később találkozunk, károgó vénasszony. – Sophie kézen fogott, és magával

húzott Claire-hez és Joanne-hoz a táncparkett túloldalára. A társalgás felélénkült, majd ellaposodott, és Sophie végig fogta a kezemet, időnként megszorította, amikor valaki vicceset vagy nagy ostobaságot mondott. Nem hagyta, hogy a többi lány kiközösítsen, minduntalan bevont a társalgásba, és valahányszor felmerült bennem a kétely, elhessegette. A bensőm pezsgett a várakozástól, a puszta élvezettől, hogy olyan közös titkunk van Sophie-val, amiről a többi lánynak fogalma sincs.

A nagyteremnek csak egy bejárata volt, és a szemem sarkából figyeltem. Csevegtem, nevetgéltem, kigúnyoltam a többi lány öltözékét, de közben figyeltem, vártam, és alig kaptam levegőt, annyira a mellkasomra nehezedett az izgatottság.

Nyolc óra körül az éberségem elnyerte jutalmát. Maria térdig érő, éjkék ruhát viselt. Emlékeztem, hogy a Topshopban láttuk aznap, amikor a vásárba mentünk. A haját leengedte, a mellette közeledő lányra mosolygott, akivel karonfogva sétáltak. Kétszer is megnéztem, mire rájöttem, ki az. Maria nyilván maga alakította át Esthert, aki elég tűrhetően nézett ki a fekete szoknyában és a sötétvörös, átlapolt felsőben. Még némi smink is volt rajta. Pár lépéssel mögöttük Tim haladt a termet sasolva, akár egy potenciális gyilkost kereső testőr. A lányok a bárhoz sétáltak, láthatólag mindenki másról megfeledkeztek, két kólát rendeltek, amelyet szívószállal szolgáltak fel, mint egy gyerekzsúron. Maria Timhez fordult, kért tőle valamit. Tim a fejét rázta. Maria bosszúsnak tűnt, aztán rövid civakodás után Tim elporoszkált a nagyterem másik felébe, és ledobta

magát egy székre.

Éreztem, hogy Sophie megszorítja a kezemet.

– Gyere, menjünk ki a mosdóba.

Bezsúfolódtunk egy fülkébe, és Sophie benyúlt a melltartójába a zacskóért. Kivette az egyik bogyót, egy másik kis zacskóba tette, azt pedig a lecsukott vécédeszkára fektette. A táskájából előhúzott egy nehéz Zippo öngyújtót, és elkezdte kalapálni vele a tablettát a zacskóban. Hamarosan apró darabokra tört, majd finom porrá változott.

– Oké, ezt kéne használni – mondta, és biztos kézzel felém nyújtotta a zacskót. – Készen állsz?

Készen álltam? Mindenesetre elvettem a zacskót.

– Én megyek ki elsőnek, hogy ne gyanakodjanak – mondta.

Vártam pár percet, behunytam a szemem, a félelem és az izgalom apró hullámokban öntötte el a testem. Egyedül mentem vissza a folyosón, a zacskó most az én melleim közé ékelődött. Matt és Sam jött felém. Sam szeme egy pillanat alatt tágra nyílt, amikor észrevett, és ahogy közelebb ért, éreztem a szinte kézzelfogható vonzódását. Éreztem a hatalom izgalmát, amit korábban soha. Ilyen lehet Sophie-nak lenni.

– Hát itt vagy – szólalt meg Matt. – Ugye tudod, hogy nem kell megtenned? Ha könnyebb, csak menj haza, és mondd, hogy nem érzed jól magad vagy ilyesmit.

Meghatott az aggodalma, és az, hogy megérti, kifogást kellene keresnem Sophie-nak, ahelyett, hogy egyszerűen azt mondom, meggondoltam magam.

– Igen – tette hozzá Sam is. – Csak rajtad múlik. Senki sem gondolhat rólad semmi rosszat.

Kivéve Sophie-t. Ezek a szavak ott lebegtek a levegőben, és bár egyikünk sem mondta ki, tudtam, hogy mindannyian erre gondolunk. Azt is tudtam, hogy függetlenül attól, amit mondanak, én már döntöttem. Már a Sam házában rendezett buli éjszakáján eldöntöttem, amikor bevettem az ekit, és felégettem a Mariához vezető hidat. Ha ma este kudarcot vallok, Sophie-t is elveszítem, és akkor mi marad nekem?

– Hát, ha biztos vagy benne – kétkedett Matt. – Én megyek hugyozni. Te is jössz, Sam?

– Mindjárt, haver – mondta Sam, és még mindig engem nézett.

A folyosón minden osztály ajtaja zárva volt. Feltételeztem, hogy kulcsra vannak zárva, de amikor Sam lenyomta a legközelebbi kilincset, könnyedén kinyílt.

– Gyere be ide egy pillanatra – kérte.

Bementem utána. A sötétítőfüggönyöket behúzták, sűrű félhomály volt, bár a folyosóról beszivárgott egy kis fény a magas üvegtáblákon, amelyek a mennyezet alatt futottak végig a szobán.

– Fantasztikusan csinos vagy ma este – súgta.

Kis, nyugtalan remegések futottak végig rajtam. Mintha valaki más lettem volna. Annyiszor lejátszottam már fejben ezt a jelenetet, nem tűnt helyénvalónak, hogy a való életben is megtörténhet. A falnak vetettem a hátam, és amikor tett felém egy lépést, teljes súlyommal nekidőltem a falnak, mert nem bíztam benne, hogy megtart a lábam. Sam az

arcomra tette a kezét, és az ujját gyengéden végighúzta rajta, majd oldalt le, végig a nyakamon. Az egész testem megborzongott. Felém hajolt, láttam, ahogy a szeme egyre közeledik, míg végül elmosódik. Gyengéden megcsókolt, a felső ajkamat kis ideig fogva tartotta a két ajka között, mielőtt elhúzódott.

– Minden oké? – kérdezte.

Bólintottam, képtelen voltam megszólalni.

Újra megcsókolt, ezúttal vadabbul, a nyelve felfedezte a számat, és úgy hozzám préselte magát, hogy alig kaptam levegőt. A keze végigfutott csúszós selyemruhámon, a belsőm felforrósodott és megolvadt. Keményen a húsomba markolt, az édes fájdalom szétcikázott a testembe, aztán éreztem, hogy a keze mögém siklik, a cipzáram után tapogatózik, és elkezdi lefelé húzni.

– Ne! – Ösztönösen megmerevedtem a karjai közt.

Úgy ugrott hátra, mintha megütöttem volna.

– Bocs! Én azt hittem, te…

– Nem, semmi baj, igazad volt, úgy értem… igen. Csak épp én még nem… nem szoktam…

Sam elmosolyodott.

– Semmi baj. Nem akartalak sürgetni. De olyan szexis vagy ma este.

– Köszi – motyogtam a padlót bámulva, az arcom lángolt a szégyentől, dühös voltam magamra.

– Minden rendben, ne aggódj. Tényleg nem számít. Nem kellett volna ennyire nyomulnom. Ma estére hagyjuk ennyiben, jó? Jól vagy?

– Jól – suttogtam.

– Akkor később találkozunk, oké?

Azzal elment, és én ott maradtam egyedül a félhomályban. Hosszan beszívtam a levegőt, reszkettem, és csak ekkor éreztem meg, milyen hideg a hátamnak simuló fal. Hogy lehettem ekkora marha? Nem éppen ezt akartam, erről álmodoztam isten tudja, mióta? És ha elmeséli Mattnek, ő pedig Sophie-nak?

Megérintettem a kis, mindenki más számára észrevehetetlenül a melltartómba rejtett csomagot. Megszilárdult az elhatározásom. Nem hagyom, hogy ez az este arról szóljon, ami most történt – vagy épp nem történt – Sammel. Ennek az estének valami egészen másról kell szólnia, olyan nagy dologról, amire mindenki emlékezni fog.

20. fejezet

2016

Folytatódik az este. Egyre nő a hangerő. Mindenki nevetgél. Az ígéretnek megfelelően a nyolcvanas évek zenéi szólnak, megriaszt a tánc gondolata. Rájövök, hogy vannak itt olyanok, akiket ismerek vagy ismertem. Sophie, Maria, Sam és Matt olyan nagyra nőttek a képzeletemben, hogy teljesen elfelejtettem, más barátaim is voltak, különösen az utolsó évfolyam előtt. Sam eltűnt, magába szippantotta a tömeg. Én a magam részéről megtettem, ami tőlem tellett, civilizált társalgást folytattam vele. Remélhetőleg az este hátralévő részében sikerül elkerülnöm.

A nagyteremben idegességgel vegyes izgatottság uralkodik; az alkoholszint emelkedésével a volt diákok érzékelhetően visszanyerik kamaszkori énjüket, mintha a felnőtt személyiségüket csak felpróbálták volna, de nagynak bizonyult.

A mindig jelenlévő zsigeri éberségem ellenére egész jól szórakozom, és amikor Lorna Sixsmith italért indul a bárba, hogy utána elmesélje a válása történetét, teljesen jól elvagyok egyedül. Körülnézek a teremben, alkoholgőzösen mosolygok, elgondolkodom, ki mindenki keresztezheti még az utamat ezen az estén. Kék lenvászon ruhás, fekete hajú

nő mosolyog rám barátságosan a terem másik végéből, és én visszaintek neki. Örülök, hogy eljöttem. Lehet, hogy pont erre volt szükségem. Hogy elűzzem a démonaimat.

Két nő tart felém, az egyik magas, rövid szőke hajjal, egészen kiemelkedik a tömegből, a másik alacsony, fekete hajú. Először nem ismerem fel őket, de amikor mosolyogva közelebb érnek, leesik a húszfilléres. Claire Barnes és Joanne Kirby.

– Ó, te jó ég, Louise! – lelkendezik Claire, és megölel.

Viszonzom az ölelését, aztán Joanne következik.

– Remekül nézel ki – dicsér.

– Kösz, ti is – válaszolom automatikusan.

– Hát nem fura? – jegyzi meg Claire. – Istenem, olyan ideges voltam.

– Én is – helyesel Joanne buzgón. – Különösen, mivel… tudod, újra itt vagyunk, ahol történt. Úgy értem, Maria…

Ma este először említik a nevét. Azt hittem, a többiek is gondolnak rá, mivel itt, azon a helyen gyűltünk össze, ahol utoljára látták, de úgy tűnik, rövid az emlékezetük. Ennek a két lánynak viszont nem.

– Olyan rosszul éreztem magam miatta. El sem akartam jönni – mondja Claire. – Csak valahogy azt sem éreztem helyesnek, tudod?

Egy pillanatra zavarba jövök. Claire és Joanne nem tudott róla, mit tettem a búcsúbulin…

De ekkor Joanne hozzáfűzi:

– Igen, tudom. Nagyon gonoszak voltunk vele. Micsoda szarcsimbókok voltunk.

Ráébredek, hogy a napi szintű kiközösítéséről beszél, és

nem kifejezetten arról az estéről.

– Most az én lányaim is tinédzserek – veti fel Claire. – Folyton azt lesem, nem történik-e velük hasonló. Már rosszul vannak tőle, hogy folyamatosan erről beszélek. Ha mesélnek egy kicsit is utálatos dolgot egy másik lányról, rögtön a torkuknak ugrom.

Mesélek nekik Pollyról és Phoebe-ről, elmondom, mennyire nyugtalan Polly, és ők nagyon együtt érzőn további stratégiákat ajánlanak, amelyek bevetésével Phoebe kivédheti, hogy az a lány megkeserítse az életét. Kedves, tisztességes nők, el tudom képzelni, hogy barátok lettünk volna, ha felnőttként találkozunk. Ígéretet teszünk, hogy a jövőben tartjuk a kapcsolatot, és most úgy gondolom, így is lesz.

Épp elindulok, hogy beszélgessek a kék ruhás nővel (Katie, Katie Barr az, a Neneh Cherry-rajongó), amikor Matt Lewis terem mellettem. Elragadnak az érzelmek. Matt mindig kedves volt hozzám. Megpróbált megállítani, amikor a tervünk megvalósítására készültem a búcsúbulin.

– Hellóka – üdvözlöm. Még így részegen is érzem, mennyire mesterkélten hangzik. Soha nem mondok ilyet.

Matt komoly marad, sőt meglehetősen mogorvának tűnik.

– Most beszéltem Sophie-val. Elmondta a Facebook-ügyet. Mi a fasz van, Louise?

Kétségbeesetten nézek körül. Hol marad Lorna az italainkkal? A bárnál szúrom ki; visszafelé jövet feltartóztatta valaki, és most nevetgélve beszélgetnek. Úgy tűnik, nem siet. Hirtelen kipukkad a buborék, amin eddig sodródtam.

– Hogy érted ezt?

– Ki tud még róla? Kinek mondtad el, Louise?

Az üvöltő zene ellenére halkan beszél, és olyan közel jön, hogy érzem enyhén erjedt lélegzetét, és látom a bőrén a pórusokat.

– Fogalmam sincs, ki tudja… Én nem mondtam el senkinek, de talán annak idején Sophie igen…

– Mind benne voltunk, Louise, és valaki tud róla. Gondolkozz! Kinek mondtad el? Ki más tudhat róla, hogy mit csináltunk?

– Esküszöm, soha senkinek nem beszéltem róla, mi történt valójában. Istenem, legalább annyira nem szeretném, ha kitudódna, mint te. Én voltam, aki… tudod… te nem csináltál semmit.

– Mit gondolsz, honnan szerezte Sophie a cuccot? – sziszegi.

– Samtől kapta, nem?

– Tőlem! Tőlem szerezte az egészet! – Egy pillanatig attól tartok, hogy megüt, de nagy levegőt vesz, és szétnyitja az öklét. – Nézd, nem úgy alakult az életem, ahogy terveztem, érted? Sok mindent elcsesztem, de most új párom van, neki pedig gyerekei, akik velünk élnek. Fordítottam a helyzetemen, és nem akarom, hogy bármi csődöt mondjon, érted? Nemcsak hogy én szereztem az anyagot, de a rendőrségnek is hazudtam. Ez nem fest jól, Louise.

Iszom egy korty bort, hogy leöblítsem a rossz ízt a számban.

– Én hallgatok, mint a sír.

– Helyes. És továbbra is hazudni fogunk, mindannyian.

Bármi történjék is. Világos?

– Igen – suttogom, és alig vagyok képes megszólalni. Gondolom, ugyanolyan önző vagyok, mint ő – ugyanúgy nem akarom, hogy valaha is kiderüljön az igazság –, de felfordul a gyomrom tőle. Hogy képes visszajönni ide úgy, hogy közben nem érzi ugyanazt a szégyent és aggodalmat, ami engem elborít?

– És ha további üzeneteket kapsz, én is tudni akarok róla, rendben? Itt a számom. – Lefirkálja egy darab papírra, és a kezembe nyomja. Gondosan elteszem a táskámba, bár nem áll szándékomban felhívni vagy beszámolni neki a további üzenetekről. Egyszerűen véget akarok vetni ennek a beszélgetésnek.

– Oké. – Elégedettnek tűnik. Fellélegzem, amikor látom, hogy Lorna végül csurig töltött borospoharakkal visszaindul felém. Matt is kiszúrja, és menekülőre fogja. Azt hittem, egyedül engem kísért a múlt, de úgy tűnik, tévedtem. Mielőtt Lorna odaérne, Sophie széttárt karokkal ront rám.

– Louise! – turbékolja, és a puha felkaromba vájja az ujjait. Hullarészeg, és ettől valami félelemféle hasít belém. *In vino veritas.* Lorna odaadja a boromat, Sophie-ra mosolyog, aki fel sem ismeri. Lorna vállat vonva közli, hogy majd később találkozunk, Sophie háta mögött a szemét forgatja, mintha azt mondaná, semmit sem változott, aztán elsétál.

– Hol van Pete? – kérdem. – Jellemző Sophie-ra, hogy egy szinte idegent meghívjon egy eseményre, ahol senkit nem ismer, aztán magára hagyja.

– Ó, gőzöm sincs, itt van valahol.

– Tehát beszámoltál Mattnek a Facebook-incidensről. Először megkérdezhettél volna. – Én magam is részeg lehetek, ha így beleállok Sophie-ba.

– Ó, sajnálom. Matt dühös volt?

Nem számítottam bocsánatkérésre, és ez elképeszt.

– Egy kicsit, de ne izgasd magad emiatt. Másnak nem szóltál, ugye?

Bűntudatosnak tűnik.

– Csak Samnek.

– Sam is tudja? Mégis, mikor mondtad el neki? Ma este?

– Igen – vágja rá gyorsan. – Nos, tulajdonképpen nem. Azután hívtam fel, hogy nálam jártál.

– Felhívtad? De miért? Egyáltalán, honnan tudtad a számát? – A régi féltékenység rám tör és fojtogat.

Sophie türelmetlenül felsóhajt.

– Mit számít? Üzenetet küldtem neki a Facebookon, és elkértem a számát.

– De miért akartál vele erről beszélni?

Különös kifejezés suhan át az arcán.

– Ő is benne volt, nem? – hadarja. – Ő szerezte az ecstasyt. Gondoltam, talán ő is kapott ilyen üzenetet.

– És, kapott? – Kóvályog a fejem. Miért nem említette Sam, amikor átvittem hozzá Henryt? Lehet, hogy ezért volt a múltkor olyan furcsa, és ezért kérdezte, jól vagyok-e. És miért nem mondott semmit ma este, amikor beszélgettünk?

– Nem, ő nem kapott semmit. Ó, Louise, most mit csináljunk? Ki teheti ezt? – Nem számítottam ekkora pánikra a részéről. Valóban *in vino veritas*.

– Nem tudom. Kaptál azóta üzenetet Mariától? Amióta ismerősnek jelölt?

– Kettőt. – Tágra nyílik a szeme, akár egy Disney-hercegnőé.

– És mit írt?

– Az egyik nem sokkal az ismerősnek jelölés után érkezett, és csak annyi állt benne: „Még mindig csinos vagy, Sophie”. A másodikat ma reggel kaptam.

– Mit írt?

– Csak azt: „Találkozunk az osztálytalálkozón, Sophie Hannigan.” Ilyen üzenetet bárkitől kaphattam volna. Nincs benne semmi ijesztő, csak az, hogy tőle jött. – Suttogássá halkul a hangja, őszinte félelmet érzek belőle. – Mit csináljunk, Louise?

– Miért nem mondtad el, amikor nálad jártam? Miért tettél úgy, mintha nem lenne semmi gond? – Lángolt az arcom; olyan hülyének éreztem magam, amiért aggódtam Maria Facebook-felkérése miatt.

– Igyekeztem megfeledkezni róla. Amit tettünk… tudom, hogy rossz volt. És mindannyian hazudtunk is, ugye? Hazudtunk a rendőrségnek. De talán nem csak a mi hibánk volt… – Most már szinte könyörög. – Úgy értem, ki tudhatja, mi történt valójában? Annyi minden történt aznap éjjel.

– Mire gondolsz?

Megrázza a fejét, és megismétli:

– Annyi minden.

Ki akarom préselni belőle, de ekkor megjelenik Pete.

– Ó, hát itt vagy – Sophie tétován körülnéz, mindenhová, csak épp Pete-re nem.

– Igen, itt vagyok – Pete hangjába maró gúny vegyül. – Látom, aggódtál.

– Az ég szerelmére, ne kövess már úgy, mint egy… mint egy rohadt kölyökkutya. Szedd össze magad!

Hirtelen sarkon fordul, nyílegyenesen célba veszi Samet a terem túloldalán.

Pete elsápad a dühtől.

– Szép kis barátaid vannak.

– Neked van vele randid – jegyzem meg ingerülten. Egy rövid hallgatás után mindkettőnkből kipukkad a nevetés. Mintha az este folyamán felhalmozódott valamennyi feszültség egyetlen rendületlen jókedvhullámban szabadulna ki, amely jóval tovább sodródik, mint a vicc indokolná, míg végül fokozatosan elhal. Levegő után kapkodunk, ő az orrnyergét szorongatja, én a sminket törölgetem a szemem alól.

– Felteszem, nem lesz negyedik randi… – vetem fel, amikor újra szóhoz jutok.

– Arra gondoltam, legközelebb már az esküvőre viszem. Találkozhat a szüleimmel, és bemutatom a barátaimnak.

– Jól hangzik. Vagy mi lenne, ha munkát adnál neki, valamit, ami elbűvöli a kollégáidat?

– Ó, remek ötlet. Mindent elmondhatnék nekik a munkájáról a „divatiparban”. – A gúnyos hangnem mellé az ujjával teszi idézőjelbe a mondandóját.

– Mire gondolsz? A divatiparban dolgozik, nem?

Pete felhorkan.

– Ha a ruhaüzletben egy értékesítési asszisztens a divatipart jelenti, akkor igen. Ne érts félre, nem érdekel, ki

miből él, de a megjátszás igen. Nem is mondta volna el, de elszólta magát, amikor arról beszélt, hogy munka után találkozzunk.

– De a lakása Kensingtonban… Hogyan engedheti meg magának, ha egy butikban dolgozik? Hisz az a lakás milliókat érhet.

Pete gyanakodva néz rám.

– Nem ismered túl jól, ugye?

– Persze hogy nem – mondom meglepetten. – A múlt hét előtt huszonöt évig nem is találkoztam vele.

– Ááá – sóhajt. – Ezt nekem nem mondta. Burkoltan célzott rá, hogy régi barátok vagytok, és még mindig rendszeresen találkoztok.

– Ez egyáltalán nem igaz. – Miért akarta Sophie ezt a benyomást kelteni Pete-ben? – Tehát, hogy engedheti meg magának?

– Egyszerű. Nem az övé – leplezi le Pete. – Egy ismerőséé, akinek valóban komoly állása van, és gyakran utazik munkaügyben Hongkongba. Amikor elutazik, Sophie vigyáz a házra.

– Óóóó! – Nyugtalanít a káröröm a saját hangomban. Iszom egy kortyot a forralt borból, így próbálom kordában tartani a káröröm öt, de a bor csíp, ahogy végigpezseg a torkomon, és égeti a gyomromat. Tehát Sophie életében nem minden az, aminek látszik. Nem csoda, hogy olyan sunyinak tűnt, amikor arról kérdeztem, egyedül él-e.

– Kíváncsi vagyok, neked miért mondta el – jegyzem meg.

– Nos, miután elszólta magát a munkájával kapcsolatban, aligha állíthatta, hogy megengedhet magának egy ilyen

lakást. És azt hiszem, talán… – elhal a hangja, és elvörösödik.

– Talán micsoda?

– Hát, ha úgy gondolta, van jövője a kapcsolatunknak, akkor hosszú távon nem képes fenntartani a hazugságot, nemde? A barátja jövő héten hazajön Hongkongból, így vissza kell térnie a garzonjába Croydonba.

Halkan felkacagok, nem azért, mert bármi baj lenne Croydonnal, hanem mert hatalmas az ellentét a croydoni lakások és a dél-kensingtoni elegáns, György korabeli épület között.

Épp tovább kérdezősködnék, de egy kezet érzek a könyökömön, megfordulok, és Sammel találom szembe magam. Lehervad a mosoly az arcomról. Egészen mostanáig büszke voltam magamra, mert jól kezeltem a jelenlétét, de most, ahogy a bőrömhöz ér, mintha izzó piszkavasat húznának végig rajtam, hátralépek, és összefonom a karomat magam előtt.

Sam Pete-re mosolyog.

– Elnézést, elrabolhatom egy pillanatra?

Pete nem tud védekezni a megtestesült szuggesztív bájjal szemben, ami nem más, mint Sam Parker.

– Ó, természetesen. – Mereven elsétál, és nincs más választása, mint visszamenni Sophie-hoz.

Sam hozzám fordul, és a magabiztosságom pillanatról pillanatra párolog el. Részeg vagyok, a védelmem meggyengül, küzdenem kell a nyugodt külső fenntartásáért. Kétségbeesetten igyekszem eltitkolni, milyen hatással van rám még mindig. Megpróbálok ellazulni, szándékosan

leengedem a karomat, és lassan belekortyolok az italomba. Érzékelem a hőséget és a nyüzsgő tömeget, de mindez kissé távoli. Ahol állunk, a levegő hűvösebb, a csöndek hosszabbak, és több erő lakozik a ki nem mondott szavakban, mint a kimondottakban.

– Szóval már tudod… – Igyekszem természetes hangon beszélni. – Ezt a Maria-dolgot.

– Igen. – Kérdőn néz rám. – Miért nem mondtad el? Már tudtad, amikor Henryt áthoztad szombaton, igaz?

– Sophie szerint akkor már te is tudtad. Azt mondta, addigra felhívott téged. – Úgy beszélek, mint egy nyűgös gyerek.

– Igen, tudtam, de arra gondoltam, ha te nem akarsz beszélni róla, nekem tiszteletben kell tartanom. Szörnyű lehetett neked.

Őszintén aggódni látszik miattam, és belém nyilall a fájdalom, amikor eszembe jut a másik oldala, az, amelyik kedves is tud lenni. Sok szempontból erősebb és boldogabb vagyok nélküle, és jobban megállom a helyem egyedül, mint képzeltem, de néha csodás lenne, ha nem én lennék a felelős mindenért. Talán feladnék mindent, amit elértem, ha valaki átvállalná a mindennapi élet terheit. Néha abban sem vagyok biztos, hogy a kapcsolatunk emléke a valóságot tükrözi-e, vagy az idő és a távolság eltorzította az érzékelésemet. Azt sem tudom, a kapcsolatok tekintetében létezik-e egyáltalán olyasmi, hogy igazság, vagy csak annak különböző változatai vannak, amelyeket a szerelem és a félelem formál, valamint az, ahogy magunknak és másoknak hazudunk.

– Hallottál valamit? – érdeklődik. – Mármint arról, ki nyithatta az oldalt.

– Nem. – Nem akarok többet elmondani Samnek, mint amennyit feltétlenül muszáj. Épp elég baj, hogy egyáltalán tud róla. Nem szeretném, ha ezen keresztül visszaszivárogna az életembe.

– És van még… Mást is ismerősnek jelölt?

– Csak egyvalakit. Nathan Drinkwatert.

– Tudod, ki az? – kíváncsiskodik.

– Fogalmam sincs. Nem az iskolából való, ugye?

– Nem, nem hinném. Sose hallottam róla. Nézd, Louise, ugye tudod, hogy én mindig is melletted álltam? Segítettelek, és én voltam ez egyetlen, aki megértett.

Igaza van, épp ezért hiányzik annyira. Még mást is akar mondani, de Pete és Sophie vonja magára a figyelmét a terem túloldalán, akik mintha veszekednének. Sophie nevet, de Pete nem díjazza a tréfálkozását, sőt egyre dühösebbnek látszik. Sam érdeklődve bámulja őket.

– Egyébként, csak azt akartam mondani, hogy nem kéne Timnek megemlítened ezt a Facebook-dolgot, ha felbukkan – folytatja Sam. – Túlságosan felkavarná.

– Nem állt szándékomban, Sam. Minek nézel, komplett érzelmi idiótának? – Újra visszatértem védekezőállásba. Már el is felejtettem, milyen vele beszélgetni. Mintha mély álomból hirtelen felrángatna, körbeugrálna, mint egy ökölvívó, és folyamatosan ébernek kellene maradnom a következő ütésre számítva.

– Nem, persze hogy nem. Bocs, hülyeség volt tőlem. Tudom, hogy nem tennél ilyesmit. – Elnémul, mintha

mérlegelne valamit. – Örülök, hogy látlak, Louise. Minden rendben?

Újra a karomra teszi a kezét.

– Jól vagyok. – Hátrálok egy lépést, a bor kilöttyen a poharamból, és végigcsorog a csuklómon. Nem vagyok annyira részeg, hogy teljesen megfeledkezzem Pollyról, aki éberségre intett, és arra, hogy ne mutassam Samnek, mennyire sérülékeny vagyok. Átveszem a poharat a másik kezembe, a számhoz emelem a csuklómat, hogy lenyaljam róla a bort, és ne folyjon tovább a karomon, aztán rá a ruhámra. Észreveszem, hogy Sam tekintete a nyelvemre tapad, és abbahagyom, leengedem a kezem, a bor hideg és ragacsos a bőrömön. Sam tesz egy lépést felém, szólásra nyitja a száját, amikor felbolydulás támad a teremben. Pete látszólag undorodva felemeli a kezét, Sophie pedig drámaian megrándul, mintha a férfi meg akarta volna ütni, aztán Pete hosszú léptekkel elhagyja a termet. Sophie dühösen, megalázottan bámul utána.

– Jobb, ha megyek, megnézem, Sophie jól van-e. – Meg kell szabadulnom Samtől, mielőtt kicsúsznak a dolgok a kezemből, mielőtt kivetkőzöm magamból.

Sam meglepettnek és kissé sértettnek tűnik.

– Azt hittem, tudunk beszélni. Tudom, hogy nem akarsz hallani… tudod… Daisyről meg hasonlókról, de más is van. Szerinted hogy boldogul Henry az iskolában? Soha nem mesél nekem róla.

– Jól, igazán jól. Ha érdekel, beszélj meg egy találkozót a tanárával. Később találkozunk. – Gyakorlatilag elmenekülök, de nem Sophie-hoz, hanem a mosdó

viszonylagos magányába. A fülke ajtajának támaszkodom, az egész testemben érzem, hogy dübörög a szívem. Leengedem a kezem, a falnak dőlök, nehogy elessek. Még mindig érzem Sam kezének melegét a karomon, a tekintetét a nyelvemen.

Nyomtalanul elillant a korábbi optimizmusom. Amikor a légzésem nagyjából normalizálódik, visszamegyek a nagyterembe, és a túlsó végén meglátom, hogy Sophie és Sam elmélyülten beszélget, a volt férjem keze Sophie karján nyugszik. Összeszorul a gyomrom. Kamaszkori flörtölésük mindig is nyugtalanított, és bár próbáltam visszaszorítani a féltékenységemet, mindig ott volt a felszín alatt, kitörésre várva. Beszélgetőpartnert keresve körülnézek. Még csak tíz óra, még nem ismerhetem el a vereségemet, nem léphetek le.

Esther és Brett a terem túlsó felén ül kéz a kézben, élénken beszélgetnek néhány nővel, akiket nem ismerek fel. Brett egész este szinte el sem mozdul Esther mellől, végig a kezét szorongatja vagy átkarolja. Felteszem, sokkal idegesebb, mint amilyennek látszik. A következő egy órát velük töltöm, bárki rám néz, mosolygok és bólogatok, együtt nevetek a többiekkel, de alig veszek részt a társalgásban.

Amint a többiek a bébiszitterre és a másnapi korai kelésre hivatkozva kezdenek elszivárogni, én is kimentem magam. Estheréken kívül senki mástól nem köszönök el, nem akarok egy újabb találkozást megkockáztatni Sammel. Megkeresem a kabátomat, kisettenkedem a teremből, és menet közben az asztalra hajítom a kitűzőmet.

Az iskolai parkolóban beütöm a taxitársaság előzetesen gondosan beprogramozott számát, taxit rendelek, és az alacsony falra ülve várok. A teremből kihallatszó zene hangjai minduntalan magasra csapnak, amikor kinyílik az ajtó, és kis csoportokat okád ki magából, akik kettesével, hármasával jönnek ki dohányozni. Mindenkit feldob a lázadó hangulat, hogy az iskola területén gyújt rá, mintha ők lennének az elsők, akiknek ez eszébe jutott. Látszik a leheletem, miközben ott üldögélek a sötétben, és szorosabban összehúzom magamon a kabátot. Elfelejtettem kesztyűt hozni, így összefonom a karomat, és aládugom a kezem.

– Helló, ismét – szólal meg egy hang az árnyékból.

– Ó, te jó ég, ne csináld ezt! – Rémülten ugrom egyet, és a szívemre teszem a kezem.

– Bocs – mentegetőzik Pete. – Nem akartalak megijeszteni. Csak reméltem, hogy még itt vagy valahol.

– Leselkedsz utánam?

– Nem tudtam bent maradni. Sophie annyira gonosz volt velem, mást pedig nem ismerek. Nem akartalak zavarni, így gondoltam, megvárlak idekint.

– Mikor jöttél ki?

– Nem vagyok benne biztos. Egy órája?

– De miért vártál rám? Mit vársz tőlem?

– Sophie egy fogadóban foglalt nekünk szállást reggelivel, de most képtelen lennék vele odamenni.

– Egy fogadóban? A harmadik randin?

– Igen, tudom. – Pete mintha szégyellné. – Mindegy, arra gondoltam, esetleg visszavihetnél Londonba.

– Visszavinni? Nem vezethetek, sokat ittam. Itt hagyom az autót, és egy motelben szállok meg. Hamarosan itt lesz értem a taxi.

– Ó, a francba! – kiált fel bosszúsan. – Akkor most mi a frászt csináljak? Tízkor ment el az utolsó vonat Norwichból Londonba. Azt már bőven lekéstem.

Önkéntelenül elmosolyodom.

– A taktikád miatt jutottál ebbe a helyzetbe. Gyere el velem a motelbe. Csak ma foglaltam a szállást, biztosan van még szabad szobájuk. Hol a kocsid? Vagy Sophie vezetett?

– Nem, én vezettem. Neki nincs autója. Az enyém is itt van. – Az iskola felhajtója felé int. – Átmehetünk a motelbe, aztán reggel visszajövök érte.

– Jól van. Akkor reggel akár együtt is visszajöhetünk.

A saját gondolatainkba mélyedve, némán ülünk a taxiban. Bejelentkezem a motelbe, aztán Pete szabad szoba után érdeklődik.

– Sajnálom, telt ház van. – A pult mögött álló fiatal nőt teljesen hidegen hagyja, mit jelent ez Pete számára.

– Tessék? Nincs szabad szobájuk? Még egy… nem is tudom… esetleg egy szoba, amit még nem takarítottak ki? Vagy amit vészhelyzetre tartanak fenn?

– Vészhelyzetre? – értetlenkedik a lány, mintha Pete legalábbis valamilyen deviáns szexuális aktusra kérte volna fel. – Mint például?

– Ó, nem is tudom. – Pete könyörgő tekintetet vet rám. – Most mit csináljak?

Mindketten tudjuk, hogy ha nem akar taxit hívni, és körbejárni az olcsó hoteleket a környéken, abban a hiú

reményben, hogy az egyikben lesz szabad szoba, akkor csak egyetlen megoldás létezik. Ugyanakkor tudja, hogy ő nem vetheti fel, így hallgatólagosan rám hagyja a döntést. Én viszont nem hagyhatom, hogy a padon töltse az éjszakát egy parkban. A lányhoz fordulok:

– Szét lehet szedni az ágyat a szobámban? Tud belőle két egyszemélyes ágyat csinálni?

– Nem – néz rám, aztán Pete-re, és felébred az érdeklődése.

– Én elalszom a padlón – ajánlja fel sietve Pete. – Ez igazán kedves tőled. Nagyon köszönöm.

A szobában mesterkélt udvariassággal viselkedünk egymással, felváltva használjuk a fürdőszobát. Szerencsére illedelmes pizsamát hoztam magammal, ő pedig csak a felöltőjét veszi le.

– Nézd, nem kell a földön aludnod – engedek, amikor felbukkan a fürdőszobából. – Csak maradj a saját térfeleden, rendben?

– Természetesen. Ez remek lenne. Ha biztos vagy benne… – Pete bebújik a takaró alá. Ha még ennél is közelebb húzódna az ágy széléhez, akkor leesne a földre. Bemászom az én oldalamra, és eloltom az éjjeli lámpát.

– Akkor jó éjszakát – köszönök el hűvösen.

– Jó éjszakát. És még egyszer köszönöm.

Úgy teszek, mintha rögtön elaludnék, hamarosan hallom Pete egyenletes, lassú légzését – vagy ő is tetteti, vagy tényleg alszik. A hátát bámulom, de alig látom a sötétben. A portánál alapvető emberi kedvességnek tűnt, hogy megosszam vele a szobámat. Eltekintve megkérdőjelezhető

ízlésétől a nők terén, teljesen tisztességesnek tűnik. De itt, a sötétben sebezhetőnek érzem magam. Ki ez az ember? Végül nyugtalanul elbóbiskolok, és félóránként felriadok, aztán úgy hajnali négy óra tájban mély álomba merülök a kimerültségtől.

Lassacskán eljut a tudatomig, hogy a tévében híreket adnak, és megfordulok. A függöny résein gyenge fény szivárog be. Üres az ágy, a fürdőszoba ajtaja nyitva van.

– Pete?

Semmi válasz. Hunyorogva körülnézek. A cipője és a kabátja eltűnt.

Mielőtt végiggondolhatnám, miért van bekapcsolva a tévé, a hírolvasó bemondó hangja áthatol kora reggeli kábultságomon, és a szavai lassan utat találnak az agyamhoz.

„Ma reggel a norfolki Sharne Bay Középiskola mögötti erdőben női holttestre bukkantak a kutyasétáltatók. A rendőrség egyelőre nem hozta nyilvánosságra az áldozat személyazonosságát, de úgy vélik, előző este egy évfolyam-találkozón vett részt. Kérik, hogy ha valaki bármilyen információval szolgálhat, mielőbb vegye fel velük a kapcsolatot.”

21. fejezet

1989

A nagyterembe visszatérve körülnéztem. Mostanra odakint besötétedett, így a különös félhomályt felváltotta a szokásos diszkóhangulat. Meleg volt, és amikor egy túlsúlyos fiú a táncparkettről jövet elment mellettem, és közben hozzám ért, éreztem a karomhoz dörzsölődő nyirkos bőrét, a friss izzadság és az olcsó arcszesz szagát.

Sophie Matt-tel beszélgetett; hátravetette a haját a válla fölött, a tekintete Matt arcára tapadt. Az ajka a fiú füléhez közeledett, hogy az a hangos zene ellenére is hallja, amit mond. Fokozatosan egyre közelebb húzódtak egymáshoz, és a Mattből áradó forróság szinte tapinthatóvá vált, még ott is, ahol én álltam, a terem másik végében. Láttam, hogy Sophie lágyan Matt nyakára teszi a kezét, még közelebb húzza, és a fülébe súg valamit, közben Matt lehajol, hogy megcsókolja. Sophie kuncogva elhúzódott, és incselkedve ellökte. Figyeltem, ahogy eltáncolt onnan Claire és Joanne felé, és a válla fölött szemérmesen ránevetett. Mattre néztem, és láttam, hogy ő egyáltalán nem nevet.

Maria a terem távolabbi végében ült Estherrel, időnként valamelyikük odahajolt, és belekiabált valamit a másik fülébe. Timet nem láttam sehol. Maria gyorsan körülnézett,

kivett egy miniüveg vodkát a ruhájából, és a kólába öntötte. Nagyszerű. Annál kevésbé valószínű, hogy megérzi az ismeretlen ízt.

Esther a közeli ajtó felé intett, Maria megrázta a fejét, aztán Esther távozott, feltehetőleg a mosdóba indult. Maria ivott egy kicsit, letette az italt az üres székre, és esetlenül körülnézett, mint aki váratlanul egyedül marad egy zsúfolt szobában. Úgy éreztem, eljött az én időm, ennél jobb alkalmam nem lesz.

Átfurakodtam a termen, közben végig Mariát figyeltem. Nem számítottam rá, hogy sok időm lesz, bár Esther a távolabbi, kisebb mosdóba ment, ahol valószínűleg nagy volt a sor. Maria félig-meddig nekem háttal a táncparkettet nézte, amikor odaértem a bal oldalára. Leültem mellé az üres székre, mosolyogva felém fordult, azt hitte, Esther jött vissza a mosdóból. Amikor meglátott, lehervadt az arcáról a mosoly.

– Mit akarsz? – Megfogta a kis aranyszívet a nyaklánca végén, tekergetni kezdte, és az ujja vége vörösen kidudorodott, ahogy belevágott a lánc.

Gyorsan ki kellett találnom valamit. Mi lenne a legjobb taktika?

– Szeretnék bocsánatot kérni – még egyszer.

– Bocsánatot kérni? Most komolyan? Nem gondolod, hogy ezzel egy kicsit elkéstél? – Kurtán felkacagott, a vonásai megkeményedtek, nyoma sem volt rajtuk a megbocsátásnak, amelyet olyan nagyvonalúan gyakorolt a Matték házában rendezett bulin.

– Tudom. És sajnálom.

– Az ég szerelmére, hagyd ezt abba. Hogyhogy az elmúlt két hónapban nem jutott eszedbe? Miért nem akkor kértél bocsánatot, amikor beletetted… azt az *izét* a táskámba?

– Azt nem én tettem bele, de azért saj… – a belőle áradó harag elhallgattatott.

– Csak húzz el a picsába, és hagyj békén, Louise! – sziszegte, és felállt. – Soha többé nem akarlak látni, és nem akarok veled beszélni.

Átvonult a termen, de Esther még nem jött vissza a vécéről, így nem igazán volt hová mennie; láttam, hogy a táncparkett szélén tétovázik, ami megtelt, mióta leültem.

Adrenalin áramlott az ereimben, a bőröm bizsergett, mintha milliónyi tűvel szurkálták volna. Elakadt a lélegzetem a vakmerőségtől, és elevennek érzem magam a félelemtől, hogy lebukhatok. Benyúltam a melltartómba, és előhalásztam a zacskót. Egy csapat fiú lökdösődött előttem, az egyik elbotlott a lábamban. Halványan ismerősnek tűnt. Johnny Majors. Nem volt menő, de vicces volt és népszerű. Bocsánatkérően nézett le rám. Elmosolyodtam, és összezártam az ujjaimat a műanyag zacskó körül. *Semmi baj,* formáltam némán a számmal. A hangos zene megnehezítette a beszélgetést. Johnny Majors rám mosolygott, pedig az öt év alatt, amíg egy iskolába jártunk, észre sem vett. Tetőtől talpig végigmért, és én elvörösödtem. Nyilván volt bennem valami vonzó és veszélyes, amit korábban nem látott. Volt egy pillanat, épp csak szívdobbanásnyi, amikor majdnem leült mellém. Elképzeltem, hogy beszélgetünk, nevetgélünk, és beleszédültem az újdonságába. Magam előtt láttam, ahogy

megcsókol, én a hátam mögé csúsztatom a kezemet, és a szék mögé dobom a kis műanyag zacskót és robbanékony tartalmát, hogy majd később a gondnok találja meg.

Johnny nevető arcáról Sophie-ra siklott a tekintetem a terem túloldalán: felvonta a szemöldökét, és dühös kézmozdulatot tett. Lenéztem a földre, és Johnny edzőcipőjét pillantottam meg távozóban. Szétnyitottam a tenyerem, a zacskóra és az ártalmatlannak tűnő kék porra meredtem. Még emlékeztem, milyen érzések kerítettek a hatalmukba az ekitől Sam buliján: könnyű voltam, szabad és boldog. Olyan nagy baj lenne, ha Maria is így érezné magát? A lelkem mélyén tudtam a választ, de még magam előtt is eltitkoltam.

Elhallgattattam a lelkiismeretemet, amely tisztában volt vele, nem az volt a cél, hogy Maria jól érezze magát; azért csináltuk, hogy megalázzuk, és reméltük, olyasmit vált ki belőle, amivel hülyét csinál magából. Úgy akartunk bevonulni az iskola történetébe, mint akik át merték lépni a határt. Akik nem álltak meg az ostoba kópéságoknál, és nem elégedtek meg olyasmivel, mint egy bugyi felhúzása a zászlórúdra. Össze akartuk hozni az egész évfolyamot, hogy mindenki megbűvölve és elborzadva nézze Mariát, amikor előáll, és nem tudja, mitől olyan gátlástalan, miért van csordultig örömmel és szeretettel. Látni akartuk, mi történik, és ez a vágy legyőzte a biztonsága miatti aggódást és az erkölcsi fenntartásainkat.

Újra Sophie felé pillantottam, aki még mindig mereven nézett, és nem volt szükség szavakra, hogy tudjam, mit akar közölni. Úgy éreztem, mintha egy szakadék szélén

tántorogtam volna; aztán zuhantam és zuhantam: kinyitottam a zacskót, Maria italába szórtam a tartalmát, és lázasan kavarni kezdtem egy szívószállal, hogy gyorsan feloldódjon a por. A tekintetem ide-oda cikázott a teremben, de senki nem nézett felém – de még ha nézett volna, sem láthatott mást, mint hogy az italomat kavargatom. Csak közvetlen közelről látszott, mennyire remeg a kezem. Belenéztem a pohárba, de nem pontosan ugyanúgy nézett ki, mint előtte. Eszembe jutott, hogy még nem buktam el. Foghatom az italt, és kiönthetem a vécébe. A kezem a pohár fölött körözött, de amikor Sophie-ra néztem, láttam, milyen sugárzóan vidám, ragyogott az arca a boldogságtól, és felmutatta a levegőbe a hüvelykujját. Mielőtt meggondolhattam volna magam, feltápászkodtam, és odamentem Mariához, aki még mindig bizonytalanul ácsorgott a táncparkett szélén.

– Nem neked kéne elmenned, és otthagynod a helyedet – szólítottam meg, és a szívem a zene ütemére vert. – Menj vissza. Esther biztos arra számít, hogy ott leszel, amikor visszajön. Én átmegyek oda. – A terem másik vége felé intettem, ahonnan Sophie vidáman figyelt. – Ígérem, nem zavarlak többé.

Gyanakodva nézett rám, és peckes léptekkel visszament a helyére. Odamentem Sophie-hoz, visszanéztem, és láttam, hogy Maria idegesen babrálja a szívet a nyakláncán. Felvette a poharat, a szájába vette a szívószálat, és inni kezdett.

Alig tizenkét órával később mozdulatlanul ültem a hálószoba padlóján, és Mariára gondoltam. Ekkor láttam

utoljára. Miután az italába kevertem a port, Sophie-hoz mentem beszámolni. Mámorosan fogadta, és nagy hűhót csapott körülöttem. Nem igazán szerettem volna ecstasyt bevenni – a saját merész tettemtől már önmagában elég emelkedett hangulatban voltam –, de Sophie rábeszélt. Egyet kettétört, és amikor kezdtem betépni, a táncparkettre kísért. Életemben másodszor vetkőztem le tökéletesen minden gátlásomat, hagytam, hogy a testem a zene ritmusára mozogjon, úgy, ahogy kedve tartja. A következő két órában nem gondoltam semmi másra, csak a zenére, és arra az állatias fizikai elragadtatásra, aminek gátlástalanul átadtam magam. Megtelt a tánctér (szerintem nem csak nekünk sikerült Mr. Jenkins éberségét kijátszanunk), és egy idő után mindenki eltűnt a szemem elől: Sam, Matt, még Sophie is. Azok a fiúk, akik addig észre sem vettek, most egészen másképp néztek rám. Úgy éreztem, mintha levedlettem és magam mögött hagytam volna a régi bőrömet valahol, ahol senki se jár.

Végül Sophie újra megjelent.

– Hol voltál? – kérdeztem.

– Ó, hát erre-arra. – Titokzatos mosolya inkább saját magának, mintsem nekem szólt. Éreztem, hogy feszültté válok. Lehet, hogy Sammel épp a frigiditásomat tárgyalták ki összedugott fejjel, miközben Sophie tökéletes teste hívogató forróságot sugárzott? Vagy Matt-tel volt, akinek minden védelmemre irányuló gondolatát elfeledteti a Sophie iránt érzett vágya?

– Egyébként hol van Maria? – kérdeztem. – Mostanra fel kellett volna bukkannia. – A pillanat hevében átmenetileg

elfelejtettem, hogy erről szólt az egész. Természetesen számomra soha nem Maria volt a lényeg, sokkal inkább én és Sophie, és az, hogy ezzel a cselekedetemmel mit érhetek el és hová juthatok.

Sophie újra elmosolyodott az orra alatt.

– Mi olyan vicces? – kérdeztem. – Azt hittem, látni akarod, amikor elveszíti a fejét. Erre ment ki az egész, nem?

Sophie vállvonogatva nézett körül, de Maria nem volt sehol. Megláttam Esthert, aki átvágott a termen, és felénk tartott. Összeszorult a gyomrom, amikor rájöttem, hogy velem akar beszélni.

Nem vesztegette az idejét köntörfalazással.

– Louise, nem láttad Mariát?

– Mostanában nem. Miért?

Gondolom, ezen a ponton már látnom kellett volna a közelgő események árnyékát, vagy legalább rossz előérzetemnek kellett volna lennie, de még mindig fel voltam dobva attól, mennyire más vagyok ezen az éjszakán.

– Azt mondta, korábban beszélgettetek. Mit mondtál neki?

– Szerintem semmi közöd hozzá. – Nyugtalanul gondoltam arra, mennyit mondhatott el neki Maria.

– Azt hiszem, elment valahová. Már nagyon régen szólt, hogy nem érzi jól magát, kiment a vécére, és most nem találom.

Ekkor fogott el először a kétség.

– Lehet, hogy odakint vagy az egyik osztályteremben beszélget valakivel.

– Mégis, kivel? – jegyezte meg Esther csípősen. – Te és a cuki barátaid gondoskodtatok róla, hogy akinek józan esze

van, az nem akar vele szóba állni. Azt hittem, ennél jobb ízlésed van, Louise.

A szavaitól szégyenpír öntötte el az arcomat. Nem szoktam hozzá, hogy Esther így szembeszálljon velem. Megnyugtatóbb volt elfeledkezni róla, és arról, valaha milyen közel álltunk egymáshoz.

– Az egyetlen, akivel esetleg lehetne, a bátyja, de őt sem találom – folytatta.

Elárasztott a megkönnyebbüléssel vegyes csalódottság, amiért nem látjuk, hogy Maria elveszti a fejét a táncparketten, ahogy reméltük.

– Akkor nyilván hazament vele. Azt mondtad, nem érezte jól magát.

– De nekem szólt volna, ha elmegy. Nem hagyott volna itt egyedül egy szó nélkül.

– Biztos vagy benne, Esther? Mennyire ismered jól?

Az arckifejezéséből látom, hogy ez a megjegyzésem telibe talált.

– Tudod mit, Louise? Felejtsd el. Téged nyilván nem érdekel, vagy nem akarsz segíteni. A te érdekedben remélem, hogy nem történt baja. Megyek, felhívom anyut, hogy jöjjön értem, szóval ha esetleg látod, megmondanád neki, hogy hazamentem?

Egy ideig összefolyt a tánc, a csevegés, a nevetgélés, és aztán, anélkül, hogy észrevettem volna, éjfél lett. Mint amikor Hamupipőke hintója tökké változott, hirtelen elhallgatott a zene, felgyújtották a villanyokat, mindenki sápadt és izzadt volt a teremben, amely visszavedlett iskolai nagyteremmé.

Megint csak homályosan rémlik, hogy mi történt ezután. Maria anyja, Bridget megérkezett a lányáért; először csak kicsit aggódott, aztán amikor Tim előkerült, és kiderült, hogy végig ott volt, és ő sem látta Mariát, majd beleőrült az aggodalomba. Apu megérkezett, hogy hazavigyen, közben Bridgetet bekísérték az irodába, hogy felhívja Estheréket. Hallottam, hogy Mr. Jenkins megkérdezte Bridgetet, van-e Mariának más olyan barátja, akit felhívhatnának, és úgy elöntött a forróság, akár egy fertőző betegség. Bridget arcát düh és szégyen öntötte el, amikor felém fordult, és megrázta a fejét.

– Nem, senki más. – Még hallottam a rendőrség, az eltűnt személy és a huszonnégy óra szavakat.

A meleg éjszakán heves nyári zivatar tört ki, az esőcseppek a szélvédőn doboltak, amikor apu megkérdezte, mi történt. Megpróbáltam fenntartani a normális párbeszéd látszatát, és úgy tettem, mintha teljesen józan lennék. Megpróbáltam színlelni, mintha még mindig a lánya, még mindig ugyanaz a kislány lennék, aki pár órával korábban elment otthonról.

És aztán már csak az űr maradt. Egész éjjel a hálószobám padlóján ültem, és magam elé bámultam. Valahová a távolba, oda, ahol Mariának kellett volna lennie: táncolni, megőrülni, ok nélkül embereket ölelgetni. Ahol én és Sophie egymást bökdösve, vihogva őt néztük volna. Reggelre kelve pedig szarul érezte volna magát, és nem tudta volna, mi történt.

Csakhogy Maria egyszerűen eltűnt az üres térben, és mindössze egy gúnyos kacaj visszhangja, egy láncon lógó

aranyszív és egy füstpamacs maradt utána az éjszakai levegőben.

22. fejezet

Aznap éjjel volt mindennek a vége és egyben a kezdete. Amikor valami véget ér, az mindig valami újnak a kezdetét jelenti, akkor is, ha éppen nem vesszük észre.

Mire emlékszik? A forró napra és a hőségre, amely este sem csökkent; a szakadatlan esőre, ami követte; a merev, szilárd földre a talpa alatt; arra, ahogy egy pillanatra a saját teste fölött lebegett, és azon tűnődött, most mi történik majd, mintha nem is lett volna vele semmi kapcsolata.

Néha már nem tudja, ki is ő. Azt viszont tudja, hogy aznap éjjel meghalt a lány, aki ő volt, és valaki más vette át a helyét. Azóta ez a másik személy azt a talpalatnyi helyet kutatja, sáros körömmel kapaszkodik a sziklameredélybe. Mintha a víz alatt próbálna levegőt venni.

Az új életében nagyon kevesen vannak, akik ismerik a régi énjét. Jobb így. Így elkerüli az ostoba kérdéseket, és nem kell másra terelnie a szót. Úgy tesz, mintha átlagos nő lenne, mint bárki más. De közben a bőre alatt csótányként csúszik-mászik a bűntudat és a hazugság.

Amikor magad mögött hagysz valamit, azt hiszed, ennyi. Vége. De saját magad elől nem menekülhetsz. Amíg csak élsz.

Régóta nem vett tudomást a múltjáról, de felmerült benne a gondolat, vajon képes-e örökre semmibe venni. Ott él benne, akár egy tumor vagy parazita. Talán eljött az idő, hogy

megpróbálja megérteni, hogy napvilágra hozza, és megvizsgálja. Hogy szembenézzen vele.

Talán csak akkor léphet tovább, ha visszatér.

23. fejezet

2016

A motelszobám ágyán ülök, a fémes ízű teát hörpölöm, amelyben erősen érezhető a tartós tej jellegzetes íze, és a tévére tapadok. Az újságíróknak nyilván nem áll elég információ a rendelkezésükre, de azért hosszú lére eresztik a történetet. Világos, hogy a rendőrség nem engedte őket a kutyasétáltatóval beszélni, aki megtalálta a tetemet, ezért más kutyasétáltatókat kérdeznek meg, akik viszont mind ugyanazt mondják. Nem, nem láttak semmit. Nem, korábban nem történt ilyesmi a környéken. Pete hűlt helye ásítozva bámul rám, de most nem tudok ezzel foglalkozni.

Töröm a fejem, próbálok fogódzót találni a dolgokban. Tudnom kell, kié a holttest. Kérlek, add, hogy az egyik számomra névtelen, ismeretlen nő legyen azok közül, akiket fel sem ismertem tegnap este. Biztosra veszem, hogy a rendőrség mindenkivel beszélni fog, aki részt vett az évfolyam-találkozón. Felhívom őket, hogy kiderítsem, és ha már tudom, hogy nem ismerem, aki meghalt, akkor vége. A hírekben megadtak egy telefonszámot, így a mobilért nyúlok, a hüvelykujjammal ütöm be a számokat.

Természetesen telefonon nem adnak felvilágosítást. Mindenkivel beszélni akarnak, aki ott volt a találkozón, és

megkérdezik, be tudok-e menni most azonnal a rögtönzött kihallgatószobába, amit az iskola nagytermében állítottak fel. Taxit hívok, lezuhanyozom, gyorsan felöltözöm. Úgy feszít a vágy, hogy az erdőben talált hulla egy idegené legyen, akár a tele húgyhólyag.

A taxiban üzenetet írok Pollynak, hogy ellenőrizzem, minden rendben van-e Henryvel. Tömören válaszol: „Jól van”, és semmi puszi. Ez nem jellemző rá, de gondolom, épp reggelit készít. Az iskolához közeledve meglátom a rendőrautókat és a helyi tévéállomás nagy helyszíni közvetítőkocsiját. Máris összegyűlt a kíváncsiskodó tömeg, pedig még csak vasárnap reggel kilenc óra van, és fagyos szél süvít a tenger felől.

– Pontosan hová megy? – kérdezi a taxisofőr. – Nem tom’, el tudom-e vinni odáig, úgy látom, lezárták az utat. Hallotta, mi történt?

Félreáll, fizetek, és közlöm vele, hogy gyalog megyek tovább, ha lehet. Kiszállok a hidegbe, az átmeneti kabátom nemigen nyújt védelmet a gonosz keleti parti szél ellen.

Egy rendőrautó állja el az utat, mellette fiatal, egyenruhás rendőr posztol. Átmegyek a túloldalra, és ő odajön hozzám.

– Segíthetek?

Elmagyarázom, hogy tegnap este rész vettem az évfolyamtalálkozón, és kérték, hogy jelentkezzem. Megváltozik az arca, megkér, hogy várjak egy kicsit, míg beszél valakivel. Kicsit odébb megy, így nem hallom, mit motyog az adóvevőjébe. Esetlenül ácsorgok az autónál, körülnézek, felfedezem a riportert, akit korábban a tévében láttam. Épp próbálja megszelídíteni és valamilyen frizurába rendezni

szélfútta haját, miközben a következő élő közvetítésre készül, mire a rendőr visszajön.

– Rendben van. Most bemehet a nagyterembe. Megkérdeztem Reynolds detektívfelügyelőt.

Ugyanazon az úton megyek vissza, ahol tegnap este jártam, kabátom felhajtott gallérjába temetkezem, próbálok egyenletesen lélegezni. Megkönnyebbülést jelent megszabadulni a kinti széltől. A nagyterem egészen másképp néz ki a hideg nappali fényben. A diszkó, a transzparensek, az előző este törmeléke mind eltűnt. Egy közeli asztalnál Mr. Jenkins egyedül ül, borostás és sápadt. Hálásan elveszi a csésze teát, amellyel egy egyenruhás rendőr kínálja meg. Eszembe jut, hogy nem tudom, ki szervezte a találkozót. Nem valószínű, hogy az iskola lett volna; nyilván jobb dolguk is van. De valakinek foglalkoznia kellett a rendezvénnyel, létre kellett hoznia a Facebook-oldalt, tegnap éjjel körbe kellett járnia a szemeteszsákkal, fel kellett söpörnie a padlót, bár fogalmam sincs, ki lehetett. Úgy tűnik, senki sem jön, hogy beszéljen velem, így odamegyek hozzá.

– Mr. Jenkins?

– Igen? – néz fel nyúzott és aggodalmas arccal.

– Üdv. Louise Williams vagyok.

– Ó, üdv. Itt volt, ugye… tegnap este?

Nem mutatja jelét, hogy felismerne, akár a találkozóról, akár az iskolából. Gondolom, nem voltam sem különösebben okos diák, sem különösebben komisz: időben megírtam a házi feladatot, nem rendetlenkedtem az osztályban, nem voltam kiemelkedő semmiben. Észrevétlen

maradtam.

– Elnézést a zavarásért, de kíváncsi lennék… Tudja, ki szervezte a találkozót? Az iskola?

– Nem – válaszolja. – Egy volt diáklány vette fel velünk a kapcsolatot, és érdeklődött, használhatná-e az iskola épületét. Ő foglalta le a bárt, rendezte az engedélyeket, felbérelt valakit a terem díszítéséhez, utána kitakarított. Csak annyit kért, hogy mi biztosítsunk valakit, aki az ajtóban fogadja a vendégeket. Úgy gondolta, kedves lenne egy ilyen kapcsolat az iskolával. Én pedig szívesen elvállaltam.

– Találkozott vele? A nővel, aki megszervezte? – Próbálok semleges hangot megütni.

– Nem. Mindent e-mailben intézett.

– És… hogy hívták? – Nehezen formálom a szavakat.

Körülnéz, mintha engedélyt akarna kérni a rendőröktől, de senki nincs a közelben.

– Feltételezem, hogy nincs jelentősége – jegyzi meg bizonytalanul. – Naomi Strawe.

– Straw? Mint a szalma?

– Nem. E-vel a végén. S-t-r-a-w-e.

Nem emlékszem senkire, akinek ez lett volna a neve. Kissé lelassul a szívverésem.

– A mi évfolyamunkra járt?

– Azt állította. Azt hiszem, volt az évfolyamon Naomi, nem? A Strawe talán a férje neve. Őszintén szólva nem ellenőriztük, tényleg az 1989-es végzős évfolyamra járt-e. – Idegesnek tűnik. – Feltételeztem, hogy a maguk évfolyamára járt mindenki, aki el akar jönni – mi másért

menne el valaki egy évfolyam-találkozóra?

– És eljött, ez a Naomi?

– Nem. Ez volt a furcsa. A számára is volt kitűző – ő küldte el azoknak a jelvényét, akik visszaigazolták a részvételt –, és az övé volt az egyetlen, amelyik itt maradt.

Nem ő volt az egyetlen. Tim Weston kitűzője is ott maradt az asztalon. Még tovább akartam kérdezősködni, amikor megláttam egy magas, fekete nadrágos, testes nőt, aki felénk jött.

– Louise Williams?

Mondtam, hogy az vagyok, ő pedig Reynolds detektívfelügyelőként mutatkozott be, megkért, hogy üljek le vele a sarokban, ahol egy asztal állt egy laptoppal és néhány székkel.

– Köszönöm, hogy bejött, Ms. Williams.

– Louise – javítom ki automatikusan.

– Louise, Wells rendőrfelügyelőtől tudom, hogy ön itt volt tegnap este az évfolyam-találkozón.

– Igen, így igaz. – Úgy érzem, mintha álmodnék, és saját magam fölött lebegnék. Mi történt a gondosan eltervezett életemmel, hová tűnt? Hogy jutottam ide?

– Nyilvánvalóan hallotta, mi történt?

– Igen, láttam a hírekben.

– Tehát, mint tudja, egy nő holttestét találtuk meg az erdőben. Az áldozatnál volt a táskája, így előzetesen azonosítani tudtuk.

– Akkor… elmondhatja? – Kérlek, istenem, olyasvalaki legyen, akit nem ismerek.

– Igen – Közelről figyel engem. – Sophie Hannigan az

áldozat.

Közönyös marad az arckifejezésem, de a testem remeg, és a vérem úgy pezseg, mintha szénsavas vízre cserélték volna.

– Nem ismeri? – kérdi csalódottan. Zihálásra, könnyekre, akár egy apró sikolyra számított. De én mozdulatlan arccal bámulok rá, világos, hogy a ki- és belégzés egyszerű feladatával küzdök, és kezdi kapiskálni az igazat.

– Ismerte?

Szótlanul bólintok, Reynolds is hallgat, időt ad nekem az információ feldolgozására. Valószínűleg azt hiszi, hogy sokkot kaptam, pedig nem erről van szó. Csupán a gyomromban érzek szokatlan fájdalmat, amely már azóta ott van, amióta a motelben először meghallottam a hírt. Mintha valaki tekergetné és markolászná. Végig erre számítottam.

– Igen, ismertem – sikerül kinyögnöm. De tényleg ismertem? – Nem közeli barátom, de valaha az volt. Az iskola óta nem találkoztunk, kivéve egyetlen alkalmat pár héttel ezelőtt.

– Akkor miért? Hol találkoztak? – felélénkül az érdeklődése. Töröm a fejem, mit válaszoljak. Nem számolhatok be neki Maria üzeneteiről; túl sok új kérdést vetne fel, kérdéseket, amelyekre nem szeretnék válaszolni.

– Amikor értesültem a találkozóról, felvettem vele a kapcsolatot… Gondoltam, jó lenne előtte összefutni. Az iskola után nem igazán tartottam a kapcsolatot senkivel, és úgy véltem, kicsit kínos lenne kvázi ismeretlenül megjelenni, ha érti, mire gondolok. A Sophie-val való találkozás az egészet megkönnyítette.

– Hogyan vette fel vele a kapcsolatot?

– A Facebookon. – Próbálok közömbös hangot megütni.

– És milyen volt aznap?

– Derűs. Alig várta a találkozót. Úgy tűnt, nemigen változott az iskola óta.

– Volt valaki, akivel különösen szeretett volna találkozni?

– Izgatott volt, de nem említett külön senkit. Nem hinném, hogy bármilyen balsejtelem gyötörte volna. Tudja, ő volt az egyik legnépszerűbb lány.

– Hmm. – A felügyelő megpróbálja fenntartani a semmitmondó arckifejezést, de biztos vagyok benne, hogy ő nem tartozott a menők közé, és rájött, én magam sem. Szinte látom magam előtt Reynolds detektívfelügyelőt tizenhat éves, hórihorgas, nagydarab lányként – a haja akkoriban hosszabb lehetett és zsírosan lógott a vállára –, amint nehéz léptekkel bedübörgött az osztályba, és a csinibabák vihogása közepette elbotlott a székében. Mindig az első sorban ült, és csak kiváló jegyei voltak. Ugyanakkor tisztában volt vele, hogy az iskolai népszerűség nem minden, kivárt, az évfolyam legjobb eredményével végzett, aztán egyetemre ment, ahol újra felfedezte magát, és rátalált a hasonszőrűekre.

– Oké. Térjünk át a találkozóra. Emlékszik, mikor látta utoljára Sophie-t?

– Azt hiszem, tíz óra körül.

– Akkor ment el?

– Nem. Tizenegyig maradtam, de nem hiszem, hogy még láttam volna.

– Sok időt töltöttek együtt?

– Nem, nem különösebben. Tudja, trécseltünk, felvettük a fonalat. Sokan voltunk.

– És ő milyennek tűnt?

Eszembe jut, hogyan markolta meg pánikba esve Sophie a karomat. Rémült volt.

– Nekem úgy tűnt, jól van – mondom, és képtelen vagyok lecsillapítani a saját rémületemet. Annyira rettegek tőle, hogy nem a megfelelő választ adom, hogy nem mondok el Reynoldsnak semmit. – Bár, mint mondtam, évek óta nem találkoztunk, így nem tudom megítélni, hogy a szokásos önmagát adta-e.

– Volt valaki, akivel különösen hosszú időt töltött?

– Láttam beszélgetni Claire Barnesszal, Sam Parkerrel, Matt Lewisszal… – felsorolok még néhány nevet, megpróbálok felidézni minden alkalmat, amikor hallottam, hogy nevet, láttam, hogy szertelenül puszilgat valakit, és a haját dobálja. Reynolds mindenkinek feljegyzi a nevét.

– Valakivel együtt érkezett a találkozóra? – kérdezi. Csak egy pillanatig tétovázom, de a felügyelő jó megfigyelő, és így is észreveszi. Abszurd módon bűntudatot érzek, amiért belekeverem Pete-et, és ez nevetséges, hiszen nyilván más is megemlíti majd.

– Sophie egy férfival jött a találkozóra, Pete-tel.

– A szeretőjével? – Reynolds felkapta a fejét. Elakadtam, és érzi, hogy ezt csak úgy odavetettem. – Tudja a vezetéknevét?

– Nem, sajnálom. De nem hinném, hogy a szeretője volt, tudtommal csak párszor találkoztak. Az interneten ismerte meg.

– És elvitte az iskolai évfolyam-találkozóra? – kétkedő

pillantást vet rám.

– Hát igen. Én is megkérdeztem, de azt válaszolta, nem akart egyedül jönni, amikor mindenki házas és egyfolytában a gyerekeiről beszél. – Elcsuklik a hangom, a torkomban gyűlnek a könnyek. Szegény, ostoba, hiú Sophie! Annyira lefoglalt, hogy saját magamat kárhoztassam, amiért még mindig érdekelt, mit gondolnak rólam a kamaszkori barátaim, mostanáig fel sem merült bennem, hogy Sophie-nak ez még fontosabb volt, a színlelt divatipari munkájával… a kölcsönzött lakásával… Pete-tel. Eszembe jutott Esther a trófeaférjével, aki egész este hozzátapadt, és hogy a gyerekei képét mutogatta körbe a mobilján. Úgy tűnik, egyikünk sem immúnis a múltra.

– Csak nyugodtan. – Reynolds hangja kedves, ugyanakkor éberen figyel.

– Az este vége felé mintha vitatkoztak volna. Nem sokkal azelőtt, hogy utoljára láttam.

– A kísérőjét is akkor látta utoljára? Egyedül ment el? Vagy végül kereste?

Mintha betonfalnak ütköznék, aminek a közeledtét észre sem vettem. Mostanáig nem tudtam, hogy ennyire izzadhat az ember tenyere. Meg kell mondanom Reynoldsnak, hogy Pete-tel töltöttem az éjszakát. De hogy nézne ez ki? Ő Sophie barátja volt. Ki hinne nekem, ha azt mondom, semmi nem történt köztünk abban a hotelszobában? Reynoldsban rögtön felmerülne egy csomó kérdés, ami végül Maria Facebook-oldalához vezetne. Valószínűleg megnézik Sophie internetes oldalait, de csak pár semmitmondó üzenetet találnak rajta: *Még mindig csinos vagy, Sophie. Találkozunk*

a találkozón, Sophie Hannigan. Ezek teljesen ártatlan mondatok, nem keltenek gyanakvást.

De ha Reynolds gyanítaná, hogy a gyilkosság éjszakáján Sophie barátja mellett aludtam, akkor rólam is többet akarna megtudni. És ha az én közösségimédia-használatomat is megnézi, és megtalálja Maria nekem szóló üzeneteit, újabb kérdésekkel áll elő. Kérdésekkel, amelyekre nem akarok válaszolni. Nem bírnám elviselni, ha bárki megtudná, mit tettem Mariával. Nem kockáztathatom a börtönt. Persze, nincs holttest, de többen vannak, akik tudják, mi történt a búcsúbulin. Talán nem is csak Matt és Sam – nem lepne meg, ha az évek során Sophie másnak is elkottyantotta volna. Ahogy Sam mindig mondta, nem éri meg kockáztatni, hogy bárki megtudja, mi történt. És most már ott van nekem Henry. Ha a legcsekélyebb esélye is van, hogy börtönbe kerüljek, a sírig magammal kell cipelnem a titkot, hogy mit tettem Mariával. Henry nem maradhat anya nélkül. Olyan régen rejtőzködöm már az árnyékban és titkolom az igazságot, hogy most nem hagyhatom abba.

– Nem tudom – válaszolom, és az egész testem viszket a rémülettől. – Nem láttam.

– Tudja, hol találhatnánk meg ezt a Pete-et?

– Sajnos nem. Csak a keresztnevét tudom. Meg hogy Londonban él.

– Rendben. – Reynolds hátradől a széken. – A kellő időben majd még beszélni akarunk önnel. Nem jut eszébe semmi, amit még tudnunk kell?

– Nem, semmi.

– Csak még valami. – Előhúz egy barna borítékot a belső

zsebéből. – Találtunk valamit a tetem közelében. – Benyúl a borítékba, és előhúz egy átlátszó nejlonzacskót. Még nem mondja tovább, amikor már tudom, mi az, és minden önuralmamra szükségem van, hogy a kezem lazán heverjen az ölemben és egyenletesen lélegezzek.

– Látta ezt már korábban? – kérdezi.

A zacskó ártatlanul hever kettőnk között az asztalon.

– Nem. – Próbálok érzelemmentes, közönyös hangon válaszolni, se túl lassan, se túl gyorsan.

– Nem Sophie viselte?

– Nem, biztos, hogy nem. Rajta egy feltűnő, nagy méretű ezüstlánc volt.

Reynolds szó nélkül visszacsúsztatja a zacskót a borítékba. A műanyag zacskót, amelynek a tartalma egy vékony lánc, kis, szív alakú aranyfüggővel. Bár több mint huszonöt év telt el, mióta utoljára láttam, bárhol felismerném ezt a láncot. Álmaimban is kísért. Semmi kétség, ez Maria Weston nyaklánca. Ezt viselte aznap éjszaka is, amikor eltűnt.

24. fejezet

2016

Eltart egy ideig, mire Polly kinyitja az ajtót. Szörnyen néz ki, mintha sírt volna. Kócos a haja, a szeme alatt sötét karikák.

– Mi történt? Minden rendben? – kérdezem.

– Igen – mondja nehézkesen. – Gyere be.

Tanácstalanul megyek utána a folyosón. Mielőtt eljöttem Norfolkból, röviden megírtam neki, mi történt, így hevesebb reakcióra számítottam az elmúlt huszonnégy óra katasztrófáival kapcsolatban. Természetesen Pollynak fogalma sincs róla, mennyire belekeveredtem, de a hírek akkor is döbbenetesek.

Bedugom a fejem a nappaliba. Henry és Maya a kanapén kucorog, Henry Rongyoska egyik puha sarkát szopogatja.

– Szia, Henry. Megjöttem. Szia, Maya.

Alig pillantanak fel a rajzfilmből.

– Szia, mami. Végignézhetem?

– Igen, természetesen. – Pollyval visszavonulunk a konyhába, feltornászom magam az egyik bárszékre a reggelizőpultnál. Odavagyok a reggelizőpult ötletéért, de a szék szokás szerint kényelmetlenül kicsi, és nem tudok mit kezdeni a lábammal.

– Jó volt? – érdeklődöm.

– Igen, mint egy kisangyal. Semmi baj nem volt vele.

– Hol vannak a többiek? – Túl csöndes a ház.

– Aaron és Phoebe még ágyban van. Teát? – kérdi gépiesen, de már meg is tölti a teáskannát.

– Igen, kérek.

Míg felforr a víz, Polly egy kicsit összeszedi magát, mintha szándékos erőfeszítéssel lerázná magáról az állapotát.

– Tehát, gyere, mesélj. Tényleg az a lány volt, akit valamelyik héten meglátogattál?

– Igen. Sophie volt az.

– Sokat beszélgettél vele – mármint a találkozón?

– Egy keveset. Nem olyan sokat. Nagyon sokan voltak. – Azon kapom magam, hogy ugyanazt játszom. Mivel hazudtam a rendőrségnek, könnyebb mindenkinek ugyanazt mondanom. Megrémít, milyen könnyedén csúszik ki a számon a hazugság, még Pollynak is. Állítólag ő a legjobb barátnőm, mégis alig tud valamit rólam.

– Ez rettenetes. Szegény asszony. Szerinted ki tette? Férjnél volt?

– Nem. Miért?

– Azt mondják, az esetek kilencvenkilenc százalékában a férj a bűnös, nem?

– Szerintem nem ilyen magas az arány, de… egy pasival volt ott, egy barátjával.

– Ó, és milyen volt?

Nem válaszolok azonnal, és Polly félreérti.

– Szerinted ő tette? – Kivesz egy kekszet, és belemártogatja a teába.

– Nem! – Mindketten meglepődünk a tiltakozásom

hevességétől.

Hirtelen túl nehéznek érzem, hogy hazudjak Pollynak. Mostanáig kétségbeesetten cipeltem ezt a rettenetes terhet, és kétségtelenül Polly lenne a legalkalmasabb, aki segíthet elviselni. Ő szeret. Meg fogja érteni.

– Talán bizarrul hangzik, de… Pete – vagyis Sophie barátja – a hotelszobámban töltötte az éjszakát.

Polly keze félúton a szája felé megmerevedik, és a félig szétázott keksze belepottyan a teájába.

– Mi van?

– Nem úgy. Összevesztek, és túl késő volt vonattal visszajönni Londonba, így eljött velem a motelbe, de nem volt szabad szobájuk. Szóval… mondtam neki, hogy az enyémben ellehet. Nem történt semmi. Rögtön lefeküdtünk aludni, és mire reggel felébredtem, már nem volt ott.

– A mindenségit, Louise.

– Hát igen.

Polly feláll, átmegy a konyhán, az evőeszközös fiókban kotorászik, kanalat vesz elő, hogy kihorgássza az elázott teasüteményt a teából.

– Hogy jött ez össze?

– Mint mondtam, összeveszett Sophie-val, és megvárt engem a parkolóban.

– Várt rád? Ez egy csöppet hátborzongató.

– Nem igazán… Sophie-n kívül én voltam az egyetlen, akit ismert – meséltem, hogy találkoztam vele Sophie-nál. Azt hitte, visszajövök Londonba. – Vagy nem? Az eszembe ötlik valami: tudnia kellett, mennyit ittam, komolyan azt hitte, hogy vezetni fogok?

– De akkor is. Felfogtad, hogy talán egy gyilkoshoz bújva töltötted az éjszakát?

Természetesen bennem is felmerült, de most nem hagyhatom, hogy ez megzavarjon. Túlságosan tele van a fejem más dolgokkal.

– Nem bújtunk össze. És ő nem gyilkos. Helyes fickó. – Miért is védem?

– Ó, istenem, bejön neked? Igen! Tetszik neked a gyilkos!

Bármikor máskor örömet szerezne nekem, hogy Polly képes bármilyen sötét helyzetet megkönnyíteni a humorával. De ezt most lehetetlen enyhíteni. Ez most túl súlyos.

– Nem, egyáltalán nem erről van szó. – Magam sem igazán tudom, mit érzek iránta. Talán ha más lenne a helyzet, lehetne köztünk valami. De nem más. Sötét és undorító, és Pete valahogy belekeveredett.

– És milyen volt Sammel találkozni? – érdeklődik Polly, és visszaül a reggelizőpulthoz.

– Jó. – A csuklómon végigfolyó borra gondolok, és Sam tekintetére.

– Csak jó? – faggat Polly, és tüstént gyanakodni kezd.

– Igen, őszintén. Alig beszélgettem vele. – Újabb hazugság.

– Akkor jó – jegyzi meg Polly. – Talán nem is baj, hogy ezzel a Pete nevű taggal kötöttél ki egy ágyban.

– Nem feküdtem le vele! Legalábbis nem úgy. – Talán ez volt életem legkülönösebb éjszakája, és azért ez mond valamit.

– Tudom, már mondtad. És mit szólt a rendőrség a tényhez, hogy vele töltötted az éjszakát?

Fontolóra veszem, hogy folytassam-e a hazudozást, de már nem vagyok képes tovább komplikálni az amúgy is bonyolult dolgokat.

– Nem mondtam el nekik.

– Micsoda? De mi a fenéért nem?

Ó, te jó ég, hogy magyarázzam el neki?

– Ötletszerűen jött. Nem is gondoltam át. Egyszerűen csak jobbnak tűnt, ha nem tudják.

– De miért? Louise, ne hülyéskedj, nem hazudozhatsz a rendőrségnek. Mondd el nekik most – mondd, hogy hibát követtél el. Jobb, ha tőled tudják meg, mint ha menet közben jönnek rá.

Rettentő nehéz lesz vele megértetnem, ha nem mondom el az igazságot Mariával kapcsolatban.

– Ez bonyolult. Az egész akkor kezdődött, amikor még kamaszok voltunk. Van valami, amiről nem szeretném, ha a rendőrség tudomást szerezne. Én… nem tudom elmagyarázni. – Elakad a hangom, és Polly aggódó pillantást vet rám.

– Mi a fenéről beszélsz? Miért ne mondhatnád el nekem?

Megrázom a fejem, és a kezembe temetem az arcom.

– Louise. – Elhúzza a kezemet, és a szemembe néz. – Nekem bármit elmondhatsz. Ugyan már, hiszen mióta is vagyunk barátnők… tizenhárom éve? Nem szabadulsz meg tőlem ilyen könnyen. Miről van szó?

Annyira szeretném, ha megértené. Rettentően egyedül vagyok ezzel az érzéssel. Sophie halála előtt megbirkóztam vele, képes voltam kezelni, de minden egyre jobban kicsúszik a kezemből. A gondolat, hogy mindent elmondjak

Pollynak, hogy beavassam, úgy hat rám, mintha elmerülnék egy tolldunyhába.

– Tudod, meséltem, hogy Sophie-t is ismerősnek jelölte a Facebookon Maria, a lány, aki vízbe fulladt. Nos… nem mondtam el mindent. – Nagy levegőt veszek, igyekszem megakadályozni, hogy remegjen a hangom.

– Hogy érted ezt?

– Sophie és én, mi… nem voltunk mindig túl kedvesek Mariához.

Polly a homlokát ráncolja.

– Mit jelent az, hogy nem voltatok kedvesek?

– Mi… gonoszak voltunk vele. Amikor elmondtam, hogy én is átéltem valami hasonlót, mint amin Phoebe keresztülmegy… nos, valóban, csakhogy én a másik oldalon álltam.

Nem merek ránézni. Nagyot nyelek, és folytatom.

– Barátok voltunk Mariával, amikor az iskolánkba jött, de aztán, később, nos… nem. Tudod, Sophie nem akarta, hogy barátkozzam vele, és ő olyan… Aztán utolsó este, a búcsúbulin, aznap éjjel, amikor meghalt, tettünk valami szörnyűséget.

– Mit csináltatok?

Most már ki kell mondanom. Behunyom a szemem.

– Ecstasyt kevertünk az italába. Többé nem látta senki. Nyilván elkóborolt, és lezuhant a sziklákról. – Kinyitom a szemem, és megkockáztatom, hogy felnézzek. Azonnal tudom, hogy végzetes hibát követtem el.

Polly egyenesen rám mered, az arca hófehér és elszörnyedt.

– Felturbóztad az italát? Egyáltalán nem figyeltél, amikor elmondtam, mi történt Phoebe-vel? Nem tudom elhinni, hogy beszéltél a lányommal, és tanácsot adtál neki, amikor mindvégig…

Hátralöki a székét, és elbotlik benne. Addig hátrál, míg a konyhapultnak ütközik, és megragadja, hogy ne veszítse el az egyensúlyát.

– Tudod, miért néztem ki ilyen szarul ma reggel? – Éles és vádló a hangja. – Mert fél éjszaka Phoebe-vel virrasztottam. Úgy volt, hogy tegnap éjjel ott alszik a barátnőjénél, de az éjszaka közepén kénytelen voltam érte menni és elhozni, miután az anyja „aggódni” kezdett, mert Phoebe zűrzavart okozott, és felzaklatta a másik kislányt. Hármat találhatsz, hogy ki volt az a lány, aki előrukkolt ezzel a mesével. Amikor hazaértünk, két óra hosszat zokogott. Tudod te, milyen ilyen állapotban látni a gyerekedet?

Megrázom a fejem.

– Sajnálom a tegnap éjjel történteket. Szörnyű. De rosszkor mesélted el mindezt, Louise. Azok után, amin keresztülmentem. Nem vagyok sem megértő, sem megbocsátó hangulatban, vagy mit akartál tőlem. Ezt nem lehet megbocsátani, hogy kibaszottul gonoszak voltatok egy kamasz lánnyal, aki állítólag a barátnőtök volt.

Félig-meddig számítottam erre, és tartottam a dühöngésétől és a kiabálásától, de ez a jéghideg, kegyetlen düh sokkal rosszabb. Azt hittem, Polly az én oldalamon áll, de természetesen nem így van. Gyereke van, és egy gyerek mindent visz, mindenek felett áll.

– Azt hiszem, jobb, ha most elmész. Phoebe-vel kell

foglalkoznom. Nincs időm most rajtad… ezen agyalni. Képtelen vagyok rá. Majd felhívlak.

Mindig tudtam, hogy nem mondhatom el senkinek, mit tettem Mariával, de Sophie halála mindent a feje tetejére állított. Azt hittem, megváltoztatta a dolgokat, de nem, persze hogy nem.

Miközben elhajtok Polly háza elől, csöndben sírni kezdek, és abba se tudom hagyni. Henry a hátsó ülésről locsog, elmeséli, mit vacsorázott, és hogy olvasott fel neki Phoebe, mielőtt elment. Még jó, hogy nem engedtem előreülni. Folyamatosan törölgetem a könnyeket a kezemmel, de mindhiába. A közlekedési lámpánál egy kerekes bevásárlótáskát húzó öregasszony kíváncsian néz rám.

Igyekszem elterelni a gondolataimat. Mire hazaérünk, abba kell hagynom a sírást, nem akarom, hogy Henry ilyen állapotban lásson. Naomi Strawe. Tudom, hogy az én évfolyamomra nem járt ilyen nevű lány, a Strawe szokatlan név, biztos, hogy még nem hallottam, bár mint Mr. Jenkins mondta, lehetséges, hogy felvette a férje nevét. De Naomira sem emlékszem. Eszembe jut, ahogy a nevet lebetűzte, és hangsúlyozta a végén a WE-t. Ez a Weston két első betűje. Háborogva ébredezik bennem a félelem, suttogva kimondom a betűket, fejben összekeverem őket, fokozatosan összeáll bennem a kép: Naomi Strawe Maria Weston anagrammája.

Valaki követett az aluljáróban Dél-Kensingtonban. Valaki figyelt, amikor egyedül ültem abban a bárban, és a randimra vártam, amire nem érkezett senki. Vajon tegnap este is volt valaki a találkozón, aki észrevétlenül körözött a terem

szélén, ki tudja, mire várva?

Elejétől fogva élt bennem a gyanú, mígnem teljesen elzsibbasztott a Sophie halála miatt érzett döbbenet, de mostanra elmúlt, és rám törtek a tények. Nem tagadhatom tovább a lehetőségét, hogy Maria még életben van. Vagy ha mégsem, akkor aki meggyilkolta Sophie-t, pontosan tudja, mi történt vele: tudja, mit tettem. És Polly reakciója egy újabb igazságot értetett meg velem: a tükörbe pillantva Henry arcát látom, a valószerűtlenül sima bőrét, a kerek babaképét, a sötét csokoládébarna szemét keretező, hosszú szempilláit. A mai napig, bár sok barátságot hagytam megszakadni, nem voltam egyedül, mert ott volt nekem Polly. De most csak én vagyok és Henry. Teljesen magunkra maradtunk, és veszélyben vagyunk.

25. fejezet

2016

Amint Henry végre ágyba kerül, töltök magamnak egy pohár bort. Összerázkódom az ízétől, még mindig szenvedek a tegnap esti italozástól, de szükségem van valamire, ami lekerekíti az éles sarkokat, és talán segít átlátni a történteket. A nappaliban bekapcsolom a tévét. Még mindig Sophie a vezető hír. Most már nem titkolják a kilétét, Reynolds bukkan fel, és információért könyörög. A halál okát is megadják, amit előzőleg nem említettek: fojtogatás. Rosszul vagyok, hiába minden, magam előtt látom a nyakára kulcsolódó kezet, a levegőért folytatott küzdelmét. Minden elsötétül.

Rezegni kezd a telefonom, és én teljes bizonyossággal érzem, hogy újabb üzenetem érkezett. Igazam van.

> Ó, szegény, drága Sophie. Ugye nem akarjuk,
> hogy veled is valami hasonló történjen?

Képtelen vagyok a kanapén maradni, idegesen mászkálok szobáról szobára, a padló minden nyikordulására összerezzenek. Időnként leülök valahová, ahová egyébként soha: az előszoba padlójára, falnak vetett háttal; a fürdőkád

szélére, ahol a kád kemény pereme belevág a combomba. Folyamatosan szemem előtt lebeg Sophie kicsavarodott teste az erdőben, még mindig a nevetséges fehér szőrmében, amint gyönyörű, karamellszőke haja szétterül a földön; az arca fehér, az ajka lila, a nyakán sötét, dühös zúzódások éktelenkednek. Arra gondolok, hogy ugyanez a sors vár rám is. Henry apró öltönyben, komolyan, de kissé értetlenül szorítja az apja kezét, körülnéz, engem keres, mintha előugorhatnék a másik szobából.

Tudom, hogy a rendőrség újra beszélni akar majd velem, görcsbe rándulok a gondolatra, hogy mit kell eltitkolnom előlük: a Pete-tel töltött éjszakát, az ismerősnek jelölést, Maria üzeneteit. Nem engedhetem, hogy kiderüljön, bármiféle kapcsolat lehet a Sophie-val tegnap este történtek és egy bizonyos 1989-es júniusi este között. Ha Reynolds felügyelő rájön, hogy Sophie meggyilkolása és Maria eltűnése összefügg, elindulhat egy olyan nyomon, ami hozzám vezet, tizenhat évesen, smaragdzöld ruhában, egy zacskó porrá tört kábítószerrel a dekoltázsomban.

Nem a halál az egyetlen módja, hogy Henry elveszítsen, és ezt nem szabad elfelejtenem. A Sammel folytatott beszélgetéseinkre gondolok, amikor még együtt voltunk, és elhatároztuk, hogy soha nem hozzuk nyilvánosságra a Maria halálában játszott szerepünket; eszembe jut Matt, aki tegnap este szinte az arcomba mászott, rémült volt és dühös, a hangja forrón és sürgetőn hatolt a fülembe.

De most, hogy csillapodott a kezdeti, ösztönös reakció, hogy hazudnom kell a rendőrségnek a motelben töltött éjszakánkról, ráébredek, mit tettem. A rendőrség megkeresi

Pete-et. Talán már meg is találták. Vajon ő is hozzám hasonlóan úgy véli, az együtt töltött éjszaka ténye könnyedén félreérthető, és ezért el kell titkolnia? Elvégre ő az első számú gyanúsított, és a tény, hogy otthagyta Sophie-t a találkozón, és egy másik nővel töltötte az éjszakát, feltétlenül gondolkodásra készteti a rendőrséget. De erre azért nem számíthatok. Muszáj vele beszélnem, még a rendőrség előtt.

Az is felmerül bennem, vajon nem jelentene-e valamelyes megkönnyebbülést, ha kiderülne, ha abbahagyhatnám a bujkálást és hazudozást, ha megszabadulhatnék a nehéz tehertől, amit tizenhat éves korom óta hurcolok. Igen, talán megbüntetnének, de lehet, hogy megbocsátanának. De ekkor eszembe jut Polly reakciója, és tudom, hogy nincs megbocsátás. Henry szobájában állok, megiszom a maradék bort, kipirult, alvó arcát figyelem. Soha nem fecseghetem ki a titkomat. Eltekintve a szégyentől, hogy mindenki megtudná, mit tettem, Henry miatt kell befognom a számat. Ha a legcsekélyebb valószínűsége is van, nem kockáztathatom a börtönt, nem hagyhatom anya nélkül a fiamat.

Rosszul alszom, nyugtalan elmém cikázik és csapong. Éjjel kettőkor hirtelen, verítékben úszva valami zajra riadok fel álmomból. Elviselhetetlenül sűrű a sötétség, reszkető kézzel felgyújtom a lámpát. A ház csöndes, de nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy valami zaj ébresztett fel. Ha Henry nem lenne itt, valószínűleg a fejemre borítanám a párnámat, és várnék reggelig, de most nem vállalhatom ezt a kockázatot. Megiszom az állott vizet az éjjeliszekrényen

álló üvegből, és az üveggel felszerelkezve kicsúszom az ágyból. Körbelopódzom a lakásban, minden padlódeszka minden nyikordulására összerándulok, menet közben felgyújtom a lámpákat, és mindig könnybe lábad a szemem a ragyogó fénytől. A konyhában az üveget éles késre cserélem, villog a pengéje, simán és hűvösen simul a tenyerembe.

Sorban űzöm el a sötétséget minden szobából, minden ugyanolyan, mint ahogy legutóbb hagytam, míg már csak Henry szobája van hátra. Az ajtaja előtt állok, kiszárad a szám, a pólóm izzadságtól hidegen és nedvesen tapad rám. Megbénít a félelem, hogy amit mögötte találok, valóra váltja minden rémálmomat. Különös érzésem van: mintha ez lenne az utolsó pillanat az életemnek ebben a formájában, hogy ezután a dolgok soha többé nem lesznek ugyanolyanok. A kilincsre teszem a kezem, és lenyomom. Egyenesen az ágyra nézek. Üres. Kiesik a kés a kezemből, halk puffanással érkezik a kék szőnyegre, térdre esem, és olyan hang tör fel a torkomból, mint még soha, nyüszítek, mint egy sérült vadállat. A rémület hatalmas hullámként borít el. A tüdőmből kiáramlik a levegő, a halk, metsző hangok között kapkodok levegő után.

És akkor meglátom. Mélyen alszik az ágya mellett, a szőnyegen, Rongyoskát az arcához szorítja. Nyilván leesett az ágyról, és fel sem ébredt, valószínűleg a puffanásra riadtam fel, amikor földet ért. Mellé térdelek, a hajába temetem az arcomat, beszívom édes illatát, és sírva fakadok a mélységes megkönnyebbüléstől.

Reggel korán felkelek, még mindig reszketek az éjszakai

kaland után. Már kinéztem a címet, így csak minél hamarabb fel kell öltöznünk és elindulnunk. Fél nyolckor kiteszem Henryt az iskolánál, ő az első. Örül neki, hogy az egész hely egyedül az övé, egyenesen a játék vonathoz szalad.

Még sötétben megyek tovább az állomás felé, látszik a lélegzetem, és ez emlékeztet rá, hogy még itt vagyok. A házak egy része sötét, de itt-ott már sárga fények világítanak az ablakokban, és bepillantást nyerek a véletlenszerű otthoni jelenetekbe: öltönyös férfi reggelizik a kanapén ülve, a tévé villogó fényei árnyékot vetnek az arcára; csinosan öltözött nő nézi az arcát a kandalló fölötti tükörben; egy fiatal anya az emeleti ablakban kopott köntösben, fakó arccal, kifejezéstelen tekintettel, kimerülten öleli a babáját a vállához. Amikor egy autó magas fordulatszámra kapcsol és elhúz, ijedten ugrom egyet, és amikor egy férfi kinyitja a bejárati ajtót, és kilép elém az utcára, elfojtok egy kiáltást. A férfi kíváncsian néz rám, aztán elsiet az állomás felé. Pár pillanatig még ácsorgok, a kezemmel az utcai lámpának támaszkodom, emlékeztetem magam, hogy ne felejtsek el lélegezni. Mikor lettem ilyen rémült és ideges? Megrázom magam, és ezúttal jóval lassabban tartok az állomás felé.

Bemegyek a Foster and Lyme irodáival szemben álló kávéházba, az ablak mellé telepszem, a szemem a bejáraton tartom. Máris ki-be járkálnak az öltönyös alakok. Van valami kód, amit be kell ütniük, és ez időt adhat nekem, hogy kiszaladjak, és elkapjam Pete-et, mielőtt bemegy.

A második csésze kávénál tartok, amikor egy kezet érzek a vállamon. Ijedtemben összerezzenek, és kilöttyintem a kávét az asztalra.

– Mit keresel itt? – Pete szeme lopva az út túloldalára téved, ahol a kollégák hanyagul üdvözlik egymást, a kezükben műanyag poharas kávéval.

– Beszélnünk kell – mondom halkan. – Sajnálom, hogy a munkahelyednél álltam lesben, de nem tudtam mást kitalálni. Még a vezetéknevedet sem tudom. Tudod… mi történt?

– Igen, természetesen, hallottam róla. – Leül velem szemben. – Ez szörnyű. Én… sajnálom. Tudom, hogy a barátnőd volt. Tegnap egész nap Londonban csatangoltam, és gondolkodtam, túl rémült voltam, nem mertem hazamenni, hátha a rendőrség vár rám. Én vagyok az első számú gyanúsított.

– Tehát még nem beszéltél velük? – Felcsillan bennem a remény.

– Nem. Tudom, hogy meg kell tennem. Én csak szerettem volna… először végiggondolni a dolgokat. Ma felhívom őket.

– De nem akarják majd tudni, miért nem kerested meg őket előbb?

– Nem tudom. Majd azt mondom, nem néztem tegnap a híreket. Te már beszéltél velük?

– Igen. Tegnap reggel visszamentem az iskolába.

– És elmondtad nekik… hogy együtt töltöttük az éjszakát?

Lesütöm a szemem, és a sótartót forgatom.

– Nem.

Arra számítottam, hogy dühös lesz, de inkább zavart. És érzek rajta még valami mást is. Talán megkönnyebbülést?

– Miért nem?

– Én… én nem is tudom. Pánikba estem. – Nem mondhatom el, hogy mennyire hozzászoktam, hogy mindenről hazudjak azzal az 1989-es éjszakával kapcsolatban. Hogy annyira félek attól, hogy valaki megtudja, mit tettem, hogy emiatt eltitkoltam mindent, ami esetleg összefüggésbe hozhat Maria eltűnésével. De valamit mondanom kell, magyarázatot kell adnom, amiért így viselkedem. – Ez bonyolult. – A kezemet bámulom, a mutatóujjamat, amely mintákat rajzol a kiszóródott cukorra. – Amikor iskolába jártunk, Sophie és én… mi nem voltunk valami kedvesek egy osztálytársunkkal. Mariával.

– Ugyan már, hogy jön ide egy kis iskolai gonoszkodás? Csak a jóisten tudja, fiatalon mindenki tett olyasmit, amire nem lehet büszke.

Szerettem volna hinni neki, szerettem volna, ha igaza van. Csakhogy semmi sincs következmények nélkül. Hiszen még ha nem kevertünk volna semmit az italába, akkor is valószínűleg egész életében hatással lett volna Mariára, ahogy bántunk vele. Befolyásolta volna a kapcsolatait, a barátságait, az önbizalmát. *Talán így is van. Talán még most is hatással van rá.* Önkéntelenül futott át a fejemen a gondolat, és lelki szemeim előtt megjelent, nem a selymes bőrével és pár finom ránccal az arcán, de azért felismerhetően Maria, a mogyoróbarna szemével, hosszú, barna hajával, egy számítógép előtt ülve, amint gyűlöletes üzeneteket küld Sophie-nak vagy nekem.

– Nehéz megmagyarázni. Egyszerűen nem akarom, hogy több derüljön ki a feltétlenül szükségesnél. Az én… szövetségemről Sophie-val. A rendőrség már tudja, hogy találkoztam Sophie-val a lakásán – aznap este, amikor te is ott jártál. Ha megtudják, hogy az ő barátjával töltöttem az éjszakát, akkor beleássák magukat a múltamba, és kérdezősködni fognak. Esküszöm, ennek semmi köze ahhoz, hogy megölték. Csak épp… régi dolgok, és nem szeretném, ha előráncigálnák. Ó, istenem. Nem is tudom, talán mégis el kellene mondanom nekik. Fel kéne hívnom azt a nyomozót, elmondani neki, hogy pánikba estem, és tisztázni.

– Igen. – Bizonytalannak tűnik. – Azt kell tenned, amit jónak látsz.

– De szerinted nem kellene, ugye? – Szeretném, ha valaki megmondaná, mit tegyek, és biztosítana róla, hogy minden rendben lesz.

Pete kibámul az ablakon. Elered az eső, az emberek sietősre fogják, és összehúzzák magukon a kabátot, mintha számítana.

– Félek elmondani nekik – vallja be, és az ablakra hulló esőcseppeket nézi.

– De miért?

Rám villantja a tekintetét, aztán újra kinéz az ablakon. Az az érzésem, hogy valamit mérlegel.

– Nos… csak mert… tudod, én vagyok a fő gyanúsított, ugye? Én állok a lista élén. Ki az, aki mindig rivaldafénybe kerül, ha megölnek valakit? A szerető. Ha rájönnek, hogy egy másik nővel töltöttem az éjszakát, Sophie barátnőjével,

akit alig ismerek, hogy nézne ez ki?

– Nem túl jól – ismerem el, bár úgy érzem, nem mond el mindent. Valószínűleg igaza van – ki hinné el, hogy semmi nem történt közöttünk? Lesznek, akik tanúsíthatják, hogy láttak minket együtt beszélgetni és nevetgélni a találkozón. Ez nem bizonyít semmit, de ha a gyanú árnyéka Pete-re vetül, ettől csak még rosszabb lesz. Legalább egy órát vagy még többet keringett a parkolóban rám várakozva, ezalatt nem láthatta senki. Elhessegetem a homályos kellemetlen érzést, és újra Pete-hez fordulok.

– Tehát, elmondod a rendőrségnek? – A kezébe tettem a sorsom.

– Nem tudom. Nyilván el akartam mondani, mert azt hittem, tőled már tudják. De ha nem… Nem akarok az eddiginél több okot adni a gyanakvásra.

– Akkor mit fogsz nekik mondani? Ha nem mondod el, hogy együtt töltöttük az éjszakát?

– Talán csak annyit, hogy összevesztünk Sophie-val, visszamentem Londonba, és otthon aludtam. – Egyre jobban tetszik neki ez a gondolat.

– De ki fogják deríteni, megnézik a közlekedési kamerákat, az összes felvételt. Nem hajthattál vissza Londonba úgy, hogy ne vett volna fel valamelyik kamera.

– Rendben, akkor… – Felveszi a papírszalvétát az asztalról, újra meg újra félbehajtja, míg végül olyan kicsi lesz, hogy nem lehet többé félbehajtani. – Tudom. Akkor azt mondom, a kocsiban aludtam. Tényleg közel parkoltam az iskolához, lefogadom, hogy ott nincs zárt láncú kamera. Csak meg kell őriznünk a hidegvérünket, és lecsillapodnak

a kedélyek. Nincs jelentősége, hogy egy szállodai szobában töltöttük az éjszakát, és nincs semmi köze Sophie halálához – tehát nem számít, ha nem beszélünk róla. Mind a ketten ugyanazt akarjuk, igaz? Hogy vége legyen ennek az egésznek.

Valamit észrevehetett az arcomon, mert elpirult.

– Ó, sajnálom. Nézd, tudod, nem vagyok kőszívű gazember. Tudom, hogy valaki meghalt, és tudom azt is, hogy a barátnőd volt.

– Az a helyzet, hogy alig ismertem. Nem számítottam rá, hogy még hallok róla az életben, miután eljöttem onnan. Képmutatás lenne úgy tenni, mintha gyászolnám. Ha őszinte akarok lenni, erőlködnöm kell, hogy a… szörnyű félelmen kívül érezzek valami mást is. Mi lesz, ha valahogy rám kenik? Az egész életemet börtönben tölthetem.

– Ez biztosan nem történhet meg, nem? Hiszen nincs semmi bizonyítékuk. – A Maria halálában játszott szerepemről már nem mondható el ugyanez. Az a különbség, hogy Pete-tel szemben én valóban rosszat tettem. És vannak, akik tudnak róla.

– Fizikai bizonyíték tényleg nincs rá. De amit… a szállodában csináltunk… tudod, mielőtt elmentünk a találkozóra… – Legalább úgy néz ki, mint aki szégyelli magát. – Ezt ki tudják mutatni, ugye? Nem néz ki túl jól. Aztán láttak minket veszekedni a találkozón. Mindez ellenem szól, és ha még arra is rájönnek, hogy veled töltöttem az éjszakát…

– Biztos vagy benne, hogy senki nem látott minket a parkolóban? – vetem fel. – Senki nem látta, hogy együtt

jövünk el?

– Amennyire biztos lehetek benne. Nem láttam senkit, és te?

– Nem. – Az üres csésze alján körözök a kanalammal, vonalakat húzok a kávéból. – Biztos, hogy neked jó így? Nem akarlak… semmibe belekényszeríteni, csak mert én már hazudtam.

– Nem. Én is ezt akarom. Egyszerűen megtartjuk magunknak, és minden rendben lesz. Adjuk meg egymásnak az elérhetőségünket, hátha újra beszélnünk kell. – Lefirkantja a mobilszámát egy szalvéta hátuljára, és odatolja elém a másik szalvétát, hogy én is felírjam az enyémet.

– Igen, talán ez a legjobb, amit tehetünk. – Nem tudom, kit akar meggyőzni, engem vagy saját magát, de nekem nincs szükségem győzködésre. Az első kihallgatás óta azt súgják az ösztöneim, hogy ne mondjam el, szegjem le a fejemet, és fogjam be a számat. Elvégre már így is rám kattant valaki, a legkevésbé sem hiányzik, hogy Reynolds felügyelő is felkerüljön a listára.

Pete elmegy a kávézóból, figyelem, ahogy átkel az úton. A bejárati ajtónál megáll, elkezdi beütni a kódot, és ekkor egy autó hajt mögé, és megáll a dupla záróvonalon. A torkomban dobogó szívvel nézem az autóból kiszálló Reynolds nyomozót és egy sötét öltönyös, magas férfit. Reynolds mond valamit, és látom, hogy Pete kifürkészhetetlen arccal megfordul. Váltanak pár szót, majd Pete beszáll a kocsiba, és elhajtanak.

26. fejezet

2016

Eltelt pár nap a Pete-tel való találkozásom óta, de semmit nem hallottam róla, sem a rendőrségről. Ma reggel Rosemary Wright-Collinshoz kellett mennem. Egy ideje nem foglalkoztam vele, de mostanra kifogytam a kifogásokból. Nehéz most profiként viselkednem. Valahányszor nekiállok dolgozni, csikorog az agyam, a képzeletet és a kreativitást elfojtják a folyton kavargó gondolataim. A legújabb munkám Rosemarynek egy gregorián stílusú sorház Islingtonban (csak isten tudja, mennyibe került), amelyet tetőtől talpig át kell rendezni, mert az elmúlt negyven évben ugyanaz volt a tulajdonosa.

Becsöngetek. Eltart egy ideig, mire Rosemary ajtót nyit, és bár szokás szerint kifogástalanul öltözött, és a kifinomult korosodó hölgy megtestesítője, nem olyan túláradó, mint megszoktam.

– Helló, Louise. – Az arcán fura, óvatos kifejezés suhan át, mielőtt szélesre tárja az ajtót. – Gyere be. – A lakás pompás, tágas, magas mennyezetes, de omladozik, halaszthatatlanul szüksége van figyelemre és törődésre.

– Hű, Rosemary, ez elképesztő. Biztosan nagyon izgatott vagy.

– Igen, igen, az vagyok. – De egyáltalán nem tűnik izgatottnak, miközben átvezet a hallon az elülső fogadószobába, a cipősarka kopog a kövezeten. Nem néz a szemembe, a hatalmas kandalló mellé áll, és gondosan manikűrözött ujjával letöröl egy képzelt koszfoltot a kandallópárkányról.

– Tehát, hol kezdjem? – kérdezem, és megpróbálok némi lelkesedést vinni a megbeszélésbe.

– Mielőtt hozzákezdünk, Louise, valamit meg kell beszélnünk.

Ó, még ez is. Mindig azt hittem, hogy gazdag, de attól persze lehetnek likviditásproblémái. Nagy szükségem van rá. Nélküle az üzletem komoly veszélyben forog.

– Jól van – mondom. – Minden rendben?

– Igen, minden rendben. Bizonyos mértékig. – Még soha nem láttam ilyennek: tétova, bizonytalan. Biztosan anyagi gondjai vannak. Szembefordul velem, szemmel láthatóan erőt gyűjt.

– Ma reggel meglehetősen fura e-mailem érkezett.

Liftezik a gyomrom. Kérlek, istenem, ne tedd ezt!

– Egy Maria Weston nevű nőtől.

Szólásra nyitom a szám, de egyetlen hang sem jön ki rajta.

– Tudom, hogy nem igaz – folytatja gyorsan. – Csak azért szólok róla, mert szerintem tudnod kéne.

– Mit írt? – Próbálom megőrizni a nyugalmamat.

– Azt mondta, dolgoztál neki, de elfuseráltad, és benne hagytad a pácban. Hogy megbízhatatlan és amatőr voltál. Határozottan javasolta, hogy keressek valaki mást.

– Értem – suttogom.

– Én nem keresek mást, Louise. Évek óta dolgozom veled, és tudom, hogy jó vagy. Nem tudom, mi ez az egész, és őszintén szólva nem is akarom tudni. Viszont nem szeretnék semmibe belekeveredni, érted? Azt akarom, hogy a kapcsolatunk szigorúan szakmai maradjon.

– Természetesen, Rosemary. Azt hiszem, tudom, ki áll emögött – füllentem. – Biztos vagyok benne, hogy többet nem fordul elő.

Folytatjuk a megbeszélést, de minden olyan kényszeredett, és nagy kő esik le a szívemről, amikor végre eljövök. Maria utánam nyúlt; érzem a vérfagyasztó jelenlétét, amely az életem minden területére bekúszik. Sürgősen beszélnem kell valakivel, és Esther az egyetlen, aki eszembe jut. Változatos múltunk ellenére Esther kedves volt hozzám, és eljövőben Rosemarytől fel is hívom.

– Halló? – Amennyire meg tudom ítélni, a szabadban van, hallom a szél távoli süvítését.

– Szia. Hogy vagy?

– Nem is tudom. Megdöbbentett az eset. Nem tudom elhinni. – Miért nem tudjuk elhinni, ha ilyesmi történik? Hiszen folyton ezt látjuk a hírekben. Miért olyan meglepő, amikor a mi közvetlen környezetünkben történik?

– Igen, ez szörnyű. Nézd, Esther, találkozhatnánk? Szeretnék beszélni veled a… tudod, mindenről.

– Tényleg? – Mintha tétovázna. – Van ezen mit megbeszélni?

– Számomra van. Beszélnem kell valakivel. Kérlek!

– Na, jó. Ma történetesen Londonban vagyok, épp egy megbeszélésre tartok, de utána összefuthatunk egy kávéra –

a South Banken?

Befordulok az Angel földalatti-állomásra, és mint mindig, most is azon morfondírozom, miért gyorsabb a lift, mint a lépcső. Zsúfolt a peron, a falnak vetem a hátamat, belélegzem a forróságot, a por és az égett gumi szagát. Mindig is kényelmetlenül éreztem magam a földalatti peronján, zavar, hogy egy egész kis mozdulat elég, és máris az érkező vonat előtt vagyok. Hatalmasnak hisszük a szakadékot élet és halál között, de a földalatti peronja mindig emlékeztet, hogy csak egy apró lépés. Most, miközben a túlméretezett metrótérképnek vetem a hátamat, és idegesen nézek körül, nem tudom elhessegetni a gondolatot, hogy egy forgalmas napon elég egy kis lökés. Egy kéz a hátamon, egy rövid, de erőteljes taszítás, amit senki sem vesz észre.

Amikor az Embanknemtnél leszállok, sietve vágok át a tömegen, menekülök a gőzből és tolongásból, és végre kibukkanok a hideg, tiszta világosságba. Átsietek a hídon, a Temze zöldesszürkén hömpölyög alattam, itt-ott a gyorsan szaladó felhők árnyéka tarkítja. Peronok és vonatok, hidak és folyók – mindig csak egy hajszál választ el a haláltól. A halál lehetőségétől. Az utóbbi idők eseményei csak megélezték a pengét, de évek óta körülöttem köröz, a nyakamtól pár milliméterre, és a határán van, hogy a húsomba marjon.

Esther már vár rám a Festival Hall előtt, a kabátja skarlátvörös folt a masszív épület előtt. Puhatolózva öleljük át egymást.

– Szeretnél egy kávét, vagy sétáljunk? – kérdezi.

– Inkább sétáljunk. – Könnyebb lesz beszélnem, ha nem kell közben a szemébe néznem.

Először Sophie-ról beszélgetünk, és bár természetesen megrendítették a történtek, látom, nagyon igyekszik, hogy a megfelelő dolgot mondja. Te mit mondanál, ha meghalna valaki, aki az egész életedet megkeserítette? Áttérünk a rendőrség témájára. Röviden kikérdezték Esthert, de hamarosan újra beszélnek vele, hogy további részleteket tudjanak meg. Nem Reynolds nyomozó kérdezte ki, hanem az egyik beosztottja. Esther egyáltalán nem került Sophie útjába az évfolyam-találkozón, így nincs elöl a listáján. Holnap Norwichba kell mennem egy újabb kihallgatásra, és a gondolat úgy nyomaszt, mint valami gyomorrontás.

Némán sétálunk egy darabig Estherrel, a lépteinket kiemelik a folyó déli oldalát szegélyező kopár, lombjukat vesztett fák a hideg, szürkésfehér ég előterében.

– Miután elmentél a találkozóról, Lorna Sixmith elmondta, hogy hozzámentél Sam Parkerhez. – Esther felém fordul és rám néz, a szél az arcába fújja a haját.

– Igen, így van. – Mereven bámulom a folyót, a széleken tajtékzó vizet, az eldobott palackot, amely neki-neki ütődik a kavicsos medernek. Még mindig fáj a gondolat, hogy együtt voltunk. Olyan ez a fájdalom, akár a csuklómra szoruló kötél: minél inkább próbálok szabadulni, annál jobban bevág.

– Miért nem mondtad?

– Nem is tudom… Gondolom, azt hittem, tudod. Nem beszélek róla gyakran – mentegetőzöm gyorsan.

– Hogyan történt? – Esther talán észreveszi, hogy túl sok

megbotránkozás és elragadtatás van a hangjában, és átfogalmazza a kérdését: – Úgy értem, erre nem számítottam. Tudom, hogy tetszett neked az iskolában, de…

– Azt gondoltad, nem az én súlycsoportom? – Nem bánom. Én magam is mindig így vélekedtem.

– Nem pont erre gondoltam. De hogyan kötöttetek ki végül egymás mellett? A szüleid elköltöztek Sharne Bayből, amikor egyetemre jártál, nem?

– De. Azután hosszú ideig nem is találkoztam Sammel. Évekkel az egyetem elvégzése után találkoztunk véletlenül Londonban, amikor huszonöt-huszonhat évesek voltunk. – Még ma is érzem a lélegzetelállító izgalmat, amikor egy claphami pub bárjában álltam, megfordultam, hogy megkérdezzem Lucytól, mit kér, és hirtelen olyan közelről találtam szembe magam azokkal a kék szemekkel, mint az évfolyamzáró bulin. Természetesen azonnal megismertem, de neki egy kicsit tovább tartott, mire leesett a tantusz. Amikor rájött, ki vagyok, őszintén örült, hogy lát, megölelt, aztán eltartott magától, és meglepett örömmel fürkészte az arcomat.

Az egész estét együtt töltöttük, varázslatos volt, szerettem volna, ha soha nem ér véget. A levegő még őrizte a nappali hőség nyomait, szorosan egymás mellett ültünk a sörkertben, a térdünk összeért, ittunk, és sztorikat meséltünk egymásnak. Kettesben voltunk a tömegben, Lucy, a többiek és a barátaik eltűntek, végül zárórakor az utcán találtuk magunkat. Ő fölém hajolt és megcsókolt, én elolvadtam, magamhoz húztam és a hajába túrtam, ő pedig olyan szorosan ölelt magához, hogy kiszorította belőlem a

szuszt. Két kézzel kaptam a boldogság második lehetősége után, és bár nem volt mindig könnyű, tizenöt éven át kapaszkodtam belé. Míg egy napon, két évvel ezelőtt olyan írott üzenetet találtam a telefonján, aminek nem kellett volna ott lennie, és a boldogság úgy pergett ki a kezem közül, akár a homokszemek.

– És végül összeházasodtatok?

– Igen. – Helytelennek tűnhet az életem tizenöt évét egy ilyen rövid beszélgetésben összefoglalni, de még ha akarnám, sincsenek rá szavaim, amelyekkel megértethetném Estherrel a vele való együttlét lélegzetelállító életörömét; hogy mennyire felvillanyozott, amit velem csinált; hogyan vált a mindenemmé, legalábbis Henry születéséig; hogy mekkora fájdalmat okozott.

– És a kisfiadnak… Sam az apja?

– Igen. – Az a fajta apa, aki felemeli, és addig forgatja a levegőben, míg a csemete szédül az izgalomtól, de nem akarja feltakarítani a piszkot, amikor a padlóra hány.

– Szóval, szerinted az a krapek volt, akivel Sophie együtt jött? – vált témát Esther, mert érzi, hogy nem akarok Samről beszélni. – Úgy értem, ő tette? Te beszéltél vele, ugye?

– Egy kicsit dumáltunk, ez minden. – Óvatosan fogalmazok, nehogy úgy tűnjön, hogy mentegetőzöm. – Rendesnek tűnt. Nem tudom elképzelni… hogy ő tette volna. De végül is senkiről sem tudom elképzelni, márpedig valaki megtette, igaz? Ilyenkor jön rá az ember, hogy mindaz, amit a híradóban vagy az újságokban lát, az olyan átlagemberekkel is megtörténhet, mint mi. Nem különlegesek, csak élik a kis mindennapi életüket, mígnem

valami a feje tetejére állít mindent.

– Mi van Matt Lewisszal? – érdeklődik Esther. – Ő teljesen odavolt Sophie-ért, nem?

Ahhoz képest, hogy nem volt tagja a társaságnak, Esther elég jól értesült.

– Nos, igen, azt hiszem, de az nem jelenti azt, hogy huszonöt évvel később megöli, igaz?

– Valószínűleg. Nem gondolod, hogy… – tétovázik. – Az ismerősnek jelölés a Facebookon, a születésnapi ajándékok…

– Fogalmam sincs, Esther. Épp erről akartam veled beszélni. Újabb üzeneteket kaptam tőle.

– És mit írt?

Röviden vázolom az üzenetek tartalmát.

– Esther, tegyük fel, hogy még életben lehet. De akkor hol van?

Esther megáll, áthajol a korláton, és lenéz a napfényben csillogó folyóra.

– Nem tudom. Soha nem találták meg a holttestét, ugye? De miért éppen most jönne vissza? És hogyan?

– Én is szeretném tudni. De Tim jelen időben beszélt róla… tudod. És a találkozó előtt láttam őt. Amikor Sharne Bayben összefutottunk, azt mondta, eljön, de aztán nem volt sehol. De… valahogy mégiscsak ott volt. Láttam odakint valakivel beszélgetni.

– Tim ott volt? – néz rám kérdőn.

– Igen. Nos, nem pont a találkozón. A kocsifelhajtó tetején láttam, amikor kimentem dohányozni.

– Ez hátborzongató. Kíváncsi lennék, miért nem jött be.

Talán csak meggondolta magát menet közben. Ha végiggondolod, mindenképp elég fura. Úgy értem, elmenni egy évfolyam-találkozóra. Akár tényleg törődsz azokkal, akik most is a barátaid, akár nem, mi a fenének mennél? Kíváncsiságból?

– Te is eljöttél – mondom a szavaitól megbántva.

– Igen, és azt kívánom, bárcsak ne mentem volna. Először is, akkor nem keveredtem volna bele ebbe az egészbe. És ez azt jelentette volna, hogy képes vagyok a múltat meghagyni a múltban. De nem voltam képes. Meg kellett mutatnom mindenkinek: nézzétek, itt vagyok a karrieremmel, a férjemmel, a gyerekeimmel. Micsoda átkozott baromság. Egyszerűen másokhoz hasonlóan fel kellett volna raknom a Facebookra. – Megfeszül a keze a korláton.

– Ez nem hülyeség, Esther. Csak a szervezés megkezdése után egy hónappal szereztem tudomást a találkozóról. Senkinek nem jutott eszébe szólni, és megalázottnak éreztem magam. Ha valami átkozott baromság, hát ez az. Miért számít ez egyáltalán?

– Nem kéne számítania. De mégis számít – ismeri be Esther. – Nagyon is. Sértve érzem magam: nekem miért nem szólt, ha még él? Tudod, a halála előtt közel álltunk egymáshoz. Sok mindent elmondott nekem. Tudod, mi történt a régi iskolájában? Beszélt neked erről?

– Egyszer azt hiszem, akart. – Falécekből álló napozóágyakon a sötétben, az éjszakai levegőben látszódó lehelet mellett. Két összekapcsolódó kisujj mellett.

– Az a fiú rögeszmésen üldözte – elég szörnyű lehetett. Manapság zaklatásnak nevezik az ilyesmit, és távoltartási

végzést lehet kérni ellene, de akkoriban nem sokat lehetett tenni, hacsak nem járt fizikai bántalmazással.

Esther megfordul, és egy darabig némán sétálunk a folyóparton.

– Mit akarsz, Louise? Miért hívtál?

Nyugodtan akarok aludni. Meg akarom változtatni a múltat. Nem akarok folyamatosan magam mögé nézni a földalatti peronján, nem akarok arra gondolni, hogy leugrom vagy lelöknek, valahányszor átmegyek egy hídon.

– Félek, Esther. Csak tudni akarom, mi történt Mariával, mi történt Sophie-val. Tudni akarom, mennyire az én hibám, ha én leszek a következő.

– Nem kéne ezt a rendőrségre hagynod?

Nem tudja, hogy nem szóltam a rendőrségnek Maria üzeneteiről. Lesújt, mennyi mindent nem tud. Rájövök, hogy fogalmam sincs, mit keresek itt.

– Igen, valószínűleg igazad van. Nézd, Esther, mennem kell, el kell hoznom Henryt az iskolából.

– Ó. Rendben. Talán valamikor majd összefutunk…

– Igen, jó lenne. – Hamisan cseng a hangom, mintha olyan vacsoráról jönnék el, ahol rettenetesen éreztem magam, mégis jó képet vágnék hozzá. – Akkor, szia.

Ugyanazon az útvonalon megyek vissza, nagyokat lépek, próbálok céltudatosnak tűnni. A szél, ami eddig hátulról lökdösött, most az arcomba fúj, és könnybe lábad a szemem.

Timre gondolok az iskolai kocsifelhajtó tetején. Timre, akinek a kamaszkorát megrázták a történtek, és az egész élete megváltozott a húga eltűnésével. Akinek nyilván keményen meg kellett dolgoznia azért, hogy hétköznapi

életet élhessen, hogy otthona, felesége, pufók arcú gyermeke lehessen. Hogyan tudta folytatni az életét? Hogy lehet ilyesmin továbblépni? Vagy nem is kellett túltennie magát rajta? Úgy tett, mintha gyászolná a húgát, aki közben életben volt, és valahol hamis személyazonossággal élt? És ha ez a helyzet, akkor vajon Maria mit mondott neki? Mennyit tud?

27. fejezet

Talán annak idején megvédte, de ez nem azt jelenti, hogy még mindig védelmeznie kell. Arra biztatja, hogy maradjon csöndben, ne bolygassa a múltat, élje az életét. Csakhogy ő nem él, nem igazán. Csak létezik, egyik napot tengeti a másik után. De végül ezek a napok egyszer elfogynak, és akkor mit mutathat fel?

Néha eltűnődik, hogy talán egyedül is túl tudná élni. Megszabadulna a titok sötét, nehéz palástjától, amelyet visel – csak letenné és elsétálna, és azzá válna, akinek mindvégig lennie kellett volna.

Képes lenne valakit beengedni? Ő tudja az igazságot, és ennek talán elegendőnek kellene lenni, hisz nincs vele egyedül. Nagyon jól tudja, hogy nélküle soha nem jutott volna túl rajta. Az ő hűséges társa. A bűntársa, aki örökre tettestársa annak az éjszakának az eseményeiben, amely megváltoztatott mindent.

Árnyékban él, menekül, rejtőzködik. Igen, jó képet vág a dolgokhoz, amikor szükséges, de belül még mindig ugyanaz a lány. Hányódik a gyomorszorító félelmek közt, hogy valaki megtudja, ki ő valójában, és a között a vágy között, hogy a maga valójában lássák. Elvégre nem ezt akarjuk mindannyian?

Ki akar lépni a fényre, és azt az életet élni, amit eddig is

élnie kellett volna. Azt akarja, hogy meghallgassák. Azt akarja, hogy ismerjék.

28. fejezet

2016

Már az osztályterem előtt sorakoznak a gyerekek, akiknek a szülei nem dolgoznak, és általában háromkor értük jönnek. Henry természetesen nincs köztük, és Mrs. Hopkins zavartan néz rám.

– Ma korán befejeztem a munkát – füllentem. Igazság szerint látnom kellett, és a South Bankről egyenesen ide jöttem, hogy korán hazavigyem. – Benézhetek…? – mutatok az osztályteremre. A napközisek illedelmesen ülnek az asztalnál, köpenyben, a táskájuk előttük van az asztalon, a következő utasításra várnak, amitől majd megszakad a szívem. Olyan kicsik, és máris meg kell tanulniuk alkalmazkodni. Henry halkan, komolyan társalog a mellette ülő kislánnyal. A másik oldalán ülő kisfiú, Henry barátja, Jasper fedez fel először. Lázasan csapkodni kezdi Henry karját.

– Henry, Henry! Itt az anyukád.

Henry megfordul, felragyog az arca, a szemében szikrák gyúlnak.

– Mami! Mit keresel itt? – Szemmel láthatólag szeretne odafutni hozzám, de nyugtalanul pillant engedélyért Miss Jonesra, az új asszisztensre.

– Ma korán végeztem a munkával. Gyere, kimegyünk a parkba! – Újra a mosolygó Miss Jonesra pislog.

– Szia, Henry. Holnap találkozunk.

Miközben átmegyünk a játszótéren, egy debella fenyegetően közeledik a tanítónőhöz a szomszédos osztályteremben. Már korábban is láttam ezt az anyukát a belé kapaszkodó kövér, rakoncátlan porontyával. Arról a magányos fiúról van szó a fészekalja gyerekből, aki mellette áll, és ellenségesen rugdossa a táskáját. Amikor a fiáért jött, nyilvánvalóan megkapta a rettegett „Feltarthatom egy szóra?” felhívást a tanítónőtől. Az ő kis angyalkája szerinte természetesen nem csinálhat semmi rosszat, így nem érinti túl jól, és a mutatóujjával a tanár arca felé bök.

A parkban Henry elfogódottság nélkül, boldogan kiabál, miközben én egyre magasabbra lököm a hintán. Tovább fokozza az elragadtatását, amikor meglátja a barátját, Dylant bejönni a mamájával, Oliviával a sárga kapun.

– Dylaaaan! A hintán ülök!

Dylan odaszalad.

– Gyere, játsszunk a mászókán – utasítja.

– Nem, gyere hintázni! – kiált Henry.

– Nem – mondja Dylan szigorúan. – Mászóka.

– Oké. Állíts meg, mami! – kéri Henry. Lelassítom a hintát, és együtt elrohannak.

– Ejha, micsoda cuki kis barátok, hát nem? – áradozik Olivia, és gyengéden néz utánuk. Én ugyan inkább diktátornak érzem Dylant, de nem akarom kipukkasztani a buborékját. – Iszunk egy csésze kávét? – folytatja.

Odasétálunk a kis elárusítópavilonhoz, és rendelünk két

kávét. Le sem veszem a szemem Henryről, aki körbe-körbe rohangál a homokban, és időnként elterül a földön. Rájövök, hogy Dylan a mászóka tetejéről „lő” rá.

– Hallottad, mi történt a játszótéren a mai átvételkor? Angela Dickinsonnal?

– Kivel? – értetlenkedem. Ritkán fordulok elő a többi szülővel egy időben az iskola kapujánál. Nemigen tudom, ki kicsoda.

– Tudod, Angela Dickinson – lehalkítja a hangját –, *a dagadt*. A komisz gyerekével.

– Á, igen, tudom már. – Nyugtalanít, hogy nem látom Henryt, de aztán előkerül a bébicsúszda mögül, ahová az ellenséges tűz elől elbújt, és fellélegzem. Továbbra is rajta tartom a szemem. – Láttam az egyik tanárral veszekedni, amikor ma eljöttünk.

– Nem csak veszekedett – meséli Olivia. – Behúzott egyet Mrs. Smithsonnak!

– Behúzott? – megfordulok, és ránézek. – Ó, ne! Te láttad?

– Igen, még ott voltam, és Mrs. Hopkinsszal beszélgettem. – Olivia az egyik olyan szülő, akinek mindig van valami sürgető problémája, amit meg kell beszélnie a tanárral. Ismerősök vagyunk a Facebookon, és minden héten zúgolódik valami miatt az iskolával kapcsolatban – visszaküldi az olvasókönyveket, amelyek nem jelentenek elég kihívást a zseni gyerekének és hasonlók. – Konkrétan orrba vágta.

– Kihívták a rendőrséget?

– Nem tudom biztosan – jelenti ki. – Láttam, hogy Mr. Knowles nekitámadt. – Mr. Knowles az iskola egyetlen férfi

tanára. – Megjegyzem, nem hinném, hogy van esélye Angela Dickinson ellen.

Visszavándorol a tekintetem a mászókára, de Henry és Dylan nincs ott. Magam mögé nézek, aztán tovább, az erőd felé, de ott sincs nyomuk. Ez egy nagy park, rengeteg játékkal. Akárhol lehetnek.

– Látod a fiúkat? – kérdezem Oliviát.

– Biztos itt vannak valahol. Gyere, üljünk le arra a padra, onnan nagyjából az egész parkot belátjuk.

Átsétálunk a piknikasztalokhoz, és leülünk. Az asztalra teszem a kávémat, és nyugtalanul fürkészem a parkot. Olivia még mindig a nagy iskolai pletykákról locsog.

– Nem látom őket – szakítom félbe.

Olivia a kávéját szürcsölve, kényelmesen körülnéz.

– Biztosan az erődben vannak. Lazíts, Louise, itt vannak valahol. Nézd, ott vannak!

Dylan egy fa körül szaladgál, géppuskaszerű hangokat hallat, de Henryt nem látom. Elakad a lélegzetem, de megpróbálom megőrizni a higgadtságomat. Valószínűleg a fán van. Korábban is ott találtam meg, és olyan magasra mászott, hogy össze kellett szorítani a számat, nehogy ráüvöltsek, hogy másszon le. Erőltetetten lassú léptekkel odamegyek, igyekszem egyenletesen lélegezni. Minél közelebb érek, annál kevésbé tűnik úgy, mintha lenne valaki a fán. Nyáron könnyű rajta elrejtőzni, de ebben az évszakban kopasz és csupasz, és mielőtt odaérek, látom, hogy nincs az ágak között.

– Dylan – szólok rá hangosan. – Hol van Henry?

– Nem tudom.

– De az előbb még veled volt, nem?

– Igen, de aztán beszélgetni kezdett azzal a nénivel.

Mintha fejbe vágnának. Egy pillanatra úgy érzem, mindjárt elájulok, de összeszedem magam, és nagy nehezen kinyögöm:

– Miféle nénivel? Hol? – Letérdelek Dylan elé, és megfogom a karját.

– Nem tudom. Arra. – Dylan az erőd felé mutat, lerázza a kezem, és újra körbe-körbe rohangál a fa körül.

Futásnak eredek, kapkodom a levegőt, Henryt szólongatom. Odaérek az erődhöz, lehajolok, és bekukkantok az ajtón. Két kislány egy babakocsival és benne babával gyanakodva méreget. Más gyerek nincs odabent. Sarkon fordulok, és eszeveszetten nézek végig a parkon.

– Henry! – kiáltozom. Végigrohanok a parkon, benézek minden játékszer mögé, egyre hangosabban szólongatom. A többi anyuka is körülnézeget, azon morfondíroznak, kell-e segíteniük. Mindig van valaki, aki a gyerekét szólongatja, de olyan őszinte kétségbeesés árad a hangomból, ami nyilván nyugtalanítja őket. Olivia felkel, odahívja Dylant, és tovább vallatja, hogy hol látta utoljára Henryt.

Közel állok hozzá, hogy felhívjam a rendőrséget, teljesen megfeledkezem a saját biztonságomról vagy jó híremről, és ekkor megpillantom. A park távoli végében, nekem háttal áll, és a nagyparkra nyíló nyitott kaput nézi. Hirtelen megtorpanok, fuldoklással vegyes zokogó hang tör fel belőlem. Hála istennek! Elindulok felé, immár lassabban.

– Henry! – szólítom, és ő mosolyogva megfordul. – Hol

voltál? – Próbálok könnyed hangot megütni. – Nem találtalak.

– A parkban.

– Dylan mondta, hogy egy nénivel beszélgettél.

– Igen. Ő is szereti a vonatokat. Mindent tudni akart Thomasról.

Lelassul a pulzusom. Talán csak egy anyuka vagy egy nagymama volt, aki kihozta a parkba az unokáját.

– Hol van?

– Azt mondta, mennie kell. Épp neki integettem. – Átnézek a parkon. A távolban egy fekete kabátos alak tart a főbejárat felé.

– Nem voltak vele gyerekek?

– Nem, egyedül volt.

– Mennyi idős lehetett? – kérdezem, de közben rájövök, hogy a kérdés teljesen értelmetlen egy négyéves gyerek esetén.

– Húsz? – válaszolja, de ez bármit jelenthet a kamasztól a nyugdíjasig.

Túlságosan megrendülök, semhogy tovább maradjunk, és a tévé előtt iható forró csokoládé ígéretével sikerül nagyobb hűhó nélkül rábeszélnem Henryt, hogy menjünk haza. Épp beszíjazom a kocsi gyerekülésébe, amikor a telefonom rezegni kezd a zsebemben. Nem veszek róla tudomást, amíg be nem ülök a kormány mögé. Henry biztonságosan be van szíjazva hátul. Imádkozom, hogy munkával kapcsolatos e-mail legyen.

Maria küldte. Elolvasom, aztán újraolvasom a Facebook-üzenetet, Henry közben vígan, dallamtalanul dudorászik

magában hátul, boldogsággal tölti el a forró csoki gondolata, és én úgy érzem, mintha tűket szurkálnának a fülembe.

> Henry nagyon helyes kisfiú. Remélem, nagyon vigyázol rá. Olyan könnyen megtörténhet a baj, ugye? Egy pillanatra elfordulsz, és már nincs sehol.

29. fejezet

2016

Úgy döntök, hogy ma én viszem Henryt az iskolába, és miután átszalad a játszótéren és bemegy az osztályba, elsétálok az irodába, ahol a szúrós szemű Mrs. Harper szokásához híven a képernyő mögött ül. Az iroda másik felében az asszisztense, Miss Wallis egy hatalmas szekrénybe pakolja az iratokat. Illedelmesen kivárom a kötelező egy-két percet, míg Mrs. Harper dühödten püföli a billentyűzetet, és valami nálam mérhetetlenül fontosabbal foglalkozik.

– Miben segíthetek?

– Louise vagyok, Henry Parker mamája. – Valahányszor ide jövök, minden alkalommal be kell mutatkoznom. Nem tudom, vajon tényleg nem ismer meg, vagy csak büntet valamiért. Talán mert nem jelenek meg rendszeresen a kapuban a szokásos időben, vagy mert más a vezetéknevem, mint a gyereké. – Én csak szeretném még egyszer ellenőrizni a gyerek átvétele körüli biztonsági intézkedéseket.

– Igen? – Ha viselne lornyont, most biztos leengedné. A hőmérséklet érezhetően fagyosabbá válik. Elképzelhetetlen, amit elkövettem, megkérdőjeleztem a szakértelmüket.

– Az a helyzet, hogy pillanatnyilag van okom az aggodalomra, ezért meg akartam bizonyosodni róla, hogy rajtam kívül senki más nem viheti el Henryt az én engedélyem nélkül.

– De általában nem maga jön érte, ugye? – A hangja sejteni engedi a megvetését. Könnyen beszélsz, gondolom, a kényelmes kis állásoddal, ahol csak iskolaidőben dolgozol.

– Nem, napközibe jár – igyekszem semleges hangon válaszolni. – De nyilván ön is ismeri a szokásos rendet. Arról beszélek, ha másvalaki akarja elvinni.

Észreveszem, hogy a botrány legcsekélyebb jelére megvillan a szeme. – Az apjára gondol? – Lehalkítja a hangját. – Talán egyeztetnem kéne önnek egy időpontot a vezetővel… – A képernyő felé fordul, és rákattint az előjegyzési naptárra.

– Nem! Az apjával nincs semmi gond. Én másokra gondolok.

Mrs. Harper felsóhajt.

– Mrs. Parker, biztosíthatom, hogy nem engedjük – rövid ideig hallgat, épp csak amíg megállapítom, hogy nem jut rögtön eszébe, melyik gyerek az enyém –, az ön külön engedélye nélkül nem engedjük mással elmenni Henryt, csak a szüleivel, a bébiszitterével vagy a megszokott gondozójával.

Williams, helyesbítek szokás szerint gondolatban, Williamsnek hívnak, de nem ma lesz a napja, hogy külön csatározásba bonyolódom. Nincs más választásom, mint elfogadni a mondottakat, de nehéz szívvel távozom. Bárcsak mindenhová magammal vihetném Henryt. Amikor nincs

velem, olyan fizikai fájdalmat érzek az aggodalomtól, mintha kardot forgatnának bennem.

De a mai találkozót Norwichban nem mondhatom le. Olyan soká tartottam távol magam a világnak ezen részétől, új életet kezdtem Londonban, és most olyan mágneses vonzást gyakorol rám, aminek nem tudok ellenállni.

Az előttem álló üveghomlokzatos épületben Reynolds nyomozó vár rám. Mire gondol vajon? Egyáltalán kíváncsi rám, vagy pusztán egy vagyok a sok tanú közül, akiket ki kell hallgatnia? A következő egy hosszú listán? Talán a kiképzése meggátolja, hogy így gondolkozzon. Talán azt tanulta, hogy bármelyik tanú tudhat valamit, ami életbevágó fontosságú lehet az ügy szempontjából. Vagy ami még rosszabb, esetleg érez rajtam valamit, bizonyos határozatlanságot vagy óvatosságot. Vajon vallatni fog, és teljesen váratlan módon nekem ront? Készen kell állnom. Biztosnak kell lennem a történetemben, hogy ne kaphasson rajta hazugságon.

Fiatal, egyenruhás nő vezet be a kihallgatószobába, aki üres fecsegéssel szórakoztat, míg végighaladunk a folyosókon. Tipikus brit társalgási témákat érintünk: az időjárást, a közlekedési dugókat, az egyirányú rendszer előnyeit és hátrányait. Nem tudok rájönni, hogy szándékosan próbálja így feloldani bennem a feszültséget, mielőtt rám rontanak, vagy egyszerűen csak unatkozik.

Az éles fényben kuporgok az öntött műanyag szék szélén, körbe-körbe forgatom a papírpoharat a bézs színű asztalon. Lopva körülnézek, megpróbálok rájönni, vajon van-e

elrejtve valahol titkos kétoldalú tükör, mint a tévében, de gondolom, a falra erősített, zárt láncú kamera elvégzi ezt a feladatot.

Reynolds nyomozó épp telefonon beszél, miközben kinyitja az ajtót, de gyorsan véget vet a beszélgetésnek, és rám mosolyog. Nagyobb darab, mint emlékeztem, bár ebben az apró szobában minden nagyobbnak tűnik. Kiemelkedő anyajegyet veszek észre az arcán, a szemhéján pedig tűzfoltot.

– Louise. Hogy van?

– Jól, köszönöm. – A nagyon jól tolakodó lenne.

– Ő Stebbings detektívfelügyelő. – Az öltönyös férfi felé int, aki mögötte lép be. Az ötvenes éveiben járó, magas férfi mellé ül le, velem szemben. Felismerem, ő volt Reynoldsszal aznap, amikor Pete-tel elhajtottak a Foster and Lyme építészeti irodája elől.

Reynolds habozás nélkül kérdezősködni kezd, nem csacsog az időjárásról. Azonnal a lényegre térünk, de ezúttal előre felkészültem a Pete-tel kapcsolatos kérdésekre. Igen, aznap este, korábban beszéltem vele. Teljesen normálisnak tűnt, és jó hangulatban volt. Láttam őket vitatkozni, de utána már nem láttam többé Pete-et, nyilván elment. A nyomozó számára ez volt az egyik vonal, amin el akart indulni, de amikor rájött, hogy ezzel nem jut sehová, feladta és továbblépett.

– Oké. Egyes tanúk említették, hogy Sophie hosszasan beszélgetett Sam Parkerrel és Matt Lewisszal. Ön is egyetért ezzel?

– Igen. Az iskolában jó barátságban voltak.

– Talán többek is voltak barátoknál, nem gondolja? Valamelyikkel?

– Matt bele volt esve, de nem tudom biztosan, történt-e közöttük valami. Tudja, flörtöltek egymással, de azt hiszem, ez volt minden, legalábbis Sophie részéről biztosan.

– És Sam?

– Nem – vágom rá gondolkodás nélkül. – Sammel kizárt.

Túl gyorsan reagáltam. Reynolds éberré válik, és felébred az érdeklődése.

– Ezt miért mondja?

– Nem tudom, tisztában van-e vele, de Sam és én házasok voltunk. Két évvel ezelőtt váltunk el.

– Tehát a maguké… diákszerelem volt?

– Nem! – Micsoda visszataszító kifejezés. Valószínűleg ő is így gondolja, mert a szavak nem odaillően hangzanak az ajkáról. – Az iskola után évekig nem láttam. Tíz évvel később, kilencvenkilencben véletlenül találkoztunk Londonban.

– Akkor mitől olyan biztos benne, hogy Sophie-nak nem volt vele viszonya?

– Nos, én… – Tényleg, mitől vagyok ebben olyan biztos? Mert Sophie tudta, hogy tetszik nekem? Komolyan azt hiszem, hogy ez visszatartotta volna? Mert Sam soha nem említette? Talán nem is kellett volna említenie, elvégre amikor összejöttünk, már régi história volt.

Reynolds szemmel láthatóan jelentőséget tulajdonít a hallgatásomnak, és folytatja.

– És mi történt az iskola utáni időszakban? Sophie tartotta a kapcsolatot Matt-tel vagy Sammel, vagy mással az

osztálytalálkozóról?

– Azt hiszem, kapcsolatban maradt pár emberrel. Amikor a találkozó előtt nála jártam, elmondta, hogy találkozgat Claire Barnesszal és Matt Lewisszal. Talán másokkal is.

– Utalt rá esetleg, hogy felnőttként lett volna szexuális kapcsolata Matt-tel?

– Nem, semmi ilyesmit nem említett. Csak azt mondta, hogy időnként találkoztak.

– És Sam? Vele találkozott az iskola óta?

– Míg együtt voltunk, addig nem, már amennyire tudom. De az utolsó két évben esetleg. Sam… újranősült, és gyerekük is született. Csak a fiunk miatt beszélünk egymással.

Attól, hogy Henry is felmerült a beszélgetésben, még jobban görcsbe áll a gyomrom. Az egyik felem legszívesebben megtörne, elmondana Reynoldsnak mindent, és könyörögne neki, hogy védje meg a fiamat. De megpróbálok észszerűen gondolkodni. Mekkora veszélyben lehet Henry? A tegnapi eset után nem vesztem szem elől még egyszer. Az iskolában biztonságban van. Ma Sam megy érte, reggel írtam neki, hogy megkérdezzem, el akarja-e vinni Henryt valahová ma este, és azt válaszolta, hogy felveszi a napközi után, aztán egyenesen hazamennek. Négyéves, így soha nincs egyedül. Meg tudom védeni.

Reynolds még mindig érdeklődőn néz rám.

– Nem végződtek túl jól a dolgok köztünk – magyarázom. – Köztem és Sam közt.

– Hogyhogy?

– Elhagyott valaki másért. – Még most is gyűlölöm

kimondani ezeket a szavakat, utálom a száraz, kegyetlen tényt. Nem voltam neki elég, pedig odaadtam neki mindenemet. – Nézze, ennek semmi köze a Sophie-val történtekhez.

Elfintorodik, így jelzi, hogy ezt majd ő eldönti.

– Jól van. Tehát, milyennek tűnt Sophie az évfolyam-találkozó estéjén? Történt valami, ami a később történtek fényében gyanús lehet?

– Jól volt. A Pete-tel való vitájától eltekintve jókedvű volt, bár fogalmam sincs, min veszekedtek. De nem tudom, egyébként milyen volt. Mint mondtam, azon az egyetlen estén kívül, több mint huszonöt éve nem találkoztunk.

– És ön senkivel sem tartotta a kapcsolatot az iskolából? Samen kívül?

– Nem. Nem volt épp a legboldogabb időszak az életemben.

– És mi van Sammel? Azt mondta, nem állt kapcsolatban Sophie-val. És más iskolai barátokkal? Ő találkozott valakivel?

– Néha elmentek valahová Matt Lewisszal, de nem túl gyakran. Sajnos engem nem érdekelt. Tudja, a boldogabb idők.

Kitérő választ adok. Az a legkevesebb, hogy nem érdekelt, sokkal inkább azt akartam, hogy ne legyen semmi közöm Sharne Bayhez, az iskolai időkhöz, és nem értettem, Sam miért nem akarja elvágni ezeket a kötelékeket. Azokon az estéken, amikor Matt-tel találkozott, alvást tettettem, mikor hazaért, és félálomban motyogtam, hogy majd reggel elmeséli, aztán reggel találtam rá ürügyet, hogy korán

elmenjek.

– És mi a helyzet a többiekkel a találkozóról? Beszéltünk a bár személyzetével, és természetesen a takarítókkal, de egy tanár is volt ott, Mr. Jenkins, ugye?

– Igen, így van.

– Beszélt vele, vagy látta valamikor az este folyamán?

– Mr. Jenkinst? Csak amikor megérkeztem. Az ajtónál volt. Nézze, mondott róla valaki valamit?

– Mire gondol? – kérdi kifürkészhetetlen arccal.

– Hát… amikor iskolások voltunk, sokat pletykáltak róla. Hogy… tudja… perverz. Szeret ólálkodni, meglesi a lányokat öltözködés közben, ilyesmi.

– Értem. – Mindennek ellenére nem reagál.

– De nem tudom, hogy igaz volt-e ebből bármi. Nekem soha nem ártott, és nem hallottam semmit első kézből. Mindig volt valaki, aki ismert valakit. Tudja, milyenek a kamaszok és hogy terjed az ilyesmi. Nem szeretném azt sugallni, hogy ő… érti…

– Természetesen.

Reynolds feszülten néz, a tenyere az asztalon.

– Értem, hogy hosszú évek óta nem látta Sophie-t, és hogy nem tudott róla sok mindent felnőttként, és természetesen különböző vágányokon folyik a nyomozás – mondja. – De tagadhatatlan tény, hogy az évfolyam-találkozón ölték meg, olyan alkalommal, ami legtöbbször nagy jelentőséggel bír. Történt valami az iskolában, bármi, ami ön szerint összefüggésben lehet ezzel?

Maria kihívóan rám meredő arcára gondolok a Facebookon; Sophie körvonalára a színes üveg mögött,

amint felkészül arra, ami következik; Timre az iskolai felhajtón, ahogy a fekete kabátos alaknak magyaráz; az aranyláncra, amely egy örökkévalósággal ezelőtt egy tizenhat éves lány ujja köré csavarodott.

– Nem – mondom. – Egyáltalán semmi.

30. fejezet

2016

A rendőrőrs előtt egyenletesen, közepes sebességgel lépkedek, hátha Reynolds figyel az emeleti ablakból. A kocsimmal a közeli parkolóházban álltam meg, de elmegyek a bejárat előtt, megnyugtat a járdán kopogó lépteim ritmusa. Az autók hipnotikus rendszerességgel zúgnak el mellettem, és megnyugtató hátteret biztosítanak cikázó gondolataimhoz.

Hogy jutottam idáig, hogy megint hazudtam a rendőrségnek? Eszembe jut a másik nyomozó. Nem tudom pontosan, mennyit mondott el neki akkor rólam Bridget, Maria mamája, de nem hinném, hogy bűncselekményre gyanakodott. Esther tanúvallomása Maria ittasságáról elég volt ahhoz, hogy a tragikus balesetet tartsák a legvalószínűbb magyarázatnak. Az eső aznap éjjel akkor eredt el, mikor eljöttünk a nagyteremből, aztán egész éjjel zuhogott, és az engesztelhetetlen áradat a fizikai bizonyítékok leghalványabb nyomát is elmosta. Csak Sophie, Sam, Matt és én tudtuk, milyen tragikus mélységekig kellett volna tágítani a baleset szó jelentését, hogy a hivatalos vélemény megközelítse a valóságot. Legalábbis azt hiszem, csak mi tudtuk.

Bár jóval magam mögött hagytam a rendőrség épületét, még mindig úgy érzem, hogy valaki figyel. Érzem a hátamon a forróságot, mintha látszólag jóindulatúan, de perzselőn tűzne rá a nap. Felgyorsítom a lépteimet, próbálok úgy tenni, mint aki csak úgy siet, talán hogy elérje a vonatot, vagy késésben van egy találkozóról. Norwich központjába érve alámerülök a turisták tömegébe, majd befordulok a Marks & Spencerbe – nyugtató balzsamként hat rám a meghittsége. Hogy érik el, hogy minden üzletük ugyanolyan illatú? Az élelmiszerrészlegen, a szendvicspult előtt a tonhalas, csemegekukoricás és csirkés salátát bámulom üveges tekintettel, és lassan rájövök, hogy valaki néz. Mereven a szendvicsekre összpontosítok, de érzem, hogy égni kezd az arcom. Jobbra tőlem bosszús nő áll két kisgyerekkel, akik csemegéért nyafognak, mellette kopott öltönyös, őszülő férfi szánalmas arccal nézegeti a zsírszegény ételeket. Elsiklik mellette a pillantásom, és megállapodik Tim Westonon. Tim elmosolyodik, bizonytalanul felém int, megkerüli az üzletembert és a nőt a csemetéivel.

– Szia, Louise. Hát te mit keresel itt?

– Szendvicset veszek. – Kurtán felkacagok, megpróbálom leplezni a zaklatottságomat. Vajon Tim követ engem?

– Értem. Tehát egészen Norwichig utaztál egy szendvicsért? Tudod, Londonban is van Marks & Spencer. – Könnyed hangja mögött vádaskodás bujkál.

Megadom magam. Semmi értelme kerülni a témát.

– Valójában a rendőrségen jártam. Sophie Hanniganről kérdezősködtek.

– Ja igen, én is hallottam róla. – Megnyúlik az ábrázata. – Ez olyan szörnyű. Tudsz valamit… hogy mi történt vele?

– Nem, nem igazán. Csak beszélni akartak velem, mert ott voltam. És beszéltem vele a találkozón. – Miért mentegetőzöm?

– Persze, persze. Szörnyű, hogy ilyesmi megtörténhet.

Rövid ideig esetlenül ácsorgunk.

– Melyiket kéred? – kérdezi végül Tim.

Lenézek, mind a két kezemben egy-egy szendvicset tartok, az egyiket találomra visszalököm a hűtőbe, és együtt sétálunk a pénztárhoz. Némán kifizetjük a szendvicseinket, együtt megyünk ki az üzletből, és végig a sétálóutcán.

– Merre mész? – érdeklődik.

– Vissza a kocsimhoz. Nem messze állok a rendőrségtől. – A Bethel Street felé intek.

– Veled megyek egy darabon, ha nem gond.

Valójában nagyon is gond. Túl sok kimondatlan dolog van közöttünk, és nem csak az én részemről, hanem az övéről is. Tisztában vagyok vele, milyen keveset tudok róla, és mennyire nem akarom, hogy ő túl sokat tudjon rólam. A járdán állunk, készülünk átkelni az egyirányú utcán. Sikerül rossz irányba néznem, mielőtt lelépek, és egy autó száguld felém. Az agyam lassabban kapcsol, mint amilyen gyorsan az autó közeledik, az úton habozok, aztán érzem, hogy Tim ujjai a karomra kapcsolódnak, és visszaránt a biztonságos járdára.

– Bocs – mentegetőzik, amikor a karomat dörzsölgetem. – Fájdalmat okoztam?

– Nem, semmi baj – nevetek fel reszketegen. – Azt hiszem,

rosszabbul is járhattam volna, ha nem ragadsz meg.

– Némelyik autós errefelé tiszta őrült. Forma–1-es pilótának képzelik magukat.

Óvatosan átmegyünk, és némán folytatjuk az utunkat. Nem tudok nem gondolni az iskolai kocsifelhajtó tetején álló alakra.

– Tehát végül úgy döntöttél, hogy nem jössz a találkozóra? – kérdezem végül. Lelki szemeim előtt látom Timet kiabálni és hadonászni, aztán távozni az apró, fekete kabátos alakot átölelve. Tim arca zárkózottá válik.

– Igen, rájöttem, hogy nagyon rossz ötlet. Már megvan a saját életem. Jobb nem bolygatni a múltat.

Akkor mit keresett a felhajtón? És ki volt ott vele?

– Ez az egész Facebook-ügy… – folytatja. – Ismerősök a múltadból felveszik veled a kapcsolatot… olyan könnyen beszippant, de mit jelent valójában? Jobb, ha a jelenlegi életedre figyelsz. A családunk soha többé nem volt már ugyanolyan, azután, ami… Mariával történt.

– Mmm. – Nem válaszolok, félek, hogy elárul a hangom.

– Úgy éreztem, ha elmegyek, újra fölöslegesen a felszínre törnek a dolgok. És neked… nem sejted, mi történhetett Sophie-val?

– Nem, ötletem sincs.

– Hallottam, magával vitt valami pacákot a találkozóra? Akit alig ismert?

– Igen, egy férfival jött. Nem tudom, mennyire ismerte jól. – Van valami a részletek iránti érdeklődésében, ami miatt nem szívesen osztok meg vele többet, mint amennyit feltétlenül szükséges.

– Bocs, nem akartam pletykaéhesnek tűnni, vagy nagy hűhót csinálni belőle – magyarázkodik, nyilván megérezte a tartózkodásomat. – Nem vettem észre, hogy te és Sophie még közel álltatok egymáshoz.

– Mert nem állunk. Úgy értem, nem álltunk. Az iskola óta nem is találkoztunk.

– Értem. Milyen ironikus. Nem mentem el az évfolyamtalálkozóra, mert nem akartam felidézni a múltat, és akkor tessék, történik valami, és úgy érzem, mintha a múlt jól orrba vágott volna.

– Ismerem az érzést – mondom. Nem látom, mitől érezném magam valaha is másképp, mint most. Egy örökkévalóságot töltöttem ezzel a teherrel a vállamon. Néha elmozdult, időnként nehezebb volt, máskor könnyebb, de soha nem szűnt meg a súlya, és nem is tudom, hogyan szűnhetne meg.

– Tudom, anyám mit gondol – kezdi Tim –, de én soha nem hittem el, hogy Maria öngyilkos lett. Ő annál sokkal erősebb volt, tudod? Még akkor is, amikor annyi minden rossz történt vele a londoni iskolában. Soha, egy pillanatig sem hittem, hogy feladja.

Egy dermesztő pillanatig arra gondolok, gyanakszik, hogy talán valaki másnak a keze volt benne a halálában, de ő tovább beszél.

– Biztos, hogy a rendőrségnek volt igaza. Nyilván többet ivott a kelleténél, összezavarodott, nem tudta, hol van, vagy azért ment a sziklához, hogy valamiért elszökjön mindenki elől, és egyedül legyen. Aztán biztosan megbotlott vagy… nem tudom. Azt hittem, képes leszek rá, hogy ne ezen

őrlődjem folyamatosan, de ez a dolog Sophie-val újra felkavart.

– Mi történt Londonban? – Még soha nem jártam a végére. Talán itt az ideje.

– Nem mondta el neked?

– Nem, nem igazán. – Megpróbálta, de én nem hagytam. Tudtam, ha ilyen közel engedem magamhoz, akkor adott esetben nem leszek képes visszavonulni.

– Volt az évfolyamán egy fiú, akivel összebarátkozott. De aztán a fiú többet akart, és közölte, hogy szerelmes belé. Maria felvilágosította, hogy ő csak a barátja akar lenni, több nem érdekli. De egy kicsit kellemetlenül érezte magát emiatt, és visszahúzódott, kevesebb időt töltött a sráccal. Ekkor kezdődött.

– Pontosan mi kezdődött ekkor?

– Először üzeneteket hagyott a táskájában: „Miért nem találkozol már velem?” „Tudom, hogy együtt kellene lennünk.” Aztán reggelenként a házunk előtt várt rá, sétálni akart vele, és amikor Maria nem akart vele menni, akkor végig pár méterrel mögötte ment.

– Elmondtátok valakinek? A szüleiteknek?

– Először nem. Eleinte nevettünk rajta. Különben is, a kamaszok a nyolcvanas években nem rohantak mindennel a szüleikhez. Nem mintha ma azt tennék. Remélem, az én lányom nem lesz ilyen, ha megnő.

Pontosan értem, miről beszél. Henry még nagyon kicsi, és mindent elmond, az élete nyitott könyv előttem, de még Polly lányai is őszintébbek az anyjukkal, mint én voltam annak idején a szüleimmel. Tinédzserként – már Maria

eltűnése előtt is – a szüleimmel való kapcsolatomat teljesen elszeparáltam az életem többi részétől, az igazi életemtől, ahogy akkor gondoltam. Amikor Polly érdeklődik, hogyan telt a lányok napja, ők tényleg beszámolnak mindenről: a rivalizálásról, a nézeteltérésekről, az apró szívességekről. Ismeri őket. A szüleim csak a szerkesztett változatomat ismerték, és ismerik most is, egy fantomképet a gyerekkori énemről, és azt, amit meg akartam nekik mutatni a későbbi személyiségemből.

– Aztán amikor ezzel nem ment semmire – folytatja Tim –, akkor rákapcsolt. Maria néhányszor látta késő este a ház előtt, amint az ablakát bámulta. Apának és anyának nem szólt, félt, hogy majd azt hiszik, bátorította. Aztán lábra kaptak a híresztelések.

Ez volt az, amire Maria célozgatott, de én nem akartam hallani. Mint mostanában olyan gyakran, erőt vesz rajtam a tehetetlen vágy, hogy megváltoztassam a múltat. Hogy legalább a saját viselkedésemet megváltoztassam. Most rendes ember vagyok. Befizetem az adót, rendszeresen járok fogorvoshoz. Újrahasznosítok. Törődöm a barátaimmal, és általában a világgal. De hogyan egyeztessem ezt össze azzal, amit tizenhat évesen műveltem? Hiszen az is én voltam, nem igaz?

– Miféle híresztelések?

– Szörnyű dolgokat pletykáltak. Szexuális vádak. Nem csak azt, hogy lefeküdt ezzel meg azzal a fiúval. Ez a srác azt állította, hogy lányokkal is lefeküdt. Tudom, hogy manapság minden tini látszólag ezért bolondul, de akkoriban, ha valakit leszbikusnak kiáltottak ki, az majdnem olyan volt,

mintha csecsemőgyilkosnak nevezték volna. A lányok kerülni kezdték, azok is, akik korábban a barátnői voltak. Azok a fiúk, akik addig észre sem vették, utána szaglásztak. Aztán körbejárt a hír, hogy egyszerre három fiúval feküdt le. Egy – elhallgat, hogy úrrá legyen remegő hangján, az alsó ajkába harap, aztán valósággal kiköpi a szavakat –, egy jutott minden lyukára.

– De miért hittek neki? Hiszen ismerték Mariát.

– Ha elégszer hallod különböző emberektől ugyanazt, végül elhiszed. És erőteljes üzenetet hordoz a mondás, miszerint nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél. Gondolj csak azokra a hírességekre, akiket szexuális erőszakkal vádoltak meg. Hiába mentették fel őket, ha az ügyet bizonyíték hiányában ejtették, vagy akár a nő visszavonta a feljelentést. Mi az első, ami eszedbe jut róluk, ha a tévében látod vagy a rádióban hallod őket? – Kíváncsi vagyok, megtette-e. – Minden egyes alkalommal erre gondolsz.

– Tehát a szüleid elhatározták, hogy elköltöztök? Végül elmondtátok nekik? – Emlékszem Maria első napjára az ebédlőben: „apró problémaként” emlegette a költözés okát, ami a régi iskolájában történt, annyira elszántan próbálta maga mögött hagyni.

– Nem egészen. Ezt is neki köszönhettük. Névtelen levelet írt a szüleinknek, amelyben „egy aggódó jóakaróként” írta alá magát. Beszámolt a pletykákról, ezekről a… dolgokról, amiket Mariáról ő terjesztett. El tudod képzelni, milyen lehet ilyesmit hallani a saját lányodról?

Nem tudom elképzelni, el sem tudom képzelni a fájdalmat, a rettenetet és a bánatot. Pollyra gondolok a

konyhaasztalnál, amikor a hangjából csöpögött a lánya üldözője iránt érzett gyűlölet. És Bridgetre a búcsúbuli végén, amikor rájött, hogy Maria eltűnt, a rezzenéstelen tekintetére, amely ismeretlen bűn elkövetésével vádolt engem.

– Hogy hívták a fiút? Emlékszel rá?

– Hogy emlékszem-e? Természetesen. Nathan Drinkwater a neve.

Hirtelen megtorpanok a járdán, egy ikerbabakocsis anyuka nekiütközik a lábamnak, és ciccegve próbál kikerülni.

– Nathan Drinkwater? Biztos vagy benne? – Sophie-n és rajtam kívül Maria egyedüli ismerőse a Facebookon.

– Ha akarnám, se tudnám elfelejteni. Mi a baj?

– Más is ismeri a nevét? Bárki Sharne Bayben?

– Sokan. Matt Lewis unokatestvére ismert valakit, aki a régi iskolánkba járt. Dühöngtem, amikor mindenkinek elmondta. Azért jöttünk ide, hogy elmeneküljünk a történtek elől, de nem tudtunk. Az ügy Norfolkba is követett minket. Azt hiszem, bárhol utolért volna.

– Mi lett Nathannel? Hallott róla Maria, miután elköltöztetek?

– Nem. Pontosabban valaki barátjának a barátjától, aki ismerte, azt hallottam, hogy pár évvel ezelőtt meghalt. De nem tudom, igaz-e.

Vajon tényleg halott Nathan Drinkwater? Ha nem, akkor szerintem nem az a fajta, aki feladja pusztán a távolság miatt. Lehet, hogy tényleg ő Maria ismerőse a Facebookon? Azon tűnődöm, hogy esetleg Maria hallott Nathanről az

elköltözésük után is, de nem szólt senkinek. És ha nem halt meg, akkor most hol lehet?

31. fejezet

2016

Reméltem, hogy utoljára találkoztam Pete-tel a kávéházban a Foster and Lyme-mal szemben, de amikor kijövök a pompás Dulwich Village-i házból, amely az egyik törzsügyfelemé, megcsörren a telefonom, és Pete neve villan fel a kijelzőn. Kísértést érzek, hogy ne vegyek róla tudomást.

A mai napom eddig vigasztalóan átlagosan alakult. Belemerültem az ügyfelemmel, Sue-val való megbeszélésbe, és a fejem színültig van ötletekkel az egyik vendégszobával kapcsolatban, amely a házban az utolsó átalakítandó helyiség.

Irigylem Sue-t, hogy egy ilyen képeslapba illő londoni kerületben lakik, elvált a bankár férjétől, az életét leginkább a tenisz tölti ki, amelyet lattézás követ a „csajokkal”, séta a Dulwich Parkban Lolával, a csivavával, majd olyan partikon vesz részt, ahol nem ő készíti a vacsorát. Elmosolyodom, eszembe jut az M & S-ből beszerzett pásztorpite, amin Pollyval osztoztam, mikor legutóbb átjött – kíváncsi lennék, ez vacsorapartinak tekinthető-e. Az első gondolatom, hogy üzenetet küldök Pollynak, és megkérdezem, de aztán fájdalmasan hasít belém a tudat, hogy nem beszélünk

egymással.

De Pete nevét látva a kijelzőn, újra aggódni kezdek. Túlságosan félek, semhogy ne vegyek róla tudomást; mi van, ha történt valami?

– Halló? – Még a saját fülemben is gyanakvóan hangzik a hangom.

– Szia. Hogy vagy? – Ő is óvatosnak tűnik.

– Jól. Épp egy ügyféltől jövök.

– Hol vagy?

– A Dulwich College-nál – válaszolom.

– Ó, az nincs messze tőlem. Nem tudom kiverni a fejemből, hogy az odajáró gyerekek számára ez csak egy átlagos iskola.

– Tudom! Nekem is folyamatosan ezen jár az agyam. Pedig alapvetően ez a Roxfort.

– Így van. Azon gondolkodtam… – Elhallgat. – Találkozhatnánk? Azt akartam, javasolni, hogy találkozzunk a városban, de ma otthon dolgozom, Sydenhamben, így odamehetek, és találkozhatunk Dulwichban. Esetleg a parkban?

Alig vártam, hogy otthon legyek, és elkezdjek a Sue vendégszobájával kapcsolatos ötleteimen dolgozni, de tudom, hogy most képtelen lennék erre összpontosítani, ezért beleegyezem, és megbeszéljük, hogy fél órán belül találkozunk a kávézó előtt.

Ugyanazon az útvonalon megyek vissza a College Roadon, jobbra fordulok a South Circularen, és öt perccel később a parkba érek. A jómódú délkelet-londoni anyukák fele összesereglett itt ma, és folyamatos veszélyben vagyok a

rollerozó kamikáze tipegőktől. Pete még nem lehet itt, így elsétálok a teniszpályákig, ahol néhány hölgy (talán Sue haverjai) előkelően ütögetik a labdát.

Pete öt perccel korábban érkezik, de én már várom. Figyelem, ahogy a babakocsikat kerülgeti, és mosolyogva hárítja el az izgékony kicsi anyukájának mentegetőzését, aki háromkerekűvel hajt neki a lábának.

– Helló – nem tudok túl sokáig a szemébe nézni, és nem tudom, mit csináljak a kezemmel, így zsebre dugom, hogy nyugton maradjon.

– Kérsz egy kávét, vagy…?

– Nem, én már így is túl sok kávét ittam ma. És te?

– Nem, akkor csak sétáljunk – javasolja, és elindulunk a sétányon.

– Újra beszéltél a rendőrséggel? – kérdezi.

– Igen, tegnap.

– És nem…?

– Hogy említettem-e a mi kis randevúnkat? – kérdezem a szándékosnál jóval élesebben. – Nem, természetesen nem. Megállapodtunk, nem? Te sem mondtad nekik, ugye?

– Istenem, dehogy. Legkevésbé sincs szükség még egy okra, hogy gyanúsítsanak.

– Ezek szerint azt teszik? Gyanúsítanak téged?

– Hát, nem tudom. Azt hiszem, de természetesen nincs bizonyítékuk, szóval remélem, továbbállnak, és valaki mást vesznek górcső alá. Amíg utánam nyomoznak, csak vesztegetik az idejüket, amikor a valódi gyilkost is kereshetnék.

– Talán van valamilyen kriminalisztikai bizonyíték, ami

tisztázni fog téged. Biztosan kell lennie valaminek…

– Nagyon remélem. – Eltávolodunk a játszótértől, és a gyerekhangok elhalnak. – Kérdezhetek valamit?

– Rendben. – Mélyebbre dugom a kezem a kabátom zsebében, és ökölbe szorítom a kezem.

– Miért vagy olyan biztos benne, hogy nem én tettem?

– Együtt töltöttük az éjszakát, emlékszel? – A szorongás bántóan gunyorossá teszi a szavaimat.

– Igaz, de előtte is megtehettem. Tizenegy után távoztunk, és abból ítélve, amit a rendőröktől hallottam, tíz után már senki sem látta. Bőven volt időm, hogy… nem is tudom… az erdőbe csaljam.

A helyzet súlyossága ellenére elmosolyodom.

– Részben pont ezért – magyarázom.

– Vagyis?

– Ahogy azt mondod, „az erdőbe csaltam”. Egyetlen valódi bűnöző sem mond ilyet.

– Mert szerinted mit mondanak?

– Nem tudom, de az erdőbe csalni valakit, ilyesmit csak a rossz tévéfilmekben mondanak.

– Jó, de korábban miért nem gyanúsítottál?

A tóhoz érünk, és az egyenes válasz helyett azt javaslom, üljünk le egy közeli padra. Az egyik keresztléc törött a pad végén, így közelebb húzódom Pete-hez, hogy elkerüljem a kicsorbult részt. Nem megy odébb.

– Louise? – Majdnem összeér a térdünk, alig pár milliméter választja el. Pete a combján nyugtatja a kezét, a körme körül repedezett és sebes a bőre, gondolom, tépkedi.

– Nem te voltál, mert tudom, ki tette – hadarom, aztán

elhallgathatok.

– Micsoda? – Felugrik, pár lépésnyire eltávolodik tőlem, majd visszafordul. – Mi a fenéről beszélsz? Ha tudod, ki volt, miért nem mondtad el a rendőrségnek?

– Nem, elnézést, félreérthetően mondtam. Nem tudom, ki volt, csak hogy ugyanaz tette, aki üzeneteket küldözgetett nekem és Sophie-nak, a halála előtt. Az iskolában történtekhez van valami köze.

– Arra a kegyetlenkedésre gondolsz, amit meséltél? És miféle üzenetekről van szó?

Visszaül, csillapodik a haragja. Felenged bennem a feszültség, oldódik a görcs a gyomromban, már tudom, hogy elmondok neki mindent. Mellette biztonságban vagyok, ugyanannyi vesztenivalója van, mint nekem.

– Neked nincs Facebook-oldalad, ugye?

– Nem, mondtam már, hogy távol tartom magam a közösségi médiától. Tele van őrültekkel.

– Nos, nekem van – mondom, és belekezdek a történetbe. Amikor a búcsúbulihoz érek, rám jön a dadogás, aggodalmasan keresem rajta az undor vagy a borzadály jeleit. Nem reagál, és nem szakít félbe, megvárja, amíg végigmondom, beleértve a Mariától kapott Facebook-üzeneteket, az internetes ismerkedést, a parkbeli esetet. Amikor befejezem, kissé távolabb húzódom, és a törött keresztpánt a combomba nyomódik.

– Most már mindent tudsz. Akárki ölte is meg Sophie-t, ugyanaz küldözgette az üzeneteteket. Tehát valaki, aki abban az időben ott volt, vagy… Maria holttestét soha nem találták meg. Érted már, miért nem akarom, hogy a

rendőrség több kapcsolatot fedezzen fel Sophie és köztem, mint amennyit feltétlenül szükséges? Miért nem akarom, hogy tudjanak róla, a barátjával töltöttem az éjszakát egy hotelszobában?

– Gondolom, de…

– És most megvetsz? – kérdezem, és kibuggyannak a könnyek a szememből. Szégyellem magam, amiért ilyen gyerekesen vágyom a bátorítására.

– Azért, amit Mariával csináltál? Nem, nem ítéllek el. Fiatal voltál. Rossz döntést hoztál, ez minden. Gyakran megtörténik a fiatalokkal. Igen, katasztrofális, előre nem látható következményei lettek, de akkor is csak egy rossz döntés volt. Azt hiszem, már megfizettél érte, nem? – Könyörgő tekintettel néz rám, és megfogja a kezemet. – De Louise, nem fogod fel? Ez kihúzhatna a bajból. Ha elmondod a rendőrségnek…

Elrántom a kezem, mintha meg akarná harapni.

– Nem. Mondtam, hogy nem lehet.

– És én meg is értem, tényleg. De elég lenne, ha a Mariától kapott üzenetekről beszámolnál, azt sem kéne megemlítened, hogy kiközösítettétek, a kábítószer italba keveréséről nem is beszélve.

– De akkor majd tudni akarják, miért pont engem keresett meg. Kérdéseket fognak feltenni, amelyekre nem akarok válaszolni.

– De azt mondtad, az üzenetek nem említették az ecstasyt – a többi pedig tipikus iskolás lányos civódás. Semmi olyan, ami érdekelhetné a rendőrséget.

– De, akkor arra kérdezhetnek rá, miről beszél Maria, és

elkezdenek a múltban vájkálni. Megtalálják őt, vagy azt, aki az üzeneteket küldi. Bárki is az, tudja, mit tettem, és ha elmondja a rendőrségnek… azt nem tudnám elviselni. Hát nem érted?

Sam megértette. Ő volt az egyetlen, aki értette, és valahol szeretnék visszakerülni mellé, abba a védőburokba, ahol mi ketten voltunk a világ ellen, és a hallgatás ígérete megvédett engem.

Pete elfordul, és a kezébe temeti az arcát.

– Emlékszel, amikor a kávézóban megegyeztünk, hogy nem szólunk a rendőrségnek a motelben töltött éjszakáról?

– Igen.

– Nos, más okom is volt rá, hogy tartsak a rendőrségtől. Egyetemistaként volt egy barátnőm. Barátok voltunk, de ő… gondolom, te zűrösnek neveznéd. Gyakran nálam aludt a diákszállón, de nem történt köztünk semmi, bár azt hiszem, ő szerette volna. Aztán egy nap kopogtattak az ajtómon. A rendőrség volt. Azt mondták, nemi erőszak kísérletével vádoltak meg. Ő tette. Azt állította, hogy megpróbáltam… kényszeríteni. Érted. Hogy lefogtam, és megfenyegettem, hogy bántani fogom, ha nem hajlandó… De sikerült kiszabadulnia, mielőtt még… érted.

Eddig a földre sütötte a tekintetét, de most rám néz.

– Végül tisztáztak. Nem volt bizonyíték, mert nem is követtem el semmit. De tudom, hogy a rendőrség neki hitt, és nem nekem. Úgy bántak velem, mint egy darab szarral. Aztán hallottam a suttogást a folyosón, éreztem a rám szegeződő tekinteteket. És ami a barátnőket illeti – nos, attól fogva nagy ívben elkerültek a lányok. És most úgy érzem,

újra ugyanaz történik. Tudom, mit gondolnak: Sophie és én vitatkoztunk, azután eltűntem. Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél. Kérlek, Louise. El kell mondanod a rendőrségnek Maria üzeneteit. Ők le tudják nyomozni. Rájönnek, ki áll mögötte.

– Nem – tiltakozom halkan. – Akkor meg akarják tudni, miért hazudtam nekik, és miért nem számoltam be rögtön az üzenetekről. Különben se vagyok képes erre. Talán nincs bizonyíték, de nem én vagyok az egyetlen, aki tudja, mi történt a búcsúbulin. Aki az üzeneteket küldi, tudja, mit tettem. Ha kinyitom a szekrényajtót, kiesnek a csontvázak. Többé nem lehet megállítani. Börtönbe zárhatnak, és elveszítem a fiamat.

– Ugyan, senki nem küld börtönbe, Louise. Elefántot csinálsz a bolhából. Gondold végig!

Vajon igaza van? Annyira felfújtam, hogy már nem is tudok másra gondolni, és minden más elhomályosult? Olyan régen rejtegetem az igazságot, hogy már nem is tudom, mi valóságos és mi nem. Hosszú éveken át éltem Sam mellett, aki tudta, mit csináltam, és hozzám hasonlóan nem engedett belőle, hogy titokban kell tartanunk. De lehet, hogy ugyanolyan szemellenzőt viselt, mint én, és ő sem tudott racionálisan gondolkodni.

Lehet. De Henry kedvéért így kell maradnia. Még ha elenyésző is az esélye, hogy vádat emelnek ellenem Maria halála miatt, nem vállalhatom a kockázatot.

– Nem – kötöm az ebet a karóhoz. – Folytatnunk kell, lehorgasztott fejjel, ahogy eddig.

Pete megrázza a fejét, és nem néz rám. Nagy levegőt

veszek. A lelkem mélyén azt képzeltem, talán van köztünk valami – talán csak egy szikra, de egy nap felpislákolhat a tűz. De amit mondani fogok, az teljesen kioltja ezt a kis tüzet.

– Ne feledkezz meg a motelről – mondom. – Én is megtartom a titkot, rendben?

Távozó alakját figyelve azon töprengek, képes leszek-e valaha normális kapcsolatra, vagy a múlt megfertőzi a jövőmet is. Valószínűleg jó, hogy elment – legalább most történt, mielőtt kötődni kezdtem volna hozzá. Előbb vagy utóbb úgyis megtörtént volna.

Túl zavarodott, túl szomorú vagyok, túl magányos, semhogy együtt éljek valaki mással.

32. fejezet

2016

Szomorúan telnek a napok azóta, hogy Pete-tel a parkban sétáltam. Szerencsére nem volt ügyféllel találkozóm, így attól eltekintve, hogy Henryt elvittem iskolába, majd haza, szorosan fogva a kezét, otthon maradtam, és az időm java részét az ágyban töltöttem. Az elmúlt hétvégén Sam lett volna a soros, de megkért, hogy cseréljünk, mert valami dolga akadt, és én boldogan igent mondtam.

Tudom, hogy elcsúsztam a munkával, az utolsó pár héten nagyon keveset dolgoztam. Ha elveszítem Rosemaryt, veszélybe kerülhetek, de még így sem vagyok képes akcióba lendülni. Ingerült vagyok, folyamatosan rettegek, állandóan magam előtt látom Sophie holttestét. Azon töprengek, elmúlik-e valaha, hogy saját magamat is élettelenül és hidegen képzeljem el. Azokra az órákra tartogatom az energiámat, amikor Henryvel vagyok, amikor a legjobb formámat kell hoznom.

A kisfiam most alszik, kimerítette az iskola. Ma újra ki akart menni a parkba, de a legutóbbi eset után nem vállalkozom rá. Épp egy csésze teát készítek, amikor csöngetnek. Összerezzenek, és üveges tekintettel meredek a teáskanálra a kezemben. Ki jön ide ilyenkor, bejelentés

nélkül?

Pólóban és egy ócska tréningruhában vagyok, arra sem emlékszem, mikor zuhanyoztam utoljára. Végighúzom a nyelvemet a fogsoromon, érzem az egyenetlenségeket. Minden bizonnyal elmulasztottam a mai fogmosást, sőt, valószínűleg már tegnap is elfeledkeztem róla. Ha elég csöndben maradok, talán elmegy, bárki legyen is az.

Újra megszólal a csengő, ezúttal kétszer, majd hangos, hivatalosan hangzó kopogás következik. És ha Reynolds az? Ha igen, akkor nincs értelme bujkálni. Leteszem a teáskanalat, és közben észreveszem az elmúlt napok valamennyi kanál- és csészefoltját a pulton. Vajon ettem valamit mostanában, vagy csak teát ittam? Nem emlékszem.

A fal mellett az előszobába settenkedem. A tejüveg ablak túloldalán elmosódott alak várakozik. Lélegzet-visszafojtva araszolok a folyosón, aztán gyors mozdulattal kitárom az ajtót.

– Ó! Te vagy az.

– Igazán elragadó. – Sam tetőtől talpig végigméri zilált megjelenésemet. – Nem kell ennyire izgatottnak mutatkoznod.

– Bocs, de… mit keresel te itt?

– Ismét csak elragadó vagy. A mi országunkban hagyomány, hogy amikor vendég érkezik az otthonunkba, szívélyesen behívjuk, itallal kínáljuk és hasonlók.

– Na jó, gyere be. – Betölti az előszobát, mint mindig. Ez a lakás túl kicsi volt hatalmas termetének. Sokkal megfelelőbb egy egyedülálló nőnek, mint én. Sam bekukucskál a nappaliba, miközben a konyhába tartunk.

– Hű, milyen másképp néz ki. – Nem volt a lakásban, amióta majdnem beadtam a derekam, és kis híján visszaengedtem az életembe. Jó tizennyolc hónappal ezelőtt történt, de még emlékszem az érzésre; a vágyra, hogy mennyire szerettem volna engedni. Azóta kínosan ügyelek, hogy csak Henry átadásakor találkozzunk, ami pedig mindig az ajtóban történik meg. Ha nagy ritkán találkoznunk kell, hogy Henryvel kapcsolatos ügyekről beszéljünk, akkor semleges területen tesszük.

– Ó, sajnálom, de mire számítottál? – Élesebb a hangom, mint szeretném. – Hogy szentélyt állítok neked? Vagy hatalmas fotót teszek ki rólad a kandallópárkányra?

Úgy tűnik, az elevenébe találtam.

– Bocs, nem úgy gondoltam… jól néz ki. Csak olyan más.

A konyhában Sam körülnéz, és szemmel láthatóan igyekszik közömbös arcot vágni a piszkos csészék, mocskos padló és az elhanyagoltság általános légköre láttán.

– Általában nem ilyen – motyogom. – Az elmúlt napokban nem voltam túl jó formában.

– Semmi baj, Louise, ne izgasd magad – nyugtat, ennek ellenére ő maga nyugtalannak tűnik.

– Adj egy percet, rendben? – kérem.

Eltűnök a fürdőszobában, megmosom a fogam, hideg vizet fröcskölök az arcomra, futólag megmosakszom, és igyekszem nem gondolni rá, miért csinálom. A hálószobában lekapom magamról a foltos pólót, és felveszek valamit, ami legalább az utcai ruha szintjét eléri, így amikor újra felbukkanok a konyhában, kissé emberibbnek érzem magam.

– Teát? – kérdezem, majd összeszedem a használt bögréket, a koszos evőeszközt, és sietősen letörlöm a konyhapultot.

– Inkább valami erősebbet kérnék – közli Sam, és félretol egy morzsás tányért, miközben leül a konyhaasztalhoz. Hirtelen lekapom onnan a tányért, és a többi piszkos edénnyel együtt belököm a mosogatóba.

– Van bor a hűtőben. Kivennéd, amíg én… – a mosogató felé intek.

Sam könnyedén feláll, kiveszi a bort, aztán felnyúl a konyhaszekrény felső polcára, és levesz két poharat. Mindennek tudja a helyét. Mindkettőnknek bort tölt, és az enyémet odatolja elém.

– Ülj le, Louise. Az én kedvemért ne takaríts.

Feladom, és megfogadom magamban, hogy ha elmegy, lerázom magamról a közönyt, amely azóta telepedett rám, amióta Pete-tel találkoztam Dulwichban.

– Most már idebent vagy, megkaptad az italodat, mit akarsz? Henry már alszik.

Leülök, és iszom egy korty bort. Nincs kedvem szórakozni, és felszabadító érzés rádöbbenni, hogy nem érdekel, mit gondol rólam, legalábbis ebben a pillanatban nem.

– Hozzád jöttem, nem Henryhez. Gondolom, beszélni akartam valakivel. Sophie-ról meg mindenről. Olyan szörnyű az egész.

Őszintén zaklatottnak tűnik, és érzem, hogy megenyhülök.

– Hát igen. Rettenetes. Beszéltél a rendőrséggel?

– Igen, megpróbáltak valamit kihámozni a tényből, hogy Sophie sokáig beszélgetett velem és Matt-tel. Az egyik legjobb barátom volt az iskolában, természetes, hogy beszéltem vele.

– Tényleg? Az egyik legjobb barátod? – Amikor az iskolai barátaimra gondolok, soha nem tekintek egyik fiúra sem a barátomként. Természetesen voltak fiúk, de az én tizenhat éves fejemben nem lehettek a barátaim. Akár kedveltem őket, akár nem, mindig volt valami különbség, távolság.

– Jó, talán nem voltunk a legjobb barátok, de része volt a bandának. Tudod.

Azt hiszem, tudom. Nagyon bonyolultak az érzéseim azzal az idővel, Sophie-val, Sammel és Mariával kapcsolatban. És most mindez még jobban összekeveredett a Facebook-üzenettel és azzal, ami Sophie-val történt. Az elvarázsolt kastélyban vagyok, amely tele van torz tükörképekkel és hamis kijáratokkal. Elvesztettem a fonalat, nem tudom, honnan kerültem ide, és fogalmam sincs, hogyan kerüljek ki innen.

– Megemlítetted… azt a facebookos dolgot? Mariát?

Kényelmetlenül feszeng.

– Nem. Tudtam, hogy nem szeretnéd, ha a rendőrség megtudná… és… nos…

– Te szerezted nekünk az ecstasyt – fejezem be helyette a mondatot.

A borospoharát forgatja.

– Elgondolkodtam, tudod? – mondja.

– Miről?

– A régi időkről. Ilyesmikről. Tudod, miről beszélek…

Felvonom a szemöldököm, eltökéltem, hogy nem adom meg magam.

– Te meg én, és a közös történetünk. Ez megkönnyíti a dolgokat közöttünk, ugye?

– Tényleg? – Most épp nem érzem túl könnyűnek. Sűrű a levegő a kimondatlan dolgoktól.

– Ó, Lou. Tudom, hogy még mindig haragszol rám, és meg is van rá minden okod. Bántottalak, és rosszul kezeltem a dolgokat. Sajnálom, tényleg. De azért reméltem, hogy barátok lehetünk. Azt hittem… hogy talán most szükséged van egy barátra, aki megért. Aki tudja, mi történt valójában. Tudom, hogy így van.

Természetesen igaza van, kétségbeesetten vágyom erre. Amire viszont nincs szükségem, hogy újra belegabalyodjak, hogy hagyjam újra beépülni az életembe. De most ő az egyetlen, aki megért. Széttárt karral áll előttem, és nagy a kísértés, hogy belevessem magam.

– Hallottál valamit… ki áll az oldal mögött? – kérdezi. Felfogom, hogy nem tud a többi üzenetről, nem mertem neki elmondani azt, amelyik Henryt említi. Dühös lesz rám, amiért nem szóltam neki róla. Ehelyett inkább kérdezek tőle valamit.

– Sam, szerinted lehetséges… hogy Maria még életben van? – Hirtelen közel állok a síráshoz. – Mi van, ha tényleg ő jelölt ismerősnek? Akkor rá kellett jönnie, hogy mit tettünk. Vagy valaki más jött rá.

Megfogja a kezem, és az ujjaim akaratom ellenére a kezére fonódnak.

– Ne, Louise. Én tényleg nem tartom lehetségesnek. Ennyi

idő után nem. Bárki van is emögött, csak egy dilinyós lehet, aki megpróbál rád ijeszteni.

– De Esther… ő minden évben ajándékot kap Mariától az eltűnése óta.

– Micsoda?

– Ajándékot kap postán, állítólag Mariától.

Sam a homlokát ráncolja, és én szinte látom a forgó kerekeket az agyában, amelyek megpróbálják feldolgozni az információt.

– Bocs, ki kapja ezeket az ajándékokat?

– Esther Harcourt. A mi évfolyamunkról. Beszélgettem vele egy kicsit a találkozón.

– Nem emlékszem rá. – Megvonja a vállát, és ez az apró mozdulat magába zárja a kamaszévek összes tragédiáját: a különbséget az igen és a nem között. Hát persze hogy nem emlékszik Estherre. Észre sem vette, hiszen nem volt sem különösebben vonzó, sem pedig népszerű. Engem sem vett volna észre, ha nem Sophie társaságában vagyok. Elkeseredetten kívánom, hogy bárcsak soha ne lettem volna Sophie barátnője, és lett volna elég bátorságom, hogy ragaszkodjam Estherhez, Mariához. A saját gyávaságom, az elfogadás és népszerűség iránti sóvárgásom vezetett ide.

– Nyilván ugyanaz küldte, aki a Facebook-oldalt nyitotta – folytatja. – Mondtam, komplett őrült. Tud erről a rendőrség?

– Nem tudom. Én nem mondtam el nekik, de talán Esther igen. Tudom, hogy elment a rendőrségre, amikor nyomozni kezdtek, de nem érdekelte őket.

Sam hátradől a széken, és elengedi a kezemet.

– Ha legközelebb beszélsz a rendőrséggel, beszámolsz

nekem róla? – veti fel.

– Igen, természetesen.

– És arról is, ha további üzeneteket kapsz a Facebookon?

Megígérem, bár tudom, hogy ezt az ígéretemet nem fogom betartani. Olyan egyedül vagyok ezzel, mint amilyen egyedül mindig is voltam. Polly nem jelentkezik, amióta Mariáról beszéltem neki, Samnek pedig nem akarok annyira megnyílni, hogy segíthessen. Nem akarom, hogy ennek kapcsán visszalopakodjon az életembe. Öntök magamnak még egy pohár bort, és ő is reménykedve tolja elém a poharát. Neki is öntök. Nem mindegy?

– És, egyébként mi újság? – kérdezi. – A munka?

– A munka jól megy. Újabb megbízást kaptam Sue Plumptontól. Emlékszel Sue-ra?

– Hogy is felejthetném el La Plumptont? Még mindig megvan az a kis szörnyetege?

– Lola? Igen, még mindig jó erőben van. Már ha az erő a megfelelő kifejezés egy kutya és patkány keresztezésére. Sőt, épp gondoskodnom kell róla, hogy a kosara stílusban illeszkedjen Sue nappalijához.

– Na ne!

– Bizony. – Amint átadom magam a feszültségmentes társalgásnak, belém nyilall, hogy mindennek ellenére mennyire hiányzik Sam. Henry születése előtt minden este együtt ültünk az asztalnál egy pohár bor mellett, és megosztottuk egymással a nap érdekesebb történéseit. Henry életének első hónapjaiban ezek az alkalmak ritkábbak lettek, helyette kimerülten fel-alá mászkáltam a lakásban, és hiábavalóan próbáltam megnyugtatni a

vállamon visítozó fiamat. Sam visszavonult a hálószobába a laptopjával és a hozzáállásával. Soha többé nem tért vissza a gondtalan együttlétek időszaka, akkor sem, amikor már Henry átaludta az éjszakát. Teljesen felborította a kapcsolatunk egyensúlyát, hogy az édes kettesbe befurakodott egy harmadik szereplő, aki teljesen kiszolgáltatott volt a másik kettőnek.

Továbbgördítem a beszélgetést, először a munkája iránt érdeklődöm, aztán a közös barátainkról, akikkel a válás óta megszakadt a kapcsolatom. Nyilvánvalóan kerülgetjük a forró kását, én a magam részéről határozottan nem óhajtom megemlíteni, de sajnos Sam mégis beletenyerel, amikor az anyja után érdeklődöm. Mire mi összejöttünk, már visszatért Sam életébe, de még Henry születése után sem láttuk túl gyakran.

– Teljesen odavan Daisyért, sokkal inkább, mint amennyire annak idején Henryért. Nem tudom, talán mert kislány. Halálra kényezteti.

Elfacsarodó szívvel gondolok a kisfiamra. Hogy mennyire imádja a plüsseit, mintha élők lennének, hogy mennyire lelkesen vállal magára minden feladatot, és milyen komolyan veszi a világot. Tényleg lehetséges, hogy a nagyanyja jobban szereti a másik gyereket, csak mert lány? De talán nem is erről van szó. Lehet, hogy sokkal inkább velem van baja. Mindig is úgy éreztem, hogy Sam anyja nincs oda értem, és kíváncsi lennék, Catherine hogyan boldogul vele, de nem merem megkérdezni. Most viszont, hogy Sam megemlítette Daisyt, nem tudok szó nélkül elsiklani a téma fölött.

– És másodszor hogy megy? Mármint az apaság.

– Ó, remekül. Daisy csodálatos kislány, és gyorsan fejlődik. – Hiába használja a megfelelő kifejezéseket, hallom az élt a hangjában. Várok, nem akarom kitölteni az űrt. – De azért elég fárasztó – teszi hozzá. – Nem marad túl sok időm… nos, semmi másra.

Nyilván az arcomra van írva a véleményem, mert folytatja:

– Tudom, tudom, szegény ember, mellőzve érzi magát, a baba kitúrta a helyéről. Milyen közhelyes, ugye?

Felnevet, arra számít, hogy én is követem a példáját, de annyira ismerős a történet, hogy még tettetni sem tudom a jókedvet.

– Biztosan nehéz – sikerül nagy nehezen kinyögnöm, de nem tudom megállni, hogy hozzá ne tegyem: – De valószínűleg nem annyira, mint egyedül maradni egy kétévessel.

– Fúú! Ezt megérdemeltem. – Homlokától a tarkójáig végigsimít a fején. – Sajnálom, Louise, tényleg. És tudom… nehéz lehetett neked az elmúlt két év, és azt tudni, hogy van egy másik gyerekem.

A nehéz erre egyáltalán nem kifejezés. Annyi mindenen mentünk keresztül, mire megszületett Henry. A sok átkozott injekció, a vég nélküli vizsgálatok. És istenem, a rengeteg várakozás. Képtelen voltam bármi másra figyelni, folyton halogattam a tesztet, mert ha negatív volt, sose tudtam, hogy túl korán néztem-e meg, vagy tényleg negatív. Rettentően kimerítő volt. És a fájdalom, amikor mások terhességével kellett foglalkoznom; egyszer csak, a harmincas éveim

közepén mintha nem telt volna el egyetlen nap sem anélkül, hogy valaki ne töltött volna fel ilyesmit a Facebookra, vagy ne küldött volna kör-e-mailt a szemérmes címmel: Újság!

– Nagyon örülök neki. – Nem akarok a megkeseredett volt feleség karikatúrája lenni. – Így legalább van Henrynek kistestvére, hiszen mindig is akartunk egyet.

– Hmm. Vigyázz, mit kívánsz.

– Ó, Sam, ne mondj ilyet.

– Nem, nem, nem Daisyre gondoltam, természetesen minden porcikáját imádom, ez nem is kérdéses. De… nem könnyű, ez minden. Fenntartani egy kapcsolatot, vagy egy életmódot, amikor kisgyereked van. Veled valahogy nem tűnt ilyen nehéznek.

Még szép, hogy velem nem volt olyan nehéz, hiszen mindent megtettem, hogy megkönnyítsem a dolgát, hogy egyengessem az útját. Bármit akart, mindent elfogadtam, semmire nem mondtam nemet, még akkor sem, ha észszerűtlen volt. Amennyire emberileg lehetséges volt, gondoskodtam róla, hogy az élete a normális kerékvágásban folytatódjon. Ő volt az egyetlen, aki tényleg ismert, aki tudta, mit tettem, mégis szeretett. Hirtelen tisztán látom, mekkora terhet jelentett olyasvalakivel lenni, aki mellett mindig lekötelezettnek éreztem magam. Hálás voltam, amiért engem választott, és velem maradt.

– Biztos könnyebb lesz, ha nagyobb lesz – vigasztalom, miközben én semmi ilyesmit nem tapasztaltam.

– Igen, biztosan – helyesel meggyőződés nélkül. – Mindegy, ne is beszéljünk róla. Emlékszel Rob McComackre? – Belekezd egy történetbe egy kollégájáról,

akivel néha találkoztam, amikor még együtt voltunk.

Egy óra múlva még mindig az asztalnál ülünk, és a második üveg felénél tartunk. Mintha a távolból figyelném a bor és nosztalgia keverékétől összezavarodott önmagamat. Az egyik felem arra vágyik, hogy veszítsem el a kontrollt, és engedjek neki, mint ahogy egyszer már majdnem megtettem, ugyanakkor tudom, hogy ha biztonságban akarok lenni, és meg akarom őrizni az egyensúlyt, amit az előző két évben sikerült elérnem, akkor vissza kell fognom magam.

A beszélgetés végül elkerülhetetlenül Henryre terelődik, ami eszembe juttatja a másik hatalmas veszteséget, amit Sam távozásakor elszenvedtem: elveszítettem az egyetlen személyt, aki megérti, milyen csodálatos, milyen tökéletes Henry. Az egyetlen embert, aki valóban értékeli őt. Épp azon nevetünk, amikor apró műanyag labdát dugott fel az orrába, amikor Sam az órájára pillant, és azt mondja:

– Istenem, hogy elszaladt az idő. Tényleg mennem kéne.

Azonnal felugrom, és elteszem az útból a poharakat és a borosüveget.

– Igen, természetesen, jobb ha indulsz. Máris hozom a kabátodat. – Kisietek az előszobába, hogy levegyem a kabátját a fogasról, és ő utánam jön.

– Bekukkanthatok Henryhez?

Felismerem a minden második hét vágyódását a hangjában, és kinyitom neki Henry szobaajtaját. A Thomas mozdonyos éjszakai jelzőlámpa földöntúli kék fényt áraszt, az ajtóban állva nézem az ágy elé térdelő Samet. Henrynek szokás szerint melege van, lehúzta magáról a pizsamát, a

haja nedvesen tapad a homlokára. Sam megsimogatja puha, selymes hátát, mire Henry fészkelődni kezd, de nem ébred fel, még közelebb húzza Rongyoskát az arcához.

Sam kifürkészhetetlen arccal jön vissza az előszobába, de jól tudom, fájdalmasan tisztában van az árral, amit fizetett, hogy ezt nem teheti meg minden este. Csakhogy végeredményben minden második hétvégén nekem is ugyanezt az árat kell fizetnem, plusz azokon a hétköznapokon, amikor Samnél van. Odaadom Samnek a kabátját, közben a kezéhez érek, és az egész testemen végigfut az ismerős bizsergés. A pillanat forrón és fenyegetően lebeg közöttünk. Biztos vagyok benne, hogy olyasmit készül mondani, amit aztán nem szívhat vissza, és bár szeretném is hallani, tudom, hogy ha engedek, az elmúlt két év minden erőfeszítése kárba vész. Elhúzom a kezem, és a kabát a földre esik. Lehajol, hogy felvegye, én közben kisurranok mellette, kinyitom a bejárati ajtót, ahonnan beáramlik a hideg levegő.

– Jó volt látni téged. – Előrehajolok, gyors puszit nyomok az arcára, és ő hiába próbál megcsókolni, már csak a hűlt helyemet találja. Ha meghökkenti a hirtelen ütemváltás, jól titkolja.

– Vigyázz magadra, Louise. És értesíts, ha… tudod.

– Rendben, majd értesítelek. Jó éjt.

Gyakorlatilag kilököm az ajtón, és határozott mozdulattal csukom be mögötte. Visszatérek a konyhába, nekidőlök a pultnak, és átölelem magam, mert nincs más, aki megtegye. Csak én vigyázhatok magamra, és megfogadom, hogy a jövőben jobban odafigyelek erre. A szél megrázza az

erkélyajtót, én kinézek az üvegen, de nem látok mást, csak a saját tükörképemet.

33. fejezet

2016

A lakásom mintha már nem lenne ugyanolyan. Régebben biztonságos mennyország volt, menedékhely a világ elől. De most nem érzem itt jól magam. Azelőtt hálás voltam Marnie-nak, a felső szomszédomnak, egy ötvenes nőnek, aki látszólag semmi mást nem csinált, csak elment a munkahelyére, aztán hazajött, és aludt. Csupán pár méterre van tőlem, de gyakorlatilag semmi nem hallatszik le tőle. Amikor Henry kisbaba volt, és én éjszakánként le-föl járkáltam vele, miközben ő üvöltött és a karomban vergődött, azt hittem, Marnie lejön panaszkodni, de nem jött. Most megnyugtatna, ha hallanám a léptei kopogását a fejem fölött, a főzés zaját, vagy a tévét, esetleg a barátai hangját, akik átjönnek egy italra. De Marnie továbbra is eltökélten csöndben van.

Folyamatosan a tegnapi, Sammel töltött estét gondolom át újra meg újra. Tudom, hogy nem csak képzeltem azt a bizonyos pillanatot az ajtóban, és örülök, hogy nem adtam be a derekamat. De mégis azt kívánom, bárcsak megengedtem volna magamnak, hogy újra elgyengüljek, hogy átöleljen, és kiengeszteljen a vigasztalóan meghitt érintése. Erőnek erejével emlékeztetem magam, hogyan

mentek közöttünk a dolgok valójában, különösen a végén. Helyesen döntöttem. Nem léphetek vissza két évet.

Esther párszor felhívott ma, de én nem vettem róla tudomást, és ő nem hagyott üzenetet. Reynolds nyomozó is telefonált. Azt sem vettem fel, de ő hangüzenetet hagyott, és arra kért, minél előbb hívjam vissza. Ha nem hívom fel hamarosan, akkor kérdésekkel és a szívós alaposságával felfegyverkezve megjelenik nálam. Tudom, elkerülhetetlen, hogy újra beszéljek vele, de próbálom minél tovább halogatni.

A konyhaasztalnál ülve végiggörgetem az e-maileket, de szinte fel sem fogom, amit látok, amikor csöngetnek. Pár pillanatig fontolgatom, hogy nem nyitok ajtót, de amikor újra csengetnek, lassan, beletörődően végigmegyek az előszobán, bármi vár is a túloldalon.

– Ó – csodálkozik el Esther az öltözékem láttán. A legjobb szándékom ellenére visszavettem a pecsétes melegítőfelsőt és pólót. – Bocs.

– Semmi baj – mondom, és összébb húzom a zsinórt a felsőmön, nehogy leessen. Megkönnyebbülök, amiért nem Reynoldsszal állok szemben, másrészt viszont bizonytalan, kényelmetlen érzés vesz rajtam erőt. – Mit keresel itt? Honnan tudod egyáltalán a címemet?

– Serena Cooke?

Hát persze. Az alteregóm, aki végrendeletet akart csináltatni.

– Gondoltam, hogy az igazi címedet adtad meg. Túl nehéz a pillanat hevében hamis címet kitalálni.

– Igaz. – Egy ideig ácsorgunk, egyikünk sem tudja, mi

legyen. – Be… akarsz jönni?

A konyhában még mindig felfordulás van, de ezúttal nem zavartatom magam, nem mentegetőzöm, a rendezkedésről nem is beszélve.

– Teát? – kérdezem, és leveszek egy régi újságot az egyik székről.

– Igen, kérek. – Esther gondosan felakasztja a kabátját és a táskáját a szék hátuljára, aztán leül. Kínos csendben várjuk, hogy felforrjon a víz. Amint mindketten bögrével a kezünkben elhelyezkedünk, várom, hogy elmondja, miért jött.

– Szóval, újra beszéltem a rendőrséggel – kezdi. – Te is?

– Igen.

– Tehát neked is megmutatták?

– Mit mutattak meg? – Te jó ég, tudom, mi következik.

– A nyakláncot. Maria láncát.

A következő hazugságon töröm a fejem, tétovázom, azt mondjam-e, nekem nem mutatta meg a rendőrség, vagy hogy megmutatták ugyan, de nem jutott eszembe, hogy Mariáé. Valahol a két rugalmasan alakítható hazugság között elpattan bennem valami, és az arcomat eltorzítja a sírás.

Esther gyengéden a karomra teszi a kezét.

– Sajnálom, nem akartalak felizgatni. Az… üzenetek miatt van? Újabb üzeneteket kaptál?

Felállok az asztaltól, és egy darab konyhai papírtörlőbe fújom az orromat.

– Ne légy ilyen kedves hozzám. Ne sajnálj. Az én hibám az egész. Elmondtad nekik… a rendőrségnek? Hogy szerinted

Maria nyaklánca?

– Igen. – Értetlenül néz rám. – Te nem?

– Nem. Nem akartam, hogy engem és Sophie-t kapcsolatba hozzanak a Mariával történtekkel.

– De… már tudták, hogy kapcsolatban álltatok, ha beszéltél nekik a Facebook-oldalról, nem?

– Ezt sem mondtam el nekik. – Ég az arcom a szégyentől, megdermed a vér az ereimben a gondolatra, mennyi mindent nem tud Esther. – Te… te elmondtad?

– Igen, természetesen – válaszol elképedve.

Tehát vége. Reynolds mindent tud. Nem kétséges, hamarosan felhívják Timet, és nemsokára az ajtómon kopogtatnak. Egyre növekvő undorral jövök rá, hogy innentől mindent felderítenek.

– Nos, feltételeztem, hogy te már elmondtad nekik – folytatja. – Különben, nem találták meg amúgy is az üzeneteket? Maria számítógépén?

– Tudomásom szerint nem. Ha a rendőrség nem kereste az üzeneteket, akkor csak ártatlan baráti jókívánságokat találtak. Ami őket illeti, nekik Maria csak egy Sophie sok Facebook-ismerőse közül. Nem volt okuk gyanakodni, hacsak valaki nem beszélt nekik Mariáról.

És most, hogy valaki megtette, és a rendőrség összekapcsolja a pontokat, olyan láncolat formálódik, amely visszavezeti őket egy nyári éjszakához 1989-ben.

– Nem értem, miért nem számoltál be a rendőrségnek az ismerősnek jelölésről, és Maria üzeneteiről… – faggat Esther.

– Nem akarom, hogy összefüggésbe hozzanak engem és

Sophie-t azzal, ami 1989-ben Mariával történt – ismétlem.

– De mi a csudáért ne? – Esther mélységesen zavartnak tűnik. De ez most nem számít. A rendőrség megtalálja Mariát, vagy azt, aki az üzeneteket küldi, aztán rájönnek, mit tettem. Minden kiderül. Nincs értelme tovább színlelni. Valahogy nem is bánom. A kezembe temetem az arcomat, hogy ne kelljen Estherre néznem, amikor elmondom.

– Ami Mariával történt, bármi volt is, az én hibám. – Bár tompák a szavaim, de mégiscsak kimondtam.

– Louise, ez nem igaz. Tudom, hogy csúnyán viselkedtetek vele az iskolában, de fiatalon mindenki tesz olyasmit, amit aztán megbán. Olyasmiket, amelyek akár még el is borzasztanak minket felnőttként. – Hallom a hangján, milyen nehéz ezt kimondania, érzem benne a sok év fájdalmat és kitaszítottságot, amitől az iskolában szenvedett.

– Te ezt nem érted. Van valami, amit nem tudsz. – Elveszem a kezemet az arcom elől, és kényszerítem magam, hogy a szemébe nézzek. – Emlékszel a búcsúbulira, amikor nem találtad Mariát, és megkérdezted, én láttam-e? Azt állítottad, nem érezte jól magát, ugye?

– Igen.

– Tudom, miért volt rosszul. Én és Sophie… csináltunk valamit… – Ökölbe szorítom a kezem, hogy ne reszkessen. Esther hallgat, és vár. – Ecstasyt kevertünk az italába.

Esther nagy levegőt vesz. Közelről nézem az arcát. Nem szólal meg azonnal, a szája elé kapja a kezét, elfordul, és kinéz az erkélyablakon a kertbe. Kilométerekkel és évekkel távolabb jár, újra végiggondolja és újraalakítja az eseményeket, hogy illeszkedjenek az elborzasztó új

információhoz.

– De akkor mi történt vele? – kérdezi újra felém fordulva.

– Nem tudom. Esküszöm, többé nem láttam.

Esther hallgat, és én visszafojtott lélegzettel várom az ítéletét. Azonkívül, mekkora jelentősége van Henry szempontjából, ha a rendőrség rájön, mit tettem, attól is félek, hogy elveszíthetem Esthert, most, amikor úgy érzem, újra rátaláltam.

– Szóval ez a facebookos dolog… szerinted ezért van? – szólal meg végül. – Aki ezt csinálja, tudja?

– Nem tudom. Ezt nem említette. – Részben ezért is olyan ijesztőek ezek az üzenetek, mert bárki küldözgeti, soha nem ír semmi konkrétat. Csupán burkolt fenyegetést tartalmaznak, és árnyékban maradnak.

– A Facebook-oldal… – elhallgat. – Nem lehet, hogy ő az, ugye? Hol lett volna ennyi ideig? Még a születésnapjaimon, amikor megkaptam az ajándékokat, sem gondoltam komolyan, hogy tőle jönnek. De a nyaklánc…

– Én minden lehetőséget megfontoltam, hidd el. De Esther… amit csináltunk… Meg tudod… – Azt akarom kérdezni, meg tudja-e bocsátani, de nem tudom kimondani. Túlságosan félek a választól, és túlságosan szégyellem az önzésemet, hogy ennyire kétségbeesetten vágyom a bocsánatára.

Lenéz a bögrére, a körmével lecsippent egy morzsát a fogójáról.

– Biztosan a poklok poklát élted át, amikor eltűnt. El sem tudom képzelni, min mehettél keresztül.

– Őszintén, Esther, ha visszanézek, mélységesen

elborzadok a tettemtől, és attól, hogy ki voltam. Igen, bizonytalan voltam, igen, aggasztott, hogy elveszíthetem a helyemet a társasági hierarchiában, de mindenkinek abban a hierarchiában kellett léteznie, nem? Viszont nem mindenki tett ilyesmit. Nem mindenki volt ilyen… gyenge. A fiamra nézek, és ha valaki úgy bánna vele, ahogy én Mariával, a puszta kezemmel szaggatnám darabokra. Most más ember vagyok. Tényleg remélem… nos, csak remélem, te is látod. – Leülök vele szemben az asztalhoz, és alig merek levegőt venni.

– Azt hiszem… – Elhallgat, és újra kinéz az ablakon. – Azt hiszem, megfizettél azért, amit tettél. – Felém fordul: – Látom, hogy más vagy, Louise. Tényleg látom.

A feszültség, ami fogva tart, egy kicsit enyhül, a szememet szúrják a könnyek. Most már három embernek mondtam el, és ketten legalább megértésre érdemesnek tartottak, ha megbocsátásra nem is.

– Ezt… – elhallgatok. Ezt mondta Pete is, akartam mondani, de jó okom van rá, hogy ne beszéljek erről, nem akarom, hogy Esther tudjon a találkozásunkról. Szégyenérzet tölt el, amikor eszembe jut, mit mondtam neki, így megpróbálok megfeledkezni róla. Aztán valami különös történik, mintha megidézné őt a gondolat.

– Apropó, találd ki, kit láttam idefelé jövet a Victoria megállónál!

– Kit?

– A pasit, akit Sophie magával hozott a találkozóra. Pete, ugye? És most jön a hátborzongató rész. Egy nővel volt, és még egy kisgyerek is volt velük, egy csecsemő. Ő tolta a

babakocsit. Kíváncsi lennék, Sophie tudta-e, hogy nős? Nem lepne meg. – Esther talán megbocsátott, de Sophie még halálában is gúnyol.

– Ó, te jó ég. A találkozón azt mondta, hogy elvált. – Vajon Pete hazudott nekem? Ha igen, mi másban hazudott még?

– Hát igen. Szerinted el kéne mondanom a rendőrségnek? Bár feltehetőleg már kihallgatták, így nyilván tudják, hogy házas. Kíváncsi lennék, hogy adta be a feleségének a rendőrségi kihallgatást meg a többit.

A szám gépiesen mondja az odaillő, könnyed válaszokat erre az újságra, közben belül forog velem a világ. Pete tényleg nős? Pedig nem tűnt szélhámos fajtának. De végül is, mit tudok róla?

Az ajtóban előrehajolok, hogy búcsúzóul megöleljem Esthert, de valami van a testtartásában – az alig észrevehető bizonytalansága, a pillanatnyi merevsége –, ami visszatart. Meg akar érteni, de nem tudom, túljut-e valaha ezen, és lehetünk-e barátok.

Amikor elmegy, tornádóként csapok le a házra, és mindent a helyére rakok, ami szanaszét hever. Port törlök, porszívózom, felmosom a padlót, ágyat húzok. Amikor végzek, a zuhany alá állok, és hosszú ideig hagyom, hogy zúduljon rám a vízsugár, átmelegítsen, lemossa rólam a mocskot, amely rám rakódott, mióta otthagytam Pete-et a parkban.

Azt hittem, közel kerültünk egymáshoz, de most megdöbbent, valójában milyen keveset tudok róla. Bárki lehet. Valami ott motoszkált az agyamban, amit a találkozón mondott, és most eszembe jut, mi az. Azt mondta, soha nem

menne el egy osztálytalálkozóra, és magányos farkasnak írta le magát az iskolában.

Mariára gondolok, a gyerekkori hálószobájában Londonban, amint kiles a függöny résén. Nathan Drinkwater odalent egy lámpaoszlopnak támaszkodik, és kifejezéstelen arccal bámul fel az ablakára. Már máskor is elképzeltem ezt a jelenetet, de ezúttal Nathan arca más. Ezúttal ismerősnek tűnik.

34. fejezet

Úgy gondolja, a férfinak mindig volt egy sötét oldala, amiről ő nem volt hajlandó tudomást venni. Talán benne is volt valami, ami halálosan, öntudatlanul előhozta ezt, akár egy hőkövető rakéta.

Amikor első alkalommal csinálta, megdöbbentette, talán meg is rémítette, de a lelke mélyén még akkor is jóindulattal reagált. A ruhája alá rejtette a nyomokat, ahol senki sem láthatta. A férfi magasztalta, különlegesnek állította be, elmondta, hogy az egyetemen volt egy lány, aki úgy gondolta, túl messzire ment, és aki nem élvezte úgy ezt a játékot, mint ő.

De aztán később már egyáltalán nem érezték játéknak. Először élvezte a férfi fölötte gyakorolt hatalmát, a félelemmel rokon édes borzongást. De soha nem félt igazán. Idővel azonban valamit észrevett a tekintetében, ami más volt. Mintha nem is lett volna jelen. Valahol máshol volt, valaki mással. Olyannal, akit gond nélkül bántalmazott.

Mindig is sejtette, hogy a múltjában van valami, amit nem mond el. Valami, ami még a kedvenc játékánál is sötétebb, amikor megragadja a csuklóját, a szája elé teszi a kezét, átfogja a nyakát. Amikor elmosódnak a határok, míg végül már nem tudja elmondani, beleegyezik-e vagy sem: levegőért küzd, elszédül és megsérül. Összetörik.

Talán lehetetlen igazán kiismerni a másikat. Amikor arra kerül a sor, mind egyedül vagyunk. Néha még saját magunkat sem ismerjük.

35. fejezet

2016

Elhatároztam, hogy ma kivételesen időben hozom el Henryt, de mint mostanában olyan gyakran, valahogy elszaladt az idő, az Estherrel való találkozáson járt az eszem. Lihegve fordulok be a sarkon, és látom, hogy az utolsók között érek az iskola kapujához, ahol a napközi után átadják a gyerekeket. Csak néhány gyerek álldogál Mrs. Hopkins és az új asszisztens, Miss Jones mellett. A legtöbbjüket már háromkor elvitték a szülei (általában az anyukájuk) vagy a nagyszülei (ismét csak általában a nagyik). A napközi utánra azok a kevésbé szerencsések maradnak, mint Henry, akiknek dolgoznak a szülei, és nincs segítőkész rokonuk, aki hazavinné és forró csokival kínálná őket. A felhőtlen égbolton máris jól láthatóan pislákolnak a csillagok, a levegőt égett fa illata tölti be, és én alig várom, hogy hazafelé menet átcsoszogjak Henryvel a sárgásbarna leveleken. Már egészen közel érek, amikor rájövök, hogy a kapuban ácsorgó gyerekek egyike sem Henry. Mrs. Hopkins üres tekintettel néz rám. Összerázkódom.

– Hol van Henry? – a félelemtől éles a hangom.

– Háromkor jöttek érte… – Miss Joneshoz fordul. – Ugye?

Miss Jones mintha aggódna, de nem túlságosan. Azt hiszi, félreértés történt, amit gyorsan tisztázhatunk.

– Igen, a nagymamája jött érte.

Először azt hiszem, minden rendben van. Anyukám váratlanul idelátogatott, és elhatározta, hogy meglepi Henryt. Tudja, mennyire utálom, hogy legtöbbször kénytelen a napköziben maradni. De nagyon gyorsan rájövök, hogy ez nem lehetséges. Eltekintve a ténytől, hogy önként soha nem vigyáz Henryre, anyám nem tenne ilyet anélkül, hogy előbb szólna nekem.

– A nagymamája? – Idegenül cseng a hangom, magas és reszketeg. Talán Sam mamája úgy döntött, ideje megismerni az unokáját?

– Igen, egy idősebb hölgy, hosszú hajjal – pislog bizonytalanul Miss Jones hol rám, hol Mrs. Hopkinsra. Sam anyjának elegáns rövid frizurája van.

– Az nem a nagyanyja! Egyetlen hosszú hajú idősebb hölgyet sem ismerek. – Megroggyan a térdem, belekapaszkodom a kerítésbe. Egy apró szálka a tenyerembe fúródik.

– Azt mondta, a nagyija – magyarázza Miss Jones inkább Mrs. Hopkinsnak, mint nekem. Most fogta fel a helyzet súlyosságát.

– Négyéves! – kiáltom. – Megkérdezte tőle, hogy a nagyija-e? Ezt mondta?

– Nos… igen…

– Még csak négyéves! Bármit elhisz, amit mond neki! Azt hiszi, hogy amikor kiesik az első foga, egy tündér repül majd be a hálószobájába, és pénzre cseréli a fogat. Ma reggel

voltam az irodában. Elmondtam Mrs. Harpernek, hogy aggódom! Nem adhat egy négyéves gyerek szavára, vannak eljárások, megnevezett kapcsolattartók. Miért engedte csak úgy elmenni?

Egészen közel megyek Miss Joneshoz, az arcába üvöltök. Mrs. Hopkins közénk furakszik.

– Teljesen megértem a helyzet komolyságát, Mrs. Parker. Sajnos engem elhívtak egy erőszakos esethez a játszótéren, amiben az egyik szülő is érintett volt. Mrs. Jonesra hagytam az átadást.

– Lefogadom, hogy tudom ki volt… az a borzalmas nő a gonosz porontyával. – A félelem megoldja a nyelvemet, és Mrs. Hopkins döbbenten mered rám.

– Volt egy üzenet… az irodából. Miss Wallis azt üzente, ön ebédidőben telefonált. – Miss Jones rátalál a hangjára; kétségbeesetten győzköd. – Maga azt üzente, hogy Henry ma nem megy a napközibe, és a nagymamája jön érte. Úgy tűnt, Henry ismeri… Azt hittem, minden rendben… én sajnálom… – Elsírja magát, de most nem érek rá őt sajnálgatni.

– Nem én telefonáltam. Én még soha nem hívtam fel az irodát! Mrs. Harpernek meg kellett volna mondania Miss Wallisnak, hogy bent jártam, és a biztonsági intézkedéseket ellenőriztem. Különben is, biztos nem adhatják ki olyannak, akit nem ismernek személyesen. Hát semmit sem tudnak?

Mrs. Hopkins újra közbeavatkozik:

– Önnek teljes mértékben igaza van. Nagy hibát követtünk el, és én vállalom a felelősséget. Lépéseket teszünk, hogy garantáljuk, többé nem fordul elő ilyesmi. – Miss Jonesra villan a tekintete. – De most inkább arra koncentráljunk,

hol lehet Henry. Van valami ötlete, ki lehetett ez a nő?

– Fogalmam sincs. Nincs senki… – Megmarkolom a kerítést, és a szálka mélyebbre hatol a tenyeremben.

Úgy állunk ott hárman, mintha megállt volna az idő, választ várva bámuljuk egymást. A táskám mélyén sípol a telefon. Lázasan, reszkető kézzel turkálok benne. Új Facebook-üzenetem érkezett Maria Westontól:

> Igazam volt, Henry aranyos kisfiú. Ha vissza akarod kapni, gyere Sharne Baybe, a Woodside Street 29-be. Egyedül gyere. Ha nem egyedül jössz, annak következményei lesznek Henryre nézve. Várlak.

Úgy hajítom a mobilt a táskámba, mintha égetné a kezemet.

– Minden rendben. Tudom, hol van – motyogom. – Én… most jöttem rá, ki az a hölgy. Semmi gond. Elfelejtettem, hogy megkértem, hozza el Henryt.

Mrs. Hopkins és Miss Jones nyilván nem hisz nekem, de nincs más választásuk. Visszarohanok a kocsihoz, faképnél hagyom a kérdő tekintetű, igen aggodalmas Mrs. Hopkinst. Miss Jones inkább megkönnyebbültnek tűnik.

Kiszáguldok a kapun, a fülemhez tartom a mobilt. Sam a harmadik csengésre veszi fel.

– Szia, Lou.

– Elvitte Henryt!

– Mi van? – értetlenkedik Sam. – Kicsoda?

– Maria – zihálom. A futástól kifogytam a szuszból, de nem lassíthatok, nincs vesztegetni való időm.

– Várj egy kicsit. – Végre rám figyel. – Miről beszélsz?

Elmondom, mi történt.

– Mi a fasz? Ki csinálja ezt? Hívom a rendőrséget.

– Ne! Azt írta, egyedül menjek, különben Henrynek baja esik. Lehet, hogy bántani fogja, ha rájön, hogy szóltunk a rendőröknek. Vissza kell kapnom, látnom kell, hogy jól van. A rendőrség ráér később. – Ha egyáltalán.

– Rendben. Az én kocsimmal megyünk. Hála istennek ma otthonról dolgozom. Hol vagy most?

Tizenöt perccel később úton vagyunk. Minden egyes piros lámpánál a fogamat csikorgatom, megfeszítem az állam.

– Jaj, istenem. És ha Maria bántja?

– Nem lesz semmi baja. Csak valaki rád akar ijeszteni. – Nem hangzik túl meggyőzőnek, és amikor sebességet vált, látom, hogy remeg a keze. Ugyanolyan rémült, mint én, de miattam megpróbál erősnek mutatkozni. – De Lou… Ugye nem gondolod, hogy Maria él?

Vállat vonok, kibámulok az ablakon, és a tenyerembe vájom a körmömet.

– Bemegyek veled – szólal meg pár perc múltán.

– Ne! Nem lehet. Egyedül kell mennem. – Tudom, mi lesz, ha nem egyedül megyek. Maria már átlépett egy határt; elképzelhetetlen dolgot tett, elrabolta a gyerekemet. Ha azt kérné, hogy vágjam le a lábamat, mert ezzel megmenthetem Henryt, gondolkodás nélkül megtenném. – Kint kell megvárnod.

Sam őszinte aggodalommal néz rám.

– Veszélyes lehet. Nem tudhatod, ki van odabent.

– Nem érdekel. Az egyetlen, ami érdekel, hogy kihozzam

onnan Henryt. Nem érdekel, mi lesz velem. Soha nem is érdekelt. És senki mást sem.

– Ne mondj ilyet. Én törődöm vele, hogy mi van veled.

Arra gondolok, hogyan mutatja ki a törődését. Jobban megvagyok nélküle.

– És nem én vagyok az egyetlen – folytatja. – Rengetegen törődnek veled.

– De egyikük sem ismer igazán, ugye? Ha tudnák, mit tettem, nem érdekelném őket annyira, igaz?

– Soha nem adtad meg nekik az esélyt, Lou. Mint ahogy nekem sem. Annak ellenére, hogy én tudom, mit tettél, annak ellenére, hogy én is benne voltam, mindig megtartottad a három lépés távolságot.

– Én nem tartottalak távol. – A könnyek akadálytalanul ömlenek végig az arcomon. – Nem volt más választásom. Maria eltűnése után eltávolodtam mindentől és mindenkitől. Amikor veled voltam, egy kicsit jobb volt, nem éreztem annyira kívülállónak magam, mert te legalább tudtad, ki vagyok. Amikor elmentél… – Elcsuklik a hangom, görcsös zokogás tör rám. Sam kinyújtja a kezét, megfogja az enyémet, a körvonala olyan ismerős, akár a sajátomé. Elhúzódom, és lázasan törölgetni kezdem a könnyeimet.

– Ne – szólalok meg. – Ne érj hozzám.

Visszateszi a kezét a kormányra, és csöndben utazunk tovább.

Azt kívánom, bárcsak lenne valaki más, aki támogat, bárcsak ne Sam lenne az egyetlen, aki mellettem áll. Eltűnődöm, vajon tényleg mellettem áll-e, vagy csupán a saját érdekeit nézi, mint talán a legtöbb ember.

Némán száguldunk végig az A11-esen, a norfolki táj kibomlik előttünk, a magas ég és a végtelen mező újra visszahúz. Még soha nem volt ilyen hosszú ez az út. A táskámban talált régi vonatjegyet tépkedem egyre apróbb cafatokra. Egyikünk sem ismeri a Woodside Streetet, így amikor elérjük Sharne Bay külvárosát, újra megnézem a térképet a telefonomon. Balra lefordulunk a főútról, a telkeken dobozházak sorakoznak, gondosan rendben tartott kertekkel és praktikus autókkal. A Woodside Street jobbra a harmadik keresztutca. Lassan hajtunk el a földszintes házak előtt.

– Ne menj túl közel! – kérem pánikba esve, amikor a 11-es szám elé érünk. – Itt állj meg.

Sam lehúzódik, már nyitom is az ajtót, és végigfutok az utcán.

– Louise! – kiabál utánam.

– Maradj ott! – kiáltom vissza, és ő kétségbeesetten néz utánam.

Túlteng bennem az energia. Az utolsó pár hét rejtőzködése, kapkodása, reakciói után van valami szinte felszabadító a konkrét cselekvésben, mintha visszanyerném az ellenőrzést a dolgok fölött. Végigrohanok az utcán: 19, 21, 23, 25, 27. És végre itt vagyok. A 29-es szám ártalmatlanul néz vissza rám. A többi ház hívogató fényárban úszik az elhúzott függönyök mögött, de a 29-es szám ablakai üresek és sötétek. Kinyitom a rozsdás kaput, és elindulok a gyalogúton. Az előkertet nagyrészt járókő burkolat borítja, néhol lekonyult dudva nő a résekből. Keskeny virágágyás szegélyezi, amelyet mintha valaha gondoztak volna, de

mostanában elhanyagolták.

A kék bejárati ajtón két gyémánt alakú tejüveg kukucskáló van. Felemelem a kezem, hogy becsöngessek, de aztán rájövök, hogy nyitva van az ajtó. Lassan belököm, mire nyikorogva kinyílik. Belépek, a csizmám csikorog a piszkos laminált padlón, visszhangzik a szűk előszobában. A csüggedt, hosszú, tétlen napok dohos, állott szaga megcsapja az orromat.

Jobbra és balra is nyílik egy-egy ajtó. Teszek befelé pár lépést, a fülemet hegyezem a csöndben. Óvatosan belesek a bal oldali szobába. Ez a nappali. A kinti utcai lámpa fényében látom az elnyűtt, zöld, háromrészes ülőgarnitúrát az üvegtetejű kávézóasztal körül. Egy fenyőfa tálalószekrényen poros győzelmi trófeák és porcelánfigurák állnak, a felső polcon csupán egyetlen, ezüstkeretes fénykép. Ezt bámultam az elmúlt pár hétben a képernyőmön, Maria iskolai fényképe. Hátralépek, és megfordulok, hogy benézzek a folyosó másik oldalán lévő szobába. Szintén sötét és üres, olyan, mint egy használaton kívüli hálószoba, az egyetlen berendezési tárgy egy franciaágy, fodros, barackrózsaszín paplannal.

Visszalépek az előszobába, egy hang azt üvölti az agyamban, rohanjak be Henry nevét kiáltozva, de óvatosnak kell lennem. Megragadom a használaton kívüli hálószoba ajtókeretét, és megpróbálok nyugodtan lélegezni. A folyosó végén álló ajtó csukva van. Két ugyanolyan ajtót látok, mint amin az előbb bekukkantottam. Teszek egy lépést, majd még egyet. Két újabb lépés, és szemben állok az ajtókkal. Cikázik köztük a tekintetem, aztán óvatosan kinyújtom a kezem, és

a bal oldalit választom. Lassan, nagyon lassan lenyomom a rézkilincset. Az ajtó hangtalanul kitárul, és meglátom a kopott, de tiszta, avokádózöld fürdőszobát. Rosszul vagyok a félelemtől, amíg odalépek a kádhoz, és belenézek. Üres. Tompa, zokogó hangot hallatok a rémülettel vegyes megkönnyebbüléstől. Behúzom a fürdőszobaajtót, és a jobb oldali ajtóhoz fordulok, amely feltételezésem szerint egy másik hálószoba. A kilincsre teszem a kezem, megpróbálom elfojtani a feltörő pánikot, a néma sikolyt, amelynek nem engedhetek utat. Belököm az ajtót, fény ömlik ki a résen, és amennyire látom, egy asztal melletti állólámpa a forrása.

Egy nő ül az asztalnál, nekem háttal, és a számítógép képernyőjét nézi. Hosszú, vékony szálú, ősz tincsekkel tarkított haja a szék támlájára lóg. Lázasan körülnézek a szobában, megpróbálok mindent fölmérni, mielőtt megfordul. Vadonatújnak tűnő, fa vonatkészlet van a földön, a sínpálya bonyolult íveket ír le, és én összerándulok, amikor felismerem Henry kedvenc elrendezését. A nő előtt a falon, a számítógéptől balra a saját Facebook-képemet fedezem fel. Mellette fénymásolt újságcikk a helyi lapban – a rólam szóló riport, amikor elnyertem a lakberendezési díjat –, és Rosemary nyomtatott ajánlólevele a weboldalamról. Jobbra Sophie fényképei, rengeteg. A falról pózol és csücsörít, puszit fúj felém. Ugyanabból az újságból egy kivágás, amelyen Sophie a tíz kilométer lefutása után is makulátlan a rózsaszínű tündérszárnyakkal. A nő előtt a képernyőn Maria Facebook-oldala van nyitva.

– Maria? – suttogom. A nő hátralöki a széket, feláll és

megfordul. Maria tiszta, hűvös, mogyoróbarna szemébe nézek. De az arca ráncos, a keze bütykös és májfoltos. Töröm a fejem, próbálom értelmezni a látványt. Maria most már negyven fölött járna, de ez a nő legalább hatvanöt éves. Ő nem Maria. Ő az anyja. Bridget.

36. fejezet

2016

Mozdulatlanná dermedek az ajtóban. Hát persze, hogy Bridget. Képek villannak fel az elmémben. Bridget Maria ajtaja előtt téblából a teával és a teasüteménnyel, a szemében remény; Bridget a sötétben, a zuhogó esőben, amint betámogatják az iskolai irodába; Bridget minden évben gondosan kiválasztja a születésnapi ajándékot Esther számára, és azt a látszatot keltve, hogy Maria küldi, megtört szívvel címkét ragaszt rá.

Miért nem jöttem erre rá korábban? De hogyan jöhettem volna rá? Hogyan tudtam volna elképzelni azt a fájdalmat, azt az elviselhetetlen kínt, amelytől Bridget szenvedett?

– Meglepettnek látszol, Louise. Valaki másra számítottál. – Ez nem kérdés.

– Hol van Henry?

– Tényleg azt hitted, Maria még életben van? Hogy a csudában lehetne?

Teljesen kiszárad a szám, alig tudok nyelni.

– Hol van Henry? Kérem…

– Hát nem, nincs életben, Louise. Nincs életben, mert megölted.

Próbálom felfogni a hallottakat, de az agyam teljesen

lelassult, nem hajlandó elfogadni, ami történik. Honnan tudhatja Bridget? Ki beszélhetett neki a felturbózott italról?

– Nem… – kezdem recsegő hangon.

– De igen, te tetted. Ó, mondhatod, hogy baleset volt, magyarázhatod, ahogy akarod. De egy anya tudja az igazságot. Nem véletlenül zuhant le a szikláról. Okos volt. Még részegen sem esett volna le véletlenül. Én vagyok az egyetlen, aki tudja, milyen idegállapotban volt akkoriban. Hallottam zokogni éjszakánként a szobájában, amikor azt hitte, nem hallom. Egyik éjszaka különösen szörnyű volt. Soha nem tudtam kihúzni belőle, mi történt – csak annyit mondott, hogy újra ugyanaz történik, mint Londonban. És te voltál a középpontjában, Louise. És Sophie Hannigan – már ránézésre meg tudtam mondani, miféle lány volt. De te voltál az, aki igazán bántotta. Emlékszel az estére, amikor hazahozott téged?

Élénk és szilárd a pillantása, lézersugárként fúródik belém. Képtelen vagyok megszólalni, de ő csak folytatja.

– Láttam a tekintetét aznap este. Tudom, szerinte túlzásba vittem a teával és a süteménnyel, de én láttam, hogy végre megfelelő barátra lelt, valakire, aki számít, és megváltoztatja az életét. Nos, kétségtelenül ezt tetted, ugye? Ő megölte magát, téged és Sophie Hannigant pedig ugyanúgy lehet hibáztatni, mintha ti magatok löktétek volna le.

A megkönnyebbülés az első szörnyű, önző érzésem. Tévedtem. Nem tudott az ecstasyról, nem tudta, mit kevertünk Maria italába. Végig biztosra vettem, hogy aki az üzeneteket küldi, tudja az igazat, fel sem merült bennem más lehetőség. De a megkönnyebbülést villámgyorsan

felváltja a kétségbeesés – talán nem tud az ecstasyról, de Bridget mégsem téved nagyot. Hogy lehetnék biztos benne, hogy Maria nem lett öngyilkos? Esther szerint nem, de ki ismerné jobban Mariát a saját anyjánál?

– De hiszen… a rendőrség – nyögöm fura, vastag hangon. – Azt mondták, véletlen baleset volt, biztosan…

– A rendőrség! Mit tudnak ők? Mit bizonyítottak be? Nem volt ebben semmi véletlenszerű. A lányom eldobta a saját életét, azért, mert te úgy bántál vele, ahogy. Nem tudom bebizonyítani, és a rendőrség sem, de tudom, hogy ez az igazság.

Reszket a keze, a homloka izzadságtól nyirkos.

– Te és Sophie éveken át le-föl sétálgattatok a világban, munkátok volt és szerelmetek, férjetek, otthonotok, életetek. És egy gyereked. Van egy gyereked. De a lányomtól elvetted az anyaság lehetőségét. A lehetőséget, hogy megismerje ezt a legelemibb, elsöprő szeretetet; és ezt a félelmet, az érzést, amikor a testedből egy rész önállóan jön-megy a világban, teljesen kiszolgáltatottan. Míg ti éltetek, az én lányom egyedül volt a hideg tengerben.

Nekidől az asztalnak, mintha különben elesne.

– Ott akartam lenni a találkozón. Látni akartam az arcotokat, mindenkiét. Jelenetet akartam rendezni. És válaszokat akartam kapni.

– Maga rendezte a találkozót… maga Naomi Strawe.

– Igen. Gondolom, neked hülyeségnek tűnik. – Bridget kihívóan néz rám, merészelek-e nem egyetérteni. – De azt akartam, hogy Maria is ott legyen. Ott kellett volna lennie.

– De maga nem volt ott… ugye?

– Odamentem. El akartam menni. De Tim megállított. Meglátott az iskola előtt, az úton… és nem hagyta, hogy bemenjek. Úgy gondolta, nem tenne jót nekem, és én nem tudtam megértetni vele, hogy szükségem van rá. Ő ezt nem érti. Senki sem.

– Tehát maga volt az… a felhajtó tetején Timmel.

– Láttál? – képed el.

– Igen. Legalábbis láttam Timet valakivel. Nem tudtam, hogy maga volt az.

– Azt hitted…? – felragyog a szeme.

Vajon elhittem-e valaha, hogy Maria tényleg nem halt meg?

– Ugye ismered a szeretetet, amit egy anya érez a gyermeke iránt? – kérdezi Bridget.

– Igen… kérem! Henry, hol van? Itt van?

Megrázza a fejét, de nem tudom, ez azt jelenti, hogy nincs itt, vagy hogy nem árulja el.

– Az én kis babám, a gyönyörű kislányom. Amikor megszületett, csak a mellkasomon tudott elaludni, éjjel és nappal. És még amikor szinte háborodott voltam a kimerültségtől, akkor sem tettem le. Magamhoz öleltem, mert erre volt szüksége. Ámulatba ejtett, hogy bennem növekedett, hús volt a húsomból. És bár természetesen járni és beszélni kezdett, aztán saját élete lett, amiről keveset tudtam, egy része azért bennem maradt, és még most is ott van. Hát csoda, hogy vissza akartam hozni Mariát, hogy szembesítselek azzal, amit tettél?

– Nem. Megértem, tényleg. De én is anya vagyok, kérem…

– Milyen érzés volt, amikor rájöttél, hogy elvittem a

fiadat? – szakít félbe, lehetőséget sem ad, hogy kifejezzem az együttérzésemet, hogy megalázkodjam. – Úgy érezted, mintha minden csepp véredet kiszívták volna a testedből? Úgy érezted, bármit megtennél, hogy biztonságban tudd? Azt akartam, hogy egy apró töredékét érezd annak, amivel én minden egyes nap együtt élek 1989 óta. Néha egy végtag elvesztéséhez hasonlítják valakinek az elvesztését… „Ó, mintha elvesztettem volna a jobb karomat”, mondják. De egyáltalán nem olyan. A kar vagy láb nélküli élettel meg lehet birkózni. De egy gyermek elvesztését nem lehet feldolgozni, soha nem lesz könnyebb.

Úgy dőlnek belőle a szavak, mint a szennyvíz a csőből.

– Remélem, a kis üzeneteim elérték, hogy mindenhol a hátad mögé nézegess, bármerre jártál az elmúlt néhány hétben. Remélem, felriadtál éjszakánként, felugrottál minden apró zajra; minden reggel egy kicsit rémültebben ébredtél, másnapos, nehéz érzéssel, azon tűnődve, megérte-e, és képes leszel-e ezzel együtt élni egész életedben.

Bridget erősen kapaszkodik az íróasztalba a háta mögött, a kezén a bőr ráfeszül a csontra, az arca lángol.

– Én… sajnálom. Sajnálom. – Ennyit sikerül kinyögnöm. – Kérem, hol van?

– A sajnálom nekem nem elég. Nem akarom, hogy sajnáld. Azt akarom, hogy szenvedj, ahogy én. Minden alkalommal elképzeltem, amikor elküldtem egy üzenetet, hogy félelmet varázsolok az arcocskádra, rettegést a gyomrodba. Még az sem volt elég, hogy követtelek, bár élveztem, amikor menekültél előlem Dél-Kensingtonban, abban az aluljáróban. Azt akartam, hogy ugyanazt érezd, amit én, és

látni is akartam, a saját szememmel akartam látni a fájdalmadat.

Egymásra nézünk, összekapcsolódik a pillantásunk. Diadalittasnak kellene lennie – elvégre ezt akarta. De csak kétségbeesést és szörnyű, végtelen fájdalmat látok.

– De miért éppen most? – suttogom.

– Nem akartam összetűzésbe kerülni a rendőrséggel. Nemigen értékelik a zaklatást, a gyermekrablást. De többé már nem számít, amióta legutóbb az orvosomnál jártam. Olyan kedvesnek és együtt érzőnek tűnt, szörnyen sajnálta, hogy ilyen hírt kell közölnie, és nem tudta biztosra megmondani, mennyi időm van még hátra. De én csak arra tudtam gondolni: igen, most megfizetek Louise Williamsnek és Sophie Hannigannek azért, amit tettek.

Bridget haldoklik. Az agyam megpróbálja feldolgozni, megérteni, amit mond, de Sophie nevének említésére rázni kezd a hideg. Hátralépek, és megragadom az ajtókeretet.

– Annyira felelőtlen voltál, Louise. Senki nem mondta neked, hogy bánj óvatosan azzal, amit felteszel az internetre? Fotókat a kisfiadról az iskolai egyenruhájában? A helyi főutca nevének emlegetése? Képek a házadról? Még azon is a Facebookon zsémbeltél, hogy Henrynek napközibe kell járnia, innen tudtam, hogy nem leszel ott ma háromkor, a többi rendes anyával együtt.

A megjegyzése még egyszer megforgatja bennem a kést.

– Ami az internetes randioldalt illeti – istenem, nagyon könnyű volt bolonddá tenni téged. Csak beragasztottam egy fotót egy katalógusból. Nem is fordítottam különösebb gondot az üzenetre. Tényleg nagyon kétségbeesett lehettél.

És milyen soká vártál! Fél órát! Kénytelen voltam egy második italt rendelni, a bárral szembeni étteremben. – Kellemetlenül felnevet. – Pontosan tudtam, mikor, hol van Henry. Jobban oda kéne figyelned rá. Még azt sem tudja, hogy nem kéne elmennie egy idegennel. Elhitte, hogy a nagyanyja vagyok, elcsicseregte nekem a napját, édességet fogadott el tőlem, elmondta, mit kér a pirítósra.

A pirítós. A konyha. Biztosan a konyhában van. Elszakadok a fájdalom és harag erőterétől, amely körülveszi Bridgetet, és végigfutok a folyosón. Az ajtó egy pillanatra beragad, aztán nyikorogva kinyílik.

– Ó, hála istennek, hála istennek! – Henry egy bárszéken ül a reggelizőpultnál, előtte egy pohár almalé, egy szelet lekváros pirítóst eszeget.

– Szia, mami – köszönt a megszokott módon.

Odarohanok hozzá, felkapom, magamhoz szorítom, a hajába, a nyakába temetem az arcomat. Az iskolai szagok, a ceruza, a koszos padló, a többi gyerek szaga mögött még érzem azt az illatot, amelyet a születése óta úgy szívok be, mint egy szipuzó.

– Hé – tiltakozik mogorván, és kitekergőzik az ölelésemből. – A pirítósom.

– Ideje mennünk – kérem elakadó lélegzettel, próbálom a hangomat könnyednek és vidámnak tettetni. – Hozhatod a pirítósodat is.

– De még játszani akarok a vonattal. Nagyi azt mondta, játszhatok.

– Nincs rá idő. Apu a kocsiban vár. – Megrántom a kezét. – Gyere, Henry.

Zajt hallok az előszobából, a bejárati ajtó megnyikordul, a laminált padlón léptek koppannak. Sam, gondolom, elönt a forróság, és az előszoba felé cibálom Henryt.

– Anya? – hallok egy hangot.

Egek, ez Tim. Így végződik? Őt látta Sophie utoljára? Tim megfojtotta, hogy megbosszulja szeretett húgát? Nem tudom elképzelni, hogy Bridgetnek lett volna ereje megölni Sophiet, tehát Timnek kellett lennie. Azt akarom mondani Henrynek, hogy menjen, kerülje ki Timet, és fusson, ahogy csak tud, de tudom, nem értené, mit akarok tőle. Egyáltalán nem érzi, milyen veszélyben vagyunk.

– Louise. Mit keresel itt? – Tim hangja pánikról árulkodik. A folyosón áll, betölti az előszobát, elzárja a menekülés egyetlen útját. Izzadságtól síkos tenyeremmel kicsit jobban megszorítom Henry kezét.

– Én hívtam ide – lép elő Bridget a hálószobából. Tim nem mozdul. Csapdába estem kettejük között, akár a sakktáblán a király, amikor közeleg a matt, és minden irányból ellenség veszi körül.

Tim egy lépéssel közelebb jön.

– Mit mondott neked, Louise?

Közelebb húzom magamhoz Henryt, érzem a lábamhoz préselődő meleg testét. Felnéz rám kerek, bizalmat sugárzó szemével.

– Anya, mit csináltál? – kérdezi Tim sürgető hangon. – Mit keres itt Louise?

Megpróbálom mozgásra bírni a lábamat, elfutni, legalább megpróbálni a menekülést, de a lábam nem engedelmeskedik. Olyan, mint egy rémálom, amikor az

ember beleragad a vastag sárba, miközben egy szörnyeteg üldözi, és reménye sincs elmenekülni.

– Mondtam – szól Bridget. – Én hívtam ide.

– Most jövök a rendőrségről. Beszámoltak a Facebook-oldalról. Te voltál, ugye? – kérdezi Bridgetet.

Zavartan nézek egyikről a másikra. Ha Tim ölte meg Sophie-t, hogyhogy nem tudott a Facebook-oldalról?

Bridget kihívóan vállat von.

– Rá fognak jönni – figyelmezteti Tim. – Az ilyesmit le tudják nyomozni. Órákon belül tudni fogják, hogy te állsz mögötte.

– Azt hiszed, érdekel? – károgja. – Haldoklom. Valakinek számadásra kellett kényszerítenie a lányokat, akik miatt Maria ahhoz a sziklához ment.

Tim eltorzult arccal közelebb lép.

– Nem tudjuk, mi történt, anya. Tovább kell végre lépned.

– Továbblépnem? Hogyan léphetnék tovább? Nem enged el. Van még valami más is, valami, amit tudnom kell. Úgy volt, hogy a találkozón elmondja.

– Mit? Kicsoda? – Tim beletúr a hajába, amely így az égnek mered.

Henry még közelebb húzódik hozzám, szorosan átölelem, és a haját simogatom. *Semmi baj,* üzenem némán, de nem merek sem megszólalni, sem megmozdulni.

– Nathan Drinkwater – köpi Bridget a szavakat.

– Miről beszélsz? – kérdi Tim zavartan.

– Ismerősnek jelölt a Facebookon. Nos, valójában Mariát jelölte be. Azt mondta, tisztában van vele, hogy nem én vagyok Maria, de tudja, mi történt Maria eltűnésének

éjszakáján. Azt állította, van nála valami, amivel bizonyítani tudja. Úgy volt, hogy a találkozón elmondja, de aztán jöttél te, és nem engedtél bemenni.

– De mama, ez őrültség. Nathan Drinkwater meghalt. Évekkel ezelőtt.

– Mi? – Bridget haragja elszáll, most először tűnik sebezhetőnek, elveszettnek. – Az nem lehet.

– De igen. Amikor összefutottam Louise-zel Norwichban, és ő érdeklődött, utánanéztem. Londonban halt meg egy autóbalesetben. A hírekben is benne volt, mert írt néhány könyvet, és elért velük némi sikert is.

– De akkor kicsoda…

Elszürkült arccal néz Timre, aztán rám.

– Nem tudom – válaszolja Tim. – De nem Nathan az.

Tim mintha elgyengülne, a falnak veti a hátát, és megdörzsöli a szemét. Úgy érzem, itt a pillanat, és a rövid bódultságot kihasználva akcióba lépek. Felkapom Henryt, végigfutok az előszobán, ki az ajtón, amely mögöttünk himbálózik. Továbbfutok a gyalogúton, ki a kapun. Amikor elérem a járda viszonylagos biztonságát, leteszem Henryt és menet közben hátranézek, hogy Tim üldöz-e. Kézen fogva rángatom a fiamat, és egyenesen belefutok Sambe. Belekapaszkodom, az egész testemben reszketek.

– Apu! – kiált fel Henry fülig érő mosollyal, megfeledkezve a vonatról és a pirítósról.

Sam felkapja és magához szorítja. Henry kézzel-lábbal átöleli, akár egy kis satu.

– Hála istennek – dünnyögi Sam a fia nyakába. – Épp be akartam menni, nem bírtam tovább várni – folytatja Henry

válla fölött rám nézve.

– Mennünk kell – zihálom, félig-meddig futva folytatom az utam a kocsi felé.

– Mi történt? Ki volt odabent? Ugye nem… – elcsuklik a hangja.

– Nem. Bridget, Maria anyja. Majd a kocsiban elmondom.

– Bridget? – Kővé válik a járdán, megrántom a karját.

– Gyere!

Tapogatózva csatolom be Henryt a hátsó ülésre. Egy pillanatra behunyom a szemem, még áramlik bennem az adrenalin, de Sam hangja kizökkent.

– Louise! Henry jól van? Nem bántotta?

– Nem. Jól van, nagyon jókedvű volt, amikor rátaláltam.

– Hála az égnek. Biztosan nagyon kimerült. Vigyük haza, aztán reggel kitaláljuk, mihez kezdjünk Bridgettel.

A háttámlának döntöm a fejem, a pulzusom lassan rendeződik. Most, hogy Henry biztonságban van, már semmi nem sürgős. Kifelé megyünk Sharne Bayből, a főút felé tartunk. Henry máris az igazak álmát alussza hátul. Kinézek az ablakon, belebámulok a sötétbe.

Rátérünk az A11-esre, az eső elered, egyenletesen dobol a szélvédőn. Elbóbiskolok, a fejem fura szögben támaszkodik az ablaknak. Épp belecsúszom abba a teljesen ellazult, kellemes állapotba az alvás és ébrenlét határán, amikor Sam hangja felriaszt.

– Nem tudom elhinni, hogy Bridget csinálta. Mit mondott? – kérdi idegesen.

– Engem hibáztat Maria haláláért. Sophie-t is, de főleg

engem. Az üzenetekkel meg akart ijeszteni minket, és meg akart büntetni, amiért csúnyán viselkedtünk Mariával.

– De honnan tud…

– Az ecstasyról? Nem tud. Azt hiszi, Maria öngyilkos lett. Ezért hibáztat engem. Azért, ahogy vele bántam. Az egésznek semmi köze nem volt az ecstasyhoz.

– Tehát fogalma sincs, mi történt valójában? Azért tett ki téged ennek az egésznek, azért rémített majdnem halálra, rabolta el a gyerekünket, hogy visszavágjon egy kis iskolai zaklatásért? – Érzem, hogy nő benne a harag, az ujjai elfehérednek a kormányon.

– Elvesztette a gyerekét, Sam – csattanok fel. – Egyikünk sem értheti meg, min megy keresztül. – Megpróbálom felidézni Bridgetet, mosolygósan, amint reménnyel telve teát és süteményt hozott, de csak a mai arca jelenik meg előttem, beesetten, ráncosan. Mintha valaki egy késsel véste volna a bőrébe azokat a mély barázdákat.

– Tudom, tudom. Bocs. Csak szörnyen aggódtam egész délután Henryért. Louise, azt hittem, elveszítettük. – A térdére teszem a kezem, ő pedig a saját kezével burkolja be az enyémet. Hátul Henry mocorog és nyöszörög. Megfordulok, kihúzom a kezem Sam keze alól, és megsimogatom a lábát.

– Minden rendben, Henry. Aludj csak.

Kinézek a sötétbe, és hangosan gondolkozom.

– Az a helyzet, hogy nem Bridget ölte meg Sophie-t. Először is, ott sem volt, különben sem olyan erős. Sophie-t megfojtották.

– Akkor biztosan Tim tette – veti fel Sam.

– Nem. Az előbb ő is ott volt a házban. Ő is csak most szerzett tudomást a Facebook-oldalról. A rendőrségen mondták neki. Nem tudott róla, Sam. Nem is sejtette. Különben is, miért lett volna nála Maria nyaklánca?

– Nos, a nyakláncot nem tudom, de azt csak ő mondta, hogy nem tudott a Facebook-oldalról, ugye?

– Nem hiszem, hogy hazudott.

– Akkor… lehet, hogy Nathan Drinkwaterhez van köze – csúszik ki Sam száján, és sávot vált, hogy megelőzzön egy teherautót.

– Kihez?

– Nathan Drinkwaterhez. Te mondtad a találkozón, hogy ő is Maria Facebook-ismerőse, emlékszel? Ő volt az a fiú, akinek Maria volt a rögeszméje, igaz? Mielőtt Sharne Baybe költöztek. Emlékszem, Matt Lewis unokatestvére mesélt róla akkoriban. Talán ő a hunyó.

– De ő… – Elhallgatok, képtelen vagyok befejezni a mondatot, zsong az agyam. Amikor a találkozón megemlítettem Samnek, hogy Nathan Drinkwater is Maria ismerőse, azt mondta, soha nem hallott róla. Akkor most hogy hozhatja fel, ha azt sem tudja, kicsoda? Gondolatban megismétlem, próbálom győzködni magam: Sam nem tudja, ki Nathan Drinkwater. Vagy mégis?

Újra behunyom a szemem, de az ellazult érzés megszűnt. Tépelődöm, próbálom összeilleszteni a darabkákat, de mintha nem ugyanabba a képbe illeszkednének. Világos, hogy mi volt Bridget szándéka a Facebook-üzenetekkel: azt akarta, hogy legalább a töredékét érezzem az ő kibírhatatlan fájdalmának. Oly sok éven át táplálta és dédelgette ezt a

fájdalmat, hagyta addig növekedni, míg minden gondolatát behálózta, megfojtotta és elsorvasztotta, míg semmi másnak nem maradt hely.

Csakhogy Bridget nem ölte meg Sophie-t, és szerintem Tim sem. Ott sem voltak aznap éjjel, láttam őket elmenni. Az ígéret ellenére, ami odavonzotta Bridgetet, hogy megtud valamit a halott lányáról, és még valami más, egy kézzelfogható bizonyíték ellenére. Egy nyaklánc lenne?

Eszembe jut Sophie a találkozón, amint a fiúkkal nevetgélt, és azt mondta nekik, hogy mindent tud és mindent lát. Aztán később a rémülete a Facebook-üzenetek miatt, amikor azt mondta nekem, „sok minden történt azon a búcsúbulin”. Mit tudott? Mit látott?

Feltételeztem, hogy a Facebook-oldalon szereplő név az igazi Nathant takarja, hogy Bridget kutatta fel, ahogy engem és Sophie-t is. De Bridget állítása szerint Nathan vette fel vele a kapcsolatot, és nem fordítva. Csakhogy Nathan Drinkwater halott. Bárki lehet bárki a Facebookon. Könnyű az internet arctalan oldalai mögé rejtőzni. Egy megtört, haldokló anya eljátszhatja a saját halott lányát, hogy elégtételt vegyen azokon, akiket a lánya életének tönkretételéért hibáztat. De valaki más is Bridget játékát játszotta. Valaki más annak a fiúnak adta ki magát, aki miatt Westonék elköltöztek, aki miatt feladták az egész addigi életüket, hogy újrakezdjék egy norfolki kisvárosban. Valaki, aki tudta, hogy bárki adta is ki magát Mariának, Nathan Drinkwater az egyetlen, akinek mindenképpen válaszol.

Szótlanul utazunk, a csöndet csak Henry mocorgása és motyogása töri meg néha a hátsó ülésen. Nem merek Samre

nézni, félek, hogy az arcom elárulja a gondolataimat, ezért inkább kinézek az ablakon. Hiába próbálok meg a tükörképem mögötti sötétbe bámulni, a saját arcom néz vissza rám, kísérteties, riadt szemmel. Csodálom, hogy Sam nem hallja, milyen vadul kalapál a szívem.

Bárki másnál jobban tudhatnám, hogy a dolgok nem mindig azok, aminek látszanak. Olyan ez, mint amikor valaki elmond egy történetet, amit te a saját szemeddel láttál, és egyáltalán nem azt meséli, amire te emlékszel. Talán valamilyen hatást akarnak ezzel kiváltani, meg akarják nevettetni a többieket, vagy le akarnak nyűgözni valakit. De néha egyszerűen csak így emlékeznek a történtekre. Számukra ez az igazság. Ilyenkor nehéz megállapítani, hogy te magad emlékszel-e jól, vagy a tiéd is csak az igazság egy változata.

Mennyire ragaszkodtam mindig az elképzeléshez, hogy Sam rendes ember, csak mert Henry apja, de Sam már korábban is hazudott nekem, és meglehetősen jól csinálta. Még akkor is tovább hazudott, amikor megtaláltam Catherine üzenetét a telefonján, egészen addig, amíg már lehetetlen volt, és akkor elhagyott, hogy hozzá költözzön. Hirtelen eszembe jut az összes hazugság és árulás, amit elkövetett ellenem, a számtalan módszer, amellyel bántott, és mindez fojtogatóan nehezedik rám. Eszembe jut, amikor lefogott, amikor a nyakamat szorongatva élte ki a saját fantáziáját. És ez már túlment a játék határán.

Hiába van meleg az autóban, fázósan átölelem magam. Olyan régen élek sötétségben, hogy nemcsak másoknak hazudtam, hanem magamnak is. De most kinyílt az ajtó.

Csak résnyire, de mégis csak nyitva van. És a résen beárad a fény.

37. fejezet

2016

Sam a lakásom előtt rükvercben beáll egy igen szűk helyre, és én másra sem tudok gondolni, minthogy minél távolabb kerüljek tőle. Nem tudom eldönteni, mi legyen a következő lépés, mihez kezdjek ezzel a fura új valósággal, amellyel szembetaláltam magam. Arra összpontosítok, hogy Henryt ágyba dugjam, hogy milyen érzés lesz magamra zárni az ajtót, biztonságban lenni, és végre nyugodtan gondolkozni.

Amint Sam behúzza a kéziféket, kikapcsolom a biztonsági övet, és kinyitom az ajtót.

– Nagyon köszönöm. Fogom Henryt, lefektetem, aztán majd hamarosan beszélünk, rendben? – kérdezem magas, vékony hangon, amely nem is hasonlít a normális beszédemre.

– Jól van, majd én beviszem. Olyan nehéz, amikor alszik.

– Ne, megleszek! – sipítom. Megköszörülöm a torkom. – Megleszek – ismétlem immár mélyebb, nyugodtabb hangon. – Képes vagyok rá.

– Tudom, hogy képes vagy rá, de szeretnék segíteni neked.

Mielőtt válaszolhatnék, Sam már kint is van a kocsiból, és kibiztosítja Henryt. Gyorsan kiveszi a gyerekülésből. Henry félig kinyitja a szemét, majd újra becsukja, a fejét Sam

vállára fekteti. Sam megtámasztja az egyik csípőjével, és szó nélkül elindul a kerti úton. Nincs más választásom, megyek utána, és a táskámban turkálok a kulcsot keresve.

Kinyitom az ajtót, és félreállok, hogy Sam be tudjon menni Henryvel. Néhány őrült pillanatig azt fontolgatom, hogy elfutok és segítségért kiáltok, de ez nevetséges, és különben is, hová mehetnék? Henry alvó arcára pillantok Sam vállán, és tudom, hogy a futás nem opció. Minden megváltozott, amit tudni véltem, mintha belépnék a hálószobámba, és azt látnám, hogy valaki mindent elmozdított a megszokott helyéről. Nem hagyhatom egyedül Henryt Sammel, nem tudom, mire képes. Utánuk megyek, és becsukom a bejárati ajtót.

Sam egyenesen Henry szobájába megy, és lerakja a fiunkat az ágyra. Óvatosan leveszi a cipőjét, az egyenruháját, majd úgy, ahogy van, a thomasos nadrágjában bedugja a paplan alá. Van valami a mozdulataiban, ami tűnődésre késztet – hátha tévedek. Nyilvánvaló, hogy az az ember, aki tudja, semmi értelme pizsibe bújtatni a fiunkat, hisz úgyis leveszi, amikor éjszaka felébred, nem lehet ugyanaz, aki… Még abban sem vagyok biztos, hogy mit csinált. Még gondolatban sem tudom megfogalmazni.

Sam kijön, és mint mindig, résnyire nyitva hagyja az ajtót.

– Szerintem ezek után ránk fér egy ital, nem?

Mielőtt válaszolhatnék, egyenesen lemegy az előszobába, onnan a konyhába, kinyitja a hűtőt, és kiveszi a félig üres fehérboros üveget.

– Nézd Sam, nagyon fáradt vagyok. Nem halaszthatnánk ezt máskorra? – *Menj el, kérlek, menj már.*

Elővesz két poharat a konyhaszekrény felső polcáról. Megfogadom, hogy holnap teljesen átrendezem az egész konyhát, ha… ha… gondolatban megpróbálom befejezni a mondatot, de az agyam lezár.

– Nem akarok inni. Kérlek, Sam, szeretnék lefeküdni aludni. Igyunk inkább máskor.

Vakmerően előrelépek, kiveszem a kezéből a poharakat, és leteszem a konyhapultra.

– Késő van. Fáradt vagyok. Kérlek…

Vállat von.

– Rendben, ha ezt akarod.

Végigmegyek mögötte az előszobán, alig merem remélni, hogy mindjárt vége, hogy nem jött rá, elszólta magát Nathan említésével. Még pár másodperc, bezárom mögötte az ajtót, és végre képes leszek nyugodtan gondolkodni.

A kilincsre teszi a kezét, és készül lenyomni.

Gyerünk már, biztatom magamban. *Nyisd ki az ajtót.*

Megáll a keze. Megfordul, rám néz. *Csak nyisd ki az ajtót!*

– Nem megy, Louise. – Elvékonyodik a hangja, látom, hogy megremeg a keze a kilincsen.

– Miről beszélsz? Mi nem megy? *Lélegezz, csak lélegezz.*

– Nem tudok elmenni. Még nem. Sajnálom.

– Már hogyne tudnál – próbálom palástolni a páni félelmemet.

– Nem, beszélnünk kell. – Legnagyobb meglepetésemre könnyeket látok a szemében. Az együtt töltött tizenöt év alatt egyetlenegyszer sem láttam sírni. Lesüti a szemét. – Tudod… Azért, amit a kocsiban mondtam Nathan Drinkwaterről…

Én is lenézek, a közösen választott tölgyfa padlódeszkák bütykeit és csomóit, a lábtörlő sarkainál összegyűlt koszt tanulmányozom.

– Én nem tudok semmit – mondom reszelős hangon, és annyira összeszorul a torkom, hogy alig kapok levegőt.

– Dehogynem, látom a szemedben. A találkozón azt mondtam, hogy soha nem is hallottam Nathan Drinkwaterről, és most tudod, hogy hazudtam. Megijedtél tőlem. – Nem dühös. Valójában soha nem láttam ilyen mélységesen szomorúnak, az arcáról sugárzó szeretettől és kétségbeeséstől még jobban összeszorul a torkom. Kissé megingok, megfordul velem a világ.

Meg akar érinteni, de én elhúzom a karomat. Megnyúlik az arca.

– Gyere, üljünk le – kéri. – Hadd magyarázzam meg.

Választ nem várva nehéz, lassú léptekkel visszamegy a konyhába. Tétován megállok Henry szobája előtt, az éjszakai lámpa fénye kiszivárog a résen, amelyet Sam nyitva hagyott. Halkan becsukom az ajtót, aztán Sam után megyek.

Sam elvette a borosüveget a pultról, ahol hagyta, az asztalhoz ül, és bort tölt a két pohárba. Int, hogy üljek le mellé, és én megteszem, de mintha ólomból lennék.

– Emlékszel, amikor először voltunk együtt, Louise? – A borospohár szárát forgatja. – Olyan boldogok voltunk, ugye?

Most bármivel egyetértenék, mindegy, mit mond, de erre a kérdésre könnyű válaszolnom. Igen. Boldogok voltunk. Életemben először olyannal voltam, aki tudta, mit tettem, és mégis szeretett. Ez enyhítette a bűntudatomat. Amikor

megcsókolt Claphamben, a pub előtt, könnyebbnek éreztem magam, mint évek óta bármikor.

– Micsoda felszabadult érzés volt veled lenni. Olyan fenntartás nélkül, olyan… ártatlanul szerettél. – A közös múltunkat figyelembe véve fura szóválasztásnak tűnik. Valamit észrevehet az arcomon, mert bizonygatni kezdi: – Tényleg ártatlan voltál, Louise. Vagy talán találóbb kifejezés a tiszta. A dolgok, amiket együtt csináltunk, szerelemből tettük. Te is ugyanúgy akartad, mint én. Soha nem kényszerítettelek, igaz?

Szinte könyörög. Megrázom a fejem. Nem, tényleg soha nem kényszerített. Vagyis pontosabban soha nem mondtam nemet. Megborzongok, undor és ellenérzés keveredik a megmaradt vággyal. Eleinte felszabadító volt megszabadulni a „vanília-szextől”, amit a korábbi barátaim űztek. Volt valami izgató, felszabadító abban, hogy hagytam a dolgokat megtörténni, és feladtam a kontrollt. De előfordult, különösen Henry születése után, hogy átlépte a határt. Azt hittem, csak azért érzem így, mert az anyaság megváltoztatott. De nem szóltam. Soha nem panaszkodtam, mert úgy éreztem, távolodik tőlem, és nem akartam okot adni a szakításra.

– Esküszöm, nem akartam bántani Sophie-t. – Sam még mindig körbe-körbe forgatja a borospoharat, a folyadék kilöttyenéssel fenyeget.

– Nem, persze, hogy nem – nyugtatom, és az epe keserűségét érzem a számban. *Ó, istenem, mit csinált?*

– Csak azt akartam, hogy elhallgasson, hogy ne mondjon olyasmit, amit mások meghallhatnak. De nem fogta be a

száját, csak beszélt tovább, azt mondta, látott engem Mariával a búcsúbulin, megkérdezte, mi történt, hogy mondott-e Maria valamit, és én mondtam-e neki valamit. Én hajtogattam Sophie-nak, hogy semmi sem történt, hogy otthagytam Mariát az erdőben, és hogy amikor utoljára láttam, még jól volt.

– Miről beszélsz? Hogy érted azt, hogy az erdőben hagytad Mariát? Mikor?

Nem válaszol, csak egyre dühödtebben forgatja a borospoharat.

– Sam? – A tudásvágy legyőzi bennem a félelmet. Talán végre választ kaphatok a kérdésre, amely tizenhat éves korom óta nem ereszt. – Van valami köze ennek Matthez? – Eszembe jut Matt szemembe fúródó tekintete a találkozón, és hogy mennyire ragaszkodott hozzá, tartsuk a szánkat. Kétségbeesetten remélem, hogy Sam azt készül elmondani, hogy Mattet fedezte sok éven át.

– Matthez? Dehogy, semmi köze hozzá. Ő csak aggódott, hogy kiderül, ő szerezte az ecstasyt. – Összeszorul a szívem. – Nehéz volt – folytatja, és óvatosan leteszi a poharat az asztalra. – Láttam, hogy még ennyi évvel később is mennyire kikészít téged. Közben tudtam, hogy csak pár szavamba kerülne, és megszabadulnál a bűntudattól és a szégyentől. De azt is tudtam, hogy ezzel véget érne a kettőnk dolga. Nem lenne többé mi.

Rábámulok, egyszerre akarom is, meg nem is, hogy folytassa. Megfogja a kezem, beburkolja, a hüvelykujja újra meg újra végigsimít a tenyeremen. Aztán a tenyerembe temeti az arcát, talán hogy ne kelljen a szemembe néznie, és

a szavak megállíthatatlanul buknak ki belőle, miközben forró lehelete a tenyeremet csiklandozza.

– Te nem ölted meg Mariát, Louise. Én tettem.

38. fejezet

Louise senkinek sem beszélt a szerelmi életük részleteiről. Túlságosan szégyellte, ahogyan reagált arra, ha Sam uralkodott fölötte, leszorította. Valamennyit megemlített Pollynak Henry születése után, amikor rosszabbra fordultak a dolgok, de ő sem tudott mindent.

Amikor Louise tinédzser volt, sőt még a húszas évei elején is mindenki lelkesen megosztotta a barátnőivel a szexuális élete intim részleteit – az eszközöket, a megjegyzéseket, a hangokat, a rosszul elsült dolgokat. Semmi sem maradt titokban. De aztán történt valami. Mire összejött Sammel, a barátai a házassággal kezdtek foglalkozni, férjhez is mentek, és azt vette észre, hogy ezek a beszélgetések elmaradnak. Vajon azért, mert hoztak egy döntést, és nem ismerték be senkinek, ha nem volt minden tökéletes? Nem olyan egyszerű valakinek a szexuális gyarlóságait kinevetni, akivel az egész életedet fogod eltölteni. Többé már nem vicces.

Megcsappantak az olyan beszélgetések, ahol felhozhatta volna a saját intim életét, és nem akart ő lenni az, aki belekezd a témába. Szerette volna, ha van valaki, akivel bizalmasan közölheti, és ellenőrizheti, mennyire rugaszkodott el a normálistól a szexuális életük, különösen az utolsó pár évben, amikor tényleg kicsúszott a kezéből az irányítás. Rögeszmésen elolvasott mindent a tárgyban, a

Google-on rákeresett a szado-mazochizmusra, az erőszakolós fantáziákra, megnyugodott, amikor azt olvasta, hogy ez a fantáziák normál szintjébe tartozik, és elborzadt, amikor bizonyos cikkek kapcsolatba hozták a valódi nemi erőszakkal.

Amikor Sam másodszor is átlépte a határt, a dolgok rosszra fordultak, és aztán Henry születése után újra. A férfi azt hitte, az anyaság kiegyenlíti a dolgokat, és ő vált fontossá. De Louise üzlete egyre erősödött, és őt maga mögött hagyta. Természetesen soha nem hagyta volna el. Őt nem, az egyetlent, aki valóban ismerte. Bárcsak Louise tudta volna, mit tett, milyen másként alakultak volna a dolgok. Kivé válhatott volna, ha nem azzal tölti a fél életét, hogy falakkal veszi körül magát, és gondoskodik róla, hogy senki ne jusson át? Ha nem áll sziklákon és hidakon azon tűnődve, milyen lenne feladni, lépni egyet előre, és többé nem létezni?

Sam mindig úgy érezte, bizonyítania kell, hogy még mindig ő a domináns erő az életében. Tudnia kellett volna, hogy nem kell bizonyítania semmit, mert annyira szerette, fenntartás nélkül, amióta csak először meglátta Sophie Hannigannel az iskola kávézójában. Louise azt hitte, semmi olyat nem tehet, amitől ez a szerelem elmúlna. Egyáltalán semmit.

39. fejezet

2016

Dermedten ülök, a gyomrom már annyira összeszorult, mintha ez tartaná össze a testem többi részét. Mintha kemény, sima, hideg üvegből lennék. Egyetlen mozdulat összetörhet. Teljesen megmerevedem, de közben nagyon is tudatában vagyok, hogy Henry pár méterre tőlem alszik.

– Mi történt? – A hangom alig töri meg a konyhában uralkodó csendet – ezen a helyen, ahol oly sok éjszakát beszélgettünk át, ettünk, nevettünk. Óvatosan elhúzom a kezem, és reszketve az ölembe ejtem.

– Emlékszel arra az éjszakára, Louise?

Persze hogy emlékszem. De ezt ő is nagyon jól tudja.

– Akkor jó voltam, igaz? – Úgy beszél, mint Henry, amikor a jóváhagyásomat akarja megszerezni. – Kezdjük azzal, hogy egyedül voltunk, és sokkal tovább erőltethettem volna a dolgot, de tudtam, hogy megrémültél, és leálltam. Jól viselkedtem. Emlékszel, ugye?

– Igen. – Emlékszem a türelmetlen kezekre a zöld szaténruhámon, emlékszem, hogy az ujjai egyre keményebben markolták a húsomat, emlékszem a nyelvére a számban, és hogy minden forró volt és elmosódott. Aztán egyedül voltam az osztályban, a hideg falnak vetettem a

hátamat, és átkoztam magam a tapasztalatlanságom és frigiditásom miatt.

– Kívántál engem, de megrémültél. Nem érdemelted meg, hogy kényszerítselek, Louise. Később viszont ugyanannyira élvezted a játékainkat, ahogy én, igaz? – Újra könyörgő hangon beszél, és én bólintok, még mindig erős bennem a reflex, hogy megfeleljek neki. – De akkor még nem álltál készen, akkor még nem.

Visszagondolok, mennyire megalázottnak éreztem magam, amikor otthagyott az osztályteremben, és meglep, hogy váratlanul, fájdalmasan együtt érzek a kamaszkori önmagammal. Korábban soha nem éreztem ilyesmit, csupán bűntudatot és szégyent.

– De Maria, ő más volt. Mindenféle történeteket hallottam róla, mindannyian hallottuk. Arról, hogy miket művelt. Nem kellett rosszul éreznem magam amiatt, amit vele csináltam, mert nem volt olyasmi, amit korábban már ne tett volna meg.

El akarom mondani neki, hogy az mind hazugság volt, a történeteket valaki kitalálta, aki azt hitte, megkaphatja Maria Westontól, amit akar, de félek Samtől, így inkább nem mondok semmit. Ha hagyom beszélni, és elhitetem vele, hogy nem az ő hibája volt, amit tett, akkor talán elmegy.

– Láttam kimenni a nagyteremből, támolygott, és az ajtófélfába kapaszkodott, a szája elé tette a kezét. Követtem a hátsó ösvényen az erdő felé. Pánikba esett, nem értette, mi történik vele, el akart menni. Meg akartam nézni, jól van-e. Elvégre én tudtam, mit vett be, ő viszont nem. Megkerestem. – Felém fordítja aggódó arcát.

Megpróbálok megnyugtatóan viselkedni. Bólogatok: *igen, utánamentél.*

– Épp mielőtt beért volna az erdőbe, megbotlott és elesett, én a nevét kiáltottam. Ő megfordult, odaszaladtam, hogy elkapjam, és megkérdeztem, jól van-e. Ekkor látott meg Sophie. Ő is Maria után jött, hogy megnézze, hatott-e az ecstasy.

– Sophie látta őt aznap éjjel? Nem is említette. – Eszembe jut, amikor meglátogattam, és csak nevetett rajta, hogy Maria ismerősnek jelölte. *Mi, az a lány, aki megfulladt?* A begyakorolt érzéketlensége valószínűleg az enyémhez hasonló félelmet és bűntudatot leplezett.

– Én sem tudtam, amíg a találkozásotok után fel nem hívott.

– Akkor miért nem mondta el a rendőrségnek?

– Olyan volt, mint te, nem? – folytatja Sam. – Annyira megijedtél attól, amit tettél, attól, hogy mi lesz, ha valaki rájön. Úgy gondolta, jobb, ha nem szól senkinek. Elvégre csak ennyit látott. Engem és Mariát az erdőben sétálni. Amikor a találkozó előtt telefonon beszéltünk, azt hittem, sikerült meggyőznöm, hogy nem történt semmi, és hogy el kéne felejtenie az egészet. De aztán a találkozón egyre tovább ment. Rémült volt, idegesítették a Facebook-üzenetek; nem hagyott békén. Azt hiszem, tényleg elhitte, hogy Maria életben lehet, és hogy én tudok róla valamit. Részeg volt, és egyre hangosabban beszélt. Az emberek bámulni kezdtek minket, kíváncsiak voltak, miről beszélünk. Jelenetet akart rendezni. El kellett vinnem onnan.

– Hová…? – A torkomra forr a szó. Nagy levegőt veszek, és elölről kezdem: – Hová mentetek?

– Azt mondtam Sophie-nak, emlékszem valamire a búcsúbuliból, ami segíthet neki, és felvetettem, hogy sétáljunk egyet odakint és beszéljük meg. Makacsul ragaszkodott a válaszokhoz, és nem egyezett bele elég gyorsan. Azt mondtam neki… – Elcsuklik a hangja. – Louise, meg kell értened, csak azért tettem, mert meg kellett védenem a családomat. Nem akartam, hogy a gyermekeim apja börtöntöltelék legyen. Nem akartam, hogy az egyetlen rossz döntésem, amit tizenhat évesen hoztam, tönkretegye az életüket. Nem hagyhattam, hogy ez megtörténjen.

Hevesen bólogatok, kétségbeesetten próbálok megértőnek tűnni.

– Azt mondtam, sétáljunk be az erdőbe, ahol nem hall minket senki. – Most nyugodtabban folytatja. – Addigra nagyon hideg volt, így kabátot vettünk, a zsebembe dugtam a kezem, megéreztem a kesztyűt, és fölvettem, de csak a hideg miatt, érted?

Ó, istenem. Szegény Sophie.

– Végigmentünk az erdőbe vezető úton, és én még mindig reménykedtem benne, hogy leszáll a témáról, megpróbáltam kitalálni valamit, amivel kielégíthetem a kíváncsiságát. De akkor elkezdte mondogatni, hogy szólnunk kellene a rendőrségnek, és… ekkor pánikba estem, Louise. Miért kellett belekevernie a rendőrséget? Nem engedhettem, hogy elmondja a rendőrségen, aznap este együtt látott Mariával, ugye? Nem hagyhattam, hogy ez az egy hiba tönkretegye az egész életemet, a gyerekeim

életét!

– Tehát… – suttogom.

A kezébe temeti az arcát.

– Én nem akartam. Nem állt szándékomban. Ezt el kell hinned, Louise. – Tompa hangja épphogy átszűrődik az ujjai között.

– De annyi éven át… hagytad, hogy azt higgyem, én vagyok a felelős Maria haláláért… Mindig arra biztattál, hogy én is tartsam titokban.

Most már ijesztően világosan látom, mennyire megfelelt Samnek, hogy bűntudatot keltsen bennem. Mindvégig finoman erősítette bennem az elképzelést, hogy a tettem miatt senki más nem érthet meg és nem szerethet rajta kívül. Nem akarta, hogy valaki kutakodjon Maria eltűnésének körülményeivel kapcsolatban. Közel akart tudni magához, hogy befogja a számat.

Nézem ezt az embert, akit olyan sokáig szerettem, akit még mindig szeretek, a gyermekem apját. Mintha valaki lerántaná a leplet, amit olyan gondosan felfüggesztettem saját magam és a valóság közé, hogy mivé vált Henry születése után. Úgy tettem, mintha minden rendben lenne, de most kénytelen vagyok szembenézni az igazsággal. Az anyaságtól nem lettem prűd. Sam változott meg, és nem én. Rossz néven vette a Henryre szánt időmet és szeretetemet, és az energiát, amit az üzleti siker elérésére fordítottam. Többet akart, és keményebben próbálkozott. Még tovább ment azon az úton, amely elkanyarodott az együtt megélt fantáziáktól, a játékoktól, amelyeket én magam is élveztem, és valami sötétebb, sokkal fenyegetőbb irányba haladt.

Valami valóságos felé. Vajon ez történt Mariával? Ő megtette, amit én nem? Nemet mondott? Tudnom kell, ennyivel tartozom neki. Megérdemli, hogy valaki megtudja az igazat, hogy mi történt vele.

– Mi történt, Sam? A búcsúbulin? – Megpróbálok tárgyilagosnak tűnni, erősen figyelek az egyenletes légzésre, halkan beszélek.

– Annyiszor el akartam mondani, Louise. El kell hinned. De nem kockáztathattam, hogy elveszítselek téged és Henryt.

Hiszen te dobtál el minket, mondanám legszívesebben. Ha annyira féltél az elvesztésünktől, miért hagytál el minket?

– Láttam, hogy elesik, végigfutottam az ösvényen, megfogtam a kezét és felsegítettem. Mondtam neki, hogy sétáljunk egy kicsit, hogy kitisztuljon a feje. Pánikba esett, belém kapaszkodott, nem tudta, mi történt vele. Átsétáltunk az erdei ösvényen. Ott sötétebb volt, az erdőbe nem hatolt be a holdfény, és ő még szorosabban kapaszkodott belém.

Most már ömlenek belőle a szavak, mintha évek óta várakoztak volna benne bezárva, és most vergődve igyekeztek volna kifelé.

– Mindenféléről beszéltem neki – folytatja Sam. – Megpróbáltam elterelni a figyelmét az állapotáról. Kiértünk a fák közül, és lesétáltunk a sziklákig, hallottuk a köveknek csapódó hullámok zaját. Leültünk. Gyengéden simogatni kezdtem a haját. Élvezte, egyébként is minden érzékszerve érzékenyebb volt a cucc miatt, amit adtál neki. Hátradöntötte a fejét, és végigsimítottam a nyakán, mint

korábban neked.

Látom magam előtt Mariát, a csillagfényben fehéren világító nyakát. Látom a víz felszínén táncoló holdfényt, érzem a só ízét a levegőben.

– Aztán kitágult pupillákkal felém fordult, és megkérdezte, miért érzi ilyen furán magát, amikor nem ivott sokat. Én természetesen tudtam az okát, de nem árulhattam el neki.

Ó, Maria. Sajnálom. Nagyon sajnálom.

– Akkor előrehajoltam, és megcsókoltam. Először visszacsókolt, tényleg, Louise. Ő is akarta. Hinned kell nekem.

Szeretném elhinni, szeretnék hinni neki.

– És aztán… a földön feküdtünk, én rajta, és ő… tekergőzött, megpróbált kibújni alólam, de én azt hittem… Azt hittem, élvezi. Azt hittem, játszik velem. Mint később te, érted? Hogy csak színlel.

Igen, mint én. Csakhogy én elvesztettem a fonalat, hogy hol kezdődött és hol végződött a tettetés.

– Úgyhogy folytattam. – Sam szavai visszatérítenek a konyhába, vissza önmagamba. – Ő is akarta. Biztos vagyok benne. Amiket csinált – hallottál róla, nem? Mindannyian tudtuk. Megpróbálta ellökni a kezem, de ez is csak játék volt, az kellett, hogy legyen, hiszen a végén abbahagyta, és engedett.

Maria apró, vékony testére gondolok, amely nem lehetett több ötven kilónál, a földre szegezve Sam teste alatt, aki már tizenhat évesen is száznyolcvan centi volt. Nem csoda, hogy Maria nem küzdött tovább, teljesen egyedül a sziklán, ahol a

dübörgő hullámok elnyomták a sikolyait.

– Azután azt hittem, majd ott fekszik még egy darabig, amíg összeszedem magam. De amint legördültem róla, talpra kecmergett, lehúzta a ruháját, és eltámolygott az iskola felé. Összevissza támolygott. Utánafutottam, és megkérdeztem, hová megy. Azt válaszolta, elmondja mindenkinek, mit csináltam vele.

Bár a félelem bekúszik a bőröm alá, és tudom, hogyan kell végződnie a történetnek, a lelkem mélyén örülök ennek az apró ellenszegülésnek.

– Mit tettem én, Louise? És mi van azzal, amit ő tett? Eljött velem. Ugyanúgy akarta, ahogy én. De aztán be nem állt a szája, folyamatosan a csuklójáról meg a szájáról beszélt, vérről és bűnjelekről. Természetesen nem akartam bántani, de néha előfordulnak sérülések, igaz? Rajtad is… De ez nem jelenti azt, hogy te nem akartad.

Egyszer egy kolléganőm észrevette a horzsolásokat a csuklómon, és rákérdezett. Váratlanul ért, dadogtam valamit arról, hogy megégettem a sütővel. Furán nézett rám, és azontúl elkerült.

– Azt mondtam neki, hogy az ő kétes híre mellett senki nem fog hinni neki, de ő csak ment tovább, és teljes hangerővel kiáltozni kezdett: „Erőszak!” Bement az erdőbe, és csak kiabált tovább. Utánaszaladtam, elé álltam, és megragadtam a karját. Közöltem vele, hogy nem történt erőszak, ne mondjon ilyet, de ő az arcomba köpött, hajtogatta, hogy megerőszakoltam, és megkérdezte, tudom-e, mit csinálnak a börtönben az ilyenekkel.

Legszívesebben sírnék és dühöngenék, és legfőképpen

megéljenezném Maria bátorságát.

– Ekkor jöttem rá, hogy komolyan gondolja. El fogja mondani, mindegy, milyen rossz véleménnyel lesznek róla, és mindegy, hogy hisz-e neki valaki – folytatja Sam. – És még ha nem is tudja bebizonyítani, lesznek, akik többé nem néznek rám ugyanúgy. Ez történt volna velem, Louise. – Megtörik a hangja, a sírás határán áll. – Ez lett volna az életem meghatározó eseménye, örökre én maradtam volna a fiú, akit erőszakkal vádoltak. Nem hagyhattam, hogy ezt tegye velem, Louise, nem engedhettem, hogy tönkretegye az egész életemet. Érted, ugye?

Annyira megszoktam, hogy higgyek neki, hogy az ő szemén keresztül lássak, hogy majdnem elhiszem, majdnem lecsillapít a saját változatával: az ártatlan áldozat, akit hamisan vádolnak, szörnyen alaptalanul. Csakhogy rosszkor meséli el. Ha pár évvel korábban vallotta volna be, mielőtt megcsalt és elhagyott engem és a fiunkat, amikor még a bűvöletében éltem, akkor megsajnáltam volna. Talán még meg is értettem volna. De már láttam az elviselhetetlen fájdalmat egy anya szemében, és mutattak egy aranyszívet egy vékony láncon. Leesett a szememről a hályog.

– Nem volt más választásom; hinned kell nekem! Nem hagyhattam, hogy fűnek-fának ilyeneket meséljen rólam. Meg kellett… el kellett… hallgattatnom.

Ó, Maria, bocsáss meg nekem. Bridgetre gondolok, a fájdalomra, amit az arcára vésett, amit Maria haláláról gondolt. Ha megtudná az igazat, az végezne vele. De természetesen soha nem fogja megtudni, jövök rá a mellettem ülő Samre sandítva. Sophie összetört holttestére

gondolok. Tudom, mi történik azokkal, akik túl sokat tudnak Samről.

– Soká tartott, tovább, mint gondoltam. – Elvékonyodik a hangja, és újra Henryre emlékeztet, amikor egy gyerekes csínyt vall be, mondjuk édességet csent a szekrényből, vagy eltört egy dísztárgyat, amihez nem lett volna szabad hozzányúlnia. – De végül elhallgatott. Nem hagyhattam ott, így megpróbáltam átlökni a szikla szélén. Addigra eleredt az eső, és én annyira remegtem és annyira nehéz volt, hogy kicsúszott a kezem közül. De végül sikerült odacipelnem, és lefektettem a fűre. Addigra sírtam, Louise, igazán zokogtam, így alig láttam valamit.

Elhallgat, iszik egy korty bort, a pohár megcsúszik az ujjai között, az arcán vékony izzadságréteg csillog.

– Letérdeltem mellé, és észrevettem valamit, ami majdnem megváltoztatott mindent: megrebbent a szemhéja, még életben volt.

Megfagy a vér az ereimben. Kapott egy második esélyt és még ezzel sem élt.

– Kinéztem a tengerre, végiggondoltam a jövőmet, és hogy milyen lesz, ha most megállok, visszamegyek a terembe, és mentőt hívok. Először minden rendben lenne, azt állítanám, hogy így találtam rá – hősként tekintenének rám. Egy darabig. De aztán eszembe jutott az arca, amikor leköpött; tudtam, hogy az lenne az első dolga, hogy azt hazudná: megerőszakoltam.

Megmarkolom a szék oldalát. A sok együtt töltött év, az esküvőnk napja, a mesterséges megtermékenyítés szívfájdalma, a szülővé válás boldogsága, mindez

elmosódik. Azt hittem, a legrosszabb, amit tehetett velem, hogy elhagyott: amivel lerombolt mindent, eltörölte a teljes korábbi boldogságunkat, beszennyezte az együtt töltött idők emlékét. Mekkorát tévedtem.

– Láttam, hogy a nyaklánca megcsillan a holdfényben, mintha rám kacsintott volna. Eszembe jutott, hogy ha később megtalálják a tetemét, ennek alapján esetleg azonosíthatják, hogy még mindig ott lesz, a… nyaka körül… – elhal a hangja, az ujjaival eltakarja a szemét, és megdörzsöli, mintha ki akarná törölni az emlékeket. – Elvettem, és zsebre vágtam – folytatja, a szemét még mindig eltakarva.

Istenem, Sam azóta is őrizte Maria nyakláncát. Hová tehette? Megborzongok a gondolatra, hogy bármikor megtalálhattam volna véletlenül, amikor a fiókokat takarítottam vagy a szekrényben kerestem valamit.

– És aztán… lelöktem. Ő… nem láttam túl jól, de hallottam a csobbanást, amikor a vízbe csapódott.

Aznap éjjel a hullámok lehettek a barátai. Maria még most is ott van a tengerben valahol, már csak a csontjai, vagy ami megmaradt a csontjaiból. Istenem. Nagyon csúnyán cserben hagytam.

Sam könyörgő tekintettel felnéz.

– Nem hagyhattam, hogy az emberek olyanokat gondoljanak rólam, igaz, Louise? Nem tudom, hitt volna-e neki valaki, de a mocsok ragadós, igaz? Nem élhettem le úgy az életemet, mint akit erőszakkal vádoltak. Soha többet senki nem nézett volna rám ugyanúgy.

Visszagondolok arra az estére. Emlékszem rá, hogy

beszélgettem Sophie-val, Estherrel… emlékszem Bridget megérkezésére, a felfedezésre, hogy Maria eltűnt. De arra most jövök rá, hogy Sam nem volt ott. Nem volt ott, amikor táncoltam, és megfeledkeztem mindenről, kivéve a zene ritmusát és az ereimben áramló adrenalint; nem volt ott, amikor felgyújtották a világítást; nem volt odakint, amikor Mr. Jenkins bevitte Bridgetet az irodába, hogy felhívja a rendőrséget. Nem, ő az erdőben tekergett, az esőben, sárosan és ragacsosan; végig a mellékutcákon maradva átvágott Sharne Bayen, míg elérte a Coombe Roadon a kis házuk biztonságát; levette a ruháit, bedobta egy szemeteszsákba; és addig zuhanyozott, amíg a testén végigcsorgó barna víz kitisztult.

Sam kinyújtja a kezét, megsimogatja a hajamat, és korábbi intimitásunk vérfagyasztó emlékeztetőjeként az ujjai köré fonja a fürtjeimet. Mozdulatlanul ülök, kétségbeesetten próbálom rendezni a gondolataimat.

– De… Nathan Drinkwater… miért…?

– Meg kellett tudnom, ki küldözgeti azokat a Facebook-üzeneteket. Miután elmentél Sophie-hoz, felhívott, elmondta, hogy Maria ismerősnek jelölt benneteket, és beszélt a látogatásodról. Miért nem jöttél hozzám, miért nem engem avattál a bizalmadba?

Vállat vonok, mintha nem lennék benne biztos, pedig tudom, miért. Megpróbáltam meggyőződni róla, hogy többé nincs rá szükségem. Nem akartam, hogy magára vállalja a bizalmas szerepét, és újra átvegye az irányítást felettem. Egyedül kellett megbirkóznom ezzel.

Eszembe jut az a nap Pete-tel a Dulwich Parkban, a sötét

gyanúm, amikor Esther elmondta, hogy egy nővel és egy kisbabával látta. Azt feltételeztem, hogy ha Pete hazudott a családi állapotát illetően, akkor bármi másban is hazudhatott. Bárcsak tudtam volna, hogy teljesen rossz helyen kerestem Nathan Drinkwatert.

– Arra gondoltam, hogy bárki nyitotta is azt a Facebook-oldalt, tudnia kellett az igazságot arról, hogy mit tettem – folytatja Sam. Most gyorsan és tompán beszél, mintha a beismerés lehetőségére várna. – Tudnom kellett, ki az. Úgy véltem, hogy ha annyira törődik Mariával, hogy megcsinálja ezt a Facebook-cirkuszt, akkor a Nathan Drinkwater névre felfigyel. Matt Lewis unokatestvére mindent elmesélt Nathanről, és többé nem felejtettem el a nevét. Természetesen igazam volt: nem tudott ellenállni az üzenetnek Nathantől. Ma estig nem tudtuk, hogy Bridget az. Amikor „Nathan” megemlítette neki, hogy tud valamit a búcsúbuli éjszakájáról, és mutatni akar neki valamit, ő gondolkodás nélkül beleegyezett a találkozásba. Nem mondtam meg neki, mi az a bizonyíték. Meg akartam nézni, kivel állok szemben, mielőtt bárkinek megmutatnám a nyakláncot. Ő javasolta, hogy a rendezvényen találkozzunk, az iskola mellett. Így aztán vártam, de miután rájöttem, hogy senki nem jön, újra bementem. Hiba volt elejteni a nyakláncot az erdőben. Még most sem tudom, hogy történhetett. Valószínűleg kiesett a zsebemből, amikor… dulakodtunk. Csak később jöttem rá, hogy elvesztettem, és túl kockázatos lett volna visszamenni és megkeresni.

Hála istennek, hogy Tim nem engedte oda Bridgetet. Borzongva eltűnődöm, mit tervezett Sam azzal, aki feltűnt

volna. Az ő változatában csupán kétségbeesett cselekedet volt, amit Sophie-val és Mariával tett, két szörnyű hiba, amely színtiszta pánikból született a pillanat hevében. De a Bridgettel való találkozót hidegvérrel szervezte meg. Ez nem hiba volt, nem pillanatnyi őrület. Ez ő, a férfi, akihez hozzámentem, a gyerekem apja. Most látom őt az igazi valójában. És félek, nemcsak attól, hogy ki ő és mit tett. Attól félek, amit legközelebb tenni készül.

40. fejezet

2016

Megfeszül az egész testem, akár egy kilövésre kész íj. Minden idegszálam riadókészültségben van, megpróbálom kitalálni, mit csináljak, közben Henryre is odafigyelek. Félek, hogy felébred, és olyan jelenetnek lesz tanúja, amit többé nem tud elfelejteni. A másik lehetőségre, hogy esélye sem lesz emlékezni, gondolni sem merek. A szobában alvó Henry miatt csapdában vagyok, mintha Sam lánccal kötözött volna hozzá a székhez.

Sam kiszabadítja az ujjait a hajamból, és én igyekszem szemrebbenés nélkül tűrni, hogy gyorsan végigsimítja az arcomat.

– Emlékszem, amikor először összejöttünk – kezdi. – Néha felriadtam éjszaka, és te engem néztél, mintha megpróbáltad volna örökre bevésni az agyadba az arcvonásaimat. Olyan könnyű volt veled, különösen a közös múltunkkal a hátunk mögött. Soha senki nem gondoskodott rólam úgy, ahogy te. Számodra én voltam a világ közepe. És boldogok voltunk, igaz? De amikor Henry megszületett, nem tehettem úgy, mintha nem változtak volna meg a dolgok. Kikerültem a középpontból, lecseréltél. Ott maradtam a peremre szorulva, onnan kémleltem befelé.

Természetesen szerettem Henryt, de nem tetszett, amit a szerelmünkkel, amit velünk tett.

Elerednek a könnyeim, az este folyamán először. Én is tudom, hogy Henry születése után megváltoztak a dolgok. Amint a kötelező hat hét cölibátusnak vége szakadt, Sam elvárta, hogy a hálószobában minden visszaálljon a régi kerékvágásba. Csakhogy amit csinálni akart, az nem volt normális, még a számunkra sem. Mintha valaki átállított volna az agyában egy kapcsolót, és a szexuális játékok, amiket korábban játszottunk, már nem elégítették volna ki. Mintha már nem lett volna elég a bántás illúziója. Igazi rettegést akart látni a szememben.

– Ne hibáztasd Henryt – suttogom.

– Én nem hibáztatom – válaszolja egyszerűen. – Én téged hibáztatlak.

Megállíthatatlanul remegek. Ráülök a kezemre, mert nem tudom másképp kordában tartani a reszketésemet. Nem sikíthatok, mert azzal felébreszteném Henryt, és még ha megtenném is, mire mennék vele? Meghallaná valaki? Talán a fenti szomszéd, a néma Marnie? És kihívná a rendőrséget? Vagy egyszerűen fogná a távirányítót, és felhangosítaná a tévét.

Sam hátralöki a széket, a székláb élesen csikorog a padlón. Hunyorogva figyelek, hallok-e valamit Henry szobájából. De továbbra is csend van, Sam pedig az erkélyablakon bámul ki a sötétbe.

– Jaj, istenem. – Finoman odaveri a homlokát az üveghez. – Miért is említettem meg Nathant?

Hirtelen rám tör egy emlék, amikor Sam túl messzire

ment. Tényleg bántott, és tisztában is volt ezzel. Pont ott állt, ahol most, és bűnbánóan könyörgött bocsánatért. Természetesen megbocsátottam. Akkoriban nem tudtam, mi lenne velem nélküle – lennék-e valaki egyáltalán.

– Tegyünk úgy, mintha nem mondtad volna – bököm ki. – Nem mondom el senkinek. Csak menj el, kérlek. Esküszöm, hallgatok, mint a sír. Kérlek, Sam. Mi lesz így Henryvel?

Könnyekkel a szemében fordul felém.

– Majd én gondoskodom Henryről. Ugyanúgy szeretem, mint te. Ugye nem gondolod, hogy bántanám? – Nem akarok ilyesmire gondolni, de fogalmam sincs. Már nem vagyok biztos semmiben.

– Henrynek szüksége van rám, Sam. – Kihúzom remegő kezemet a combom alól, és megragadom az asztal peremét. – A gyerekeknek szükségük van az anyjukra.

– Nem lesz semmi baja, ahogy nekem sem lett annak idején – bizonygatja érzelemmentes hangon. Kifelé néz a sötétbe, a semmibe, és tudom, hogy mérföldekkel odébb jár, évekkel korábban az ocsmány kis házban, ahol cigaretta-égésnyomok csúfították el a műanyag borítású konyhaasztalt.

Arra gondolok, hogyan kelt föl Henry minden reggel. Olyan közel tolja a kis arcát az enyémhez, hogy csak a szemét látom, azt is fókusz nélkül, elmosódva, a szempillája csiklandoz, forró lehelete az arcomat éri. Hozzám préseli az ágyban apró, meleg testét, és összegömbölyödik, mintha vissza akarna menni oda, ahonnan kibújt, a méhembe. Én és Henry egy test és egy lélek vagyunk, mondanám legszívesebben. Talán kettőnek látszunk, de valójában egy

vagyunk.

Sam lassan megkerüli az asztalt, leül mellém, és úgy fordítja a széket, hogy a térdünk összeér. Behunyja a szemét, először az egyik, aztán a másik kezével megsimogatja a hajamat. Hevesen reszketek, a számban összefut a nyál.

– Sajnálom, sajnálom – motyogja az orra alatt, és még mindig csukva van a szeme. A hajamba temeti az ajkát, megcsókolja, belélegzi az illatát. Mozdulatlanul ülök, pihegek, érzem a testemben zubogva áramló vért.

A keze végigfut a hajamon, ugyanúgy, mint mikor éjszakánként az ágyban feküdtünk, és én álomba merültem a megnyugtató simogatástól. Elfuthatnék, küzdhetnék, tehetnék valamit, de megdermeszt a félelem. Az irtózatos döbbenet keveredik a simogatása gyengéd, mégis rémítően elszánt, ismerős érzésével, ami megbénít.

– Csöndben kell maradnod, Louise, nagyon kérlek, maradj csöndben – mormogja a hajamba, érzem, hogy idegesen les a szoba irányába, ahol a fiunk békésen alszik.

Most lejjebb csúszik a keze, még mindig a hajamhoz nyomja az ajkát, az ujjai finoman a nyakam köré fonódnak. Oszlani kezd a különös kábultságom, de túl későn. Máris levegőért küzdök, az ujjai egyre jobban szorítják a nyakamat. Csak a felszínes zihálásom hangja töri meg a csendet, amelybe a Henry iránti szeretet kényszerített bele, a vágy, hogy megóvjuk őt ettől a jelenettől. Hasztalan próbálok a nyakam és a keze közé furakodni, nincs hely, az ujjai szorosan markolnak.

– Shhhh – suttogja a hajamba. – Ne ébreszd fel Henryt.

Kétségbeesetten próbálom lefejteni magamról az ujjait, de túl erős, érzem, hogy elgyengülök, ugyanazok az árnyak vesznek körül, mint amikor játékból fonódott a keze a nyakamra. De akkor soha nem szorította meg ennyire, és nem kerültem ilyen közel az örök sötétséghez.

Érzékelem a szék szilárdságát, ugyanúgy, ahogy ma reggel, amikor ebben a helyiségben reggeliztem. A mosatlan edények még ott vannak: két tányér pirítósmorzsákkal borítva; egy csésze, az alján a hideg tea maradékával; egy ragacsos ujjnyomokkal teli pohár, az alján pár csepp almalével. Vajon ez az utolsó látvány, ami életemben a szemem elé tárul?

Nem tudok szabadulni a szorításából, így abbahagyom a próbálkozást, inkább vadul nézegetek körbe, hátha találok valamit, bármit, aminek hasznát vehetem. Egyre kevesebb levegő jut a tüdőmbe, érzem, hogy hamarosan vége, már nem tarthat soká. Elhomályosodik a látásom, a konyha, ahol minden este Henryvel ülök, míg ő a napjáról mesél, elúszik a szemem elől, beleolvad a fájdalom és félelem ködfátylába. Ó, Henry. A kezem a konyhapultnak ütődik, vakon tapogatózom, remélem, hogy találok valamit, amivel harcolhatok ellene, vagy legalább meglephetem annyira, hogy elengedjen, de nincs ott semmi, a kezem csak az üres levegőt markolássza.

– Shhhh – suttogja újra Sam, ajkát a fülemre tapasztva, gyengéden becézve. Megpróbálok a számmal kérést formázni, de nem jön ki hang a torkomon, ő pedig rám se néz; elmerül abban a világban, ahol rendben van, amit tesz, ez csak egyike a játékainknak, amellyel a szeretetét mutatja

ki.

– Semmi baj, Louise, csak légy csöndben, shhh. Minden rendben lesz.

De túl sokáig voltam csöndben. Túl soká tettem úgy, mintha minden rendben lenne. A konyhaszekrény sarkai beleolvadnak a mennyezetbe, közeledik a sötétség, és többé már nem számít, felébred-e Henry. Csak az számít, hogy életben maradjak. Rúgok egyet, de nem találok el semmit. Újra próbálkozom, és ezúttal a lábam beleakad egy széklábba. Beakasztom a lábam az ülés alá, és amennyire keményen csak tudom, meglököm a lábammal. A szék hatalmas csattanással a földre esik.

Sam szorítása lazul a nyakam körül, és mire az arca újra feltűnik a szemem előtt, látom a pánikot a tekintetében. Pár pillanatra mindkettőnk számára megáll az idő, és egy vékonyka hang szól ki a hálószobából.

– Mami?

Minden erőmet összeszedve felugrom a székről, és ellököm Sam kezét. Észlelem, hogy a karja lehull, és én berohanok Henry szobájába, bevágom az ajtót magam mögött, lecsúszom a földre, a hátamat az ajtónak vetem, és felhúzom a térdemet.

– Minden rendben Henry, aludj csak – suttogom, de máris csukva van a szeme, a szék zaja csak rövid időre ébresztette fel.

Hallom Sam lépteit az előszobában, lehunyom a szemem, csak az ajtó keménységét érzékelem a hátam mögött, és a kék szőnyeg puhaságát az ujjaim alatt. Beszívom Henry szobájának illatát: a mosópor, a gyurma és Henry halvány,

de összetéveszthetetlen illatát. Kiskorában olyan sok időt töltöttem ebben a szobában, amikor a sötétben lassanként távolodtam el az ágyától, és nagyon igyekeztem, hogy ne csapjak zajt, nehogy felébresszem, mert akkor az egész altatási szertartást kezdhettem elölről. Eszembe jutnak a hosszú órák, amikor a kezemet a hátára téve mellette ültem, és attól féltem, hogy ha elveszem a kezem, akkor mocorogni és sírni kezd.

Most úgy tűnik, mintha mindez egy másik életben történt volna, ahol egy számomra ismeretlen nő a gyermekét altatta, aztán visszament a meleg ágyba, ahol a szerető férje ölelése várta. Mindennél jobban szeretnék odamenni Henryhez, és átölelni, de nem merek eljönni az ajtótól, amelynek nekifeszítem a hátamat, és készen állok rá, hogy teljes erővel nyomjam.

Abbamaradnak a léptek, Sam tolja az ajtót, érzem a nyomást a hátamon. A lábamat megvetem a padlón, hátradőlök, behunyom a szemem, a könnyek akadálytalanul folynak végig az arcomon, a számban érzem a só ízét. Sam lába árnyékot vet az ajtó alatti résre Henry éjjeli lámpájának fényében.

– Kérlek, Sam – kezdem idegen, rekedt hangon. Lazul a nyomás, de az árnyék ott marad. – Kérlek, ne tedd ezt. Tudom, hogy szereted Henryt. – Halkan beszélek, közben az apró alvó alakot nézem a szoba túloldalán, figyelem, nem ébred-e fel. – Tudom, mennyire kikészít, ha akár egy hétig távol vagy tőle. És ő is szeret téged. Szereti benned a jót, ahogyan én szerettem. Ahogyan én is szeretem. Gondolj arra, milyen volt neked a mamád nélkül felnőni.

A kétségbeesés meréssszé tesz. Sam soha nem beszélt azokról az évekről, amikor nem találkozott az anyjával és nem is hallott róla.

– Ne tedd ezt Henryvel is. Ne hagyd, hogy nélkülem nőjön fel. Ő bízik benned, Sam. Gondolj arra, hogy néz rád, hogy csúsztatja a kis kezét a tiédbe, amikor együtt sétáltok végig az utcán. Arra, amikor felkapod, és nemcsak a karját fonja köréd, hanem a lábát is.

Muszáj mindent bevetnem.

– És mi van Daisyvel és Catherine-nel? Tudom, hogy őket is szereted. Ne tedd ezt velük. Ne hagyd, hogy Daisy apja ilyen ember legyen. Kérlek, Sam, kérlek… – Elhal a hangom, már nem több nyüszítésnél, ég a torkom.

Egy, talán két perc múlva az árnyék eltűnik az ajtó alól, újra hallom a lépteket, de nem tudok rájönni, merre mennek. Vajon Sam visszament a konyhába, vagy a bejárati ajtó felé tart? Nem merem kinyitni az ajtót, hogy megnézzem, nem merek elmozdulni a padlóról, megdermeszt, hogy bármelyik pillanatban újra érezhetem a lassú nyomást a hátamon, és akkor nem tehetek semmit. Ezért inkább csak ülök ott mozdulatlanul, a hátam már lüktet a fájdalomtól, néha kinyújtom a lábam, hogy ne macskásodjon el, és vacogok, miközben egyik óra telik a másik után.

Egyszer elaludtam a földön a szobában, amikor Henry kisbaba volt. Akkor nem aludt két óránál többet egyhuzamban, de aznap éjjel éjféltől hajnali ötig aludt, és engem ébren tartott a pánik, mígnem rájöttem, hogy

életében először a hasára fordult. Nem láttam az arcát, csak egy kupac takarót láttam a félhomályban, és pár pillanatig mélységes meggyőződésem volt, hogy nem lélegzik, hogy megfulladt, miközben mellette feküdtem.

Ma éjjel nem alhatok. Csöndben virrasztok, míg a szürke reggeli fény beszűrődik Henry mozdonymintás függönye alatt, és látom, hogy mocorog. Nem rejtőzhetünk itt örökké, ezért felállok, odamegyek az ágyhoz, mellé fekszem, érzem a karomban meleg, tömör testét.

– Reggeliidő van – közli álmosan, és átöleli a nyakamat.

– Igen, igen, tényleg. Lekváros pirítós? – kérdem olyan normális hangon, ahogy csak telik tőlem, de a szavaim úgy hangzanak, mintha törött üveget nyeltem volna. – Mit szólnál, ha külön mulatságként ágyba hoznám?

Henry szélesen elmosolyodik, és elenged, elkezdi sorba rakni a plüsseit, hogy felkészüljön a reggelire. Felállok, és az ajtóhoz sétálok. A kezem mozdulatlan a kilincsen, azon tépelődöm, mi vár rám az ajtó túloldalán, vajon ez az a pillanat, amikor Henry élete örökre megváltozik, és jóvátehetetlenül elromlik. Nagyon lassan kinyitom az ajtót, csönd van, és a gyenge fényben lenézek az előszobába. A konyhaajtó résnyire nyitva van, jobbra a bejárati ajtó zárva. A lakás látszólag ugyanolyan, mégis egészen más. Többé már nem biztonságos, nem otthon. Nem tudhatom, mi ólálkodik a sarkon túl, az árnyékban rejtőzve.

Végigmegyek az előszobán, mielőtt elérem a nappali ajtaját, kicsit tétovázom. Nagy levegőt veszek, gyorsan körülnézek az ajtóból. Üres, pontosan, ahogy hagytam. Ugyanezt teszem a hálószobával, a bontatlan, beágyazott ágy

megdönthetetlenül bizonyítja, hogy az előző este nem álmodtam. Ezután a fürdőszoba következik, szintén üres. Az ajtóból látom magam a fürdőszobaszekrény tükrében. Szürke az arcom, a szemem alatt sötét karikák ülnek, pókhálószerű piros nyomokkal. Valami megmozdul mögöttem, ijedten megpördülök, de nincs ott semmi: csak a fürdőszobába besütő napfény verődött vissza a falról.

Lábujjhegyen lemegyek az előszobába, a konyha felé. Kinyújtom a kezem, hogy kinyissam a konyhaajtót, de ekkor a hirtelen zajtól elakad a lélegzetem és hátraugrom, de a következő pillanatban rájövök, hogy csak a lilaakác ágát fújta az erkélyajtónak a szél. Merészen nekilódulok, és belököm az ajtót. A borosüveg a két pohárral elhagyatottan áll az asztalon, a felrúgott szék még mindig az oldalán hever a padlón. A hajnali fényben a helyiséget megtöltik az árnyékok, de Sam elment.

Reszkető kézzel felemelem a széket, és a poharakból a mosogatóba öntöm a maradék bort. Közben zajt hallok az előszoba irányából. Istenem, ne! Nekirugaszkodom, minden izmom harcra készen megfeszül, de csak Henry jön ki a szobájából, és a fürdőszobába tart. Próbálom összeszedni magam – amíg Henry a fürdőszobában van, a bejárati ajtóhoz sietek, duplán kulcsra zárom, és a biztonsági láncot is felteszem.

Visszatérek a konyhába, megtöltöm a teáskannát, kenyeret veszek ki a tartóból, a kenyérpirítóba teszem; odakészítem a vajat, a lekvárt, a tányért és a kést, közben végig úgy nézem a kezem, mintha valaki máshoz tartozna.

Amikor elkészül Henry pirítósa, a telefonommal és egy

csésze teával együtt beviszem a fiam szobájába. Bemászom mellé az ágyba, és ügyelek rá, hogy ne zavarjam a reggeliző medvéket.

– Köszönöm, mami – hálálkodik Henry a szokásos komolyságával.

– Nagyon szívesen – válaszolom, iszom egy kis teát, és közelebb húzom magamhoz. Határtalanul hálás vagyok, amiért fogalma sincs, mi történt itt az éjszaka, ugyanakkor az ártatlansága, az életünk boldogságába vetett vak hite ma reggel összetöri a szívemet.

A telefonon pötyögök, az ujjaim botorkálnak a billentyűkön, miközben Henry alapos munkával apró darabokra tépi a pirítóst, és ad egy darabot minden macinak. Pár perccel később zümmögni kezd a telefonom, és bár tudom, hogy Bridget már nem hagy nekem üzenetet, ugyanúgy összeszorul a gyomrom.

Húsz perccel később a mosogató előtt állok, lesöpröm a morzsákat a kis műanyag tányérokról, amikor megszólal a csengő. Lassan megyek ki az előszobába, egy konyhai törlőbe törölgetem a kezem.

– Ki az? – kérdezem rekedten.

– Én vagyok – jön a válasz.

Az ajtóhoz botladozom, a biztonsági lánccal babrálok, az ujjam csúszkál a zárakon. Végül sikerül kinyitnom, és ott áll Polly, kócosan, pizsamában, túlméretezett pufidzsekiben. Vet egy pillantást a sápadt bőrömre, véreres szememre, a halvány nyomokra a nyakamon.

– Jaj, istenem – sopánkodik, és a karjába zár. Elgyengül a térdem, és a megkönnyebbüléstől zokogva omlok a nyakába

– végre elengedhetem magam.

41. fejezet

2016

A fagyott fű ropog a talpunk alatt, amikor a téli napsütésben átsétálunk a Dulwich Parkon. Henry szorosan fogja a kezemet, ahogy mindig, amióta tudomást szerzett az „újságról”. Csak annyit mondtam neki, hogy apunak egy kis időre el kellett utaznia, de ő mintha érezné, hogy többről van szó, nem kérdezi a részleteket. A húga iránt viszont érdeklődött, így megpróbálom összeszedni a bátorságomat, és megszervezni egy találkozót Catherine-nel. Gyanítom, hogy sok közös van bennünk.

Két hét telt el azóta, amióta előmerészkedtem Henry szobájából, és rájöttem, hogy Sam elment. A konyhaasztalnál ültem Pollyval, vártuk a rendőrséget, teáztunk, lassan ellazultak az izmaim, lassan újra felmelegedtem. Henry hamisan dúdolt a nappaliban, és közben megnyugtatóan pattintotta össze a vonat darabjait, miközben én Pollyval beszélgettem. Olyasmiket mondtam el neki, amiről soha senkinek nem beszéltem; Mariáról, rólam és Samről, arról, hogy mit tett velem, meddig hagytam elmenni, és hogyan éreztem magam ettől. Éreztem valami szokatlant kettőnk között – talán egy sorompót, ami korábban nem volt ott? De beszélgetés közben rájöttem,

hogy épp ellenkezőleg: a sorompó, amit minden találkozásunkkor leengedtem, eltűnt. Most olyannak láthat engem, amilyen vagyok.

Meghitt csend borult ránk, amikor megszólalt a csengő, és visítva emlékeztetett, hogy nem maradhatok örökre a lakásba begubózva Pollyval. Reynolds nyomozó a szokásos szakszerű énjét hozta, de volt bizonyos féltő gondosság a viselkedésében, amit korábban nem tapasztaltam. Az előző találkozásainkkal ellentétben folyamként áradtak belőlem a szavak. Mindent elmondtam. Megnyugtatott, hogy az eltelt időre és Sam későbbi cselekedeteire tekintettel nem valószínű, hogy eljárást indítanak ellenem, akár Maria halála, akár a Facebook-üzenetek eltitkolása miatt. Nem kérdeztem meg, vajon Reynolds elmondja-e Timnek és Bridgetnek, milyen szerepet játszottam azon az estén 1989-ben. A Facebook-oldal eltűnt, és egyikükről sem hallottam semmit, amióta elrohantam Bridget házából, valami felé, amit biztonságosnak hittem.

Reynoldsnak is voltak hírei: egy parti ösvényen sétáló túrázó egy órával azelőtt jelentette be Sam elhagyott autóját Sharne Bay szikláinak közelében. Egy hepehupás, szinte járhatatlan csapás alján volt, amely az iskola melletti erdőtől a sziklákhoz vezetett. A sofőr egy fának ütközött, és egyszerűen otthagyta az autót, a bal első lökhárítója összegyűrődött egy fenyőfán, a fényszóró üvegszilánkjai szanaszét szóródtak.

Akaratom ellenére Samre gondolok, amint végigzötyögött a sötétben az erdő mellett. Vajon Sophie-ra gondolt vagy Mariára? Vagy Henry és Daisy járt az eszében? Esetleg

Catherine és én. Amióta Maria ismerősnek jelölt, folyamatosan az a kérdés emésztett, hogy mi történt vele valójában. Ezen többé nem kell rágódnom, de szörnyű árat fizettem ezért a tudásért. Talán megérdemeltem.

Henry a kezemet rángatja, és a játszótér felé húz. Eszembe jut a legutolsó alkalom, amikor itt voltam, megpróbálom a gondolataimat elterelni Pete-ről és a múlt heti beszélgetésünkről.

Minden csepp bátorságomat összeszedtem, hogy felvegyem a telefont, de elnézést kellett tőle kérnem, hogy tiszta lappal kezdhessek újra. Először túlestem a bocsánatkérésen, de aztán zavarba hoztam, amikor a felesége és a gyereke után érdeklődtem – csak a tudtára akartam adni, hogy tudok róla, és nem haragszom. Nem tudom, inkább dühös volt-e, vagy jól szórakozott, amiért ilyen könnyen és gyorsan ítélkeztem, amikor valójában a nő és a gyerek, akit Esther látott, a húga és a húga gyereke volt.

A játszótéren Henry felugrik a körhintára, és én körbe-körbe lökdösöm, komoly arca újra és újra felvillan előttem. Olyan, mint az apja, így folyamatosan a veszteségemre emlékeztet. Lelki szemeim előtt látom Samet – tizenhat évesen, vadítóan jóképűen, piszkosszőke haja a szemébe lóg –, ahogy Maria halott, nehéz testével küzd az ösvényen. Magabiztos és népszerű. Mi volt benne, ami miatt képes volt átlépni a határt, ráadásul nem is egyszer? Hogy nem vettem észre az együtt töltött, hosszú évek alatt? Nem hiszem, hogy valaha is világosan láttam volna; elhomályosította a látásomat a közös múltunk, a szégyen és a szerelem.

Maria utolsó pillanataira gondolok, arra, hogy mennyire

rémült lehetett, Bridgetre, akinek az egész élete jóvátehetetlenül tönkrement. Sam vallomása engem nem ment fel. Akkor is megtettem Mariával, amit megtettem, akkor is megvolt a magam szerepe, és ezt soha nem tehetem jóvá. De nem élhetek árnyékban. Megvan rá az okom, hogy továbblépjek, hogy kilépjek a fénybe: Henry, aki előttem pörög, és ragyog az arcocskája a csípős decemberi szélben.

Henry kinyújtja a kezét, azt akarja, hogy megállítsam a körhintát. Amikor átsétálunk a hintához, egyujjas kesztyűjét újra szükségszerűen a kezembe csúsztatja.

– Mami.

– Igen?

– Hol van az apu?

– Mondtam, nem? Egy időre el kellett utaznia, hogy elintézzen valamit.

– De hová ment?

Vészjóslóan lebeg a fejem fölött az a jövőbeli sötét nap, amikor el kell mondanom neki, ki volt az apja. Sam benne volt az újságokban, és tele volt vele az egész internet. Ezt nem tudom elrejteni Henry elől. De egyelőre hadd maradjon piros arcú, pomponos sapkás, rettentően ártatlan gyerek.

– Nem messze. Máshol kell dolgoznia egy ideig, ez minden. Igyunk egy forró csokit?

Ugrik egyet örömében. Még olyan könnyű elterelni a figyelmét, de nem lesz mindig így. És nem tudom majd mindig magam mellett tartani. Eljön a nap, amikor hagynom kell, hogy egyedül menjen az iskolába, vagy uszodába a barátaival. Akkor azzal vádol majd, hogy túlzottan gyámolítom, és igaza is lesz, de meglesz rá az okom.

Az eszem tudja, hogy Sam elment, de még érzem a kezét a nyakam körül, még ott él mélyen a lelkemben, akár egy parazita, amely a legsötétebb, legelrejtettebb részembe ette be magát. Lehet, hogy Sam az óceán fenekén van, de lehet, hogy itt, a parkban, és figyel minket, ahogy átmegyünk a füvön. Soha nem tudhatom, és talán ez az igazi büntetésem azért, amit Mariával tettem. Nem Bridget üzenetei, még csak nem is az éjszaka a lakásban Sammel, hanem az, hogy életem végéig a hátam mögé figyelhetek, és soha nem lehetek teljesen nyugodt.

A telefon búgni kezd a zsebemben, érzem a szokásos, ösztönös riadalmat, pedig már a Facebook-oldalamat is töröltem – nemcsak a mobilomból, hanem mindenhonnan. Pollytól kaptam üzenetet, arról értesít, hogy késik, de nemsokára itt lesz a lányokkal együtt. Mostanában inkább személyesen próbálom tartani a kapcsolatot az emberekkel, és nem egy képernyőn keresztül. Többé nem állok ki a pálya szélére. Kinyújtom a kezem az élet felé, és újra felépítem a megmaradt darabokból.

A történtek után eljöttek a szüleim, és nálunk maradtak egypár napot, és bár nem történt éppen hollywoodi stílusú áttörés, azért érzem a csöndes támogatásukat, és ez sokat jelent. Apu a földön ült Henryvel és együtt vonatoztak. Anyu egyik teát főzte nekem a másik után, és kitakarította a fürdőszobát. Közelebb érzem őket magamhoz, mint évek óta bármikor.

Az ügyfeleim is igazán megértőek voltak. Rosemary bocsánatot kért azért, ahogy Islingtonban bánt velem, és megígérte, hogy nem alkalmaz mást.

Henryvel odaérünk a kávézóhoz, automatikusan végignézek a helyiségen, és eltűnődöm, vajon képes leszek-e valaha belépni egy nyilvános helyre anélkül, hogy Samet keresném. A kávézó zajos és párás, tele van családokkal; a gyerekek süteményért lármáznak, a szülők megtörlik a szájukat, és a kávéscsészékkel egyensúlyozva próbálják elkerülni, hogy a totyogók feldöntsék őket. A pulthoz sétálok, Henry még mindig szorosan belém kapaszkodik, rendelek két forró csokoládét. Nincs szabad asztal, így kivisszük a forró csokikat, de nem tudom eldönteni, nincs-e túl hideg odakint.

Henry aggodalmasan néz fel rám:

– Mi az, mami?

Egy kis felhő eltakarja a napot, árnyék kúszik felénk a füvön, és sötétzölddé változtatja. Van választásom. Maradhatok örökre a pokol tornácán, és üldögélhetek rémülten a sötétben, vagy átvehetem az irányítást, és továbbléphetek. Tipródhatok azon, amit tettem, és amit Sam tett velem, vagy tanulhatok belőle, és élhetek a továbbiakban jobb életet.

A felhő elmegy, és újra előbukkan a nap. Leülök egy kinti asztalhoz, és óvatosan leteszem Henry forró csokiját. Ő is leül, és ha valaki minket néz, látja, hogy együtt vagyunk, és egymásra mosolygunk idekint a napfényben.

Köszönetnyilvánítás

Sokaknak szeretnék köszönetet mondani:

Felicity Béunt-nak, az ügynökömnek, az éles szemű szerkesztői észrevételekért, amelyek a történet átalakításához vezettek, és amiért hitt bennem és a könyvemben.

Lucy Malagoninak, nagyszerű szerkesztőmnek, amiért olyan szórakoztató módon ismertette meg velem a könyvkiadás világát. A Little és a Brown egész csapatának a lelkesedésükért és a támogatásukért. Továbbá Wes Millernek a Grand Centralnál a kiváló szerkesztői munkáért.

A Curtis Brown teljes kreatív csapatának, különösen a konzultánsomnak, Erin Kellynek, a fantasztikus regényírónak. Külön említést érdemel tizennégy csodás csoporttársam a kreatív írói kurzusról a visszajelzésekért, a támogatásért és a barátságukért. Eleanor Morannek, akitől tudomást szereztem a CBC-ről, és aki bátorított, hogy jelentkezzem.

A Lucy Cavendish Fiction Prize-nak (Kezdő Regényírók Díja), amiért már a könyvem nyers változatában megláttak valamit. Különösen hálás vagyok Jo Ryan folyamatos biztatásáért és bátorításáért.

Caro Ambrose-nak és a Bath Novel Award (Bath Regényirodalmi Díj) munkatársainak, akik egyedülálló munkát végeznek a jelöltek és a díjra esélyes szerzők bátorításában. Külön köszönet Emmának a remek vezérszurkolásért és a szaktanácsért.

A barátaimnak, akik kivétel nélkül bátorítottak, de különösen Natashának és Claire-nek, első olvasóimnak, akik nemcsak felbecsülhetetlen tanácsokkal láttak el és ösztönöztek, de elviselték a cselekmény megvitatásának hosszú óráit is. Vickynek a stílustanácsokért és a nővérekkel kapcsolatos briliáns ötletéért; Hattie-nek, Jane-nek, Naominak, Rachelnek és mindenkinek.

Glen Wilsonnak, mert nem feledkezett meg róla, hogy a célom egy könyv megírása.

A szüleimnek, Murraynek és Ceciliának, mert felolvastak nekem, és megtanítottak a könyvek szeretetére, és a testvéremnek, Alice-nek a sok fantáziajátékért. Köszönöm, hogy mesékkel körülvéve nőhettem fel. Ettől lettem író.

A fiaimnak, Charlie-nak és Arthurnak, akik bátorítottak, és mindenkinek a könyvemről meséltek. Nélkületek mit sem érne az egész.

És Michaelnek, amiért elolvasta a könyvemet, tanácsokat adott, a végtelenségig beszélgetett velem a tervezetről; mert hisz bennem, és a kezdetektől élvezem a támogatását. Nélküled nem ment volna. Szeretlek.

[{1}] Angliában az egyetemi vagy főiskolai tanulmányokra készülők az ún. sixth form college-ot, a gimnáziumhoz hasonló, kétéves intézményt választják középfokú tanulmányaik végén. *(A fordító megjegyzése.)*

[{2}] Angliában a tankötelezettség öttől tizenhat éves korig tart. Mindezt már négyéves kortól megelőzi egy előkészítő év, ami leginkább a magyar iskola-előkészítő óvodai évnek felel meg. *(A fordító megjegyzése.)*